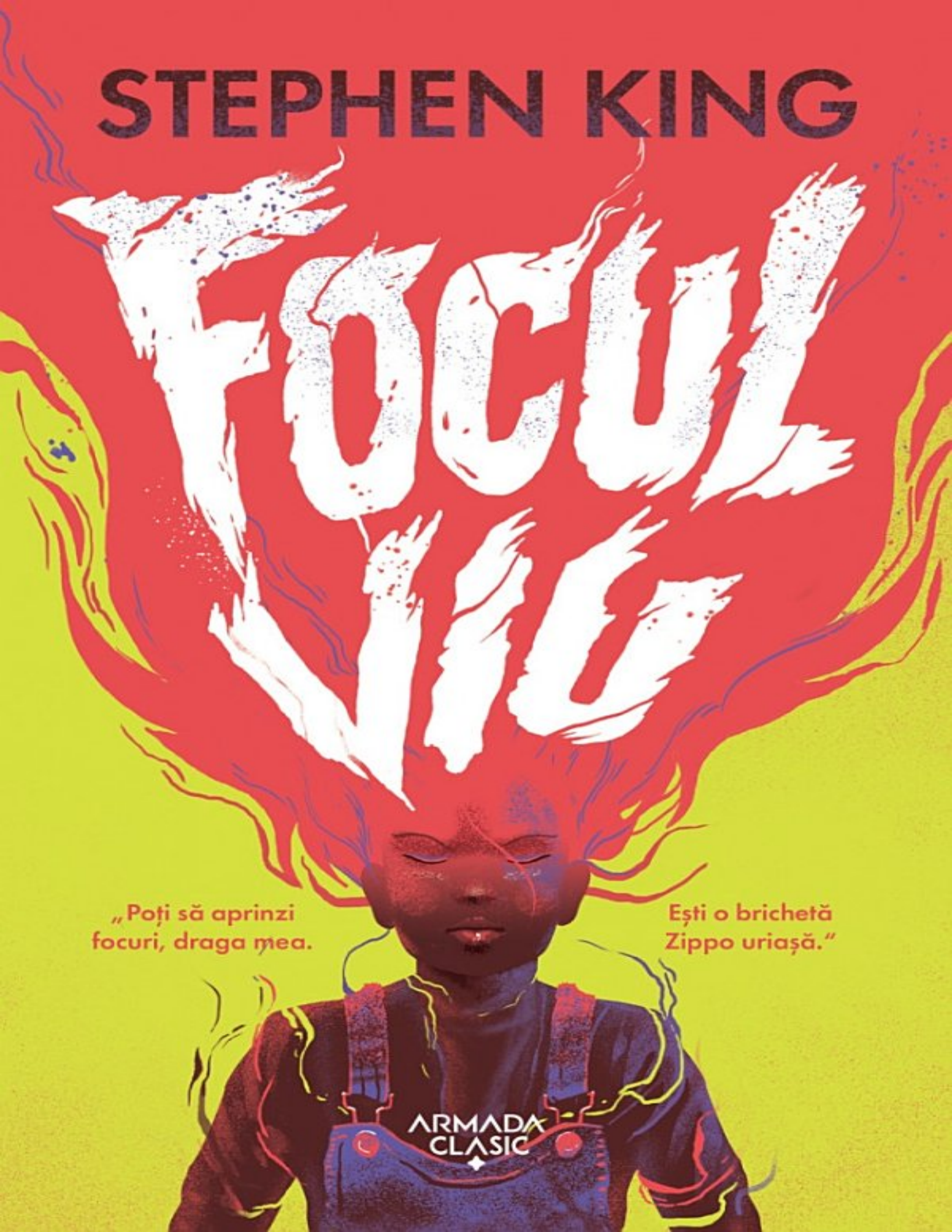
STEPHEN KING

FOCUL VIU

„Poți să aprinzi focuri, draga mea.

Ești o brichetă Zippo uriașă."

ARMADA CLASIC

Stephen King este autorul-fenomen a peste 60 de cărți, devenite bestselleruri internaționale. Printre cele mai recente titluri ale sale se numără Billy Summers (Armada, 2021), Later (Mai târziu, Armada, 2021), The Institute (Institutul, Armada, 2020), If It Bleeds (Un strop de sânge, Armada, 2022), The Outsider (Străinul, Armada, 2019), Sleeping Beauties, scrisă împreună cu fiul său, Owen King (Frumoasele adormite, Armada, 2018), și seria BILL HODGES: Mr. Mercedes (Nemira, 2015) – recompensat cu Edgar Award for Best Novel, Finders Keepers (Ce-am găsit al meu să fie, Nemira, 2017) și End of Watch (Mort la datorie, Nemira, 2018). Romanul său 11/22/63 (J.F.K. 22.11.63, Armada, 2020) a fost inclus în top 10 cele mai impor tante cărți ale anului 2011 de publicația The New York Times Book Review și a câști gat Los Angeles Times Book Prize. Cărțile sale cult – seria THE DARK TOWER (TURNUL ÎNTUNECAT, Nemira, 2019), romanele It (Nemira, 2018), Pet Sematary (Cimitirul animalelor, Armada, 2019) și Doctor Sleep (Armada, 2019) – au stat la baza unor ecranizări celebre, iar It este astăzi filmul horror cu cel mai mare succes de casă din toate timpurile. Stephen King a primit PEN America Literary Service Award (2018), National Medal of Arts (2014) și National Book Foundation Medal for Distinguished Contribution to American Letters (2003). Trăiește în Bangor, Maine, împreună cu soția lui, scriitoarea Tabitha King.

ARMADA CLASIC

STEPHEN KING

FOCUL VIU

Traducere din limba engleză
CĂTĂLINA STANISLAV

ARMADA

Redactor-șef: Marian COMAN
Coperta: Adnan Alin VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Lector: Cătălina MIHAI

Stephen King
FIRESTARTER
Copyright © 1980, 1981, by Stephen King
All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever.

Copyright © Nemira, 2023, pentru prezenta ediție în limba română
ARMADA CLASIC este o colecție a imprintului ARMADA.
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1583-0

Cuprins

New York/Albany
Longmont, Virginia: Atelierul
Incidentul de la Ferma Manders
Washington, D.C.
Tashmore, Vermont
Căpitanul și Rainbird
În cutie
Pana de curent
Focuri mici, fratele cel mare
Sfârșitul jocului
Focul viu
Charlie pe cont propriu
Postfață

În memoria lui Shirley Jackson, care nu a avut niciodată
nevoie să ridice vocea.

The Haunting of Hill House
The Lottery
We Have Always Lived in the Castle
The Sundial

„Era doar plăcerea de a incendia...“

Ray Bradbury, *Fahrenheit 451*

NEW YORK/ALBANY

1

–Tati, sunt obosită, a spus fetița în pantaloni roșii și bluză verde, pe un ton agitat. Nu putem să ne oprim?

— Nu încă, scumpo.

El era un bărbat masiv, cu umeri lați, îmbrăcat într-o jachetă de catifea reiată, foarte tocită, și o pereche de pantaloni largi, din stofă maro. El și fetița se aflau pe Third Avenue în New York City și se țineau de mână, mergând repede, aproape alergând. S-a uitat în spate, peste umăr, și mașina verde era încă acolo, înainta încet în urma lor, pe banda de lângă trotuar.

— Te rog, tati! *Te rog!*

S-a uitat la ea și a văzut cât de palidă era. Avea cearcăne. A săltat-o pe brațul lui, dar nu știa cât timp putea să reziste așa. Era și el obosit, iar Charlie nu mai era atât de ușoară.

La 5:30 după-amiaza, Third Avenue era blocat. Trecuseră deja de 65th Street și aceste intersecții erau și mai întunecate, și mai puțin populate… Dar chiar de asta se temea el.

S-au ciocnit de o doamnă care împingea un cărucior plin de cumpărături.

— Uită-te pe unde mergi, da? a zis ea și apoi a dispărut, înghițită de mulțimea grăbită.

Simțea că-i obosește brațul și a mutat-o pe Charlie pe celălalt. A mai aruncat o privire în spate și mașina verde era încă acolo, încă pe urmele lor, cam la jumătate de stradă distanță. Erau doi bărbați în față și, după câte vedea, un al treilea în spate.

Ce fac acum?

Nu știa răspunsul la întrebarea asta. Era obosit și speriat și îi era greu să gândească. L-au prins la momentul nepotrivit și nenorociții probabil că știau

asta. Tot ce voia să facă era să se așeze pe bordura murdară și să plângă de frustrare și de teamă. Dar ăsta nu era un răspuns. El era adultul. Trebuia să gândească pentru amândoi.

Ce facem acum?

N-aveau bani. Probabil că asta era cea mai mare problemă, după cea cu bărbații din mașina verde. Nu ai ce să faci fără bani în New York. Oamenii fără bani dispăreau în New York; îi înghițeau trotuarele și nu-i mai vedea nimeni niciodată.

S-a uitat înapoi, peste umăr, a văzut că mașina verde se apropiase și transpirația a început să-i curgă șiroaie pe spate și pe brațe. Dacă știau cât bănuia el că știau – dacă știau că impulsul îi secătuise –, ar fi încercat să-l ia cu ei chiar atunci, pe loc. Nu le-ar fi păsat câtuși de puțin de oamenii din jur. *Oare mi-au studiat progresul?* s-a întrebat Andy. *Dacă da, atunci știu, e clară direcția.* Dacă da, atunci știau tiparul. După ce Andy a făcut rost de niște bani, o vreme, lucrurile ciudate nu s-au mai manifestat. Lucrurile de care erau ei interesați.

Continuă să mergi!

Da, șefu'! Să trăiț' șefu'! Unde?

Se dusese la bancă la prânz, pentru că i se activase radarul – presimțirea aia ciudată că se apropiau iar oamenii răi. Avea bani în bancă și erau suficienți ca el și Charlie să plece dacă trebuia. Și ce să vezi? Andrew McGee nu mai avea cont deschis la Chemical Allied Bank din New York, nici cont personal, nici cont de afaceri, nici economii. Dispăruseră toate în neant și atunci a știut că trebuia să ia taurul de coarne de data aceasta. Oare toate astea chiar se întâmplaseră cu numai cinci ore în urmă?

Dar poate că mai rămăsese o zvâcnire. O mică zvâcnire. Trecuse aproape o săptămână de la ultima – tipul ăla cu sindrom presuicidar de la Confidence Associates, care venise la ședința obișnuită de joi seara și apoi începuse să vorbească cu un aer calm și straniu despre cum se sinucisese Hemingway. Și, în timp ce ieșeau afară, Andy, cu brațul pus ușor pe umerii bărbatului presuicidar, i-a dat un impuls.

Acum, amărât, spera să fi meritat. Pentru că părea tot mai mult că el și Charlie vor fi cei care vor plăti. Aproape că a sperat că un ecou... Dar nu! A alungat gândul, îngrozit și dezgustat de el însuși. Nu era ceva ce să-ți dorești pentru *nimeni.*

O mică zvâcnire, s-a rugat el. Atât, Doamne, doar o mică zvâcnire. Suficient

cât să ne scot pe mine și Charlie din nebunia asta.

Și, Doamne, ce preț vei plăti… plus că vei fi ca și mort timp de o lună după aceea, ca un radio cu o siguranță arsă. Poate chiar șase săptămâni. Sau poate mort de-a binelea, cu creierul inutil curgându-ți prin urechi. Ce i s-ar întâmpla atunci lui Charlie?

Ajungeau la 17th Street și semaforul nu-i lăsa să treacă. Traficul se revărsa peste tot și pietonii se adunau în colț ca într-un gât de sticlă. Și brusc a știut că ăsta e locul din care bărbații în mașină verde îi vor sălta. În viață dacă era posibil, desigur, dar, dacă se irosea prea mult efort… ei bine, probabil că li se dăduseră ordine și cu privire la Charlie.

Poate nici nu ne mai vor în viață. Poate s-au decis doar să mențină statu-quoul. Ce faci cu o ecuație greșită? O ștergi de pe tablă.

Un cuțit în spate, un pistol cu amortizor, foarte posibil ceva mai ezoteric – o picătură de otravă rară în vârful unui ac. Convulsii pe Third Avenue colț cu 17th Street. *Domnule ofițer, acest bărbat pare să fi suferit un atac de cord.*

Va trebui să încerce să găsească zvâcnirea aia. Nu exista altă variantă.

Au ajuns la pietonii care așteptau la colțul străzii. Peste drum, semnul cu NU TRAVERSAȚI stătea aprins și părea că durează o eternitate. S-a uitat înapoi. Mașina verde se oprise. Portierele dinspre trotuar s-au deschis și au coborât doi bărbați îmbrăcați la costum. Erau tineri și cu fețe curate. Arătau considerabil mai vioi decât felul în care se simțea Andy McGee.

A început să-și facă loc cu coatele prin puhoiul de pietoni, cu ochii căutând frenetic un taxi liber.

— Hei, omule...

— Pentru Dumnezeu, prietene!

— Vă rog, domnule, călcați pe *câinele meu...*

— Scuzați-mă… scuzați-mă… zicea Andy disperat.

Căuta un taxi. Nu era niciunul. În orice alt moment, strada ar fi fost plină de taxiuri. Simțea cum bărbații din mașina verde veneau după ei, cum voiau să pună mâna pe el și pe Charlie, să-i ducă cu ei Dumnezeu știe unde, la Atelier, la dracu-n praznic sau să facă ceva și mai rău...

Charlie și-a lăsat capul pe umărul lui și a căscat.

Andy a văzut un taxi liber.

— Taxi! Taxi! a țipat, făcându-i disperat semn cu mâna liberă.

În spatele lui, bărbații au renunțat la aparențe și au luat-o la fugă.

Taxiul a tras pe dreapta.

— Stai! a țipat unul din bărbați. Poliția ! Poliția!

O femeie din mulțimea de pietoni din colțul străzii a țipat și au început toți să se împrăștie.

Andy a deschis ușa din spate a taxiului și a așezat-o pe Charlie înăuntru. A intrat imediat după ea.

— La Guardia, calc-o! a spus el.

— *Stai, taxi! Poliția!*

Șoferul de taxi a întors capul spre voce și Andy i-a dat un impuls – foarte delicat. Andy a simțit o înțepătură de cuțit înfipt chiar în mijlocul frunții, lăsând o urmă dureroasă, ca o migrenă matinală – de genul celei pe care o ai după ce dormi cu gâtul strâmb.

— Cred că vor să-l prindă pe tipul negru cu șapca în carouri, i-a zis taximetristului.

— A, da, a spus șoferul și a pornit liniștit.

Coborau pe East 17th Street.

Andy s-a uitat înapoi. Cei doi bărbați stăteau singuri pe marginea trotuarului. Ceilalți pietoni nu voiau să aibă de-a face cu ei. Unul dintre ei a scos un walkie-talkie din centură și a început să vorbească. Apoi au dispărut.

— Tipul ăla negru, a zis șoferul, ce-a făcut? Crezi c-a furat de printr-un magazin de băuturi sau ceva?

— Nu știu, a zis Andy, încercând să găsească o cale de a profita cât mai mult de șoferul acesta, folosindu-și la minimum impulsul.

Oare își notaseră numărul de pe plăcuța de înmatriculare a taxiului? Trebuia să presupună că da. Dar nu ar vrea să se ducă la poliția municipală sau de stat și ar fi surprinși și agitați cel puțin o vreme.

— Sunt toți niște drogați, negrii din orașul ăsta, a spus șoferul. Nu-i nevoie să-mi spui, că o știu prea bine.

Charlie moțăia. Andy și-a dat jos haina de catifea, a împăturit-o și i-a strecurat-o sub cap. Începuse să simtă o urmă de speranță. Dacă jucau cartea asta cum trebuie, s-ar putea să funcționeze. Norocul i-a trimis ceea ce Andy credea că e (fără niciun fel de prejudecată) o pradă ușoară. Era genul care părea cel mai ușor de impulsionat, chiar la fix: era alb (orientalii erau cei mai complicați, dintr-un anume motiv); era destul de tânăr (oamenii bătrâni erau aproape imposibili) și cu inteligență medie (la oamenii deștepți era cel mai simplu, la cei proști, cel mai greu și la cei cu deficiențe mintale era imposibil).

— M-am răzgândit, a spus Andy. Du-ne în Albany, te rog.

— *Unde?* șoferul s-a holbat la el în oglinda retrovizoare. Frate, nu pot să iau comenzi până în Albany, ai înnebunit?

Andy și-a scos portofelul, care conținea o singură bancnotă. I-a mulțumit lui Dumnezeu că ăsta nu era unul din taxiurile alea cu partiție antiglonț și nicio cale de acces către șofer, în afară de o fantă pentru bani. Contactul deschis avantaja mereu impulsul. Nu reușise să-și dea seama dacă era o chestie psihologică sau nu, iar acum nici nu mai conta.

— Îți dau o bancnotă de 500 de dolari, a spus Andy încet, să ne duci pe mine și fiica mea în Albany. OK?

— Doamne ferește, domnule!

Andy a împins bancnota în mâna șoferului și, cât șoferul se uita în jos spre ea, Andy a trimis un impuls puternic. Pentru o secundă oribilă i-a fost teamă că nu va funcționa, că nu mai avea nimic, că s-a chinuit să stoarcă și ultima picătură pe care o mai avea când l-a făcut pe șofer să vadă bărbatul negru inexistent, cu șapcă în carouri.

Apoi a venit senzația – ca de obicei, mereu însoțită de împunsătura dureroasă de pumnal. În același timp, începea să-și simtă stomacul mai greu și intestinele cuprinse de o agonie chinuitoare. Și-a dus mâna tremurândă spre față și s-a întrebat dacă avea să vomite… sau să moară. Chiar în momentul acela *voia* să moară, așa cum se întâmpla mereu când făcea abuz de puterea lui – *folosește-o, nu abuza de ea*, sloganurile de final ale unui DJ de acum multă vreme îi sunau obsesiv, cu ecou în minte – orice ar fi însemnat „ea“. Dacă i-ar fi pus cineva o armă în mână chiar în momentul acela...

Apoi s-a uitat într-o parte, spre Charlie care dormea, Charlie care avea încredere în el că o să-i scoată din mizeria asta, așa cum o făcuse și cu alte ocazii, Charlie încrezătoare că va fi acolo când se trezește. Da, toate mizeriile, doar că era aceeași mizerie, aceeași nenorocită de mizerie și tot ce făceau era să fugă iar. O disperare neagră i-a întunecat privirea.

Sentimentul a trecut… dar nu și durerea de cap. Migrena avea să devină din ce în ce mai rea, până când se transforma într-o greutate zdrobitoare care-i provoca o durere arzătoare de cap și de gât, cu fiecare bătaie a inimii. Lumini puternice aveau să-i facă ochii să lăcrimeze neajutorați și să trimită săgeți de agonie în orbite. Sinusurile aveau să i se închidă și ar fi trebuit să respire pe gură. Burghie în tâmple. Sunete mici amplificate, sunete obișnuite la fel de puternice ca niște ciocane pneumatice, sunete puternice și insuportabile. Durerea de cap avea să fie din ce în ce mai rea, până când simțea că îi zdrobește

cineva capul ca un instrument de tortură din perioada Inchiziției. Apoi se stabiliza la nivelul ăla pentru șase, opt sau poate zece ore. De data asta, nu știa. Nu mai insistase niciodată în halul ăsta când era atât de aproape de epuizare. Dacă nu îl slăbea migrena, era aproape inutil. Charlie va trebui să aibă grijă de el. Dumnezeu știa, o mai făcuse și înainte… dar avuseseră noroc. Însă cât ține și norocul ăsta?

— Vai, domnule, nu știu...

Adică se temea ca nu cumva să încalce legea

— Nu batem palma decât dacă nu-i spui fetiței mele, a spus Andy. A fost cu mine în ultimele două săptămâni. Trebuie să se întoarcă la maică-sa mâine-dimineață.

— Drepturi de vizitare, a spus taximetristul. Știu prea bine ce înseamnă asta.

— Vezi tu, trebuia să o duc cu avionul.

— Spre Albany? Probabil Ozark, nu?

— Da. Doar că mi-e foarte frică să zbor. Știu cât de ciudat sună, dar e adevărat. De obicei, o duc cu mașina, dar de data asta fosta mea soție s-a luat de mine și… nu știu.

Adevărul e că Andy chiar nu știa. Inventase povestea pe loc și acum părea că se îndreaptă spre o fundătură. În mare parte, se datora extenuării.

— Deci vă las la vechiul aeroport din Albany și, în ceea ce o privește pe mama, ați zburat, nu?

— Exact!

Durerea îi pulsa în tâmple.

— Ah, și, în ceea ce o privește pe mama, nu ești nici *cotcodac-cotcodac*, nu-i așa?

— Da.

Cotcodac-cotcodac? Ce ar fi trebuit să însemne aia? Durerea era tot mai rea.

— Cinci sute de dolari să scapi de un zbor cu avionul! s-a minunat șoferul cu voce tare.

— Pentru mine merită, a spus Andy și i-a mai dat un mic imbold. Cu o voce foarte slabă, vorbind aproape în urechea taximetristului, a adăugat: Și ar trebui să merite și pentru tine.

— Auzi? a zis șoferul pe un ton visător. Să știi că nu refuz cinci sute de dolari. Nu-i nevoie să-mi spui, că o știu prea bine.

— OK, a spus Andy și s-a lăsat din nou pe spătar.

Șoferul de taxi era satisfăcut. Nu-și punea întrebări legate de povestea

incoerentă a lui Andy. Nu se întreba ce face o fată de șapte ani vizitându-și tatăl pentru două săptămâni în octombrie, când avea școală. Nu-și punea întrebări nici despre faptul că niciunul din ei nu avea nici măcar un rucsac la el. Nu-și făcea griji în legătură cu nimic. Fusese impulsionat.

Acum Andy avea să plătească pentru asta.

A pus o mână pe piciorul lui Charlie. Dormea dusă. Fuseseră pe drumuri toată după-amiaza – de când Andy se dusese la școală și o scosese de la oră, apelând la o scuză pe care și-o amintea doar pe jumătate… bunica e foarte bolnavă… am sunat acasă… îmi pare rău că trebuie să o iau în mijlocul zilei. Și, în spatele tuturor acestor lucruri, o mare, mare ușurare. Cât de tare se temuse să se uite în sala doamnei Mishkin și să vadă locul lui Charlie gol, cu cărțile aranjate frumos în bancă: *Nu, domnul McGee a plecat cu prietenii dumneavoastră acum vreo două ore… aveau un bilet de la dumneavoastră… nu era în regulă?* Îi reveneau în minte amintirile cu Vicky, teroarea ce-l cuprinsese brusc văzând casa pustie în ziua aia. Goana lui nebună după Charlie. Pentru că o luaseră cândva, o, da.

Dar Charlie fusese acolo. Cât de aproape fusese? Ajunsese cu jumătate de oră înaintea lor? Cincisprezece minute? Mai puțin? Nu-i plăcea să se gândească la asta. Luaseră prânzul întârziat la Nathan și petrecuseră restul după-amiezii *mergând* – Andy putea acum să-și recunoască sieși că fusese într-o stare de panică oarbă – au mers cu metrouri, autobuze, dar, în principiu, doar au mers. Și acum fata era obosită.

I-a aruncat o privire lungă, iubitoare. Avea părul până la umeri, de un blond perfect, iar când dormea, era de o frumusețe calmă. Asemănarea cu Vicky era dureroasă. A închis și el ochii.

În față, șoferul de taxi se uita nedumerit la bancnota de cinci sute de dolari pe care i-o dăduse bărbatul. A pus-o în borseta în care își ținea tot bacșișul. Nu i s-a părut ciudat că tipul ăsta din spate se plimba prin New York cu o fetiță și o bancnotă de cinci sute de dolari în buzunar. Nu s-a întrebat cum va rezolva asta cu dispecerul lui. S-a gândit doar la cât de încântată va fi prietena lui, Glyn. Glynis îi tot spunea că taximetria era un job plictisitor și deprimant. Să vezi când va vedea bancnota deprimantă și plictisitoare de cinci sute de dolari.

Pe banchetă, Andy stătea cu capul lăsat pe spate și ochii închiși. Începea durerea de cap, începea, neiertătoare ca un cal negru într-un cortegiu funerar. Simțea copitele calului în tâmple: *buf, buf, buf.* Fugari. El și Charlie. El avea 34 de ani și, până anul trecut, fusese profesor de engleză la Harrison State College

în Ohio. Harrison era un orășel universitar adormit. Bunul și vechiul Harrison, chiar în inima Americii de Nord. Bunul și vechiul Andrew McGee, un tânăr integru și deosebit. Mai știți ghicitoarea? De ce e un fermier stâlpul de susținere al comunității lui? Pentru că iese mereu în evidență în câmpul său.

Buf, buf, buf, cal negru fără călăreț coborând pe holurile minții sale, copite potcovite dislocând cocoloașe gri și moi de țesut cerebral, lăsând în urmă semiluni mistice însângerate.

Șoferul de taxi fusese ușor de dus de nas. Sigur. Un șofer de taxi care iese în evidență.

A ațipit și a visat chipul lui Charlie. Și chipul lui Charlie a devenit chipul lui Vicky.

Andy McGee și soția lui, Vicky cea frumoasă. Îi smulseseră unghiile de la mâini, una câte una. După a patra nu a mai rezistat și a vorbit. Sau, cel puțin, așa a dedus el. Degetul mare, arătătorul, mijlociul, inelarul. Apoi: *Stați! Vă spun tot ce vreți! Nu-mi mai faceți rău! Vă rog!* Așa că a spus. Și apoi… poate că fusese un accident… apoi soția lui a murit. Ei bine, unele lucruri sunt mai mari, mai importante, decât noi doi, și altele-s mai mari decât noi toți.

Lucruri ca Atelierul, de exemplu.

Buf, buf, buf, calul negru fără călăreț se apropia în galop: uitați, un cal negru!

Andy a dormit.

Și și-a amintit.

2

Coordonatorul experimentului era doctorul Wanless, un tip gras, cu început de chelie și un obicei destul de bizar.

— O să vă facem fiecăruia dintre voi, doisprezece tineri și tinere, o injecție, a spus el, scrumind într-o scrumieră din fața lui. Degetele lui mici și roz trăgeau de hârtia țigării, din care se revărsau mici conuri perfecte de tutun maro-auriu.

— Șase dintre aceste injecții vor fi apă chioară. Alte șase vor fi apă amestecată cu o cantitate mică dintr-un compus chimic pe care îl numim Lotul Șase. Natura exactă a acestui compus e secretă, dar, în mare, e un hipnotic și un halucinogen slab. Deci înțelegeți că acest compus va fi administrat prin metoda dublu-mascată… adică niciunul dintre voi nu va ști cine a primit o doză clară și cine nu până mai târziu. Toți doisprezece veți fi sub supraveghere atentă

timp de patruzeci și opt de ore după administrarea injecției. Întrebări?

Erau câteva, majoritatea având de-a face cu compoziția exactă a Lotului Șase – acel cuvânt, *secret*, era ca și cum ai pune copoii pe urmele unui condamnat. Wanless a evitat aceste întrebări cu destul de multă îndemânare. Nimeni nu a pus întrebarea de care tânărul de 22 de ani, Andy McGee, era cel mai interesat. S-a gândit dacă să ridice mâna în liniștea care s-a lăsat peste sala de curs aproape părăsită din clădirea din Harrison, care adăpostea atât Departamentul de Psihologie, cât și pe cel de Sociologie, și să întrebe: De ce rupi țigări în stare perfectă în halul ăla? Dar mai bine nu. Mai bine să-și lase imaginația să zburde liberă în toată acea plictiseală. Încerca să se lase de fumat. Oral-receptivul le fumează, anal-receptivul le rupe. Asta i-a adus lui Andy un rânjet pe buze, pe care l-a acoperit cu mâna. Fratele lui Wanless murise de cancer la plămâni și doctorul își consuma simbolic furia pe industria tutunului. Sau poate era doar unul din ticurile alea exagerate pe care profesorii universitari se simt obligați să le arate, mai degrabă decât să le suprime. Andy a avut un profesor de literatură engleză în anul al II-lea la Harrison (tipul era acum pensionat, din fericire) care își mirosea întruna cravata în timp ce preda despre William Dean Howells și perioada de început a realismului.

— Dacă nu mai sunt întrebări, o să vă rog să completați aceste formulare și mă aștept să vă văd pe toți la 9 fix, marțea viitoare.

Doi asistenți de la master împărțeau foile cu douăzeci și cinci de întrebări ridicole la care trebuia să bifezi da sau nu. *Ați beneficiat vreodată de consiliere psihiatrică? – nr. 8. Credeți că ați avut vreodată o experiență metapsihică autentică? – nr. 14. Ați luat vreodată droguri halucinogene? – nr. 18.* După o scurtă pauză, Andy a pus „nu“ la aceea, gândindu-se: *În anul de glorie 1969, cine* nu *a luat?*

Aflase de chestia asta de la Quincey Tremont, colegul de cameră din facultate. Quincey știa că situația financiară a lui Andy nu era grozavă. Era luna mai din ultimul an de facultate al lui Andy; absolvea pe locul 40, într-o serie de 106 studenți, al treilea din programul de engleză. Dar asta nu-ți punea pâinea pe masă, așa cum îi spusese lui Quincey, care era la Psihologie. Din toamnă, Andy avea rezervat un post la universitate, plus un contract mix, bursă de studii plus împrumut bancar, care i-ar fi permis să obțină suficienți bani cât să-și facă cumpărăturile și să rămână la masterat la Harrison. Dar toate astea erau în toamnă și între timp venea vacanța de vară. Tot ce reușise să obțină până acum fusese un job responsabil și solicitant la benzinăria Arco, pe tura de

noapte.

— Ce-ai zice de două vreo sute de dolari făcuți rapid? a întrebat Quincey.

Andy și-a dat după ureche o șuviță care-i intra în ochii lui verzi și a rânjit.

— În ce baie de bărbați să mă apuc de treabă?

— Nu, ăsta e un experiment psihiatric, a zis Quincey. Va fi condus de Doctorul Nebun, deci ai grijă.

— Cine e?

— Wanless, Tonto. Mare șef la Medicină în Departamentul de Psiho.

— De ce i se spune Doctorul Nebun?

— Păi, a zis Quincey, e și „omul cu șobolani“[1] și e și un Skinner.[2] Un behaviorist. Behavioriștii nu sunt prea iubiți în ziua de azi.

— Da?! a spus Andy intrigat.

— A, și poartă ochelari mici, foarte groși, fără ramă, care-l fac să semene puțin cu tipul care era psihiatrul ălora din *Dr. Cyclops.* Ai văzut vreodată filmul ăla?

Andy, care era dependent filme și de seriale, îl văzuse, și se simțea acum pe un teren mai sigur. Dar nu era sigur că voia să participe la vreun experiment condus de un prof care era clasificat drept (a) un „om cu șobolani“ și (b) un Doctor Nebun.

— Nu încearcă să psihanalizeze oameni, nu? a întrebat el.

Quincey a râs cu poftă.

— Nu, asta e strict pentru oamenii de la efecte speciale care lucrează la filmele horror cu buget redus, a zis el. Departamentul de Psihologie testează o serie de halucinogene în doze mici. Lucrează cu Serviciile de Informații din Statele Unite

— CIA? a întrebat Andy.

— Nu CIA, DIA sau NSA, a zis Quincey. Ceva mai obscur. Ai mai auzit vreodată de o instituție numită Atelierul?

— Poate în suplimentul de duminică sau ceva. Nu sunt sigur.

Quincey și-a aprins pipa.

— Chestiile astea lucrează în același fel în toate domeniile, a zis el. Psihologie, chimie, fizică, biologie… chiar și băieții de la sociologie primesc ceva parale. Anumite programe sunt subvenționate de guvern. Orice de la ritualul de împerechere al mușteiștețe la posibila depozitare a proiectilelor de plutoniu uzate. O instituție ca Atelierul trebuie să-și cheltuiască bugetul anual

pentru a justifica o sumă asemănătoare în anul următor.

— Căcaturile astea mă neliniștesc rău, a zis Andy.

— Ar neliniști orice persoană întreagă la minte, a zis Quincey cu un zâmbet calm, imperturbabil. Dar lucrurile merg înainte. Ce vrea modulul nostru aflat sub aripa serviciilor să facă cu halucinogene de clasă inferioară? Cine știe? Eu nu. Nici tu. Probabil că nici ei. Dar rapoartele arată bine în comitete restrânse, când vine timpul pentru reînnoirea bugetelor. Au preferații lor în toate departamentele. La Harrison, îl au pe Wanless la Departamentul de Psiho.

— Și celor din administrație nu le pasă?

— Nu fi naiv, dragule!

Îi funcționa pipa așa cum voia și pufăia acum nori imenși și puturoși de fum în sufrageria apartamentului mizerabil. Vocea lui a devenit și ea mai fluidă, mai afectată, mai buckleyiană.

— Ce e bun pentru Wanless e bun și pentru Departamentul de Psihologie de la Harrison, care anul viitor va avea propria clădire – nu ne mai îngrămădim cu ăia de la Sociologie. Și ce e bun pentru Psiho e bun și pentru Harrison State College. Și pentru Ohio. Și toate bla-blaurile astea.

— Crezi că e sigur?

— Nu l-ar testa pe voluntari studenți dacă nu ar fi sigur, a zis Quincey. Dacă au cel mai mic dubiu, testează pe șobolani și apoi pe prizonieri. Fii sigur că substanța pe care o introduc în tine a mai fost băgată în aproximativ trei sute de oameni înaintea ta, și reacțiile lor au fost monitorizate îndeaproape.

— Nu-mi place treaba asta cu CIA.

— Atelierul.

— Care-i diferența? a întrebat Andy morocănos.

S-a uitat la posterul lui Quincey cu Richard Nixon stând în fața unei mașini distruse și uzate. Nixon zâmbea și din ambii pumni încleștați ieșeau niște V-uri de la „victorie“ din degete butucănoase. Lui Andy abia îi venea să creadă că fusese ales președinte acum mai puțin de un an.

— Păi, mă gândeam că poate ți-ar prinde bine două sute de dolari, atât.

— De ce ne plătesc atât de mult? a întrebat Andy suspicios.

Quincey și-a ridicat mâinile în aer.

— Andy, sunt banii guvernului! Înțelegi? Acum doi ani, Atelierul a plătit în jur de trei sute de mii de dolari pentru un studiu de fezabilitate pentru o bicicletă care exploda – și *asta* a fost în *Sunday Times.* Tot ceva gen Vietnam, presupun, deși probabil nu știe nimeni sigur. Așa cum spunea Fibber McGee:

„Părea o idee bună atunci.“

Quincey a golit pipa cu mișcări rapide și agitate.

— Pentru tipii ăia, orice campus din America e un fel de Macy's mai mare. Cumpără puțin de-aici, se mai uită prin vitrine. Acum, dacă nu vrei...

— Păi, poate vreau. Participi și tu?

Quincey a trebuit să zâmbească. Tatăl său deținea un foarte apreciat lanț de magazine de îmbrăcăminte bărbătească în Ohio și în Indiana.

— Nu-mi trebuie două sute de dolari atât de tare, a spus el. Și, pe lângă asta, urăsc acele.

— Ah!

— Nu încerc să-ți vând ceva, pentru Dumnezeu. Doar am crezut că nu ți-ar strica niște bani în plus. Șansele să fii în grupul de control sunt jumi-juma, oricum. Două sute de dolari ca să primești o doză de apă. Nici măcar apă de la robinet, să știi. Apă distilată.

— Poți să aranjezi asta?

— Mă văd cu una din asistentele lui Wanless, a spus Quincey. Probabil că vor avea în jur de cincizeci de solicitanți, mulți dintre ei pupincuriști care vor să se dea bine pe lângă Doctorul Nebun...

— Aș vrea să nu-i mai spui așa.

— Wanless atunci, a spus Quincey râzând. O să aibă grijă personal ca ăștia care periază să fie scoși. Fata mea o să aibă grijă ca formularul tău să intre în coșul lui cu cei acceptați. După asta, dragul meu, ești pe cont propriu.

Așadar, a completat formularul când a apărut anunțul cu înscrierea de voluntari la avizierul Departamentului de Psihologie. La o săptămână după ce l-a predat, o asistentă tânără (prietena lui Quincey, din câte a ghicit Andy) l-a sunat să-i pună câteva întrebări. I-a spus că părinții lui erau morți; că grupa lui sangvină era 0; că nu mai participase niciodată la un experiment al Departamentului de Psihologie; că, într-adevăr, abia ce fusese înscris la Harrison, la examenul de licență, promoția '69, chiar și că faptul că avea mai mult de douăsprezece credite trebuia să-l clasifice ca student full-time. Și da, depășise vârsta de 21 de ani și, din punct de vedere legal, putea să semneze orice contract, public sau privat.

O săptămână mai târziu primise o scrisoare, prin serviciul poștal din campus, în care era informat că fusese acceptat și i se cerea semnătura pe un formular de autorizare. „Vă rugăm să aduceți documentul semnat la Sala 100, Jason Gearneigh Hall, pe 6 mai.“

Și iată-l aici, cu formularul predat, cu Wanless sfărâmătorul de țigări ieșit din sală (și chiar arăta puțin ca doctorul nebun din filmul ăla, *Dr. Cyclops),* răspunzând la întrebări legate de experiențele lui religioase, împreună cu alți unsprezece studenți. Avea epilepsie? Nu. Tatăl lui murise brusc de un atac de cord când Andy avea unsprezece ani. Mama lui murise într-un accident de mașină când Andy avea șaptesprezece ani – o chestie oribilă și traumatizantă. Singura lui rudă apropiată era sora mamei sale, mătușa Cora, care era bine sănătoasă.

A trecut la coloana de întrebări și a bifat *NU, NU, NU.* A răspuns cu *DA* la o singură întrebare: *Ați avut vreodată o fractură sau o întindere serioasă? Dacă da, specificați.* În spațiul oferit a scrijelit faptul că își rupsese glezna alunecând spre baza a doua în timpul unui meci în liga de juniori, cu doisprezece ani în urmă.

S-a uitat peste răspunsuri, urmărind ușor în sus cu vârful pixului Bic. Atunci l-a bătut cineva pe umăr și o voce de fată, suavă și puțin răgușită, l-a întrebat:

— Pot să împrumut ăsta dacă ai terminat cu el? Al meu s-a uscat.

— Sigur, a zis el, întorcându-se să i-l dea.

Drăguță fată. Înaltă. Cu păr arămiu-deschis, cu un ten incredibil de curat. Purta un pulover bleu-pal și o fustă scurtă. Picioare frumoase. Fără ciorapi. Evaluare nonșalantă a viitoarei soții.

I-a dat pixul și ea i-a zâmbit în semn de mulțumire. Luminile din tavan dădeau o strălucire de cupru părului ei, prins neglijent într-o coadă cu o fundă albă, atunci când s-a aplecat peste formular.

I-a înmânat formularul asistentului aflat la catedră.

— Mulțumesc, a spus asistentul, programat ca Robbie Robotul. Sala 70, sâmbătă dimineața la 9. Te rog să fii acolo la timp.

— Care e parola de intrare? a șoptit Andy răgușit.

Asistentul a râs politicos.

Andy a părăsit sala de cursuri, a pornit de-a lungul sălii de la intrare spre ușile duble mari (afară, curtea era verde pentru că se apropia vara, studenții treceau aiurea în toate direcțiile) și apoi și-a amintit de pix. Aproape că a renunțat; era doar un Bic de 90 de cenți și mai avea de învățat pentru ultima sesiune de examene. Însă fata era drăguță și poate că merita să discute un pic cu ea, vorba britanicilor. Habar n-avea cum o să-l privească fata sau ce text să bage sau despre posibilul statut al fetei (cuplată sau logodită), dar era o zi frumoasă și se simțea bine. S-a hotărât să aștepte. În cel mai rău caz, mai vedea o dată picioarele alea.

A ieșit câteva minute mai târziu, cu câteva caiete și un curs sub braț. Era, într-adevăr, foarte drăguță și Andy a ajuns la concluzia că picioarele meritaseră așteptarea. Erau mai mult decât frumoase; erau spectaculoase.

— Ah, aici erai! a zis ea, zâmbind.

— Aici eram, a zis Andy McGee. Cum ți s-a părut?

— Nu știu, a zis ea. Prietena mea mi-a zis că experimentele astea se fac mereu – a participat la unul semestrul trecut, cu cartonașele Zener pentru testarea capacităților extrasenzoriale, și a primit 50 de dolari, deși le-a ratat aproape pe toate. Deci m-am gândit că...

Și-a terminat gândul ridicând din umeri și aranjându-și părul arămiu.

— Da, și eu, a zis el, luându-și pixul înapoi. Prietena ta din Departamentul de Psiho?

— Da, a zis ea. Și ea, și prietenul meu. El e la unul dintre cursurile lui Wanless, deci n-a putut să participe. Conflict de interese sau ceva.

Prieten. Era de înțeles ca o frumusețe înaltă, cu păr arămiu, ca ea, să aibă iubit. Așa funcționa lumea.

— Și tu? a întrebat ea.

— La fel. Un prieten de la Departamentul de Psiho. Eu sunt Andy, apropo. Andy McGee.

— Eu sunt Vicky Tomlinson. Și am ceva emoții, Andy McGee. Dacă mă droghează sau ceva?

— Cred că sunt chestii destul de ușoare. Și chiar dacă e LSD, mă rog… LSD-ul de laborator e diferit de chestiile pe care le iei de pe stradă, sau cel puțin așa am auzit. Foarte fin, foarte slab și administrat sub control. Probabil o să bage niște Cream sau Jefferson Airplane.

Andy a rânjit.

— Știi multe despre LSD? a întrebat ea, cu un zâmbet în colțul gurii, care lui i-a plăcut foarte mult.

— Nu prea multe, a recunoscut el. Am încercat de două ori – o dată acum doi ani, o dată anul trecut. Într-un fel m-a făcut să mă simt mai bine. Mi-a golit mintea… cel puțin eu așa am simțit. După aia parcă au dispărut multe din vechile mizerii. Dar n-aș vrea să-mi fac un obicei din asta. Nu-mi place să mă simt atât de lipsit de control. Îți fac cinste cu o cola?

— OK, a zis ea și s-au îndreptat împreună spre clădirea Union.

Până la urmă, i-a luat două doze de cola și au petrecut după-amiaza împreună. Apoi seara au băut niște beri la barul local. Se părea că relația ei era

pe terminate și nu prea știa cum să gestioneze situația. El începuse să se poarte ca și cum ar fi fost deja căsătoriți, i-a mărturisit ea lui Andy; îi interzisese total să ia parte la experimentul lui Wanless. Fix din cauza asta completase formularul și era acum hotărâtă să meargă până la capăt, deși era puțin speriată.

— Wanless ăla chiar zici că e Doctor Nebun, a remarcat ea, făcând cercuri pe masă cu paharul de bere.

— Ți-a plăcut schema aia cu țigările?

Vicky a chicotit.

— Ciudat mod să te lași de fumat, nu?

A întrebat-o dacă poate să meargă după ea în dimineața experimentului și ea a acceptat cu recunoștință.

— Mi-ar plăcea să intru în chestia asta cu un prieten, i-a zis și l-a privit adânc cu ochii ei albaștri. Chiar mă sperie puțin, să știi. George a fost atât de... nu știu, *categoric.*

— De ce? Ce a zis?

— Tocmai asta e, a zis Vicky. Nu prea vrea să-mi zică nimic, decât că nu are încredere în Wanless. A zis că aproape nimeni din departament n-are, dar mulți se înscriu la testele lui pentru că se ocupă de programul de masterat. Și, pe lângă asta, ei știu că e e ceva sigur, pentru că tot el îi dă afară pe cei care încep să aibă probleme.

Andy s-a întins peste masă și i-a atins mâna.

— Probabil că o să primim amândoi apa distilată, oricum, a zis el. Stai liniștită, puștoaico! O să fie bine.

Dar, de fapt, nimic nu avea să fie bine. Din contră.

3

albany...

aeroportul din albany, domnu'...

hei, domnu', aici e, am ajuns...

Mână care îl zguduie. Îi face capul să se bălăngănească. Durere de cap groaznică – Doamne! Dureri ca niște tropăieli, junghiuri.

— Hei, domnu', suntem la aeroport!

Andy a deschis ochii și apoi i-a închis la loc când a dat de lumina albă care

venea de la o lampă cu sodiu. Îi venea să urle și s-a chinuit, schimonosindu-se, să nu o facă. Avea senzația că îi înfigea cineva niște ace din oțel în urechi. Avion. Decolând. A început să-și amintească prin ceața roșie a durerii. A, da, Doctore, îmi amintesc tot acum.

— Domnu'?

Taximetristul părea îngrijorat.

— Domnu', sunteți OK?

— Mă doare capul.

Vocea lui părea să vină de departe, estompată de sunetul motoarelor care începea, din fericire, să dispară.

— Cât e ceasul?

— E aproape miezul nopții. Am ajuns cu greu aici. Nu e nevoie să-mi spui. Nu circulă autobuzele, dacă ăsta era planul dumitale. Sigur nu vă pot duce acasă?

Andy și-a stors creierul să-și amintească povestea pe care i-o spusese taximetristului. Era important să-și amintească, în ciuda durerii de cap, monstruoasă sau nu. Din cauza ecoului. Dacă se contrazicea cu povestea anterioară în vreun fel, ar fi putut să stârnească un efect de ricoșeu în mintea taximetristului. Ar fi putut să uite tot – de fapt, probabil că asta s-ar fi întâmplat –, dar și reversul era posibil. Taximetristul și-ar fi creat o fixație dintr-un element al poveștii lui; imediat ar fi fost în afara oricărei forme de control, ajungând să fie singura chestie la care se gândește; imediat după... i-ar fi distrus mintea. S-a mai întâmplat.

— E mașina mea parcată aici, a zis el. Totul e sub control.

— Oh! a exclamat cu ușurare taximetristul. Lui Glyn n-o să-i vină să creadă, îți dai seama? Hei! Nu-i nevoie să-mi spui...

— Sigur o să te creadă. Tu crezi, nu?

Șoferul a zâmbit larg.

— Am bancnota asta mare să-i dovedesc, domnu'. Mulțam!

— Eu mulțumesc, a zis Andy.

Se chinuia să fie politicos. Se chinuia să meargă mai departe. Pentru Charlie. Dacă era de unul singur, probabil s-ar fi sinucis cu mult timp în urmă. Nimeni nu trebuia să treacă printr-o asemenea durere.

— Sigur sunteți OK, domnu'? Sunteți alb ca varul.

— Sunt bine, mulțumesc.

A început să o scuture pe Charlie.

— Hei, puștoaico!

A avut grijă să nu-i folosească numele. Probabil nu conta, dar precauția îi venea la fel de natural ca respiratul.

— Trezește-te, am ajuns!

Charlie a mormăit ceva și a încercat să se tragă de lângă el.

— Hai, păpușă! Trezește-te, iubito!

Charlie a deschis ochii, clipind des – albastrul intens pe care-l moștenise de la mama ei – și s-a ridicat, frecându-și fața.

— Tati? Unde suntem?

— Albany, iubito. La aeroport. Și, apropiindu-se de urechea ei, a șoptit: Nu spune nimic încă.

— OK.

I-a zâmbit taximetristului și el i-a zâmbit înapoi. A coborât din taxi și Andy a mers în spatele ei, încercând să nu se clatine.

— Mulțumesc din nou, frate, a spus taximetristul. Hei, auzi? Bună cursă! Nu-i nevoie să-mi spui...

Andy i-a strâns mâna întinsă.

— Ai grijă!

— O să am. Lui Glyn pur și simplu n-o să-i vină să creadă.

Taximetristul s-a urcat înapoi la volan și a demarat de lângă bordura vopsită cu galben. Mai decola un avion, motorul turat din ce în ce mai tare, până când Andy a simțit că i se crapă capul în două și cade pe asfalt ca un dovleac sec. S-a dezechilibrat puțin și Charlie și-a pus mâinile pe brațul lui.

— Of, tati! a zis ea, și vocea abia i se auzea.

— Înăuntru. Trebuie să mă așez.

Au intrat, fetița în pantalonii roșii și bluza verde, bărbatul solid cu părul negru, ciufulit și cu umerii căzuți. Un hamal de la aeroport i-a urmărit cu privirea și s-a gândit că e pur și simplu o crimă ca un bărbat solid ca ăsta să fie pe străzi după miezul nopții, beat mort, la cum arăta, cu fetița care ar fi trebuit să fie în pat de ore bune, trăgându-l după ea ca un câine însoțitor. Astfel de părinți ar trebui sterilizați, s-a gândit hamalul.

Au intrat prin ușile cu senzor și hamalul a uitat tot ce a văzut. Doar că, la patruzeci de minute după aceea, când mașina verde a tras pe dreapta lângă bordură și cei doi bărbați au ieșit să stea de vorbă cu el, și-a amintit.

4

Era 12:10 noaptea. Sala de așteptare a terminalului fusese ocupată de cei care aveau zboruri dimineața: militari la sfârșitul permisiilor, femei chinuite de copii răzgâiați care stătuseră prea mult treji cu o seară înainte, oameni de afaceri cu cearcăne de oboseală, adolescenți aventurieri, cu păr lung și ghete mari, unii din ei cu ghiozdane în spate, câțiva cu rachete de tenis în huse. Difuzoarele anunțau sosirile și plecările și îi chemau pe oameni ca o voce omnipotentă dintr-un vis.

Andy și Charlie stăteau unul lângă celălalt la birouri cu televizoare lipite de ele. Televizoarele erau zgâriate și ciobite și vopsite cu negru peste tot. Lui Andy îi păreau niște cobre sinistre, futuriste. Și-a băgat ultimele două fise în ele, ca să nu trebuiască să elibereze locurile. Al lui Charlie rula *The Rookies*, în reluare, și pe al lui Andy se scălâmbăia Johnny Carson cu Sonny Bono și Buddy Hackett.

— Tati, trebuie neapărat? a întrebat Charlie pentru a doua oară, gata să izbucnească în lacrimi.

— Iubito, nu mai am energie, a spus el. Nu mai avem bani. Nu putem să stăm aici.

— Vin bărbații ăia răi? a întrebat ea, coborându-și vocea.

— Nu știu.

Buf, buf, buf în creierul lui. Nu mai era un cal negru fără călător; acum erau saci umpluți cu bucăți ascuțite de fier care cădeau pe el de la etajul V.

— Trebuie să presupunem că vin.

— Cum aș putea să fac rost de bani?

El a ezitat și apoi a zis.

— Știi tu.

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Nu e bine. Nu e bine să furi.

— Știu că nu e, a zis el. Dar nu e bine nici că tot vin după noi. Ți-am explicat, Charlie. Sau, cel puțin, am încercat.

— Despre răul mic și răul mare?

— Da. Răul mai mic și răul mai mare.

— Te doare tare capul?

— Destul de tare, a zis Andy.

Nu avea rost să-i spună că într-o oră sau două urma să fie așa de rău, că n-o să mai poată gândi coerent. Nu avea rost să o sperie mai tare. Nu avea rost să-i spună că nu credea că vor scăpa de data asta.

— O să încerc, a spus ea și s-a ridicat de pe scaun. Bietul tati! a zis ea și l-a pupat.

El a închis ochii. Televizorul mergea în fața lui, o bolboroseală distantă în toată durerea care creștea constant în capul lui. Când a deschis din nou ochii, ea era doar o figură distantă, foarte mică, îmbrăcată în roșu și verde, ca o decorațiune de Crăciun, strecurându-se printre oamenii împrăștiați din aeroport.

Te rog, Doamne, să nu pățească nimic, s-a gândit el. *Nu lăsa pe nimeni să se ia de ea sau să o sperie mai tare. Te rog și mulțumesc, Doamne. OK?*

A închis ochii din nou.

5

Fetița în colanți roșii și o bluză verde din viscoză. Păr blond până la umeri. Trecuse de mult ora ei de culcare, aparent singură. Era într-unul din puținele locuri în care un copil neînsoțit putea trece neobservat după miezul nopții. Trecea pe lângă oameni, dar n-o vedea nimeni cu adevărat. Dacă plângea, un paznic ar fi putut să vină la ea și să o întrebe dacă s-a pierdut, dacă știa cu ce companie zboară mami și tati sau cum îi chemă, ca să-i poată striga. Dar nu plângea și părea că știe unde merge.

Nu prea știa, dar știa în mare ce căuta. Aveau nevoie de bani; asta spusese tati. Veneau oamenii răi și tati era rănit. Îi era greu să gândească atunci când era în starea asta. Trebuia să se așeze și să fie cât mai multă liniște în jur. Trebuia să doarmă până îi trecea durerea. Și oamenii răi puteau să vină oricând… oamenii de la Atelier, oamenii care voiau să-i demonteze și să vadă ce-i făcea să funcționeze – și să vadă dacă puteau fi folosiți, obligați să facă chestii.

A văzut o pungă din hârtie care ieșea dintr-un coș de gunoi și a luat-o. Puțin mai departe, în sala de așteptare, a găsit ce căuta: cabine telefonice.

Charlie se uita la ele și îi era frică. Îi era frică pentru că tati îi spusese în repetate rânduri să n-o facă… de când era mică fusese Ceva Rău. Nu putea mereu să controleze acel Ceva Rău. Putea să se rănească pe ea sau pe altcineva,

sau mulți oameni. Atunci,

(ah mami îmi pare rău durerea bandajele țipetele ea a țipat am făcut-o pe mami să țipe și n-o să mai fac asta niciodată… niciodată… pentru că e Ceva Rău)

în bucătărie, când era mică… dar durea prea tare să se gândească la asta. Era Ceva Rău pentru că, atunci când îi dădeai drumul, se ducea… peste tot. Și asta era înfricoșător.

Erau alte lucruri. Impulsul, de exemplu; așa îi spunea tati, impulsul. Doar că ea putea să impulsioneze mult mai tare decât tati și nu avea niciodată dureri de cap după. Dar, uneori, după… ieșeau flăcări.

Cuvântul pentru Ceva Rău îi răsuna în minte în timp ce stătea și se uita neliniștită la cabinele de telefon: *pirochinezie.*

— Nu te mai necăji, îi spusese tati când erau încă în Port City și credeau, ca proștii, că sunt în siguranță. Poți să aprinzi focuri, draga mea. Ești o brichetă Zippo uriașă, practic.

Și atunci i se păruse amuzant, a chicotit, dar acum nu mai părea amuzant deloc.

Celălalt motiv pentru care nu avea voie să-și folosească impulsul era pentru că ar fi putut afla *ei.* Băieții răi de la Atelier.

— Habar n-am cât știu despre tine acum, îi spusese tati, dar nu vreau să afle mai multe. Impulsul tău nu e chiar ca al meu, draga mea. Nu poți să faci oamenii… mă rog, să se răzgândească, nu?

— Nuuu…

— Dar poți să faci lucrurile să se mute. Și, dacă ar începe vreodată să observe un tipar și să lege tiparul de tine, am fi în și mai mare pericol decât suntem acum.

Și era furt, iar furtul era și el Ceva Rău.

Dar nu conta. Pe tati îl durea capul și trebuiau să ajungă într-un loc liniștit înainte să devină atât de rău încât să nu mai poată să gândească deloc. Charlie a mers mai departe.

Erau aproximativ cincisprezece cabine telefonice, cu uși glisante circulare. Când erai înăuntrul cabinei, era ca o capsulă Contac mare, cu un telefon înăuntrul ei. Când a trecut pe lângă ele, Charlie a văzut că era întuneric în majoritatea cabinelor. Într-una era o doamnă grasă la costum, care vorbea agitat și zâmbea. Și în a treia cabină de la capăt era un bărbat tânăr îmbrăcat în uniformă militară, care stătea pe un scăunel, cu ușa deschisă și cu picioarele afară. Vorbea repede.

— Sally, uite, înțeleg cum te simți, dar pot să-ți explic totul. Absolut. Știu… știu… dar dacă mă lași doar – s-a uitat în sus, a văzut fetița care îl urmărea și și-a tras picioarele înăuntru și a închis ușa circulară, dintr-o singură mișcare, ca o broască-țestoasă care intră în carapace.

Se ceartă cu prietena, s-a gândit Charlie. *Probabil i-a tras clapa. N-aș lăsa niciodată un băiat să-mi tragă clapa.*

Difuzorul se auzea cu ecou. Frica rodea din creierul ei ca un șobolan. Toate fețele îi erau străine. Se simțea singură și foarte mică, bolnavă de durere după mama ei chiar și acum. Ăsta era furt, dar ce conta? Îi furaseră viața mamei ei.

A intrat într-o cabină telefonică din capăt, cu plasa de cumpărături foșnind. A luat telefonul din suport și s-a prefăcut că vorbește – *bună, bunicule, da, eu și tati tocmai am ajuns, suntem bine* – și s-a uitat pe geam să vadă dacă își băga cineva nasul unde nu-i fierbe oala. Nu era nimeni. Singura persoană din apropiere era o femeie de culoare care își scotea asigurarea de zbor dintr-o mașinărie și era cu spatele la Charlie.

Charlie s-a uitat la telefon și l-a *împins* brusc.

I-a scăpat un geamăt din cauza efortului și și-a mușcat buza de jos, pentru că-i plăcea felul în care o simțea strânsă sub dinți. Nu, n-o durea nimic. Îi *plăcea* să împingă chestii și asta era ceva ce o speria. Dacă ajungea să-i *placă* chestia asta periculoasă?

A împins telefonul din nou, foarte încet, și, brusc, fisele au început să curgă din fanta pentru monede. A încercat să pună punga dedesubt, dar, până să reușească, majoritatea monedelor au căzut pe podea. S-a aplecat și a adunat cât mai multe în plasă, tot uitându-se pe geam.

Cu monedele pe care le-a adunat, s-a dus la următoarea cabină. Soldatul încă vorbea la telefonul de lângă. Deschisese din nou ușa și fuma.

— Sal, jur pe Hristos că așa a fost! Întreabă-l pe frate-tău dacă nu mă crezi! O să-ți...

Charlie a închis ușa, estompând văicărelile lui. Avea doar șapte ani, dar știa ce înseamnă să lucrezi clandestin. S-a uitat la telefon și, o secundă mai târziu, a dat drumul tuturor monedelor dinăuntru. De data asta, a avut punga poziționată perfect și monedele au căzut ca o cascadă pe fundul ei, cu un clinchet muzical, ca de zurgălăi.

Militarul nu mai era acolo când a ieșit și Charlie a intrat în cabina lui. Scaunul era cald încă și aerul avea un miros scârbos de fum de țigară, în ciuda ventilatorului.

Banii au zguduit punga și ea a continuat.

6

Eddie Delgardo stătea într-un scaun din plastic adâncit după forma corpului, privind la tavan și fumând. Curva, se gândea el. O să se gândească de două ori să-și țină picioarele lipite data viitoare. Eddie în sus, Eddie în jos, Eddie nu-știu-ce, Eddie nu mai vreau să te văd niciodată și Eddie, cum ai putut să fii atât de *rhăău*. Dar el o făcuse să se răzgândească în legătură cu faza cu nu-mai-vreau-să-te-văd-niciodată. Avea un concediu de 30 de zile și se ducea spre New York acum, să-l viziteze și să se plimbe prin baruri de oameni singuri. Și, când se întorcea, Sally va fi ca un mare măr copt, copt și gata să cadă. Nu funcționau chestiile alea cu nu-ai-pic-de-respect-față-de-mine cu Eddie Delgardo din Marathon, Florida. Sally Bradford avea să se dea bătută și, dacă chiar credea prostiile alea cum că și-ar fi făcut vasectomie, așa-i trebuia. Și apoi, dacă voia, să se ducă alergând spre țărănoiul de frate-său, profesorul. Eddie Delgardo avea să conducă un camion militar de aprovizionare în Berlinul de Vest. Avea să...

Reveria lui Eddie, pe jumătate indignată, pe jumătate plăcută, a fost întreruptă de o senzație ciudată de căldură care venea din tălpile lui; de parcă podeaua se încălzise brusc cu zece grade. Senzația era însoțită de un miros ciudat, dar nu complet nefamiliar… nu ceva care ardea, ci… ceva *pârlit*, poate?

A deschis ochii și primul lucru pe care l-a văzut a fost fetița care dăduse ture pe lângă cabinele telefonice, o fetiță de șapte sau opt ani, destul de jerpelită. Acum căra o pungă mare de hârtie, o căra ținând-o de fund, de parcă era plină cu cumpărături sau ceva.

Dar picioarele lui, asta era faza.

Nu mai erau calde. Erau *fierbinți.*

Eddie Delgardo s-a uitat în jos și a țipat.

— *Doamne, ferește!*

Bocancii lui erau în flăcări.

Eddie a sărit în picioare. Toate capetele s-au întors spre el. O femeie a văzut ce se întâmpla și a țipat speriată. Doi paznici care se amuzau alături de un vânzător de bilete de la Allegheny Airlines s-au uitat în direcția lui, să vadă ce

se întâmplă.

Niciunul din lucrurile astea nu însemna nimic pentru Eddie Delgardo. Sally Bradford și răzbunarea lui din iubire erau cele mai îndepărtate gânduri acum. Bocancii lui de armată ardeau într-o veselie. Butonii uniformei verzi se aprindeau și ei. Alerga prin sala de așteptare, lăsând fum în urma lui, de parcă fusese catapultat. Baia pentru femei era mai aproape, și Eddie, al cărui simț de autoconservare era foarte bine definit, a lovit ușa cu brațul și a intrat înăuntru fără să ezite un moment.

O tânără care ieșea dintr-o cabină, cu fusta ridicată, își ajusta dresurile. L-a văzut pe Eddie, torța umană, și a scos un țipăt pe care faianța din baie l-a amplificat. Din celelalte cabine ocupate s-au auzit bolboroseli cu „Ce-a fost asta?“ și „Ce se întâmplă?“. Eddie a apucat ușa toaletei cu plată înainte să se trântească și să se încuie. S-a prins cu mâinile de pereții cabinei și și-a băgat cu totul picioarele în WC. S-a auzit un sfârâit și apoi a ieșit un nor imens de abur.

Cei doi agenți de pază au dat buzna înăuntru.

— Stai pe loc! a țipat unul din ei, scoțându-și pistolul.

Eddie a ieșit din cabină cu mâinile pe cap.

— Puteți aștepta să-mi sting flăcările de la picioare? a mârâit Eddie Delgardo.

7

Charlie s-a întors. Și plângea din nou.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Am făcut rost de bani, dar… mi-a scăpat iar, tati… era un bărbat… un soldat… n-am putut să mă abțin.

Andy a simțit cum teama pune stăpânire pe el. Era estompată de durerea pe care o simțea în cap și în ceafă, dar era acolo.

— A fost un incendiu, Charlie?

Nu putea să vorbească, dar a dat din cap. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— O, Doamne, a șoptit Andy și s-a chinuit să se ridice în picioare.

Asta a distrus-o complet pe Charlie. Și-a acoperit fața cu mâinile și a început să suspine neajutorată, legănându-se înainte și înapoi.

Un grup de oameni se adunase în jurul ușii de la toaleta pentru femei. Fusese deschisă și proptită, dar Andy nu putea să vadă… și apoi a văzut. Cei doi agenți de pază care fugiseră acolo conduceau afară, spre biroul de pază, un

bărbat tânăr, care părea dur, îmbrăcat într-o uniformă militară. Bărbatul îi bodogănea zgomotos și majoritatea lucrurilor pe care le spunea erau de o vulgaritate inventivă. Uniforma lui aproape că nu mai exista de la genunchi în jos și căra două obiecte înnegrite, din care se scurgea ceva, care probabil fuseseră bocancii lui cândva. Apoi au intrat în birou, ușa trântindu-se în spatele lor. Un val de sporovăială însuflețită a cuprins terminalul.

Andy s-a așezat din nou și și-a pus brațul în jurul lui Charlie. Era foarte greu să gândească acum; gândurile lui era ca niște pești argintii micuți care înotau într-o mare întunecată de durere pulsatilă. Dar trebuia să facă tot ce putea. Avea nevoie de Charlie ca să iasă din asta.

— E bine, Charlie. Nu are nimic. L-au dus doar la biroul de pază și protecție. Acum spune-mi, ce s-a întâmplat?

Printre lacrimile care secau de-acum, Charlie i-a spus. Cum l-a auzit pe soldat vorbind la telefon. Cum i-au trecut prin cap niște gânduri legate de el, un sentiment că încerca să o păcălească pe fata cu care vorbea.

— Și apoi, când veneam înapoi spre tine, l-am văzut… și înainte să pot să mă opresc… s-a întâmplat. Pur și simplu mi-a scăpat. Aș fi putut să-i fac rău, tati. Aș fi putut să-i fac mult rău. I-am dat *foc*!

— Vorbește mai încet, a spus el. Ascultă-mă, Charlie. Cred că e cea mai încurajatoare chestie care s-a întâmplat în ultima vreme.

— C-crezi? s-a uitat la el, cu adevărat surprinsă.

— Zici că ți-a scăpat, a zis Andy, forțând cuvintele. Și așa e. Dar nu ca înainte. Ți-a scăpat doar puțin. Ce s-a întâmplat a fost periculos, draga mea, dar… ai fi putut să-i dai foc la păr. Sau la față.

A tresărit îngrozită la acest gând. Andy i-a întors blând fața înapoi spre el.

— E o chestie inconștientă și mereu se îndreaptă către cineva de care nu îți place, a zis el. Dar… nu i-ai făcut nimic tipului ăluia, Charlie. Tu…

Însă n-a mai continuat, doar durerea a persistat. Vorbea încă? Pentru o secundă nici măcar nu și-a dat seama.

Charlie încă simțea acel ceva, acel Ceva Rău, cum i se învârtea prin cap, vrând să scape iar, să facă altceva. Era ca un animal mic, răutăcios și destul de stupid. Trebuia să-i dai drumul din cușcă să poți să scoți bani din telefoanele publice, de exemplu… dar putea să facă altceva, ceva foarte rău

(*ca mamei în bucătărie o mami îmi pare rău*)

înainte să apuci să-l închizi la loc. Dar acum nu mai conta. Nu mai voia să se gândească la asta, nu mai voia să se gândească la

(*bandajele mami trebuie să poarte bandaje pentru că am rănit-o*)

nimic din toate astea. Doar tatăl ei conta acum. Stătea aplecat în scaunul de vizionare, cu fața schimonosită de durere. Era alb ca varul. Avea ochii injectați.

Ah, tati, s-a gândit, *aș face schimb cu tine dacă aș putea. Tu ai ceva care te doare, dar nu iese niciodată din cușcă. Eu am ceva mare, care nu mă doare deloc, dar, of, câteodată mi-e așa de frică...*

— Am banii, a zis ea. Nu m-am dus la toate cabinele telefonice, pentru că punga era din ce în ce mai grea și mi-a fost frică să nu se rupă.

S-a uitat la el temătoare.

— Unde putem să mergem, tati? Trebuie să te întinzi.

Andy a băgat mâna în pungă și a început să mute banii cu pumnul în buzunarele jachetei de catifea reiată. S-a întrebat dacă noaptea asta se va termina vreodată. Nu voia nimic mai mult decât să ia alt taxi și să se ducă în oraș și să se cazeze amândoi la primul hotel sau motel pe care-l întâlneau în cale… dar îi era frică. Taxiurile puteau fi urmărite. Și avea o puternică presimțire că oamenii din mașina verde erau destul de aproape încă.

A încercat să-și amintească ce știa despre aeroportul din Albany. În primul rând, era Albany County Airport; nu era deloc în Albany, ci în orașul Colonie. Ținutul shakerilor – nu îi spusese bunicul lui cândva că aici era ținutul lor? Sau dispăruseră toți deja? Dar autostrăzile? Cele cu taxe? Răspunsul a venit încet. Era un drum… ceva cu Way. Northway sau Southway, s-a gândit el.

A deschis ochii și s-a uitat la Charlie.

— Poți merge, puștoaico? Câțiva kilometri poate?

— Sigur.

Dormise, iar acum se mai înviorase.

— Tu poți?

Asta era întrebarea. Nu știa.

— O să încerc, a zis el. Cred că trebuie să mergem la drumul principal și să încercăm să găsim o mașină, iubito.

— Să facem autostopul? a întrebat ea.

A dat din cap.

— E destul de greu să urmărești un autostopist, Charlie. Dacă avem noroc, găsim o cursă cu cineva care să fie în Buffalo până mâine-dimineață.

Și dacă nu suntem norocoși, o să fim pe banda de urgență cu degetele mari ridicate când o să-și facă apariția mașina aia verde.

— Dacă crezi că e OK, a zis Charlie nesigură.

— Haide, a zis el, ajută-mă!

Durerea l-a lovit ca un trăsnet puternic când s-a ridicat în picioare. S-a clătinat puțin, a închis ochii, apoi i-a deschis din nou. Oamenii arătau ireal. Culorile păreau prea puternice. O femeie pe tocuri a trecut pe lângă ei și fiecare lipăit pe gresia din aeroport părea sunetul unei uși de seif care se trântește.

— Tati, ești sigur că poți? a întrebat ea cu voce subțire și foarte speriată.

Charlie. Doar Charlie părea OK.

— Cred că pot, a zis el. Haide!

Au plecat pe o altă ușă față de cea pe care intraseră și hamalul care îi observase ieșind din taxi era ocupat cu descărcarea unor bagaje din portbagajul unei mașini. Nu i-a văzut ieșind.

— Pe unde, tati? a întrebat Charlie.

S-a uitat într-o parte și-n cealaltă și a văzut șoseaua Northway, curbându-se dedesubtul lor, spre dreapta clădirii terminalului. Dar cum să ajungă acolo, asta era întrebarea. Erau drumuri peste tot – pasarele și pasaje subterane, INTERZIS DREAPTA, STOP LA SEMNAL, ȚINE STÂNGA, OPRIRE INTERZISĂ. Semafoare care pâlpâiau în întunericul dimineții ca niște spirite agitate.

— Pe aici, cred, a zis el și apoi au parcurs lungimea terminalului pe lângă drumul de acces care era plin de semne cu DOAR PENTRU ÎNCĂRCARE ȘI DESCĂRCARE.

Trotuarul se termina odată cu terminalul. Un Mercedes argintiu mare a trecut indiferent pe lângă ei și strălucirea lămpilor cu sodiu de deasupra reflectate pe suprafața lui l-a făcut să strângă din ochi.

Charlie se uita întrebătoare la el.

Andy a dat din cap.

— Stai cât mai pe margine poți. Ți-e frig?

— Nu, tati.

— Ce bine că e o noapte caldă! Maică-ta ar...

Apoi a închis gura brusc.

Au mers amândoi în întuneric, bărbatul mare cu umeri lați și fetița cu pantaloni roșii și bluza verde, ținându-l de mână, aproape de parcă îl trăgea după ea.

Mașina verde a apărut cam după cincisprezece minute și a parcat lângă bordura galbenă. Au ieșit doi bărbați, aceiași care îi alergaseră pe Andy și pe Charlie spre taxi în Manhattan. Șoferul a rămas la volan.

Un polițist de frontieră a venit spre ei.

— Nu puteți parca aici, domnule, a spus el. Dacă puteți să trageți spre...

— Sigur că pot, a zis șoferul.

I-a arătat polițistului legitimația. Acesta s-a uitat la el, s-a uitat la șofer, apoi din nou la poza din legitimație.

— Ah! a zis el. Îmi pare rău, domnule. E ceva ce ar trebui să știm și noi?

— Nimic care ar afecta siguranța aeroportului, a zis șoferul, dar poate puteți să ne ajutați. I-ați văzut pe vreunul dintre acești doi indivizi în seara asta?

I-a întins polițistului o fotografie cu Andy și apoi una mai neclară cu Charlie. Avea părul mai lung atunci. În poză avea cozi împletite. Mama ei era în viață atunci.

— Fata are cu un an sau doi mai mult acum, a zis șoferul. Are părul puțin mai scurt. Cam până la umeri.

Polițistul a examinat pozele cu atenție, uitându-se când la una, când la cealaltă.

— Să știți că mi se pare că am văzut-o pe fetiță, a zis el. Blonduță, nu? E greu să-mi dau seama din poză.

— Blonduță, da.

— Bărbatul e taică-său?

— Nu mă întrebați și nu va trebui să mint.

Polițistul a simțit un val de dispreț pentru tânărul fără expresie de la volan, din mașina verde și anostă. Mai avusese de-a face tangențial cu FBI-ul, CIA-ul și o organizație numită Atelierul. Agenții lor erau toți la fel, aroganți, indiferenți și cu aer superior. Îi tratau pe cei în uniforme albastre ca pe niște copii. Dar, când deturnaseră un avion aici, cu cinci ani în urmă, copiii ăștia l-au prins pe tip, înarmat cu grenade, și l-au scos din avion, și fusese în custodia polițiștilor „adevărați“ când s-a sinucis despicându-și carotida cu propriile unghii. Bravo, băieți!

— Uitați… domnule! Am întrebat dacă bărbatul e tatăl ei ca să-mi dau seama dacă seamănă unul cu celălalt. E greu să-ți dai seama din pozele alea.

— Seamănă puțin. Au culori diferite la păr.

Atâta lucru pot să văd și eu, dobitocule! s-a gândit polițistul de frontieră.

— I-am văzut pe amândoi, i-a zis polițistul șoferului mașinii verzi. E un tip mare, mai mare decât pare în poză. Părea bolnav sau ceva.

— Da?

Șoferul părea mulțumit de răspuns.

— Am avut o noapte grea aici, ca s-o zic pe aia dreaptă. Un cretin a reușit să-și dea foc la propriii bocanci.

Șoferul și-a îndreptat spatele brusc.

— *Poftim?*

Polițistul a dat din cap fericit că l-a făcut pe șofer să renunțe la masca plictisitoare și impenetrabilă.

N-ar fi fost atât de fericit dacă șoferul i-ar fi spus că tocmai se alesese cu o ședință de informare la birourile din Manhattan ale Atelierului.

Și Eddie Delgardo probabil i-ar fi bătut de i-ar fi sunat apa în cap, pentru că, în loc să umble prin baruri de oameni singuri (și saloane de masaj și magazinele de pornoșaguri din Times Square) în timpul segmentului din permisie pe care și-a propus să-l petreacă în New York, urma să-și petreacă majoritatea timpului retrăind acele evenimente, într-o stare indusă de droguri, descriind iar și iar ce s-a întâmplat înainte și imediat după ce i s-au încins bocancii.

9

Ceilalți doi bărbați din sedanul verde vorbeau cu personalul aeroportului. Unul din ei a descoperit un hamal care i-a observat pe Andy și Charlie ieșind din taxi și intrând în terminal.

— Sigur că i-am văzut. Mi s-a părut că e pur și simplu o imagine jenantă, un bărbat așa de beat cu o fetiță trează atât de târziu în noapte.

— Poate au luat un avion, a sugerat unul dintre bărbați.

— Poate, a fost de acord hamalul. Mă întreb la ce se gândește mama copilei. Mă întreb dacă știe ce se întâmplă.

— Mă îndoiesc că știe, a zis bărbatul în costum bleumarin, de firmă, și vorbea foarte sincer. Nu i-ai văzut plecând?

— Nu, domnule. Din câte știu eu, sunt pe aici pe undeva… dacă nu cumva s-au îmbarcat, desigur.

10

Cei doi bărbați au dat o tură rapidă prin terminalul principal și apoi pe la porțile de îmbarcare, ținându-și legitimațiile în palmele făcute căuș, ca să le arate doar agenților de securitate. S-au întâlnit lângă casa de bilete United Airlines.

— Nimic, a zis primul.

— Crezi că au luat un avion? a întrebat al doilea.

Era cel cu costumul frumos, albastru, de firmă.

— Nu cred că nenorocitul ăla avea mai mult de cincizeci de dolari la el… poate și mai puțin de atât.

— Mai bine am verifica.

— Da. Dar repede.

United Airlines. Allegheny. American. Braniff. Companiile de navetiști. Niciun bărbat cu umeri lați care părea bolnav nu luase bilete. Totuși, cărăușului de la Albany Airlines i s-a părut că văzuse o fetiță cu pantaloni roșii și cămașă verde. Păr blond și frumos, până la umeri. Cei doi s-au întâlnit din nou lângă scaunele cu televizor unde șezuseră Andy și Charlie cu puțin timp în urmă.

— Tu ce crezi? a întrebat primul.

Agentul îmbrăcat în costumul de firmă părea încântat.

— Cred că trebuie să acoperim zona, a zis el. Cred că au plecat pe jos.

S-au întors la mașina verde, aproape la trap.

11

Andy și Charlie au continuat să meargă pe marginea întunecată a drumului de acces de la aeroport. Din când în când, o mașină mai trecea pe lângă ei. Era aproape ora unu. La aproximativ doi kilometri în spatele lor, în terminal, doi bărbați s-au reunit cu cel de-al treilea partener al lor, la mașina verde. Andy și Charlie mergeau acum pe drumul paralel cu Northway, care era la dreapta și dedesubtul lor, luminat de strălucirea nesfârșită a lămpilor cu sodiu. Ar fi putut să coboare repede spre terasament și să încerce să oprească o mașină pe banda de urgență, dar, dacă venea un polițist, asta le-ar fi blocat orice șansă pe care o mai aveau să scape. Andy se întreba cât de departe ar fi trebuit să meargă

înainte să ajungă la o rampă. De fiecare dată când păşea, se auzea o bufnitură care îi răsuna în creier.

— Tati? Mai eşti OK?

— Până acum, da, a zis el.

Dar nu era atât de OK. Nu se păcălea nici pe el şi se îndoia că o păcălea pe Charlie.

— Cât mai e?

— Oboseşti?

— Nu încă, dar… tati…

S-a oprit şi a privit-o cu atenţie.

— Ce e, Charlie?

— Mi se pare că bărbaţii aceia răi sunt iar pe aici, a şoptit ea.

— OK, a zis el. Cred că mai bine mergem pe o scurtătură, iubito. Poţi să cobori pe dealul ăla fără să cazi?

S-a uitat la panta înclinată, acoperită cu iarbă uscată de octombrie.

— Sper că da, a zis nesigură.

A trecut peste parapet şi apoi a ajutat-o şi pe Charlie. Aşa cum se întâmpla în momente de durere şi de stres extreme, mintea lui încerca să evadeze în trecut, ca să scape de stres. Avuseseră nişte ani buni, vremuri bune, înainte ca umbra să înceapă să le fure treptat vieţile – mai întâi doar pentru el şi Vicky, apoi toţi trei, estompându-le fericirea puţin câte puţin, în mod inevitabil, ca o eclipsă de lună. Fusese...

Tati! a strigat Charlie dintr-odată, panicată. Îşi pierduse echilibrul. Iarba uscată era alunecoasă şi înşelătoare. Andy s-a întins după braţul pe care-l flutura prin aer, a ratat şi s-a dezechilibrat şi el. Căzătura i-a cauzat o durere atât de mare în cap, încât a strigat cu voce tare. Apoi s-au rostogolit şi au alunecat amândoi pe terasamentul Autostrăzii de Nord, unde maşinile treceau în viteză pe lângă ei, mult prea repede ca să se poată opri în caz că unul din ei – el sau Charlie – s-ar fi rostogolit pe asfalt.

12

Asistentul i-a înfăşurat lui Andy garoul în jurul braţului, chiar deasupra cotului şi a spus:

— Strângeţi pumnul, vă rog.

Andy l-a strâns. Vena a ieșit la suprafață, ascultătoare. S-a uitat în partea cealaltă, simțindu-se puțin ametit. Cu sau fără două sute de dolari, nu avea deloc chef să se uite cum îi pun perfuzia.

Vicky Tomlinson era în separeul de alături, îmbrăcată cu o bluză albă fără mâneci și pantaloni largi, gri. I-a zâmbit încordată. S-a gândit iar la frumosul ei păr arămiu, cât de bine se potrivea cu ochii ei albaștri… apoi a simțit în braț durerea de la împunsătura acului, urmată de căldura surdă.

— Gata, gata! a zis asistentul, consolându-l.

— Ba tu, gata-gata! a zis Andy.

Nu se simțea consolat.

Erau în Sala 70 din Jason Gearneigh Hall, la etaj. O duzină de paturi fuseseră aduse, grație infirmeriei din campus, și acum cei doisprezece voluntari stăteau întinși, proptiți pe perne hipoalergenice din spumă, câștigându-și banii. Doctorul Wanless nu s-a atins de nicio perfuzie, dar se plimba printre paturi, adresându-le tuturor cuvinte de încurajare, plus un zâmbet de gheață. *O să ne micșorăm imediat*, s-a gândit Andy sumbru.

Wanless ținuse un scurt discurs odată ce toată lumea fusese echipată și ce spusese, dacă am face un rezumat, fusese: *Nu vă temeți. Sunteți în brațele ocrotitoare ale științei moderne.* Andy nu prea credea în știința modernă, cea care dăduse lumii bomba nucleară, napalmul, arma cu laser, alături de vaccinul Salk[3] și de Clearasil.

Asistentul universitar făcea altceva acum. Sertiza tubul perfuziei.

Perfuzia conținea 5% dextroză în apă, spusese Wanless… ceea ce el numea o soluție D5W. Sub locul în care a fost sertizată, un mic vârf ieșea din tubul de perfuzie. Dacă Andy nimerea Lotul Șase, pe acolo i l-ar fi administrat, cu seringa. Dacă era în grupul de control, i-ar fi administrat soluție salină obișnuită. Cap sau pajură.

S-a uitat la Vicky iar.

— Cum ești, puștoaico?

— OK.

Își făcuse apariția și Wanless. Stătea între ei, uitându-se mai întâi la Vicky și apoi la Andy.

— Simți puțină durere, nu?

Nu avea niciun fel de accent, cu atât mai puțin vreun accent american regional, dar își construia propozițiile în așa fel încât Andy asocia engleza lui cu

engleza învățată ca a doua limbă.

— Presiune, a spus Vicky. Presiune ușoară.

— Da? O să treacă.

A zâmbit cu bunăvoință spre Andy. În halatul lui alb de laborator, părea foarte înalt. Ochelarii lui păreau foarte mici. Mărunțelul și Prăjina.[4]

Andy a spus:

— Când începem să ne micșorăm?

Wanless a continuat să zâmbească.

— Crezi că o să te micșorezi?

— Micccșșșorrrrezzzz, a zis Andy și a rânjit prostește.

I se întâmpla ceva. Dumnezeule, se simțea drogat. Îi plăcea.

— Totul va fi bine, a zis Wanless și a zâmbit mai larg.

A trecut mai departe. *Călăreț, treci mai departe*[5], s-a gândit Andy amuzat. S-a uitat din nou spre Vicky. Cât de strălucitor era părul ei! Dintr-un motiv nebunesc, îi amintea de firul de cupru de pe armătura unui motor nou… generator… alternator… chichimichi…

A râs cu voce tare.

Zâmbind ușor, de parcă auzise gluma, asistentul universitar a sertizat tubul perfuziei și a injectat puțin din conținutul seringii în brațul lui Andy, apoi a plecat mai departe. Andy putea să se uite la tubul perfuziei acum. Nu-l mai deranja. *Sunt un conifer,* s-a gândit el, *uită-te la acele mele frumoase.* A râs iar.

Vicky îi zâmbea. Doamne, ce frumoasă era! Voia să-i spună cât e de frumoasă, cum părul ei părea de cupru în flăcări.

— Mulțumesc, a zis ea. Ce compliment frumos!

Îi zisese asta? Sau își imaginase?

Cu ultimele puteri, a spus:

— Cred că m-a pocnit bine de tot apa asta distilată, Vicky.

— Și pe mine, a zis ea calmă.

— Mișto, nu?

— Mișto, a încuviințat ea visătoare.

Undeva, cineva plângea. Isteric, cu sughițuri. Sunetul urca și cobora în cicluri interesante. După o contemplare care a părut să dureze eoni, Andy a întors capul să vadă ce se întâmplă. Era interesant. Totul devenise interesant. Totul părea să fie în reluare. *Slomo*[6], cum scriau studenții la film, în rubricile lor. *În filmul acesta, ca și în altele, Antonioni reușește unele dintre cele mai spectaculoase*

efecte ale sale, folosind filmări în slomo. Ce cuvânt interesant și foarte inteligent; producea sunetul pe care l-ar scoate un șarpe când iese dintr-un frigider: *slomo*.

Mai mulți asistenți universitari alergau în *slomo* către unul dintre paturile care fuseseră puse lângă tabla din Sala 70. Tânărul de pe pat părea să-și facă ceva la ochi. Da, sigur își făcea ceva la ochi, pentru că avea degetele în ei și părea să vrea să și-i scoată din orbite. Degetele i se transformaseră în cârlige și îi țâșnea sânge din ochi. Țâșnea în *slomo*. Acul îi sărea din braț în *slomo*. Wanless alerga în *slomo*. Ochii puștiului de pe pat arătau ca niște ouă poșate dezumflate, a făcut Andy o observație clinică. Da, *claros*!

Apoi, halatele albe s-au adunat toate în jurul patului și puștiul nu se mai vedea. Pe perete, chiar în spatele lui, era agățată o planșă. Avea cadranele creierului uman pe ea. Andy s-a uitat la asta cu mare interes o vreme. *Foarrrrte in-derrresssant*, așa cum zicea Arte Johnson la *Laugh-In.*

O mână însângerată a ieșit din grămada de halate albe, ca mâna unui om care se îneacă. Degetele erau murdare de sânge și bucăți de țesut atârnau de ele. Mâna a lovit planșa, lăsând o urmă de sânge în forma unei virgule uriașe. Planșa s-a rulat cu zgomot în suportul ei.

Apoi patul a fost ridicat (încă era imposibil să-l vezi pe băiatul care își scosese ochii din cap) și scos repede din sală.

Câteva minute (ore? zile? ani?) mai târziu, unul din asistenți a venit la patul lui Andy, i-a examinat perfuzia și i-a mai injectat puțin din Lotul Șase, afectându-i mintea.

— Cum te simți, frate? a întrebat asistentul, dar sigur că nu era asistent, nu era nici student, niciunul nu era.

În primul rând, tipul ăsta părea de vreo 35 de ani și era puțin cam puriu pentru un student la master. În al doilea rând, tipul ăsta lucra la Atelier. Și, brusc, a știut. Era absurd, știa. Și numele tipului era…

Andy a săpat după această informație și a găsit-o. Numele tipului era Ralph Baxter.

A zâmbit. Ralph Baxter. Ce chestie!

— Mă simt bine, a zis el. Cum e celălalt tip?

— Care celălalt tip, Andy?

— Ăla care și-a scos ochii, a zis Andy calm.

Ralph Baxter i-a zâmbit și l-a mângâiat pe mână.

— Ai avut și ceva experiențe vizuale, nu, frate?

— Nu chiar, a zis Vicky. Și eu am văzut.

— Așa credeți voi, a zis asistentul care nu era asistent. Ați avut doar aceeași iluzie. A fost un tip aici lângă tablă care a avut o reacție musculară… un fel de cârcel. Fără ochi scoși. Fără sânge.

A dat să se îndepărteze iar.

— Omule, e imposibil să avem aceeași iluzie fără să ne consultăm deloc înainte, a continuat Andy.

S-a simțit foarte inteligent. Logica era impecabilă, imposibil de negat. Îl avea pe Ralph Baxter la degetul mic.

Ralph i-a zâmbit, netulburat.

— Cu medicamentul ăsta, e foarte posibil. Mă întorc imediat, da?

— OK, Ralph, a zis Andy.

Ralph s-a oprit și s-a întors lângă patul lui Andy. S-a întors în *slomo*. S-a uitat îngrijorat spre el. Andy a rânjit înapoi, un rânjet larg, stupid, de om drogat. Te-am prins, Ralph, prietene. Te-am prins la colț. Dintr-odată, l-au năpădit o grămadă de informații despre Ralph Baxter, mii de chestii: avea 35 de ani, era la Atelier de șase ani, înainte de asta fusese la FBI timp de doi ani, înainte...

Omorâse patru oameni în cariera lui, trei bărbați și o femeie. Și violase femeia după ce murise. Fusese jurnalistă independentă și știa despre...

Partea aia nu era clară. Și nu conta. Brusc, Andy nu mai voia să știe. Rânjetul i-a pierit de pe buze. Ralph Baxter încă se uita la el și pe Andy îl cuprinsese starea paranoică prin care mai trecuse în cele două ocazii în care consumase LSD... dar acum era mult mai profundă și mai înfricoșătoare. Nu avea idee că știa astfel de lucruri despre Ralph Baxter – sau cum de îi știuse numele în primul rând –, dar, dacă i-ar fi spus lui Ralph că știa, îi era teamă că ar putea să dispară din Sala 70 din Jason Gearneigh cu aceeași rapiditate ca băiatul care și-a scos ochii. Sau poate toate alea chiar fuseseră o halucinație; nu mai părea atât de real acum.

Ralph încă se uita la el. Puțin câte puțin, a început să zâmbească.

— Vezi? a zis el cu voce domoală. Cu Lotul Șase se întâmplă tot felul de chestii ciudățele.

L-a lăsat pe Andy să scoată lent un oftat de ușurare. S-a uitat la Vicky și ea se uita spre el, ochii ei erau mari și speriați. *Preia emoțiile tale*, s-a gândit el. *Ca un radio. Ia-o ușor! Adu-ți aminte că și ea e sub influența drogului sau ce o mai fi și căcatul ăsta dubios!*

A zâmbit spre ea și, după o clipă, Vicky i-a zâmbit nesigură la rândul ei. L-a întrebat ce s-a întâmplat. I-a zis că nu știa, probabil nimic.

(dar nu vorbim – gura ei nu se mișcă)

(nu?)

(Vicky? tu ești?)

(e telepatie asta, Andy? asta e?)

Nu știa. Era ceva. A închis ochii.

Ăia chiar sunt asistenți universitari? l-a întrebat ea, bulversată. Nu par. E medicamentul Andy? Nu știu, a zis el, cu ochii încă închiși. A deschis iar ochii și s-a uitat la ea, dar Vicky dădea din cap. Nu-și amintea. Andy era surprins și consternat că nu-și amintea nici el. Părea să se fi întâmplat cu ani în urmă. *I s-a pus un cârcel, nu, tipului ăluia? Un spasm muscular, atât. Și-a...*

Scos ochii.

Dar ce mai conta, de fapt?

Mâna ridicată din îngrămădeala de halate albe ca mâna unui bărbat care se îneacă.

Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Adică prin secolul al XII-lea.

Mâna însângerată... lovind planșa... care s-a rulat zgomotos în suportul ei.

Mai bine să se care. Vicky părea din nou tulburată.

Dintr-odată a început să se audă muzică din difuzoarele din tavan și era bine… mult mai bine decât să se gândească la cârcei și la globi oculari însângerați. Muzica era în surdină și totuși maiestuoasă. Mult mai târziu, Andy s-a decis (consultându-se cu Vicky) că fusese Rahmaninov. Și, de atunci încolo, de fiecare dată când a auzit Rahmaninov, l-a adus cu gândul la plutire, la amintirile ca dintr-un vis din Sala 70 din Jason Gearneigh Hall, unde timpul era nesfârșit.

Câte din toate astea fuseseră reale și câte fuseseră halucinații? Doisprezece ani s-a gândit Andy McGee la asta, când și când, și tot nu avea un răspuns. La un moment dat a părut că obiectele din cameră încep să zboare de parcă bătea un vânt invizibil – pahare din carton, prosoape, garoul unui tensiometru, o grindină fatală de pixuri și creioane. Într-un alt moment, mai târziu (sau fusese mai devreme? nu exista niciun fel de secvență liniară), unul dintre subiecți a intrat în convulsii, urmate de un stop cardiac – sau așa a părut. Se depuseseră eforturi frenetice pentru a-l resuscita folosind respirația gură la gură, urmate de o injecție în stern și, în final, o mașinărie care scotea un scâncet ascuțit și avea două cupe negre atașate de cabluri groase. Andy parcă își amintea cum unul dintre asistenți urla: „Defibrilează-l!“, „Of, dă-mi-le mie, dobitocule!“

Într-un alt moment adormise, trezindu-se din când în când dintr-o zonă

crepusculară a conștiinței. A vorbit cu Vicky și și-au spus lucruri despre ei. Andy i-a povestit despre accidentul de mașină care-i răpise mama și cum își petrecuse următorul an cu mătușa lui, într-o semicriză de nervi cauzată de pierderea mamei. Vicky i-a mărturisit că, pe la șapte ani, o bonă o agresase sexual și acum se temea foarte tare de sex, dar și mai tare se temea că s-ar putea să fie frigidă și că acesta era principalul motiv de despărțire de prietenul ei. El o tot… presa.

Și-au spus lucruri pe care un bărbat și o femeie nu și le spun dacă nu se cunosc deja de ani buni… lucruri pe care un bărbat și o femeie de cele mai multe ori nu și le spun deloc, nici măcar în patul conjugal, în întuneric, după decenii de căsnicie.

Dar chiar au *vorbit*?

Asta Andy n-a aflat niciodată.

Timpul se oprise, dar cumva trecuse.

13

S-a trezit din somn încetul cu încetul. Nu se mai auzea Rahmaninov… dacă se auzise vreodată. Vicky dormea liniștită pe patul de lângă el, cu mâinile pe piept, gestul simplu al unui copil care a adormit în timp ce se ruga. Uitându-se la ea, Andy și-a dat seama că, la un moment dat, se îndrăgostise de ea. Era un sentiment profund și complet, dincolo (și mai presus) de orice îndoială.

După o vreme a privit în jur. Mai multe paturi erau goale. Mai erau cam cinci subiecți rămași în sală. Unii dormeau. Unul ședea pe pat și un asistent – un asistent universitar perfect normal, de aproximativ 25 de ani – îl chestiona și nota ceva pe un clipboard. Subiectul aparent zisese ceva amuzant, pentru că amândoi au râs – în șoaptă, așa cum faci când dorm alți oameni în jurul tău.

Andy s-a ridicat în capul oaselor și s-a analizat puțin. Se simțea bine. A încercat să zâmbească și totul era cum trebuie. Mușchii păreau la locul lor. Se simțea nerăbdător și vioi, toate simțurile îi erau ascuțite și cumva inocente. Își amintea acest sentiment de când era copil, când se trezea sâmbătă dimineața știind că bicicleta lui era proptită în cric în garaj și simțea că tot weekendul se întindea în fața lui ca un carnaval de vise în care fiecare cursă era gratis.

Un asistent a venit la el și l-a întrebat:

— Cum te simți, Andy?

Andy s-a uitat la el. Era același tip care îl injectase – când? cu un an în urmă? Și-a atins obrazul și a dat de barba nerasă, aspră.

— Mă simt ca Rip van Winkle[7], a zis el.

Asistentul a zâmbit.

— Au trecut doar 48 de ore, nu 20 de ani. Cum te simți, serios?

— Bine.

— Normal?

— Orice ar însemna asta, da. Normal. Unde e Ralph?

— Ralph?

Asistentul a ridicat sprâncenele.

— Da, Ralph Baxter. În jur de 35 de ani. Un tip masiv. Păr șaten.

Asistentul a zâmbit.

— L-ai visat, a zis el.

Andy s-a uitat nesigur spre asistent.

— Ce-am făcut?

— L-ai visat. A fost o halucinație. Singurul Ralph pe care-l știu și care e implicat în testele cu Lotul Șase în vreun fel e un reprezentant Dartan Pharmaceutical, îl cheamă Ralph Steinham. Și are 55 sau pe-acolo.

Andy s-a uitat la asistent multă vreme fără să zică nimic. Ralph fusese o iluzie? Poate că da. Avea toate elementele paranoice ale unui vis cauzat de droguri; Andy și-a adus aminte cum credea despre Ralph că e vreun soi de agent secret care făcuse tot soiul de oameni să dispară. A zâmbit puțin. Asistentul i-a zâmbit, la rândul său… Puțin cam prea repede, s-a gândit Andy. Sau și ăsta era tot un semn de paranoia? Cu siguranță că da! Tipul care ședea și vorbea când se trezise Andy era condus afară chiar în clipa aia, în timp ce bea suc de portocale dintr-un pahar de carton. Cu grijă, Andy a zis:

— N-a fost nimeni rănit, nu?

— Rănit?

— Păi... n-a avut nimeni convulsii, nu? Sau...

Asistentul s-a aplecat, vădit îngrijorat.

— Auzi, Andy, sper că n-o să-ncepi să-mprăștii zvonuri prin campus legat de asta. I-ar încurca rău programul doctorului Wanless. Urmează loturile șapte și opt semestrul următor și…

— S-a întâmplat ceva?

— A fost un băiat care a avut o reacție musculară minoră, dar destul de

dureroasă, a zis asistentul. A trecut în mai puțin de cincisprezece minute fără nicio consecință cu adevărat gravă. Dar deja pe aici totul începe să semene cu începutul unei vânători de vrăjitoare de acum. Se cere să nu mai facem recrutări, să interzicem ROTC, să interzicem recrutorii de locuri de muncă de la Dow Chemical pentru că produc napalm…, se exagerează mult și eu cred că proiectul nostru de cercetare e destul de important.

— Cine era tipul?

— Doar știi că nu-ți pot divulga numele lui! Tot ce vreau să-ți spun e că te rog să-ți amintești că erai sub influența unui drog halucinogen ușor. Nu te apuca să amesteci fanteziile induse de droguri cu realitatea și să împrăștii zvonuri izvorâte din halucinogene.

— Aș avea voie să fac așa ceva? a întrebat Andy.

Asistentul părea nedumerit.

— Nu văd cum te-am putea opri. Orice program experimental pentru studenți e mai mult sau mai puțin la mila voluntarilor. Pentru câteva amărâte de sute de dolari nu ne așteptăm să semnați un jurământ de loialitate, nu?

Andy s-a simțit ușurat. Dacă tipul ăsta mințea, făcea o treabă excelentă. Totul nu fusese decât o serie de halucinații. Și în patul de lângă al lui, Vicky începea să se agite.

— Acum ce-ai zice dac-aș fi doar eu cel care pune întrebările, cum se și cuvinte de altfel? l-a întrebat asistentul, zâmbind.

Apoi chiar i-a pus mai multe întrebări. Până a terminat Andy de răspuns, Vicky era complet trează, părea odihnită, calmă și luminoasă și îi zâmbea. Întrebările erau detaliate. Multe dintre ele erau unele pe care le-ar fi pus și Andy însuși. Și atunci de ce avea sentimentul că toate asta erau doar de ochii lumii?

14

În seara aceea, așezați pe o canapea într-una din sălile de socializare ale universității, Andy și Vicky și-au comparat experiențele halucinante.

Ea nu-și amintea lucrul care pe el îl tulbura cel mai tare: mâna însângerată care flutura cu disperare deasupra aglomerării de halate albe, lovind planșa și apoi dispărând. Andy nu își amintea lucrul pe care ea și-l amintea cel mai clar: un bărbat cu păr lung și blond plasase o masă pliantă lângă patul ei, chiar la

nivelul ochilor ei. Pusese un șir mare de piese de domino pe masă și zisese: „Doboară-le, Vicky! Doboară-le pe toate!“ Și ea ridicase mâinile să le răstoarne, vrând să se conformeze, și bărbatul îi împinsese blând, dar ferm, mâinile înapoi pe piept. „N-ai nevoie de mâini, Vicky“, spusese el. „Doar doboară-le.“ Așa că s-a uitat la piesele de domino și ele au căzut una câte una. Vreo douăsprezece în total.

— M-a obosit foarte tare, i-a spus lui Andy, zâmbind așa cum zâmbea ea, pieziș. Și, cumva, mi-a intrat în cap ideea asta, că discutam despre Vietnam, știi tu. Așa că am zis ceva de genul: „Da, asta dovedește tot, dacă dispare Vietnamul de Sud, dispar toți.“ Și el a zâmbit și m-a bătut pe mână și a zis: „De ce nu dormi un pic, Vicky? Trebuie să fii obosită.“ Așa că am dormit.

A clătinat din cap.

— Dar acum nu pare deloc real. Cred că probabil mi-am imaginat totul sau am halucinat în privința unui test absolut normal. Nu-ți amintești să-l fi văzut, nu? Un tip înalt cu păr blond până la umeri și o cicatrice mică pe bărbie?

Andy a clătinat din cap.

— Dar tot nu înțeleg cum am putut să împărțim *aceleași* fantezii, a zis Andy, decât dacă au dezvoltat un drog care e și telepatic, și halucinogen. Știu că se vorbea despre asta în ultimii câțiva ani… problema care se pune este dacă halucinogenele pot să-ți intensifice percepția…

A dat din umeri, apoi a rânjit.

— Carlos Castenada, unde ești când avem nevoie de tine?

— Nu e mai probabil să fi discutat aceeași fantezie și apoi să uităm că am făcut asta? a întrebat Vicky.

A fost de acord că era o probabilitate mare, dar tot se simțea neliniștit legat de toată experiența asta. Fusese, așa cum se spune, nasoală.

Luându-și inima în dinți, a zis:

— Singurul lucru de care sunt sigur e că pare că mă îndrăgostesc de tine, Vicky.

Ea a zâmbit emoționată și l-a sărutat în colțul gurii.

— E foarte drăguț, Andy, dar...

— Dar ți-e puțin frică de mine. De bărbați în general, poate.

— Poate că da, a spus ea.

— Tot ce cer e o șansă.

— Vei primi o șansă, a zis ea. Îmi placi, Andy. Mult. Dar te rog să nu uiți că mi se face frică. Uneori, pur și simplu… mi se face frică.

A încercat să dea ușor din umeri, dar gestul s-a transformat într-un fior.

— N-o să uit, a zis el, și a luat-o în brațe și a sărutat-o.

A existat o ezitare de moment și apoi l-a sărutat și ea, ținându-i mâinile strâns în ale ei.

15

— *Tati!* a țipat Charlie.

Cuvântul se învârtea neputincios în fața ochilor lui Andy. Lămpile cu sodiu care luminau Northway erau dedesubtul lui, pământul era deasupra lui și îl scutura puternic. Apoi s-a trezit în fund, alunecând pe jumătatea de jos a terasamentului ca un copil pe un tobogan. Charlie era dedesubtul lui, rostogolindu-se neajutorată.

O, nu, o să iasă direct în trafic...

— Charlie! a urlat el răgușit, îl dureau gâtul și capul. Ai grijă!

Dintr-odată era jos, ghemuită pe banda de urgență, scăldată în lumina necruțătoare a unei mașini în trecere, suspinând. După o clipă, a ajuns și el lângă ea cu un *buf!* puternic pe care l-a simțit din coloana vertebrală până la cap. Lucrurile i se dublau în fața ochilor, se triplau, și apoi își reveneau treptat.

Charlie stătea pe vine, cu capul sprijinit pe brațe.

— Charlie, a spus el, atingându-i brațul. E OK, iubito.

— Mai bine nimeream în fața mașinilor! a urlat ea, și vocea îi era stridentă și răutăcioasă, cu o ură de sine care-l întrista pe Andy. O merit, că i-am dat foc ăluia!

— Șșș! a zis el. Charlie, nu te mai gândi la asta.

A luat-o în brațe. Mașinile au trecut în viteză pe lângă ei. Oricare dintre ele putea fi mașina poliției și asta le-ar pune capăt. În momentul ăsta, ar fi aproape o ușurare.

Suspinele ei s-au oprit încetul cu încetul. Parțial erau din cauza oboselii, a realizat el. Același lucru care îi agrava durerea de cap dincolo de urlete și care îi aducea un flux de amintiri neplăcute. Dacă ar putea numai să ajungă undeva și să se întindă…

— Poți să mergi, Charlie?

S-a ridicat încet în picioare, ștergându-și ultimele lacrimi. Fața ei arăta ca o lună mică și palidă în întuneric. Uitându-se la ea, a simțit înțepătura ascuțită a

vinovăției. Ar trebui să fie bine învelită într-un pat undeva, într-o casă cu o ipotecă în scădere, cu un ursuleț strivit sub un braț, pregătită să meargă la școală în dimineața următoare și să se lupte pentru Dumnezeu, țară și clasa a II-a. Dar, în loc de asta, stătea pe banda de urgență a unei autostrăzi în partea de nord a New Yorkului, la 1:15 noaptea, pe fugă, măcinată de vinovăție pentru că moștenise ceva de la mama și tatăl ei – ceva ce ea nu putuse să influențeze în niciun fel, la fel ca albastrul intens al ochilor ei. Cum îi explici unei fetițe de șapte ani că tati și mami au avut nevoie cândva de 200 de dolari și oamenii cu care au vorbit au zis că e în regulă, dar au mințit?

— O să ne facem rost de o mașină, a zis Andy, lăsându-și brațul pe umerii ei ca să o liniștească pe ea sau poate ca să se sprijine. O să ajungem la un hotel sau un motel și o să dormim. Apoi ne gândim ce să facem mai departe. E bine așa?

Charlie a dat din cap gânditoare.

— OK, a zis el și a ridicat degetul mare. Mașinile treceau nepăsătoare în viteză pe lângă ei și, la mai puțin de patru kilometri, mașina verde era din nou în mișcare. Andy nu știa nimic despre asta; mintea lui împrăștiată se întorsese la seara aceea cu Vicky, din sala de socializare a facultății. Ea stătea la cămin și a condus-o acolo, sărutând-o din nou pe scara din fața ușilor duble, iar ea, timidă, l-a luat de gât, fata asta care încă era virgină. Erau tineri, Doamne, ce tineri erau!

Mașinile treceau în viteză pe lângă ei, părul lui Charlie se zburlea cu fiecare rafală de vânt și el și-a amintit ce s-a mai întâmplat în seara aia, cu doisprezece ani în urmă.

16

Andy a început să traverseze campusul după ce a lăsat-o pe Vicky la cămin, îndreptându-se spre autostradă, de unde făcea autostopul ca să ajungă în oraș. Deși îl simțea doar ușor pe față, vântul de mai bătea puternic printre ulmii care mărgineau artera de circulație, de parcă un râu invizibil curgea prin aer chiar deasupra lui, un râu dinspre care auzea doar un murmur slab.

Jason Gearneigh Hall era în drumul lui și s-a oprit în fața clădirii întunecate. În jurul ei, copacii cu frunzișul lor proaspăt dansau sinuos în curentul nevăzut al acelui râu de vânt. Fiind transpirat, l-a luat cu frig. A început să tremure,

deși era o seară caldă. O lună mare, lucitoare ca o monedă de argint, fremăta printre norii plutitori – vase cu pânza poleită cu aur care se deplasau în direcția vântului, pe acel râu aerian și întunecat. Lumina lunii era reflectată în ferestrele clădirilor, făcându-le să strălucească orbitor, ca niște ochi inconfortabil de goi.

Ceva s-a întâmplat acolo, s-a gândit el. *Ceva mai mult decât ni s-a spus sau decât ne-au făcut să credem. Ce era?*

Cu ochii minții, a văzut din nou mâna aceea însângerată scufundându-se – numai că de data aceasta a văzut-o cum lovește planșa, lăsând o urmă de sânge în formă de virgulă… și apoi planșa rulându-se pe suport, zdrăngănind de la lovitură.

A mers către clădire. Ce demență! Nu te lasă nimeni să intri într-un corp al universității după ora 10. Și...

Și mi-e frică.

Da. Asta era. Prea multe lucruri tulburătoare pe care și le amintea doar pe jumătate. Era prea ușor să se convingă că fuseseră doar fantezii; Vicky aproape că reușise. Un subiect al experimentului care-și scotea ochii. Cineva care urla că își dorea să fi murit, că moartea ar fi fost mai OK decât asta, chiar dacă presupunea să ajungi în iad și să arzi acolo o veșnicie. Altcineva care a intrat în stop cardiac și apoi a fost acoperit și scos repede din sală, cu un profesionalism înfiorător. Pentru că, să fim serioși, Andy, bătrâne, nu telepatia te sperie. Ce te sperie e gândul că unul dintre lucrurile alea s-ar fi putut întâmpla.

Cu pași apăsați, a mers spre ușile mari duble și le-a încercat. Erau încuiate. În spatele lor se vedea holul gol. Andy a bătut la ușă și, când a văzut pe cineva ieșind din umbră, aproape că a fugit. Aproape că a fugit, pentru că fața care urma să iasă din acele umbre întunecoase putea fi fața lui Ralph Baxter sau cea a unui bărbat înalt cu părul blond până la umeri și o cicatrice pe bărbie.

Dar nu era niciuna dintre ele; bărbatul a venit spre uși, le-a descuiat și a scos capul, privind morocănos. Era doar un tip obișnuit de la pază, de vreo 62 de ani, cu riduri pe obraji și pe frunte, cu ochi albaștri și sticloși de la prea multă băutură. Purta un ceas mare la curea.

— E închis! a zis el.

— Știu, a zis Andy, dar am fost parte dintr-un experiment în Sala 70, care s-a terminat în dimineața asta și...

— Nu contează! Clădirea se închide la 9 în timpul săptămânii! Vino mâine!

— …și cred că mi-am uitat ceasul acolo, a zis Andy, care nu deținea, de fapt, niciun ceas. Hei, ce spui? Doar dau o geană rapid.

— Nu pot să fac asta, a zis bărbatul, dar dintr-odată părea ciudat de nesigur.

Fără să se gândească în niciun fel, Andy a zis cu voce scăzută:

— Sigur că puteți. Doar arunc un ochi și plec. Nici n-o să vă amintiți că am fost aici, nu?

Brusc a simțit ceva ciudat în cap, de parcă pur și simplu s-a întins să-l *împingă* pe acest domn în vârstă de la pază, doar că nu cu mâinile, ci cu mintea. Și bărbatul a și făcut doi sau trei pași nesiguri în spate, dând drumul ușii.

Andy a intrat, puțin îngrijorat. A simțit o durere bruscă și ascuțită în cap, dar s-a transformat într-o zvâcnire ușoară care a trecut complet o jumătate de oră mai târziu.

— Sunteți bine? l-a întrebat pe tipul de la pază.

— Hă? Da, sunt OK.

Suspiciunea tipului dispăruse; i-a zâmbit absolut prietenos lui Andy. Du-te și caută-ți ceasul, dacă vrei. Nu te grăbi. Probabil nici n-o să-mi amintesc că ești aici.

Și a plecat.

Andy s-a uitat la el și nu-i venea să creadă, apoi și-a frecat absent fruntea, de parcă voia să aline durerea surdă de acolo. Ce Dumnezeu îi făcuse bietului om? Cu siguranță era *ceva.*

S-a întors, s-a dus spre scări și a început să urce. Holul de sus era întunecat și îngust; un sentiment enervant de claustrofobie s-a strecurat în el și părea să-i îngreuneze respirația, ca o zgardă invizibilă. Acolo sus, clădirea străpunsese acel râu de vânt și aerul aluneca pe sub jgheaburi, șuierând ușor. Sala 70 avea două uși duble, jumătățile de sus fiind două pătrate din sticlă sablată, înghețată. Andy stătea în fața lor, ascultând vântul cum sufla prin streșinile și burlanele vechi, făcând frunzele moarte să foșnească. Inima îi bubuia în piept.

A dat să plece; dintr-odată părea mai ușor să nu știe, să uite doar. Apoi a întins mâna și a apucat clanța, zicându-și că oricum nu mai avea de ce să-și facă griji, pentru că nenorocita aia de sală era încuiată și putea să-și ia adio.

Doar că nu era încuiată. Clanța s-a apăsat cu ușurință. Ușa s-a deschis.

Camera era goală, luminată doar de razele lunii care pâlpâiau printre ramurile foșnitoare ale ulmilor de afară. Era suficientă lumină cât să vadă că paturile nu mai erau acolo. Tabla fusese ștearsă și spălată. Planșa fusese rulată ca o jaluzea, cu șnurul atârnând. Andy a pășit spre ea și, după un moment, a întins mâna tremurând ușor și a tras de șnur în jos.

Cadranele creierului; mintea umană prezentată și marcată ca o diagramă dintr-o măcelărie. Doar imaginea asta îl făcea să simtă că halucinează iar, ca o amintire după LSD. Nimic distractiv la asta; îi provoca greață și din gât i-a scăpat un geamăt, delicat ca firul argintiu și subțire al unei pânze de păianjen.

Pata de sânge era acolo, virgulă neagră în lumina nesigură a lunii. O legendă printată pe care scria fără îndoială CORPUS CALLOSUM înainte de experimentul din acest weekend și pe care acum scria COR OSUM, întrerupt de pata de sânge în formă de virgulă.

O chestie atât de mică.

O chestie atât de mare.

A stat în întuneric, privind-o, și l-a cuprins un tremur puternic. Cât de mult adevăr se ascundea aici? O mică parte? Cea mai mare parte? Tot? Niciuna din variantele de mai sus?

A auzit un sunet din spate. Sau doar i s-a părut: scârțâitul aproape imperceptibil al unui pantof.

A tresărit și a lovit planșa cu mâna cu același sunet oribil. S-a rulat înapoi singură, făcând un zgomot îngrozitor în bezna din cameră.

S-a auzit o bătaie bruscă în geamul scăldat de lumina lunii; o creangă sau poate degete moarte mânjite de sânge și țesut: *lasă-mă să intru mi-am lăsat ochii acolo oh lasă-mă să intru...*

Se învârtea într-un vis în reluare, un vis *slomo*, din ce în ce mai convins că era băiatul acela, un spirit într-o robă albă, cu găvane însângerate acolo unde-i fuseseră ochii. Își simțea inima în gât.

Nu era nimeni acolo.

Nu era *nimic* acolo.

Dar și-a pierdut cumpătul când creanga și-a început din nou bătaia implacabilă, a fugit, fără să se mai obosească să închidă ușa în urma lui. A luat-o la fugă pe coridorul îngust și, dintr-odată, îl urmăreau sunete de pași, ecouri ale propriilor picioare care alergau. A coborât scările două câte două și a ajuns din nou în holul de la intrare, respirând greu, cu sângele zvâcnindu-i în tâmple. Simțea o usturime în gât de parcă ar fi înghițit paie ascuțite.

Nu l-a mai văzut pe tipul de la pază nicăieri. A plecat, închizând una din ușile mari de sticlă în urma lui și luând-o la goană pe cărarea ce ducea la campus ca fugarul care avea să devină cândva.

17

Cinci zile mai târziu și împotriva voinței ei, Andy a târât-o pe Vicky Tomlinson la Jason Gearneigh Hall. Ea deja luase hotărârea să nu se mai gândească vreodată la experiment. Își ridicase cecul de două sute de dolari de la Departamentul de Psihologie, îl încasase și voia să uite cum îl obținuse.

El a convins-o să vină, folosindu-și elocvența de care nu fusese conștient că o posedă. S-au dus în pauza de la 2:30; în aerul moleșitor de mai se auzeau clopotele capelei Harrison.

— Nu ni se poate întâmpla nimic în toiul zilei, încercase el s-o convingă, fără să specifice, chiar și sieși, de ce exact ar putea să se teamă. Nu cu atâția oameni peste tot în jurul nostru.

— Pur și simplu nu vreau să merg, Andy, zisese ea, dar se dusese.

Erau doi sau trei puști care ieșeau din sala de lectură cu cărți sub braț. Lumina soarelui picta ferestrele într-o nuanță și mai prozaică decât lumina lunii, ca un diamant prăfuit pe care și-o amintea Andy. Când au intrat Andy și Vicky, au mai intrat câțiva studenți pentru seminarul de biologie de la ora 3. Unul dintre ei a început să vorbească înflăcărat cu alți doi despre un marș împotriva programului de ofițeri în rezervă, care urma să se desfășoare în weekendul acela. Nimeni nu i-a observat pe Andy și pe Vicky.

— OK, a zis Andy, cu vocea gravă și emoționată. Să vedem ce părere ai.

A tras planșa de șnurul care atârna. Se uitau la un bărbat fără piele și cu organele etichetate. Mușchii lui arătau ca niște gheme de ață încâlcite. Un tip glumeț îl botezaze Oscar the Grouch, „Morocănosul Oscar“, ca pe personajul din *Păpușile Muppets*.

— Doamne! a zis Andy.

Ea l-a prins de braț cu palma asudată de emoție.

— Andy, a zis ea. Te rog, hai să mergem! Înainte să ne recunoască cineva.

Da, era pregătit să plece. Faptul că planșa fusese schimbată cumva îl speria mai tare decât orice altceva. A smucit cu putere șnurul și apoi i-a dat drumul. A făcut același zgomot puternic când s-a rulat la loc.

Altă planșă. Același sunet. Doisprezece ani mai târziu, încă putea să audă sunetul pe care-l făcea – asta, când îl lăsa durerea de cap să-l audă. Nu a mai pășit niciodată în Sala 70 din Jason Gearneigh Hall, dar sunetul îi era familiar.

Îl auzea frecvent în vise… și vedea mâna aia însângerată care implora, care se îneca.

18

Mașina verde trecea bâzâind pe drumul de acces al aeroportului, spre rampa de intrare spre Northway. Norville Bates stătea cu mâinile strânse ferm pe volan. De la radio se auzea muzică clasică în surdină. Avea părul scurt și dat pe spate acum, dar cicatricea mică, semicirculară de pe bărbia lui nu se schimbase – locul în care se tăiase într-un ciob de la o sticlă de coca-cola când era copil. Vicky, dacă ar mai fi fost în viață, l-ar fi recunoscut.

— Avem o unitate pe drum, a zis bărbatul în costum de firmă, pe care-l chema John Mayo. Tipul e agent multiplu. Lucrează și pentru noi, și pentru DIA.[8]

— O curvă ordinară, a zis al treilea bărbat, și au izbucnit toți trei într-un râs nervos.

Știau că erau aproape; mai că puteau să miroasă sângele. Numele celui de-al treilea bărbat era Orville Jamieson, dar prefera să fie numit OJ sau, și mai bine, Juice[9]. Își semna toate rapoartele de birou cu OJ. Semnase una cu Juice și idiotul ăla de Căpitan îl mustrase. Nu doar verbal; avea o mustrare scrisă la dosar.

— Crezi că sunt pe autostrada de Nord? a întrebat OJ.

Norville Bates a dat din umeri:

— Ori pe Northway, ori merg spre Albany, a zis el. L-am pus pe țărănoiul local să verifice hotelurile din oraș, că până la urmă e orașul lui, nu?

— Corect, a zis John Mayo.

El și Norville se înțelegeau bine. Se știau de multă vreme. De la Sala 70 din Jason Gearneigh Hall, și *asta,* prietene, dacă te întreabă vreodată cineva, fusese ceva *care-ți face părul măciucă.* John nu mai voia să treacă prin așa ceva niciodată. El fusese tipul care a folosit defibrilatorul pe puștiul care a intrat în stop cardiac. Fusese medic de campanie în Războiul din Vietnam și știa ce să facă cu defibrilatorul – în teorie, cel puțin. În practică, nu mersese atât de bine și băiatul nu supraviețuise. Doisprezece puști din experimentul Lotul Șase în ziua aia. Doi dintre ei muriseră – cel care intrase în stop cardiac și o fată care a

murit după șase zile, în camera de cămin, aparent din cauza unei embolii cerebrale spontane. Alți doi o luaseră razna complet – unul din ei fiind băiatul care s-a orbit singur, și celălalt, o fată care a paralizat mai târziu de la gât în jos. Wanless spusese că era psihologic, dar cine dracu' știa? Fusese o zi de lucru foarte plăcută, ce să mai zici.

— Țăranul local își ia și nevasta cu el, a continuat Norville. Își caută nepoata. Fii-su a fugit cu fetița. Un divorț urâțel, toate alea. Nu vrea să anunțe poliția dacă nu trebuie, dar îi e teamă să nu înnebunească fii-su. Dacă-și joacă bine cărțile, nu există niciun recepționer de noapte în tot orașul care să nu-i spună dacă aceia doi se cazează pe undeva.

— Dacă-și joacă bine cărțile, a comentat OJ. Cu ăștia care joacă la mai multe capete nu știi niciodată.

— Mergem la cea mai apropiată intrare pe autostradă, nu? a zis John.

— Ba da, a zis Norville. Mai sunt trei, patru minute.

— Oare au avut suficient timp să ajungă acolo jos?

— Dacă s-au chinuit suficient, da. Poate reușim să-i săltăm când încearcă să facă autostopul la intrarea pe autostradă. Sau poate au luat-o pe vreo scurtătură și sunt pe banda de urgență. Oricum, tot trebuie să dăm ture până ce îi găsim.

— Unde te duci, prietene? Hai, urcă! a zis Juice râzând.

Avea un .375 Magnum într-un toc ascuns sub brațul stâng. Îi zicea Turbina.

— Dacă deja și-au găsit o mașină, suntem pa, Norv, a zis John.

Norville a dat din umeri.

— E chestie de statistică. E trecut de 1 noaptea, cu restricțiile astea, traficul e mai degajat ca niciodată. Ce-o să creadă Dl. Afacerist dacă vede un tip masiv și o fetiță încercând să facă autostopul?

— O să creadă că nu e de bine, a zis John.

— Exact!

Juice a râs din nou.

În fața lor, semaforul intermitent care marca rampa de intrare pe Northway strălucea în întuneric. Ca să fie sigur, OJ a pus mâna pe tocul de culoarea castanei al Turbinei.

19

Duba a trecut pe lângă ei, lăsând o rafală de curent rece… și apoi stopurile s-au aprins și a făcut dreapta pe banda de urgență, cam la 50 de metri în fața lor.

— Mulțumesc, Doamne! a zis Andy încet. Lasă-mă pe mine să vorbesc, Charlie.

— OK, tati.

Părea apatică și avea cearcăne negre. Duba a început să dea cu spatele când s-au apropiat de ea. Andy își simțea capul ca un balon de plumb care se umfla încet.

Pe laterala dubei era pictată o imagine din *O mie și una de nopți* – califi, fecioare care se ascundeau sub măști străvezii, un covor care plutea mistic în aer. Covorul cu siguranță fusese menit să fie roșu, dar, în lumina lămpilor cu sodiu de pe autostradă, avea stacojiul-închis al sângelui uscat.

Andy a deschis portiera din dreapta, a ajutat-o pe Charlie să urce și apoi a intrat și el.

— Mulțumim, domnule! a zis el. Ne-ați salvat viețile.

— Cu drag, a zis șoferul. Salut, micuță necunoscută!

— Salut! a zis Charlie cu o voce scăzută.

Șoferul s-a uitat în oglinda retrovizoare, a pornit pe banda de urgență, mărind încet viteza, și apoi a trecut pe prima bandă. Uitându-se dincolo de capul ușor plecat al lui Charlie, Andy s-a simțit puțin vinovat: șoferul era exact genul de tip pe lângă care Andy trecea mereu, fără să oprească, atunci când îl vedea stând pe marginea drumului cu degetul ridicat. Solid, dar mlădios, avea o barbă deasă și neagră care cobora până la piept și o pălărie mare de fetru care arăta de parcă era din recuzita unui film despre țărani rivali din Kentucky. O țigară care părea rulată îi fumega în colțul gurii. Doar o țigară, după miros; nu avea mirosul dulce al canabisului.

— Unde mergi, prietene? a întrebat șoferul.

— Două orașe mai sus, a zis Andy.

— Hastings Glen?

— Da.

Șoferul a dat din cap.

— Te ascunzi de cineva, presupun.

Charlie s-a încordat și Andy a pus o mână pe spatele ei, să o liniștească, și a masat-o ușor până s-a relaxat din nou. Nu a detectat nimic răuvoitor în vocea șoferului.

— Era un portărel la aeroport, a zis el.

Șoferul a rânjit la adăpostul bărbii fioroase, și-a scos țigara din gură și a oferit-o delicat vântului care vuia dincolo de geamul crăpat. Aerul puternic a înghițit-o.

— Ceva care are de-a face cu micuța necunoscută de-aici, presupun, a zis el.

— Nu ești departe, a zis Andy.

Șoferul a tăcut. Andy s-a așezat mai bine și a încercat să se împace cu durerea de cap. Părea să se fi stabilizat la un ultim junghi. Oare mai fusese vreodată atât de rău? Imposibil de zis.

De fiecare dată când exagera, părea că e cel mai rău de până atunci. Nu avea să mai folosească impulsul timp de o lună. Știa că, două orașe mai sus, nu era în niciun fel suficient de departe, dar nu putea mai mult în seara asta. Era extenuat. Trebuia să se descurce cu Hastings Glen.

— Pe cine alegi, frate?

— Hă?

— Campionatul. San Diego Padres în Campionatul Mondial – cum ți se pare?

— Excelent! a încuviințat Andy.

Vocea lui venea de departe, ca un clopot care se aude sub apă.

— Ești bine, omule? Ești cam palid.

— Mă doare capul, a zis Andy. Migrenă.

— Prea multă presiune, a zis șoferul. Te înțeleg. Stai la hotel? Ai nevoie de ceva bani? Pot să-ți dau cinci dolari. Aș vrea să fi avut mai mult, dar mă duc spre California și trebuie să fiu atent. Ca Joads, în *Fructele mâniei.*

Andy a zâmbit recunoscător.

— Cred că suntem OK.

— Bine, a încuviințat el și s-a uitat la Charlie, care ațipise. Drăguță fetiță, omule! Ai grijă de ea?

— Fac tot ce-mi stă în putință, a zis Andy.

— Totul va fi bine, a spus șoferul. Cum zice melodia aia.

20

Hastings Glen era puțin mai mare decât o pată în deșert; la ora asta toate semafoarele din oraș erau intermitente. Șoferul cu barbă și pălărie de țăran i-a

dus pe rampa de ieșire de pe autostradă, prin orașul adormit și pe Route 40 până la Slumberland Motel, o construcție din lemn de sequoia, cu o firmă luminoasă pe care pâlpâiau roz literele VA-A-CY[10] în întuneric. Adâncindu-se în somn, Charlie se înclinase tot mai tare spre stânga, până când capul ei a ajuns să se odihnească pe pulpa șoferului în blugi albaștri. Andy s-a oferit să o mute, dar șoferul a clătinat din cap.

— E OK, omule, las-o să doarmă!

— Te deranjează dacă ne lași puțin mai în față? a întrebat Andy.

Îi era greu să gândească, dar măsura asta de precauție a venit aproape intuitiv.

— Nu vrei să observe recepționerul că nu aveți mașină? a întrebat șoferul zâmbind. Sigur, omule. Dar, într-un loc de genul ăsta, nu le-ar păsa nici cât negru sub unghie, nici dacă ați fi venit cu monociclul.

Cauciucurile mașinii au scrâșnit pe pietriș.

— Sigur n-ai nevoie de cinci dolari?

— Poate am, a zis Andy reticent. Îmi scrii adresa ta? O să ți-i trimit înapoi prin poștă.

Rânjetul șoferului a reapărut.

— Adresa mea e „în tranzit“, a zis el, scoțându-și portofelul. Dar poate-mi mai vezi fața fericită și zâmbitoare iar, nu? Cine știe. Ia-l pe Abe, omule!

I-a dat cei cinci dolari, și pe Andy l-au podidit lacrimile – nu multe, doar cât să-i umezească ochii.

— Nu, omule! a zis blând șoferul și l-a atins ușor pe ceafă pe Andy. Viața e prea scurtă și e multă durere și toți am fost puși pe pământul ăsta se ne ajutăm unii pe alții. Filozofia de bandă desenată a lui Jim Paulson, pe scurt. Ai grijă de micuța necunoscută!

— Sigur, a zis Andy, ștergându-și ochii.

A pus bancnota de cinci dolari în buzunarul hainei de catifea.

— Charlie? Iubito? Trezește-te! Mai avem încă puțin.

21

Trei minute mai târziu, Charlie se sprijinea somnoroasă de el în timp ce se uita la Jim Paulson cum urcă spre un restaurant închis, întoarce și apoi trece iar pe lângă ei spre autostradă.

Andy a ridicat mâna să-l salute. Paulson a ridicat-o și el. O dubă Ford veche, cu *O mie și una de nopți* pictate pe portieră, duhuri și mari viziri și un covor mistic plutitor. Sper să fii bine în California, prietene, s-a gândit Andy și s-au dus amândoi spre Slumberland Motel.

— Așteaptă-mă afară, ai grijă să nu te vadă nimeni, a zis Andy. OK?

— OK, tati, a răspuns ea somnoroasă.

A lăsat-o lângă un arbust peren, a mers la recepție și a sunat clopoțelul de pe tejghea. După vreo două minute, a apărut un bărbat de vârstă mijlocie cu un halat pe el, ștergându-și ochelarii. A deschis ușa și l-a lăsat pe Andy fără să-i adreseze niciun cuvânt.

— Mă întreb dacă puteți să-mi dați o cameră în aripa dreaptă, a zis Andy. Am parcat acolo.

— În perioada asta a anului, puteți să aveți *toată* aripa dreaptă, dacă vreți, a zis recepționerul și a zâmbit, arătându-și dinții galbeni.

I-a întins lui Andy formularul și un pix care făcea reclamă unei firme de birotică. Pe afară a trecut o mașină, faruri silențioase care s-au mărit și apoi s-au micșorat.

Andy a semnat formularul cu numele Bruce Rozelle. Bruce conducea o Vega din 1978, cu număr de New York, LMS 240. S-a uitat la spațiul marcat cu ORGANIZAȚIE/COMPANIE și apoi, într-un moment de inspirație (atât cât îi permitea durerea de cap) a scris United Vending Company of America. Și a bifat căsuța cu CASH la metodă de plată.

A mai trecut o mașină.

Recepționerul și-a trecut inițialele pe formular și l-a pus deoparte.

— Șaptesprezece dolari și cincizeci de cenți.

— Te superi dacă-ți dau mărunt? a întrebat Andy. N-am avut timp să-i schimb și car după mine zece kilograme de monede. Mă enervează treburile astea.

— Tot la fel se cheltuiesc. Nu mă deranjează.

— Mersi!

Andy a băgat mâna în buzunarul de la haină, a dat deoparte bancnota de cinci dolari cu degetele și a scos un pumn de monede de douăzeci și cinci, zece și cinci cenți. A numărat paisprezece dolari, a mai scos niște monede și a completat. Recepționerul separase monedele în grămăjoare ordonate și acum le punea în compartimentele corecte din sertarul cu bani.

— Știi? a zis el, închizând sertarul și uitându-se la Andy plin de speranță. Îți scad cinci dolari din prețul camerei dacă îmi repari automatul de țigări. Nu mai merge de o săptămână.

Andy s-a dus spre automat, care stătea în colț, s-a prefăcut că se uită la el și apoi s-a întors.

— Nu e brandul nostru, a zis el.

— Ah, ce rahat! OK. Noapte bună, prietene! Găsești o pătură extra pe raftul din dulap, dacă ai nevoie.

— Bine.

A ieșit afară. Pietrișul scârțâia sub picioarele lui, un zgomot amplificat grotesc în urechile lui, care suna ca și cum ai măcina pietre. A mers către arbuștii lângă care o lăsase pe Charlie și Charlie nu era acolo.

— Charlie?

Nimic. Își muta cheia de la cameră, învelită într-o bucată de plastic verde, dintr-o mână în cealaltă. I-au transpirat brusc ambele mâini.

— Charlie?

Tot nimic. A stat puțin să se gândească și și-a dat seama că mașina care trecuse pe acolo încetinise cât completase el formularul. Poate fusese o mașină verde.

A început să-i bată inima mai tare, provocându-i dureri ascuțite în tâmple. A încercat să-și facă un plan de acțiune în cazul în care Charlie dispăruse, dar nu reușea. Îl durea capul prea tare. Nu...

Din adâncul tufișurilor se auzea un sforăit molcom. Un sunet pe care îl cunoștea foarte bine. S-a repezit în direcția lui, cu pietrișul sărindu-i de sub tălpi.

Crengile rigide ale arbuștilor îi zgâriau picioarele și îi agățau haina de catifea reiată.

Charlie stătea întinsă pe o parte pe marginea gazonului motelului, cu genunchii la piept. Dormea dusă. Andy a stat cu ochii închiși un moment și apoi a trezit-o pentru ultima dată, spera el, în noaptea aia. În noaptea aia foarte lungă.

I s-au zbătut pleoapele și apoi s-a uitat la el.

— Tati? a întrebat ea, cu vocea răgușită, pe jumătate încă în lumea viselor. M-am ascuns, așa cum mi-ai spus.

— Știu, iubito, a zis el. Știu că te-ai ascuns. Haide! Mergem la culcare.

22

Douăzeci de minute mai târziu stăteau amândoi în patul dublu din camera 16, Charlie dormind dusă și respirând ritmic, Andy aproape adormit, doar pulsul dureros din tâmple ținându-l încă treaz. Și întrebările.

Trecuse deja un an de când se ascundeau. Era aproape imposibil de crezut, poate pentru că nu *păruse* atât de mult că sunt pe fugă, nu atunci când fuseseră în Port City, Pennsylvania, coordonând un program pentru slăbit.

Charlie mersese la școală în Port City, și cum poți fi considerat fugar când ai o slujbă și fiica ta merge la școală în clasa I?

Aproape că fuseseră prinși în Port City, nu pentru că indivizii aflați pe urmele lor fuseseră foarte buni (deși fuseseră foarte perseverenți, și asta îl speria pe Andy foarte tare), ci pentru că Andy făcuse acea eroare de judecată imensă – și-a permis pentru scurtă vreme să uite că erau fugari.

Nicio șansă să facă asta acum.

Cât de aproape erau urmăritorii? Erau încă în New York? Dacă ar fi putut să se convingă că era adevărat — nu luaseră numărul taximetristului, încă încercau să facă rost de el. Era mai probabil să fie în Albany, târându-se prin aeroport ca viermii pe niște bucăți de carne. Hastings Glen? Poate până dimineață.

Dar poate că nu. Hastings Glen era la douăzeci și cinci de kilometri de aeroport. Nu trebuia să lase paranoia să-i pună stăpânire pe logică.

O merit! Merit să ajung în fața mașinilor pentru că i-am dat foc acelui om!

Vocea lui răspunzând: *Putea fi mai rău. Putea să fie fața lui.*

Voci într-o cameră bântuită.

Și-a mai amintit ceva. Trebuia să conducă o Vega. Când se făcea dimineață și recepționerul nu vedea nicio Vega parcată în fața camerei 16, va presupune doar că tipul de la United Vending Company a plecat? Sau ar investiga? Nu mai putea să facă nimic în legătură cu asta acum. Era complet epuizat.

Mi s-a părut că e ceva ciudat la el. Părea palid, bolnav. Și a plătit cu monede. A zis că lucrează pentru o companie de tonomate, dar n-a putut să repare automatul de țigări din hol.

Voci într-o cameră bântuită.

S-a mutat pe o parte, ascultând respirația lentă și egală a lui Charlie. A crezut că o răpiseră, dar era doar ascunsă în tufișuri. Ascunsă. Charlene Roberta

McGee, Charlie din… dintotdeauna. *Dacă te luau, Charlie, nu știu ce mă făceam.*

23

O ultimă voce. Vocea colegului său de cameră, Quincey, de acum șase ani.

Charlie avea un an atunci și sigur că știau că nu era un copil obișnuit. Știuseră asta de când avea o săptămână și Vicky a adus-o cu ei în pat pentru că atunci când au lăsat-o în pătuțul ei, perna a început să… fumege.

În noaptea aia au pus pătuțul deoparte pentru totdeauna, neputând să vorbească de frică, o frică prea mare și prea stranie pentru a putea fi articulată.

Perna devenise atât de fierbinte, încât îi făcuse bășici pe obraz și acum țipa de durere aproape toată noaptea, în ciuda loțiunii împotriva arsurilor solare pe care o găsise Andy în sertarul cu medicamente. Ce haos fusese în primii ani, lipsa somnului, frica permanentă... Coșul de gunoi în flăcări când nu primea biberonul la timp; o dată au luat foc draperiile și, dacă nu ar fi fost Vicky în cameră...

Căzătura ei pe scări fusese cea care l-a convins să-l sune în sfârșit pe Quincey. Mergea de-a bușilea atunci și devenise destul de bună la urcatul scărilor în patru labe și apoi la coborâtul cu spatele în același fel.

Andy stătea cu ea în ziua aia; Vicky era în oraș, la Senter, cu una din prietenele ei, la cumpărături. Nu-i venea să se ducă și Andy aproape că trebuise să o dea afară din casă.

Era prea terminată în ultima vreme, prea obosită. Ochii ei căpătaseră o expresie goală, care îl făcea să se gândească la poveștile soldaților cu stresul posttraumatic.

Citea în sufragerie, lângă baza scărilor. Charlie urca și cobora. Pe scări era un ursuleț.

Ar fi trebuit să-l mute, sigur, dar, de fiecare dată când urca, Charlie îl ocolea și devenise comod – așa cum devenise comod și cu ceea ce părea să fie viața lor obișnuită în Port City.

Când a coborât a treia oară, s-a împiedicat de urs și s-a rostogolit până la baza scărilor, poc, poc, poc, urlând de nervi și de frică.

Treptele erau mochetate și nu s-a învinețit deloc – Dumnezeu ocrotește bețivii și copiii mici, asta zisese Quincey și ăsta a fost primul gând conștient al

lui Quincey în ziua aceea –, dar Andy s-a repezit spre ea, a ridicat-o, a luat-o în brațe și i-a șoptit o grămadă de lucruri fără sens în timp ce a examinat-o rapid din cap până în picioare, uitându-se după răni deschise sau vreun membru atârnând greșit, semne de contuzie. Și...

Și a *simțit* cum a trecut pe lângă el – străfulgerarea invizibilă, de o forță incredibilă, din mintea fiicei lui. Era ca rafala de aer cald pe care o lasă în urmă un metrou în viteză, când e vară și stai poate puțin prea aproape de marginea peronului.

Un curent ușor și silențios de aer cald… și apoi a luat foc ursulețul. Teddy o rănise pe Charlie; Charlie îl rănea pe Teddy. Flăcările s-au amplificat și, pentru o secundă, pe măsură ce fumega, Andy a rămas uitându-se la ochii lui ca niște nasturi negri prin spatele cortinei de foc și flăcările se răspândeau către mocheta de pe scări, unde se rostogolise ursul.

Andy a lăsat-o pe fiica lui jos și a fugit spre stingătorul de pe perete, de lângă TV.

El și Vicky nu vorbeau despre ce putea să facă fiica lor – au fost momente în care Andy ar fi vrut, dar Vicky nu voia să audă; evita subiectul cu o încăpățânare isterică, zicând că nu era nimic greșit cu Charlie, *nimic greșit* –, dar stingătoarele apăruseră în mod silențios, fără nicio discuție, aproape cu aceeași discreție cu care apar păpădiile când primăvara se transformă în vară.

Nu au vorbit despre ce putea Charlie să facă, dar erau stingătoare de foc peste tot prin casă.

L-a apucat pe ăsta, simțind mirosul de ars venind de la mochetă și a luat-o la fugă spre scări… și tot a avut timp să se gândească la povestea aia, cea pe care o citise când era copil, „Este o viață *bună*“, de un tip pe nume Jerome Bixby și care fusese despre un copilaș care și-a terorizat psihic părinții, un coșmar cu o mie de posibile moduri de a muri, și nu știai niciodată… nu știai niciodată când urma să o ia razna copilașul…

Charlie urla, stând în fund la baza scărilor.

Andy a răsucit disperat mânerul stingătorului și a îndreptat spuma spre focul care se răspândea, acoperindu-l. L-a ridicat pe Teddy, blana lui brăzdată de puncte și smocuri și bucăți de spumă, și l-a dus înapoi jos.

Urându-se pentru ce a făcut, dar știind într-un mod primitiv că trebuia să facă asta, linia trebuia trasă, lecția trebuia învățată, a împins ursul în fața lui Charlie speriată, cu ochii în lacrimi, urlând. *Ah, dobitocul dracului*, s-a gândi el disperat*, de ce nu te duci în bucătărie să iei un cuțit și să-i faci o tăietură pe*

fiecare obraz? Să o marchezi așa. Și mintea lui s-a agățat de asta. Cicatrici. Da. Asta trebuia să facă. Să-i lase cicatrici copilului. Să-i facă o cicatrice pe suflet.

— Îți place cum arată Teddy? a urlat el.

Ursul era pârlit, înnegrit și era cald încă în mâna lui, ca un tăciune care se răcește.

— Îți place să fie Teddy ars peste tot și să nu te mai poți juca cu el, Charlie?

Charlie plângea cu suspine mari, convulsive, iar fața ei era numai pete – roșii ca atunci când ai febră și albe ca atunci când ești pe moarte.

— *Taaaa! Ted! Ted!*

— Da, Teddy, a zis el sumbru. Teddy e ars tot, Charlie. Tu l-ai ars pe Teddy. Și dacă-l arzi pe Teddy, poate îi arzi și pe mami sau pe tati. Acum… *să nu mai faci asta niciodată!*

S-a aplecat spre ea, fără să o ridice încă, fără să o atingă.

— Să n-o mai faci niciodată pentru că e *un Lucru Rău*!

— *Taaaa…*

Și la asta se rezuma toată încercarea sa de a o înduioșa, de a-i stârni groaza. A luat-o în brațe, a strâns-o, a legănat-o până când — mult mai târziu – suspinele ei s-au transformat în zvâcniri neregulate ale pieptului și nas înfundat. Când s-a uitat la ea, adormise cu obrazul pe umărul lui.

A pus-o pe canapea, s-a dus la telefonul din bucătărie și l-a sunat pe Quincey.

Quincey nu voia să vorbească. Lucra pentru o companie aeriană importantă în anul respectiv, 1975, și, în felicitările lui de Crăciun pe care le trimitea anual familiei McGee, își descria funcția ca Vicepreședinte responsabil de alinări. Când bărbații care făceau avioanele aveau probleme, trebuiau să meargă la Quincey.

El trebuia să-i ajute să-și rezolve problemele – sentimentele de alienare, crizele identitare, poate simplul sentiment că slujbele lor îi dezumanizează –, altfel, nu voiau să se întoarcă la linia de producție și să pună nitul la locul potrivit și să nu se prăbușească avioanele și lumea să continue să fie în siguranță pentru democrație. Quincey făcea 32.000 de dolari pe an, cu 17.000 mai mult decât Andy. „Și nu mă simt deloc vinovat“, scrisese el. „Consider că e un salariu mic având în vedere că țin America pe linia de plutire aproape de unul singur.“

Acesta era Quincey, teribil de amuzant ca întotdeauna. Doar că nu fusese amuzant în ziua aia, când l-a sunat Andy din Ohio, cu fiica lui dormind pe canapea și cu mirosul ursului ars și al mochetei pârlite în nări.

— Am mai auzit chestii, a zis Quincey într-un final, când a văzut că Andy nu vrea să-l lase să scape fără să zică *ceva.* Dar uneori oamenii ascultă telefoanele, prietene. E era Watergate.

— Mi-e frică, a zis Andy. Lui Vicky îi e frică. Și lui Charlie îi e frică. Ce ai auzit, Quincey?

— A fost odată ca niciodată un experiment la care au participat doisprezece, a zis Quincey. Cam acum șase ani. Îți amintești?

— Îmi amintesc, a zis Andy sumbru.

— N-au mai prea rămas mulți din ăia doisprezece oameni. Erau patru, ultima dată când am auzit. Și doi dintre ei s-au căsătorit unul cu celălalt.

— Da, a zis Andy, dar simțea cum crește groaza înăuntrul lui. Numai patru? Despre ce vorbea Quincey?

— Am înțeles că unul dintre ei poate să îndoaie chei și să închidă uși fără să le atingă.

Vocea subțire a lui Quincey, care se auzea prin trei mii de kilometri de cablu de telefon, prin comutatoare, prin stații de transmisii deschise, prin cutii de joncțiune, din Nevada, Idaho, Colorado, Iowa. Un milion de locuri din care se putea auzi vocea lui Quincey.

— Da? a zis el, chinuindu-se să-și păstreze calmul în voce.

Și s-a gândit la Vicky, care uneori putea să pornească radioul sau să oprească televizorul fără să se apropie de el – și Vicky, aparent, nu era conștientă că făcea lucrurile alea.

— O, da, e pe bune! zicea Quincey. E – cum se spune – un caz documentat. Îl doare capul dacă face lucrurile alea prea des, dar poate să le facă. Îl țin într-o cămăruță cu o ușă pe care n-o poate deschide și un lacăt pe care nu-l poate îndoi. Îi fac teste. Îndoaie chei. Închide uși. Și înțeleg că e aproape nebun.

— O… Doamne…, a zis Andy cu voce sfârșită.

— E parte din eforturile de a menține pacea, deci e OK dacă înnebunește, a continuat Quincey. Înnebunește ca 220 de milioane de americani să se simtă liberi și în siguranță. Înțelegi?

— Da, a șoptit Andy.

— Și despre cei doi care s-au căsătorit? Nimic. Din câte știu ei. Trăiesc în pace, în ceva oraș liniștit din mijlocul Americii, gen Ohio. Poate li se fac verificări o dată pe an. Doar ca să vadă dacă îndoaie chei sau închid uși fără să le atingă sau dacă fac ceva ritualuri de clarvăzători la Carnavalul Local de Distrofie Musculară. Bine că oamenii ăia nu fac lucruri de genul ăsta, nu-i așa,

Andy?

Andy a închis ochii și a simțit miros de material ars. Uneori Charlie deschidea ușa de la frigider, se uita înăuntru și apoi continua să meargă de-a bușilea. Și, dacă Vicky călca haine, se uita la ușa de la frigider și o deschidea și o închidea – fără ca ea să observe că face ceva ciudat. Asta se întâmpla uneori.

Alteori, nu părea să funcționeze și lăsa fierul de călcat din mână și închidea ușa singură (sau oprea radioul, sau pornea televizorul). Vicky nu putea să îndoaie chei sau să citească gânduri sau să zboare, sau să dea foc lucrurilor, sau să prezică viitorul.

Putea uneori să închidă o ușă din celălalt capăt al camerei și cam atât. Uneori, după ce făcea mai multe lucruri de genul ăsta, Andy observase că se plângea de dureri de cap sau de stomac și nu știa dacă asta era o reacție fizică sau vreo avertizare emisă de subconștientul ei. Abilitatea ei de a face lucrurile astea se intensifica, se pare, în perioada menstruației.

Dar erau lucruri atât de mărunte și atât de rare, încât Andy începuse să le considere normale. Cât despre el… ei bine, el putea să impulsioneze oameni. Nu exista un nume pentru asta; probabil autohipnoza era cea mai apropiată denumire. Și nu putea să o facă foarte des, pentru că îi dădea dureri de cap.

De cele mai multe ori uita complet că nu e perfect normal și nu fusese niciodată din ziua aceea petrecută în Sala 70 din Jason Gearneigh.

A închis ochii și, pe câmpul întunecat de sub pleoape, a văzut pata de sânge de forma unei virgule și noncuvintele COR OSUM.

— Da, ăsta e un lucru bun, a continuat Quincey, ca și cum Andy și-ar fi dat acordul. Sau poate îi pun în două camere mici unde să lucreze cu normă întreagă pentru a ține în siguranță și libertate 220 de milioane de americani.

— Așa e, a confirmat Andy.

— Acei doisprezece indivizi, a spus Quincey. Poate că le-au dat celor doisprezece indivizi un drog pe care nu îl înțelegeau în totalitate. Poate că cineva – un anume Doctor Nebun – i-a indus în eroare intenționat. Sau poate că și-a închipuit că-i induce în eroare, iar ei l-au lăsat să creadă asta. Nu contează.

— Nu.

— Deci acest drog le-a fost administrat și poate că le-a modificat un pic cromozomii. Sau mult. Sau cine știe? Și poate doi dintre ei s-au căsătorit și au decis să facă un bebeluș și bebelușul a moștenit ceva mai mult decât ochii ei și gura lui. Nu ar fi interesați de acel copil?

— Sigur ar fi, a zis Andy, acum atât de îngrozit, că nu mai putea să vorbească deloc.

Deja se hotărâse să nu-i spună lui Vicky că l-a sunat pe Quincey.

— E ca și cum ai mânca lămâie și ți-a plăcut, și apoi ai mâncat și o bezea și ți-a plăcut și aia, dar apoi le-ai combinat și a ieșit… o cu totul altă gustare. Pun pariu că ar vrea să vadă exact ce poate copilul ăla să facă. Poate ar vrea să îl ia și să-l pună într-o cămăruță, ca să vadă dacă poate să-i ajute să țină lumea în siguranță pentru democrație. Și cred că asta e tot ce vreau să zic, prietene. A, și… ține capul la cutie!

24

Voci într-o cameră bântuită.

Ține capul la cutie!

A întors capul pe perna din camera de motel și s-a uitat la Charlie, care dormea dusă. *Charlie, puștoaico, ce-o să facem? Unde putem să mergem și să fim lăsați în pace? Cum o să se termine toate astea?*

N-a primit niciun răspuns la aceste întrebări.

În cele din urmă, a adormit, în timp ce mașina verde rula prin întuneric nu foarte departe de ei, în timp ce toți cei dinăuntru sperau încă să găsească un bărbat înalt, cu umeri lați, într-o jachetă de catifea reiată și o fetiță cu păr blond, pantaloni roșii și o bluză verde.

1 Porecla lui Sigmund Freud pentru primul bărbat pe care l-a tratat cu ajutorul psihanalizei (n. tr.).

2 Referință la B.F. Skinner, psiholog american, cunoscut pentru behaviorismul radical (n. tr.).

3 Vaccinul împotriva poliomielitei, descoperit de medicul virusolog american Jonas Salk (n. tr.).

4 Referință la cartea lui Dr. Seuss, *Cum a furat Grinch Crăciunul* (n. tr.).

5 *Cast a cold eye on life, on death, horseman, pass by,* în engleză; epitaful poetului William Butler Yeats: „Peste viaţă, peste moarte, călăreţ, treci mai departe“ (n. tr.).

6 Prescurtare pentru *slow motion,* în limba engleză, tehnică cinematografică în care mișcarea este redată cu încetinitorul (n. tr.).

7 Personaj din povestirea omonimă, de Washington Irving, care se trezește după un somn de 20 de ani într-o Americă schimbată în urma Revoluției (n. red.).

8 Defense Intelligence Agency, Agenția de Spionaj și Apărare (n. tr.).

9 „Sucul“ – joc de cuvinte, OJ fiind prescurtarea pentru *orange juice* („suc de portocale“), în limba engleză (n. tr.).

10 În engleză, *vacancy* – „camere libere“ (n. tr.).

LONGMONT, VIRGINIA: ATELIERUL

1

Două vile frumoase de pe o plantație sudică, poziționate față în față, pe o fâșie lungă de gazon întreținut de câteva piste de bicicletă, care se arcuiau grațios și o alee de pietriș care se continua din drumul principal. Pe laterala uneia dintre vile era un hambar mare, vopsit într-o nuanță de roșu-aprins și cu accente de alb imaculat. Lângă cealaltă era un grajd lung, vopsit cu același roșu superb, cu accente albe. Câțiva dintre cei mai buni cai din Sud erau acolo. Între hambar și grajd era un heleșteu mare, nu foarte adânc, în care se oglindea cerul.

În anii 1860, proprietarii originali ai acestor două case muriseră în război și toți supraviețuitorii celor două familii decedaseră și ei. Cele două proprietăți fuseseră consolidate într-una singură, care aparținea guvernului din 1954. Era sediul principal al Atelierului.

La 9:10 dimineața, într-o zi însorită de octombrie – în ziua de după ce Andy și Charlie au plecat din New York spre Albany într-un taxi –, un bărbat în vârstă, cu ochi blânzi, strălucitori, care purta o beretă englezească, din lână, se apropia pedalând spre una dintre clădiri. În spatele lui, după a doua colină, era punctul de verificare prin care trecuse, după ce un sistem automat de identificare îi luase amprenta. Punctul de verificare era îngrădit cu două rânduri de sârmă ghimpată. Cel din exterior, care avea doi metri înălțime, era marcat la fiecare 20 de metri de semne pe care scria ATENȚIE! PROPRIETATE GUVERNAMENTALĂ GARD ELECTRIC! În timpul zilei, impulsurile electrice erau slabe. Noaptea, generatorul de pe proprietate îi dădea un voltaj letal și, în fiecare dimineață, o echipă de cinci paznici îl înconjurau în mașinuțe electrice de golf, adunând cadavre carbonizate de iepuri, cârtițe, păsări, hârciogi și câte un sconcs ocazional, învăluit în mirosul specific, uneori

o căprioară. Și, de două ori, ființe umane, la fel de prăjite. Spațiul dintre gardul interior și cel exterior era de trei metri. Câinii de pază înconjurau această bază militară toată ziua și toată noaptea. Câinii de pază erau dobermani și fuseseră antrenați să stea departe de gardul electric. În fiecare colț al bazei militare erau turnuri de pază, construite și ele din același lemn roșu-aprins, cu accente albe. Erau ocupate de personal specializat în folosirea diferitelor instrumente letale. Tot locul era monitorizat de camere de supraveghere și imaginile pe care le prezentau aceste camere erau constant scanate de computer. Baza Longmont era bine păzită.

Bărbatul în vârstă a continuat să pedaleze, zâmbindu-le oamenilor pe lângă care trecea. Un individ bătrâior, chel, cu o șapcă de baseball, plimba o iapă tânără și zveltă. A ridicat mâna și a strigat:

— Hei, Căpitane! Ce zi bună se arată!

— Excelentă! a răspuns bărbatul de pe bicicletă. O zi bună să ai, Henry!

A ajuns în fața clădirii situate la nord, s-a dat jos de pe bicicletă și i-a pus cricul. A respirat adânc aerul blând al dimineții și apoi a pornit sprinten pe treptele late ale verandei, între cele două coloane dorice imense.

A deschis ușa și a intrat în holul imens. O femeie tânără cu păr roșcat ședea în spatele unui birou, cu o carte de analiză statistică deschisă în fața ei. O mână se odihnea pe carte. Cealaltă era în sertarul de la birou, atingând ușor un .38 Smith & Wesson.

— Bună dimineața, Josie! a zis domnul în vârstă.

— Bună dimineața, Căpitane! Ați întârziat puțin, nu?

Fetele drăguțe puteau să zică lucruri de genul ăsta; dacă ar fi fost ziua lui Duane la recepție, n-ar fi putut. Căpitanul nu era un susținător al emancipării femeilor.

— Trebuie uns lanțul, dragă.

A pus degetul mare în locul potrivit. Ceva din consolă a scos un zgomot puternic, a pâlpâit o lumină verde și apoi a rămas aprinsă pe panoul din fața lui Josie.

— Să fii cuminte acum!

— O să am grijă, a zis ea șireată și s-a așezat mai bine, picior peste picior.

Căpitanul a izbucnit în râs și a luat-o înainte pe hol. Ea l-a urmărit cum se îndepărtează, întrebându-se pentru o secundă dacă ar fi trebuit să-i spună că dubiosul ăla bătrân de Wanless intrase cu douăzeci de minute în urmă. O să afle curând, și-a zis ea cu un oftat. Ce mod de a strica începutul unei zile

perfecte, să trebuiască să vorbești cu un dubios bătrân de genul ăsta. Dar a presupus că o persoană de calibrul Căpitanului, care avea o poziție de mare responsabilitate, trebuia să ia lucrurile cu bune și cu rele.

2

Biroul Căpitanului era situat undeva în spatele clădirii. Un bovindou imens cu o priveliște spectaculoasă spre curtea din spate, hambar și helești, care era parțial mascată de arini. Rich McKeon era în mijlocul peluzei, într-un minitractor de tuns iarba. Cu mâinile la spate, Căpitanul l-a urmărit o clipă, apoi s-a dus spre cafetiera din colțul camerei. Și-a turnat cafea în cana lui cu sigla marinei militare, și-a pus frișcă și apoi s-a așezat și a apăsat butonul intercomului.

— Bună, Rachel! a zis el.

— Bună, Căpitane! Dr. Wanless e...

— Știam eu, a zis Căpitanul. *Știam.* Am mirosit curva aia bătrână de când am intrat.

— Să-i zic că sunteți prea ocupat azi?

— Nu-i spune nimic. Lasă-l să stea acolo, în salonul galben, toată dimineața. Dacă nu se hotărăște să meargă acasă, presupun că îl pot primi înainte de prânz.

— Bine, domnule.

Problemă rezolvată – pentru Rachel, cel puțin, s-a gândit Căpitanul, cu o urmă de ranchiună. Wanless nu era problema ei deloc. Și adevărul era că Wanless începea să fie puțin jenant. Nu mai era nici util, nici influent. Bine, era mereu complexul din Maui. Și Rainbird.

Pe Căpitan l-a trecut un fior scurt… și nu era un bărbat pe care să-l treacă fiorii atât de ușor.

A apăsat din nou butonul intercomului.

— Rachel, o să vreau din nou dosarul complet al lui McGee. Și, la 10:30, vreau să-l văd pe Al Steinowitz. Dacă Wanless mai e acolo când termin cu Al, poți să-l trimiți la mine.

— Foarte bine, Căpitane.

Căpitanul s-a lăsat pe spate, și-a împreunat degetele și s-a uitat la portretul

lui George Patton de pe peretele din fața lui. Patton stătea deasupra trapei unui tanc de parcă era Ducele Wayne sau cine mai știe cine.

— E o viață grea dacă nu te lași moale, i-a zis imaginii lui Patton și a sorbit din cafea.

3

Zece minute mai târziu, Rachel a adus „dosarul“ pe un cărucior silențios de bibliotecă. Erau șase cutii pline cu hârtii și rapoarte, patru cutii de fotografii. Erau și transcrieri ale unor conversații telefonice. Telefonul lui McGee era ascultat din 1978.

— Mersi, Rachel!

— Cu plăcere. Domnul Steinowitz va fi aici la 10:30.

— Sigur că va fi. Wanless n-a murit încă?

— Mă tem că nu, a zis ea zâmbind. Stă acolo și se uită la Henry cum plimbă caii.

— Și își mărunțește nenorocitele de țigări?

Rachel și-a acoperit gura ca o școlăriță, a chicotit și a dat din cap.

— A distrus jumătate de pachet deja.

Căpitanul a mârâit. Rachel a plecat și el s-a întors la dosar. De câte ori trecuse prin toate documentele astea în ultimele unsprezece luni? De zece ori? De douăzeci de ori? Știa extrasele din memorie. Și, dacă avea dreptate Al, până la finalul săptămânii i-ar fi avut pe cei doi McGee sub observație. Acest gând l-a făcut să simtă o emoție în stomac.

A început să răsfoiască la întâmplare documentele, întorcând câte o pagină, citind câte un paragraf. Era felul lui de a se refamiliariza cu o situație. Conștientul acționa normal, subconștientul lucra la mare viteză. Dar acum nu voia detalii, voia să-și facă o imagine de ansamblu. Voia doar să se agațe de ceva.

A dat peste o notiță care era chiar a lui Wanless, un Wanless mai tânăr (ah, dar toți erau mai tineri atunci), din 12 septembrie 1968. Căpitanului i-a atras atenția jumătate dintr-un paragraf:

…de o importanță enormă în continuarea studiului asupra fenomenelor metapsihice controlabile. Testarea pe animale ar fi contraproductivă (vezi verso 1) și, așa cum am subliniat și la întâlnirea de grup din vara aceasta, testarea pe deținuți sau pe orice tip de personalitate deviantă s-ar putea să ducă la

probleme foarte reale dacă Lotul Șase se dovedește măcar o fracțiune din cât de puternic suspectăm că va fi (vezi verso 2). Așadar, continui să recomand…

Continui să recomanzi să îl administrăm unor grupuri controlate de studenți, conform tuturor planurilor de urgență în caz de eșec, s-a gândit Căpitanul. Wanless nu ezitase deloc în zilele acelea. Absolut deloc. Mottoul lui în zilele acelea fusese cu toată viteza înainte și cine nu-i gata îl iau cu lopata. Doisprezece oameni fuseseră testați. Doi dintre ei muriseră, unul în timpul testului și celălalt imediat după... Doi înnebuniseră fără cale de întoarcere și amândoi fuseseră schilodiți – unul orb, unul cu paralizie psihotică, amândoi rămași la complexul din Maui, unde aveau să locuiască pentru tot restul vieților lor mizerabile. Deci erau opt. Unul dintre ei murise într-un accident de mașină în 1972, un accident de mașină care nu fusese deloc un accident, ci suicid. Un altul sărise de pe acoperișul oficiului poștal din Cleveland în 1973 și nu exista niciun dubiu în privința aceluia; lăsase un bilet pe care scria că „n-a mai suportat imaginile din capul lui". Poliția din Cleveland l-a diagnosticat cu depresie cu risc suicidar și paranoia. Căpitanul și Atelierul l-au diagnosticat cu mahmureală letală după Lotul Șase. Și așa au rămas șase.

Alți trei s-au sinucis între 1974 și 1977, rezultând într-un număr total de patru sinucideri și un număr probabil de cinci. Aproape o jumătate din clasă, ai putea spune. Toți patru care se sinuciseseră cu siguranță păruseră perfect normali până în momentul în care folosiseră arma sau funia sau pur și simplu săriseră dintr-un loc înalt. Dar cine știa prin ce treceau? Cine știa cu adevărat?

Deci au rămas trei. Din 1977, când Lotul Șase, inactiv de multă vreme, a reînviat brusc, un tip pe nume James Richardson, care locuia acum în Los Angeles, fusese sub supraveghere asiduă și constantă. În 1969 luase parte la experimentul Lotului Șase și, pe durata influenței drogului, demonstrase aceeași gamă surprinzătoare de abilități ca și ceilalți: telechinezie, telepatie și, poate cea mai interesantă manifestare dintre toate, cel puțin din perspectiva specializată a Atelierului: control mental.

Dar, așa cum se întâmplase și cu ceilalți, puterile induse de drog ale lui James Richardson au părut să dispară odată ce a dispărut efectul drogului. Interviurile care au urmat, în 1971, 1973 și 1975 nu au arătat nimic. Chiar și Wanless a fost nevoit să admită că era un fanatic al Lotului Șase. Examinările computerizate constante, la intervale de timp aleatorii (și erau mult mai puțin aleatorii de când începuse faza cu McGee) arătaseră că nu exista niciun indiciu că Richardson poseda vreo putere metapsihică, conștientă sau inconștientă.

Absolvise în 1971, migrase spre Vest ocupând mai mult posturi de manager din eșalonul inferior – niciun fel de control mental acolo – și acum lucra pentru Telemyne Corporation.

Și era și un poponar nenorocit.

Căpitanul a oftat.

Nu îl pierdeau din vedere pe Richardson, dar Căpitanul era convins de faptul că tipul era un caz eșuat. Și mai rămăseseră doi, Andy McGee și soția lui. Căsătoria lor cu totul întâmplătoare nu fusese trecută cu vederea de Atelier, sau de Wanless, care începuse să-i bombardeze cu observații, sugerând că orice copil ieșit din acea căsătorie ar trebui urmărit îndeaproape – zicea hop înainte să sară, ai putea spune – și Căpitanul cochetase de mai multe ori cu ideea de a-i spune lui Wanless că aflaseră că Andy McGee și-a făcut vasectomie. Asta i-ar fi închis gura idiotului. Wanless trecuse deja printr-un AVC între timp și devenise complet inutil, nimic mai mult decât o bătaie de cap.

Existase un singur experiment cu Lotul Șase. Rezultatele fuseseră atât de dezastruoase, încât mușamalizarea fusese imensă și completă… și de lungă durată. Au primit un ordin de sus să impună un moratoriu pe perioadă nedeterminată asupra testărilor viitoare. Wanless avea multe lucruri pentru care să țipe, legate de ziua aia, s-a gândit Căpitanul… și a și țipat. Dar nu existase niciun semn că rușii sau orice altă mare putere ar fi fost interesată de activități paranormale induse de droguri, iar superiorii concluzionaseră că, în ciuda unor rezultate pozitive, Lotul Șase era o fundătură. Examinând rezultatele de durată, unul dintre oamenii de știință care lucrase la proiect l-a comparat cu asamblarea unui motor cu reacție pe un Ford vechi. A mers bine de tot, într-adevăr… până la primul obstacol. „Mai dați-ne încă zece mii de ani de evoluție“, zisese tipul ăsta, „și mai încercăm o dată“.

Parte din problemă fusese că, atunci când puterile paranormale induse de drog își atinseseră apogeul, subiecții își pierduseră mințile halucinând. Nu exista niciun fel de control. Și, de cealaltă parte, șefii aproape că se căcaseră pe ei. Că au acoperit moartea unui agent sau chiar a unui martor al unei operațiuni, asta era o chestie. Dar, că au acoperit moartea unui student care avusese un atac de cord, dispariția altor doi și urmele de isterie și de paranoia rămase în alții, asta era altceva. Toți avuseseră prieteni și asociați, chiar dacă unul dintre criteriile după care fuseseră aleși subiecții testului era lipsa unei familii imediate. Costurile și riscurile fuseseră enorme. Cheltuiseră aproape șapte sute de mii de dolari pentru a cumpăra tăcerea oamenilor și pentru cel

puțin o sancțiune – nașul tipului care își scosese ochii. Însă nașul nu se lăsa. Avea de gând să sape până la rădăcină. Până la urmă, singurul loc în care reușise să ajungă nașul fusese pe fundul unui șanț de colmatare din Baltimore, unde probabil încă era, cu două bucăți de ciment legate de ce-i mai rămăsese din picioare.

Și totuși, o mare parte din toate astea – mult prea mare – fusese noroc chior.

Așa că proiectul Lotului Șase fusese amânat, continuând să-i fie alocat un buget anual. Banii au fost folosiți pentru a continua supravegherea aleatorie a supraviețuitorilor, în caz că apărea ceva – vreun tipar.

Într-un final, a apărut unul.

Căpitanul a scormonit printr-un dosar cu fotografii și a găsit o poză lucioasă, alb-negru, de 10×8 cu fetița. Fusese făcută cu trei ani în urmă, când avea patru ani și mergea la Free Children's Nursery School în Harrison. Poza fusese făcută cu un teleobiectiv, din spatele unei dube de aprovizionare, după care fusese mărită și decupată, pentru a transforma o fotografie cu mulți băieți și fete la joacă într-un portret al unei fetițe zâmbitoare, cu buclele în vânt și coardă în mâini.

Căpitanul s-a uitat nostalgic la fotografie. Wanless, în urma atacului de cord, descoperise frica. Wanless s-a gândit acum că fetița va trebui să fie sancționată. Și, deși Wanless nu prea mai conta acum, erau câțiva care îi împărtășeau opinia – cei care încă aveau ceva de spus. Căpitanul a sperat din suflet că nu se va ajunge la asta. El însuși avea trei nepoți, doi dintre ei cam de vârsta lui Charlene McGee.

Sigur că ar fi trebuit să separe fetița de tatăl ei. Probabil permanent. Și el cu siguranță ar fi trebuit să fie sancționat… după ce își făcea datoria, desigur.

Era zece și un sfert. A sunat-o pe Rachel.

— A venit Albert Steinowitz?

— Chiar acum a ajuns, domnule.

— Foarte bine. Trimite-l înăuntru, te rog.

4

— Aș vrea să preiei tu operațiunea finală, Al.

— Foarte bine, Căpitane.

Albert Steinowitz era un bărbat mărunt, cu tenul gălbui și păr foarte negru;

în anii de tinerețe fusese confundat uneori cu actorul Victor Jory. Căpitanul lucra sporadic cu Steinowitz de aproape opt ani – de fapt, amândoi veniseră din Marină – și, pentru el, Al mereu arătase de parcă ar fi trebuit internat la îngrijiri paliative. Fuma constant, mai puțin aici, unde era interzis. Mergea cu pas încet și apăsat, lucru care îi conferea un soi de demnitate bizară, iar demnitatea impenetrabilă e o caracteristică rară a omului. Căpitanul, pe la care treceau toate dosarele medicale ale agenților Unității nr. 1, știa că mersul plin de demnitate al lui Albert era o minciună; suferea foarte tare de hemoroizi și fusese operat din cauza asta de două ori. Refuzase o a treia operație, pentru că putea să însemne purtarea unei pungi de colostomie pe picior pentru tot restul vieții. Mersul lui plin de demnitate mereu îl făcuse pe Căpitan să se gândească la basmul acela despre sirena care își dorea să fie femeie și prețul pe care l-a plătit pentru picioare. Căpitanul și-a imaginat că și mersul ei fusese plin de demnitate.

— Cât de repede poți să ajungi în Albany? l-a întrebat acum pe Al.

— Cam la o oră după ce plec de aici.

— Foarte bine. N-o să te țin mult. Care-i situația acolo?

Albert și-a împreunat în poală mâinile subțiri și cu tentă gălbuie.

— Poliția de stat cooperează bine. Toate autostrăzile spre Albany au fost blocate. Blocajele sunt dispuse în cercuri concentrice, cu Albany County Airport în mijloc. Pe o rază de 56 de kilometri.

— Presupui că n-au găsit nicio mașină.

— Trebuie, a zis Albert. Dacă au găsit pe cineva la autostop și i-a dus la trei sute de kilometri distanță sau ceva, sigur că va trebui să o luăm iar de la capăt. Dar pariez că sunt în interiorul cercului.

— Ah? De ce crezi asta, Albert? l-a întrebat curios Căpitanul, aplecându-se peste birou.

Albert Steinowitz era, fără niciun dubiu, cel mai bun agent ai Atelierului, cu excepția lui Rainbird, poate. Era inteligent, intuitiv... și complet lipsit de milă când i se cerea.

— În parte, o presimțire, a zis Albert. În parte, chestiile pe care le-a găsit computerul când am introdus tot ce știam despre ultimii trei ani din viața lui Andrew McGee. Am dat căutare pentru orice tipare care s-ar aplica acestei abilități pe care se presupune că o are.

— O și are, Al, a zis Căpitanul încet. Asta face operația atât de al naibii de delicată.

— Bine, o are, a admis Al. Dar interpretările computerului sugerează că o poate folosi în mod limitat. Dacă abuzează de ea, îi face rău.

— Corect! Pe asta ne și bazăm.

— Lucra la o firmuliță în New York, ceva cursuri de dezvoltare în genul lui Dale Carnegie.

Căpitanul a încuviințat. Confidence Associates, o afacere care vizează în principiu directori timizi. Destul cât să pună pâine, lapte și carne pe masă pentru el și pentru fată, dar nimic mai mult.

— Am interogat ultimul lui grup, a zis Albert Steinowitz. Erau șaisprezece și fiecare dintre ei a plătit o taxă de școlarizare în două tranșe – o sută de dolari la înscriere și încă o sută la jumătatea cursului, dacă simțeau că îi ajută cursul. Sigur că toți au plătit.

Căpitanul a încuviințat. Talentul lui McGee de a le insufla încredere oamenilor era admirabil de potrivit situației. Literalmente i-a *impulsionat* să o facă.

— Am introdus în calculator răspunsurile lor pentru multe dintre întrebările-cheie. Întrebările erau: te-ai simțit mai bine în pielea ta, urmând cursul Confidence Associates? Îți amintești zilele de la serviciu în care te-ai simțit ca un tigru, după ce ai început să frecventezi cursul Confidence Associates? Ai...

— Te-ai simțit ca un tigru? a întrebat Căpitanul. Doamne, i-ai întrebat dacă s-au simțit ca niște *tigri?*

— Computerul sugerează cuvintele.

— OK, continuă.

— A treia întrebare-cheie era: ai avut succes măsurabil la locul de muncă, după cursul Confidence Associates? Asta era întrebarea la care toți au reușit să răspundă obiectiv și siguri pe ei, pentru că oamenii tind să-și amintească ziua în care au primit o mărire sau o încurajare de la șeful lor. Erau entuziasmați să vorbească, unsprezece dintre ei au avut parte de promovări – *unsprezece*. Dintre ceilalți cinci, trei lucrează în domenii în care promovările se fac doar în anumite perioade.

— Nimeni nu contestă înzestrarea lui McGee, a zis Căpitanul. Nu mai face nimeni asta.

— OK. Să revenim la miză. A fost un curs de șase săptămâni. Folosind răspunsurile la întrebările-cheie, computerul a găsit patru date importante… adică zilele în care McGee a suplimentat toate chestiile uzuale gen hai-că-poți-să-faci-orice-dacă-încerci cu un impuls bun și puternic. Datele pe care le avem

sunt 17 august, 1 septembrie, 19 septembrie și 4 octombrie.

— Și ce demonstrează?

— Păi, l-a impulsionat pe șoferul de taxi de aseară. L-a impulsionat bine de tot. Tipul încă e amețit și confuz. Credem că Andy McGee e obosit. Bolnav. Poate imobilizat.

Albert s-a uitat fix la Căpitan.

— Computerul ne-a dat o probabilitate de 20% că e mort.

— *Ce?!*

— Păi, a mai exagerat și înainte și a ajuns la pat. Se întâmplă ceva cu creierul lui… naiba știe ce. Își provoacă multiple hemoragii microscopice, poate. Ar putea fi o chestie progresivă. Computerul zice că există o probabilitate puțin mai mare de unu la patru să fi murit, fie de un atac de cord, fie de un AVC.

— Probabil că și-a folosit puterea înainte să apuce să se odihnească, a zis Căpitanul.

Albert a încuviințat și a scos ceva din buzunar. Era încapsulat în folie din plastic. I l-a dat Căpitanului, care l-a examinat puțin și i l-a returnat.

— Ce ar trebui să însemne asta? a întrebat.

— Nu prea multe, a zis Al, uitându-se meditativ la bancnota învelită în plastic. Doar banii cu care a plătit McGee taxiul.

— S-a dus din New York City până în Albany cu un dolar?!

Căpitanul a luat-o înapoi și s-a uitat la ea, recăpătându-și interesul.

— Tariful sigur trebuie să fie… ce dracu'!

A lăsat să cadă bancnota pe birou, de parcă l-ar fi ars, și s-a lăsat pe spate, clipind.

— Și tu, hă? a zis Al. Ai văzut?

— Doamne, nu știu ce am văzut, a zis Căpitanul și s-a întins după cutiuța din ceramică unde-și ținea medicamentele pentru neutralizarea acidului gastric. Pentru o secundă n-a arătat deloc ca o bancnotă de un dolar.

— Dar acum arată?

Căpitanul s-a holbat la bancnotă.

— Da, chiar da. Ăla e George, tot – *Doamne*!

S-a lăsat pe spate cu atâta putere, încât aproape că s-a lovit cu capul de lambriul din lemn închis la culoare din spatele biroului. S-a uitat la Al.

— Fața… a părut că se schimbă pentru o secundă. Parcă i-au crescut ochelari sau ceva. E vreo șmecherie?

— O, e o superșmecherie! a zis Al, luând bancnota înapoi. Am văzut și eu

asta, deși acum nu mai văd. Cred că m-am obișnuit cu ea… deși, naiba știe cum. Nu e acolo, sigur. E doar o halucinație dementă. Dar am și deslușit fața. E Ben Fanklin.

— Ai primit-o de la taximetrist? a întrebat Căpitanul, uitându-se fascinat la bancnotă, așteptând să se schimbe iar. Dar era doar George Washington.

Al a izbucnit în râs.

— Da, a zis el. Am luat bancnota și i-am dat un cec de cinci sute de dolari. E mai bine pentru el așa, serios.

— De ce?

— Ben Franklin nu e pe bancnota de cinci sute, e pe cea de o sută. Aparent Andy McGee nu știa.

— Dă-mi să mai văd o dată.

Al i-a dat bancnota de un dolar înapoi Căpitanului, care s-a uitat fix la ea aproape două minute. Chiar când era pe cale să i-o înapoieze, a pâlpâit din nou – tulburător. Dar măcar de data asta a simțit că pâlpâirea a fost cu siguranță în mintea lui și nu în bancnotă, sau pe ea, sau cine știe unde.

— Îți zic altceva, a spus Căpitanul. Nu sunt sigur, dar nu cred că Franklin poartă ochelari pe portretul de pe bancnotă. Altfel e…

Și-a pierdut șirul gândurilor, nesigur cum să încheie. *Ciudat ca naiba,* i-a trecut prin cap, dar n-a zis nimic.

— Da, a zis Al. Orice ar fi, îi trece efectul. Azi-dimineață le-am arătat-o probabil la șase oameni. Doi dintre ei au crezut că văd ceva, dar nu ca taximetristul și fata cu care trăiește.

— Deci crezi că a impulsionat prea tare?

— Da. Mă îndoiesc că mai poate să continue. Poate au dormit în pădure sau în vreun motel de la periferie. Poate au intrat prin efracție în vreo cabană din zonă. Dar cred că sunt pe acolo și punem mâna pe ei fără prea multe probleme.

— De câți oameni ai nevoie pentru asta?

— Avem suficienți, a zis Al. Dacă punem la socoteală și poliția, sunt mai mult de șase sute de oameni adunați pentru această petrecere. Deja am verificat fiecare hotel și motel din regiunea Albany – mai mult de patruzeci. Ne-am ramificat spre orașele învecinate acum. Un bărbat și o fetiță… ies în evidență. O să-i prindem. Sau prindem doar fata, dacă el e mort, a continuat Albert și s-a ridicat. Și cred că trebuie să mă întorc la treabă. Mi-ar plăcea să fiu acolo când îi prind.

— Sigur că ți-ar plăcea. Adu-i la mine, Al.

— Așa o să fac, a zis Albert și s-a îndreptat spre ușă.

— Albert?

S-a întors. Un bărbat mărunt cu ten gălbui, bolnăvicios.

— Cine *e* pe bancnota de cinci sute? Ai verificat?

— McKinley, a zis Albert amuzat. A fost asasinat.

A ieșit, închizând ușa încet în urma lui, lăsându-l pe Căpitan să se gândească la toate astea.

5

Zece minute mai târziu, Căpitanul a apăsat din nou butonul intercomului.

— S-a întors Rainbird din Veneția, Rachel?

— De ieri, a zis Rachel, și Căpitanului i s-a părut că aude dezgustul în tonul ei atent cultivat, de secretară-șefă.

— E aici sau la Sanibel?

Atelierul avea în grijă și o bază de odihnă și tratament pe insula Sanibel, în Florida.

S-a lăsat tăcerea cât Rachel a verificat pe calculator.

— Longmont, Căpitane. De la orele 18:00, de ieri. Doarme, probabil, recuperând diferența de fus orar.

— Pune pe cineva să-l trezească, a zis Căpitanul. Aș vrea să-l văd când pleacă Wanless… presupunând, ca întotdeauna, că Wanless e încă aici?

— Acum 15 minute era.

— Bine… să trec aici Rainbird la prânz.

— Da, domnule.

— Ce fată bună ești tu, Rachel!

— Mulțumesc, domnule!

Părea emoționată. Căpitanul o plăcea foarte tare.

— Trimite-l pe Wanless înăuntru, te rog, Rachel.

S-a așezat mai bine în scaun, și-a împreunat mâinile, spunându-și, *Asta e pentru păcatele mele.*

6

Joseph Wanless avusese un AVC în aceeași zi în care Richard Nixon își anunțase demisia din funcția de președinte – 8 august 1974. Fusese un accident cerebral de gravitate moderată și nu își revenise complet niciodată. Nici fizic, nici mintal, după părerea Căpitanului. În urma AVC-ului, interesul lui Wanless pentru experimentul Lotului Șase și ce a urmat după aceea a devenit constant și obsesiv.

A intrat în cameră ajutându-se de un baston, lumina ce pătrundea prin bovindou reflectându-se în ochelarii rotunzi și fără rame. Mâna lui stângă avea forma unei gheare. Partea stângă a gurii se strâmbase într-un rictus glacial constant.

— Doctorul cel bun, a zis Căpitanul fără umor.

— Cum merge? a întrebat Wanless, mormăind în timp ce se așeza.

— E secret, a spus Căpitanul. Știi asta, Joe. Ce pot să fac pentru tine astăzi?

— Am văzut activitatea din locul ăsta, a zis Wanless, ignorând întrebarea Căpitanului. Ce altceva puteam să fac cât am stat cuminte toată dimineața?

— Dacă vii fără programare...

— Crezi că mai ai puțin și pui din nou mâna pe ei, a zis Wanless. Altfel, de ce-a fost pe aici Steinowitz călăul? Păi, poate-i prinzi. Poate. Dar ai mai crezut asta și înainte, nu-i așa?

— Ce vrei, Joe?

Căpitanului nu-i plăcea să-i fie amintite eșecurile din trecut. Chiar puseseră mâna pe fată o vreme. Bărbații implicați în prinderea ei încă nu erau funcționali și poate că n-aveau să mai fie niciodată.

— Ce vreau eu mereu? a întrebat Wanless, aplecat peste baston.

O, Doamne, s-a gândit Căpitanul, moșul ăsta cretin o dă retoric.

— De ce aleg să rămân în viață? Ca să te conving să-i sancționezi pe amândoi. Și pe James Richardson ăla. Să-i sancționezi și pe cei din Maui. Sancțiuni extreme, căpitane Hollister. Eliminați-i! Ștergeți-i de pe fața pământului!

Căpitanul a oftat. Wanless a făcut semn către căruciorul cu documente cu mâna lui ca o gheară.

— Văd că iar revezi dosarul lui McGee!

— Îl știu pe dinafară, a spus Căpitanul zâmbind ușor.

În ultimul an mâncase pe pâine acest dosar al Lotului Șase. Și, înainte de asta, fusese în mod constant pe agenda lui de lucru în ultimii doi ani. Așa că

poate Wanless nu era singurul obsedat de pe aici, în privința acestui subiect.

Diferența este că eu sunt plătit pentru asta. Pentru Wanless e doar un hobby, dar unul periculos.

— Le tot citești, dar nu înveți niciodată, i-a replicat Wanless. Lasă-mă să mai încerc o dată să te conving s-o iei pe calea adevărului, căpitane Hollister.

Căpitanul a dat să protesteze și apoi s-a gândit la Rainbird și la programarea lui de la prânz și trăsăturile i s-au mai îmblânzit, căpătând chiar o expresie empatică.

— Bine, a zis el. „Gridley, când ești pregătit, deschide focul!“[11]

— Tot crezi că sunt nebun, nu-i așa? Un lunatic.

— Tu ai zis asta, nu eu.

— Ar fi bine să-ți amintești că eu am fost primul care să sugereze un program de testare cu dietilamida acidului lisergic.

— Am zile în care îmi doresc să nu fi făcut asta, a zis Căpitanul.

Dacă închidea ochii, putea încă să vadă primul raport al lui Wanless, un prospect de două sute de pagini despre un drog care fusese cunoscut prima dată sub numele de DLT, iar apoi, printre laboranți, „acid stimulant“ și, în final, sub numele de Lotul Șase. Predecesorul Căpitanului își dăduse acordul pe proiectul original; domnul respectiv fusese îngropat în Arlington, cu onoruri militare, cu tot tacâmul, cu șase ani în urmă.

— Tot ce vreau să zic e că opinia mea ar trebui să conteze cât de cât, a zis Wanless.

Părea obosit în dimineața asta; vorbea încet și poticnit. Rânjetul strâmb pe partea stângă a gurii rămânea nemișcat când vorbea.

— Ascult, a zis Căpitanul.

— Din câte pot să-mi dau seama, sunt singurul psiholog sau medic care încă te ascultă. Oamenii tăi au devenit orbiți de o singură chestie: ce pot însemna acest bărbat și această fetiță pentru securitatea Americii… și, probabil, pentru viitorul echilibru al puterii. Din ce am reușit să ne dăm seama, urmărind această pistă a lui McGee, e un fel de Rasputin cumsecade. Poate să facă…

Wanless a turuit în continuare, dar Căpitanul nu-l mai putea urmări. *Rasputin cumsecade,* s-a gândit el. Îi plăcea expresia, deși era bombastică. S-a întrebat ce ar spune Wanless dacă i-ar mărturisi că, potrivit computerului, probabilitatea era de unu la patru ca McGee să se fi condamnat singur când a ieșit din New York. Probabil că ar fi fost în extaz. Și dacă i-ar arăta lui Wanless

bancnota aia bizară? Probabil ar fi făcut un alt AVC, s-a gândit Căpitanul și și-a acoperit zâmbetul cu mâna.

— De fată îmi fac eu griji, i-a zis Wanless pentru a douăzecea? a treizecea? a cincizecea oară? McGee și Tomlinson căsătoriți… o șansă de unu la o mie. Ar fi trebuit împiedicată căsătoria cu orice preț. Și totuși, cine ar fi putut să prevadă...

— Ați susținut-o toți la momentul respectiv, a zis Căpitanul, și apoi a adăugat sec: Cred că, dacă te rugau, ai fi condus mireasa la altar.

— Niciunul dintre noi nu și-a dat seama, a mormăit Wanless. Mi-a trebuit un AVC ca să-mi dau seama. Lotul Șase nu a fost nimic altceva decât o copie sintetică a ceea ce secretă hipofiza, până la urmă… un halucinogen-calmant foarte puternic pe care nu l-am înțeles nici atunci și nu-l înțelegem nici acum. Știm – sau suntem 99% siguri – că omologul natural al acestei substanțe e responsabil într-un fel pentru puseurile ocazionale de abilități paranormale pe care toate ființele umane le demonstrează din când în când. O gamă surprinzător de largă de fenomene; previziuni, telechinezie, control mental, puteri supraomenești, control temporar asupra sistemului nervos empatic. Știai că hipofiza devine brusc hiperactivă în aproape toate experimentele biofeedback?

Căpitanul știa. Wanless avusese grijă să-l informeze de nenumărate ori. Dar nu era nevoie de răspuns; retorica lui Wanless era în toi în dimineața aceasta, predica începuse bine. Și Căpitanul era dispus să asculte… pentru ultima oară. Să-i dea bătrânului o ultimă șansă să lovească mingea. Pentru Wanless, era finalul meciului.

— Da, e adevărat, și-a răspuns Wanless singur. Încă se întâmplă în biofeedback, se întâmplă în faza de somn REM și oamenii cu hipofize afectate rareori dorm normal. Oamenii cu hipofize afectate au o incidență imensă de tumori cerebrale și leucemie. Glanda pituitară, căpitane Hollister. E, în termeni evolutivi, cea mai veche glandă endocrină din corpul uman. În adolescența timpurie, își varsă de multe ori propria greutate în secreții glandulare direct în sânge. E o glandă foarte importantă, o glandă foarte misterioasă. Dacă credeam în sufletul uman, căpitane Hollister, aș fi zis că el se află în glanda pituitară.

Căpitanul a mormăit ceva.

— Știm aceste lucruri, a zis Wanless, așa cum știm că Lotul Șase cumva a schimbat compoziția fizică a hipofizelor celor care au participat la experiment.

Chiar și pe a celui căruia tu îi spui „ăla tăcut“, James Richardson. Și mai important, observând această fetiță, putem deduce că schimbă și structura cromozomilor într-un fel… și că acea schimbare din hipofiză ar putea să fie chiar o mutație.

— Factorul X a fost transmis mai departe.

— Nu, a zis Wanless. Acesta e unul din multele lucruri pe care nu reușești să le înțelegi, căpitane Hollister. Andrew McGee a devenit un factor X în viața lui postexperiment. Victoria Tomlinson a devenit un factor Y – și ea afectată, dar nu în același fel ca soțul ei. Femeia a reținut o putere telechinetică de intensitate scăzută. Bărbatul a păstrat o abilitate de control al minții la un nivel moderat. Fetița, în schimb… fetița, căpitane Hollister… ce e ea? Nu știm exact. E factorul Z.

— Intenționăm să aflăm, a zis Căpitanul încet.

Acum ambele colțuri ale gurii lui Wanless s-au lățit într-un rânjet.

— Intenționați să aflați, a zis și el. Da, dacă perseverați, cu siguranță veți reuși… proști obsedați și orbi ce sunteți!

A închis ochii un moment și i-a acoperit cu palma. Căpitanul l-a privit calm.

— O chestie o știți deja. Dă foc lucrurilor, a continuat Wanless.

— Da.

— Presupuneți că a moștenit abilitatea telechinetică a mamei. De fapt, suspectați acest lucru.

— Da.

— Când era mică, nu putea să controleze aceste… aceste abilități, în lipsa unui cuvânt mai potrivit…

— Un copil mic e incapabil să-și controleze intestinele, a zis Căpitanul, folosind unul dintre exemplele din extrase. Dar, pe măsură ce copilul crește...

— Da, da. Îmi e cunoscută analogia. Dar un copil mai mare tot poate să greșească.

Zâmbind, Căpitanul a răspuns:

— O să o punem într-o încăpere rezistentă la foc.

— O celulă.

— Dacă preferi, a spus Căpitanul, păstrându-și zâmbetul pe buze.

— Îți propun următoarea deducție, a zis Wanless. Nu-i place să folosească această abilitate pe care o are. Îi e frică de ea și această frică i-a fost insuflată în mod intenționat. O să-ți dau un alt exemplu. Copilul fratelui meu. Erau chibrituri în casă. Freddy voia să se joace cu ele. Să le aprindă și să le scuture

până se stingeau. „Ce drăguț, ce drăguț“, zicea. Așa că fratele meu a vrut să-i creeze o traumă. Să-l sperie atât de tare, încât să nu se mai joace cu chibriturile niciodată. I-a spus lui Freddy că în capătul chibritului era sulf și că o să-i facă dinții să putrezească și să cadă. Că, dacă se uită la ele, va orbi la un moment dat. Și, într-un final, i-a ținut mâna lui Freddy puțin deasupra unui chibrit aprins și l-a ars cu el.

— Fratele tău pare un adevărat prinț între bărbați, a mormăit Căpitanul.

— Mai bine o bubiță roșie pe mâna copilului decât un copil în secția de arși, învelit în bandaje umede, cu arsuri de gradul al III-lea pe 60% din corp, a zis Wanless sumbru.

— Și mai bine ar fi să pui chibriturile acolo unde n-ajunge copilul.

— Poți să ascunzi chibriturile de Charlene McGee? a întrebat Wanless.

Căpitanul a dat din cap încetișor.

— Ai și tu dreptatea ta, dar...

— Întreabă-te asta, căpitane Hollister: cum o fi fost pentru Andrew și Victoria McGee când acest copil era un bebeluș? După ce au început să pună lucrurile cap la cap? Întârzie biberonul. Copilul plânge. În același timp, unul dintre plușurile *chiar de acolo, din pătuțul ei*, ia foc. În scutec e prăpăd. Copilul plânge. Peste o clipă, hainele din coșul de rufe murdare încep să ardă din senin. Ai toate datele, căpitane Hollister, știi cum era în casa aia. Stingătoare și detectoare de fum în absolut fiecare încăpere. Și, la un moment dat, a fost chiar *părul* ei, căpitane Hollister. Au intrat la ea în cameră și au găsit-o urlând din pătuț și *părul* ei era în flăcări.

— Da, a zis Căpitanul, probabil că le-a dat multe emoții.

— Deci, a zis Wanless, au învățat-o să facă la toaletă… și au antrenat-o să controleze focul.

— Antrenamentul focului, a îngânat Căpitanul amuzat.

— Adică, exact ca fratele meu și fiul lui, Freddy, i-au creat un complex. Ai citat analogia mea, căpitane Hollister. Hai să o examinăm puțin! Ce înseamnă să înveți pe cineva să facă la toaletă? Să-i creezi o traumă, simplu și la obiect. Și, dintr-odată, în mod surprinzător, vocea bătrânului a urcat și a devenit pițigăiată și tremurată, ca vocea unei femei care ceartă un bebeluș. Căpitanul a continuat să privească dezgustat și surprins.

— Ce bebeluș rău! a urlat Wanless. Uite ce-ai făcut! E urât, vezi ce urât e? E urât să faci pe tine! Adulții fac pe ei? La oliță, trebuie să faci la *oliță*!

— Te rog, a zis Căpitanul, deranjat.

— Așa se creează un complex, a zis Wanless. Înveți copilul să nu mai facă pe el îndreptându-i atenția asupra propriilor procese de excreție într-un mod pe care noi l-am considera nesănătos dacă obiectul fixației ar fi diferit. Te întrebi poate cât de puternică e trauma provocată copilului? Richard Damon de la Universitatea Washington și-a pus aceeași întrebare și a făcut un experiment ca să afle. A strâns cincizeci de studenți voluntari. I-a servit cu apă, suc și lapte, până i-au trecut pe toți nevoile. După un anumit interval de timp, le-a spus că pot urina… dacă făceau pe ei.

— Ce scârbos! a țipat Căpitanul.

Era șocat și dezgustat. Acela nu era un experiment, era un exercițiu de degenerare.

— Vezi cât de bine ți s-a întipărit trauma în propriul psihic? a zis Wanless încet. Nu ți s-a părut atât de scârbos când aveai un an și jumătate. Atunci, dacă trebuia să faci, făceai. Ai fi făcut pe tine și dacă stăteai în brațele papei, dacă te punea cineva acolo și trebuia să faci. Concluzia experimentului lui Damon, căpitane Hollister, e următoarea: cei mai mulți *n-au putut.* Au înțeles că regulile obișnuite ale conduitei fuseseră puse deoparte, cel puțin pe durata experimentului; erau singuri, în spații cel puțin la fel de private ca orice baie… dar 88% dintre ei pur și simplu *n-au putut.* Indiferent cât de puternică era nevoia fizică, trauma inoculată de propriii părinți era mai puternică.

— Această discuție nu duce nicăieri, i-a tăiat-o Căpitanul.

— Nu-i adevărat. Vreau să te gândești la paralelele dintre a fi învățat să faci la toaletă și a fi învățat să controlezi focul… și cea mai importantă diferență, adică saltul cuantic dintre cele două lucruri. Dacă durează mult să înveți copilul să facă la toaletă, care sunt consecințele? Neplăceri minore. Camera lui miroase dacă nu e aerisită constant. Mama e legată de mașina de spălat. Trebuie să angajezi o echipă de curățenie să curețe covorul după ce rezolvi, în sfârșit, treaba. În cel mai rău caz, copilul poate să aibă o iritație constantă din cauza scutecului, și asta se va întâmpla doar dacă are pielea foarte sensibilă sau dacă mama nu îl îngrijește cum trebuie. Dar consecințele unui copil care poate să *dea foc*…

I-au strălucit ochii. Rânjea cu partea stângă a gurii.

— Aprecierea mea pentru părinții McGee e foarte mare, a zis Wanless. Cumva au reușit să treacă prin această etapă. Probabil că au început procesul cu mult înainte să înceapă orice părinți să-și învețe copiii la toaletă; probabil chiar dinainte să poată merge de-a bușilea. Bebe nu! Bebe o să se rănească! Nu,

nu, nu! Fată rea! Fată rea! Fată *reaaa*!

— Dar propriul tău computer sugerează, prin ceea ce analizează, că își depășește trauma, căpitane Hollister. E într-o poziție de invidiat din care să facă asta. E mică și trauma nu a avut timp să se cimenteze. Și îl are pe tatăl ei lângă ea! Realizezi semnificația acestui fapt simplu? Nu, n-o realizezi. Tatăl e figura de autoritate. Deține controlul psihic pentru fiecare fixație a copilei. Orală, anală, genitală; în spatele fiecăreia, ca o figură întunecată din spatele unei perdele, e figura de autoritate a tatălui. Pentru fată, el e Moise; legile sunt legile lui, nu știe de ce, dar el trebuie să le impună. Probabil că el e singura persoană de pe pământ care poate să elimine acest blocaj. Traumele noastre, căpitane Hollister, ne dau mereu cea mai mare agonie și stres psihic atunci când cei care ni le-au inoculat mor și trec dincolo de orice argumente… și milă.

Căpitanul s-a uitat la ceas și a văzut că Wanless era acolo de aproape patruzeci de minute. Păreau ore.

— Mai vrei să-mi comunici ceva? Mai am o întâlnire...

— Când dispar traumele, pleacă exact așa cum se rup stăvilarele când plouă torențial, a zis Wanless încet. Avem aici o fată de 19 ani cu comportament ușuratic. Deja a avut trei sute de iubiți. Corpul colcăie de infecții cu transmitere sexuală, ca al unei prostituate de 40 de ani. Dar până la vârsta de 17 ani era virgină. Tatăl ei era un pastor care i-a spus în mod repetat, când era copilă, că sexul dintr-o căsnicie era un rău necesar, că sexul în afara unei căsnicii era iad și damnare, că sexul era mărul păcatului originar. Când dispare o astfel de traumă, dispare ca un stăvilar spart. Mai întâi, sunt câteva fisuri, două șiroaie de apă, atât de mici încât abia le observi. Și, conform informațiilor din computerul tău, aici ne aflăm cu această fetiță. Sugestii că și-a folosit abilitatea ca să-și ajute tatăl, și asta, la insistențele lui. Și apoi pornește totul deodată, se revarsă milioane de găleți de apă, distruge totul în calea ei, toată lumea din calea ei, schimbând peisajul pentru totdeauna.

Vocea croncănită a lui Wanless a urcat de la tonul ușor acut pe care îl avea până la țipătul spart al unui om bătrân –, dar era mai degrabă irascibil decât impunător.

— Ascultă, i-a zis Căpitanului. O dată să mă asculți și pe mine. Dă-ți jos ochelarii de cal. Bărbatul în sine nu e periculos. Are puțină putere, o jucărie, ceva din plastic. El știe asta. Nu a fost capabil să-și folosească puterea ca să câștige un milion de dolari. Nu conduce oameni și națiuni. Și-a folosit puterea

pentru a ajuta femei grase să slăbească. Și-a folosit-o pentru a ajuta directori timizi să câștige încredere în ei. Nu e capabil să-și folosească puterea des sau bine… există un factor psihologic intrinsec care îl limitează. Dar fata e incredibil de periculoasă. Fuge împreună cu tatăl ei, e într-o situație de supraviețuire. E tare speriată. Și el e speriat, ceea ce îl face periculos. Nu în sine, ci pentru că îl forțezi să reeduce fetița. Îl forțezi să-i schimbe concepțiile despre puterea dinăuntrul ei. Îl forțezi să o forțeze să o *folosească.*

Wanless respira greu.

Păstrându-și calmul, Căpitanul a intrat în jocul lui, simțind că se apropie finalul.

— Ce sugerezi?

— Bărbatul trebuie omorât. Rapid. Înainte să mai poată adânci trauma pe care el și soția i-au creat-o fetiței. Și fetița trebuie omorâtă, cred eu, în caz că răul a fost deja făcut.

— E doar o fetiță, până la urmă, Wanless. Poate să stârnească focuri, da. Are abilități pirochinetice, așa le numim. Dar, după tine, ar fi chiar Armaghedonul.

— Poate va fi, a zis Wanless. Nu trebuie să lași vârsta și înălțimea ei să te păcălească și să uiți de factorul Z… ceea ce și faci, bineînțeles. Dacă stârnitul focului e doar vârful aisbergului? Dacă acest talent va crește? Are șapte ani. Când John Milton avea șapte ani, probabil că era doar un puști cu un creion care își scria numele cu litere de tipar pe care doar mămica și tăticul lui le înțelegeau. Era un bebeluș. John Milton a ajuns să scrie *Paradisul pierdut.*

— Nu știu despre ce dracului vorbești, a zis Căpitanul sec.

— Vorbesc despre potențialul pentru distrugere. Vorbesc despre un talent care e legat de hipofiză, o glandă care e aproape adormită într-un copil de vârsta lui Charlene McGee. Ce se întâmplă când devine adolescentă și glanda se trezește din somn și devine, timp de douăzeci de luni, cea mai puternică din corpul uman, controlând totul, de la evoluția caracteristicilor sexului primar și secundar, până la o producție crescută a rodopsinei în ochi? Să presupunem că ai un copil capabil de a crea o explozie nucleară la un moment dat, *prin simpla putere a voinței sale.*

— Asta e cea mai dementă chestie pe care am auzit-o.

— Chiar așa? Atunci stai să trec de la demență la sminteală totală, căpitane Hollister. Să zicem că există o fetiță undeva în lume, în această dimineață, care are în ea puterea, latentă momentan, de a crăpa planeta în două, ca și cum ar fi o farfurie de porțelan într-un poligon.

S-au uitat unul la altul în tăcere. Și brusc a sunat intercomul.

După o clipă, Căpitanul s-a aplecat și a apăsat butonul.

— Da, Rachel?

Să-l ia naiba dacă nu-l cam speriase bătrânul. Era ca o sperietoare de ciori oribilă și ăsta era un alt motiv pentru care Căpitanul nu-l suporta. El era un tip ambițios și nu suporta pesimiștii.

— Aveți un apel, a zis Rachel. Din zona de servicii.

— Bine, dragă. Mulțumesc. Lasă-l să aștepte câteva minute, OK?

— Da, domnule.

S-a lăsat pe spate în scaun.

— Trebuie să pun punct acestei întrevederi, doctore Wanless. Fii sigur că mă voi gândi cu mare atenție la tot ce ai zis.

— Chiar așa? a întrebat Wanless.

Partea paralizată a gurii părea să rânjească cinic.

— Da.

— Fata… McGee… și tipul ăla, Richardson… sunt ultimele trei elemente ale unei ecuații moarte, căpitane Hollister. Șterge-le! Ia-o de la capăt! Fata e foarte periculoasă.

— O să mă gândesc la tot ce ai zis, a repetat Căpitanul.

— Așa să faci.

Cu greu, sprijinit în baston, Wanless s-a ridicat. I-a luat mult timp. Într-un final, a reușit.

— Vine iarna, i-a zis Căpitanului. Și oasele astea bătrâne protestează.

— Stai în Longmont în seara asta?

— Nu, Washington.

Căpitanul a ezitat puțin, apoi a zis:

— Să te duci la Mayflower. În caz că vreau să iau legătura cu tine.

A apărut ceva în ochii bătrânului – recunoștință? Da, cel mai probabil.

— Foarte bine, căpitane Hollister, a zis el și și-a croit drum spre ușă cu bastonul – un om bătrân care deschisese cândva cutia Pandorei și acum voia să împuște toate lucrurile ieșite din ea, în loc să le pună la muncă.

Când s-a închis ușa după el, Căpitanul a respirat ușurat și a ridicat receptorul.

— Cu cine vorbesc?

— Orv Jamieson, domnule.

— I-ai prins, Jamieson?

— Nu încă, domnule, dar am găsit ceva interesant la aeroport.

— Ce anume?

— Toate telefoanele publice sunt golite de fise. Am găsit câteva monede pe jos la unele dintre ele.

— Le-a scos cineva cu forța?

— Nu, domnule. De asta v-am sunat. Nu sunt semne de așa ceva, sunt doar golite. Compania de telefonie a înnebunit.

— Bine, Jamieson.

— Grăbește lucrurile. Ne-am gândit că poate tipul a ascuns fata undeva afară și s-a cazat doar el. Dar, oricum, acum credem că ar trebui să căutăm un tip care a plătit cu monede.

— Asta, dacă sunt la un motel și nu înghesuiți undeva într-un camping.

— Da, domnule.

— Continuă, OJ.

— Da, domnule. Mulțumesc!

Părea absurd de fericit că și-a amintit porecla lui.

Căpitanul a încheiat convorbirea. A închis ochii cinci minute, ca să mediteze. Lumina blândă de toamnă pătrundea prin bovindou și încălzea biroul. Apoi s-a aplecat și a sunat-o din nou pe Rachel.

— John Rainbird e acolo?

— Este, Căpitane. Mai dă-mi cinci minute și trimite-l înăuntru. Vreau să vorbesc cu Norville Bates din zona de servicii. El e șeful până ajunge Al acolo.

— Da, domnule, a zis Rachel, cu oarecare îndoială. Va trebui să fie o linie deschisă. Cu legătură prin walkie-talkie-uri. Nu foarte...

— Da, e bine așa, a zis el nerăbdător.

A durat două minute. Vocea lui Bates era subțire și spartă. Era un om bun – nu foarte creativ, dar muncitor. Genul de om pe care Căpitanul voia să-l aibă, să se ocupe de treburi până ajungea Albert Steinowitz. Într-un final, Norville a intrat pe linie și i-a spus Căpitanului că au început să caute și în orașele din jur – Oakville, Tremont, Messalonsett, Hastings Glen, Looton.

— Bine, Norville, foarte bine, a zis Căpitanul.

S-a gândit la Wanless spunând: *Îl forțezi să reeduce fetița.* S-a gândit la

Jamieson spunându-i că toate telefoanele erau golite de fise. McGee nu era în stare de așa ceva, dar fata, da. Și apoi, dacă tot se încălzise, arsese bocancii soldatului, probabil din greșeală. Wanless ar fi bucuros să afle că, până la urmă, Căpitanul avea să ia în considerare 50% la sută din sfaturile lui – moșul fusese incredibil de elocvent în dimineața asta.

— Lucrurile s-au schimbat, a zis Căpitanul. Trebuie să-l sancționăm pe bărbat. Sancțiunea maximă. Înțelegi?

— Sancțiune maximă, a spus Norville sec. Da, domnule.

— Foarte bine, Norville.

A pus telefonul jos și a așteptat să intre John Rainbird.

Ușa s-a deschis o secundă mai târziu și în prag a apărut Rainbird, măreț ca viața și de două ori mai urât. Era atât de tăcut din fire acest metis cherokee, încât, dacă ai fi stat cu privirea la masa de lucru, citind sau răspunzând la scrisori, n-ai fi observat că mai e cineva cu tine în cameră. Wanless numise cândva această abilitate nu un al șaselea simț, ci un simț al ultimei soluții, o cunoaștere născută din datele infinitezimale preluate de cele cinci simțuri normale. Dar, cu Rainbird, nu știai. Firele capcanelor, subțiri ca mustățile de animal, nici măcar nu vibrau. Al Steinowitz zisese cândva un lucru ciudat despre Rainbird, după niște pahare de Porto în sufrageria Căpitanului: „E singura ființă umană pe care am cunoscut-o vreodată care nu împinge aerul în fața lui atunci când merge.“ Și Căpitanul s-a bucurat că Rainbird era de partea lor, pentru că *și pentru el* era singura ființă umană pe care o cunoscuse vreodată care îl speria îngrozitor.

Rainbird era un trol, un ciclop, un căpcăun de om. Avea aproape doi metri și părul lui era lucios și lins, prins într-o coadă. Cu zece ani înainte, o mină antipersonal i-a explodat în față în timpul celei de-a doua ture în Vietnam și acum chipul lui era parcă desprins dintr-un film horror, plin de cicatrici urâte. Nu mai avea ochiul stâng. În locul lui era doar o gaură. Nu voia chirurgie plastică sau un ochi artificial, pentru că, zisese el, atunci când avea să ajungă la locul fericit de pe lumea cealaltă, va fi rugat să-și arate cicatricile de război. Când spunea astfel de lucruri, nu știai dacă să-l crezi sau nu; nici nu știai niciodată dacă vorbea serios sau avea motivele lui să te ducă de nas.

De-a lungul anilor, Rainbird fusese un agent surprinzător de bun – parțial pentru că arăta ca orice, numai ca un agent nu, dar, în cea mai mare parte, pentru că în spatele acelei măști de carne se ascundea o minte agilă și incredibil de inteligentă. Vorbea fluent patru limbi și înțelegea alte trei. Asculta un curs

de rusă în timp ce dormea. Când vorbea, vocea lui era joasă, muzicală și civilizată.

— Bună ziua, Căpitane!

— A trecut deja dimineața? a întrebat Căpitanul, surprins.

Rainbird a zâmbit, dezvelindu-și dinții imaculați – dinți de rechin, s-a gândit Căpitanul.

— De paisprezece minute, a zis el. Mi-am luat un ceas digital Seiko de pe piața neagră din Veneția. E fascinant. Numere mici și negre care se schimbă constant. O mare realizare a tehnologiei. Mă gândesc de multe ori, Căpitane, că am luptat în Vietnam nu pentru victorie, ci pentru progresul tehnologic. Am luptat ca să creăm ceasul digital ieftin, ping-pongul care se poate juca pe televizor, calculatorul de buzunar. Mă uit la noul meu ceas în întuneric. Îmi spune că sunt mai aproape de moarte, de la o secundă la alta. Iată ce vești bune!

— Stai jos, prieten vechi! a zis Căpitanul.

Ca de fiecare dată, atunci când vorbea cu Rainbird, gura lui era uscată și trebuia să-și controleze mâinile, pe care simțea nevoia să și le frământe, să-și împreuneze degetele pe suprafața lustruită a biroului. Și, pe lângă astea, credea că Rainbird *îl plăcea* – dacă se poate spune că Rainbird plăcea pe cineva.

Rainbird s-a așezat. Purta blugi albaștri tociți și o cămașă decolorată din denim.

— Ce mai e nou prin Veneția? a întrebat Căpitanul.

— Se scufundă, a zis Rainbird.

— Am o treabă pentru tine, dacă o vrei. Nu e complicată, dar s-ar putea să ducă la o misiune care ți se va părea mult mai interesantă.

— Spune!

— Doar dacă te oferi voluntar, a continuat Căpitanul. Ești încă în concediul de odihnă.

— Spune! a repetat Rainbird cu voce blândă și Căpitanul i-a spus.

A stat cu Rainbird doar cincisprezece minute, dar păruse o oră. Când a plecat indianul cel mare, Căpitanul a răsuflat ușurat. Și Wanless, și Rainbird în aceeași dimineață – asta ar strica ziua oricui. Dar dimineața se terminase acum, se întâmplaseră multe lucruri și cine putea să știe ce le pregătea după-amiaza? A sunat-o pe Rachel.

— Da, Căpitane?

— O să mănânc aici, draga mea. Îmi iei ceva de la cantină, te rog? Nu

contează ce. Orice. Mulțumesc, Rachel!

În sfârșit singur. Receptorul se odihnea liniștit pe baza lui solidă, plin de microcircuite și cipuri de memorie și Dumnezeu mai știe ce. Când avea iar să sune, probabil ar fi fost Albert sau Norville, să-i spună că era gata treaba în New York – fata luată, tatăl mort. Astea ar fi fost vești bune.

Căpitanul a închis iar ochii. Gânduri și fraze pluteau prin mintea lui ca niște zmeie mari și lenețe. Control mental. Băieții din grupul de experți au spus că posibilitățile erau enorme. Imaginează-ți pe cineva ca McGee aproape de Castro sau de ayatollahul Khomeini. Imaginează-ți-l suficient de aproape de progresistul ăla de Ted Kennedy cât să sugereze cu vocea joasă a convingerii supreme că suicidul este cel mai bun răspuns. Imaginează-ți un astfel de bărbat asmuțit pe liderii diverselor grupări comuniste de gherilă. Păcat că l-au pierdut. Dar… ce s-a putut întâmpla o dată se mai poate întâmpla și a doua oară.

Fetița. Wanless spunând *Puterea de a crăpa toată planeta în două într-o zi, ca și cum ar fi o farfurie de porțelan într-un poligon…* ridicol, desigur. Wanless o luase razna ca băiețelul din povestea lui D.H. Lawrence, cel care putea ghici câștigătorii pe pista de curse. Lotul Șase se transformase în acid de baterie pentru Wanless; îi erodase simțul realității și lăsase numeroase găuri imense în el. Era o fetiță, nu o armă apocaliptică. Și trebuiau să se agațe de ea suficient cât să cerceteze ce anume era și să analizeze ce ar putea deveni. Numai asta putea fi suficient cât să reactiveze programul de testare al Lotului Șase. Dacă ar fi putut fi convinsă să-și folosească puterile pentru binele țării, cu atât mai bine.

Cu atât mai bine, s-a gândit Căpitanul.

Telefonul a sunat brusc, ca un urlet prelung și răgușit.

Cu pulsul brusc mărit, Căpitanul a ridicat receptorul.

11 Ordinul dat de comandorul George Dewey căpitanului Charles Vernon Gridley de pe vasul USS *Olympia,* în Bătălia din Golful Manila în 1898 (n. red.).

INCIDENTUL DE LA FERMA MANDERS

1

Cât Căpitanul îi punea la cale viitorul împreună cu Al Steinowitz în Longmont, Charlie McGee stătea pe marginea patului din camera 16 din Slumberland, căscând și întinzându-se. Lumina puternică a dimineții cădea pieziș prin fereastră, iar cerul de toamnă era senin și imaculat. Lucrurile păreau mult mai bune în lumina blândă a zilei.

S-a uitat spre tăticul ei, care nu era altceva decât o umflătură nemișcată sub pături. Un smoc de păr negru ieșea afară – atât. A zâmbit. Mereu se străduia ca lucrurile să-i iasă cât mai bine. Dacă lui îi era foame și îi era și ei foame și aveau doar un măr, el lua doar o mușcătură și i-l dădea ei. Când era treaz, mereu făcea tot ce-i stătea în putință.

Dar, când dormea, lua toate păturile.

S-a dus la baie, s-a dezbrăcat și a dat drumul la duș. A mers la toaletă cât se încălzea apa și apoi a intrat în cabina de duș. A simțit cum o izbește jetul fierbinte și a închis ochii, zâmbind. Nimic pe lume nu era mai frumos decât primele minute într-un duș fierbinte.

(ai fost rea aseară)

O cută i-a încrețit fruntea.

(Nu. Tati a zis că nu.)

(ai aprins pantofii omului, fată rea, foarte rea, îți place cum arată ursulețul, negru tot?)

Cuta s-a adâncit. Neliniștea se amesteca acum cu teamă și rușine. Imaginea ursulețului ei nu ieșise niciodată la suprafață; era un gând ascuns și, așa cum se întâmpla destul de des, sentimentul de vinovăție pe care-l avea părea să se poată rezuma la un miros – un miros de ars, de obiect carbonizat. Material și căptușeală pârjolite. Și acest miros invoca imagini cu mama și tatăl ei

aplecându-se deasupra ei, și ei erau oameni *mari*, erau uriași; și le era teamă; și erau nervoși, vocile lor erau mari și sparte, ca niște bolovani doborâți, rostogolindu-se pe o creastă de munte într-un film.

(„fată rea! foarte rea! să nu mai faci asta, Charlie! niciodată! niciodată! niciodată!“)

Câți ani avusese? Trei? Doi? De la ce vârstă încep amintirile unui om? Îl întrebase pe tati cândva și tati zisese că nu știe. Își amintea că-l înțepase o albină și mama lui îi spusese că asta se întâmplase când avea doar 15 luni.

Asta era cea mai veche amintire a ei: fețele uriașe aplecate asupra ei, vocile zgomotoase ca niște bolovani care se rostogoleau la vale și un miros de gofră arsă. Mirosul acela fusese de la părul ei. Îl arsese aproape în întregime. Imediat după asta, tati a pomenit ceva de „ajutor“, iar mami s-a purtat caraghios, mai întâi a râs, apoi a plâns, apoi a râs din nou atât de tare și de ciudat, încât tati a plesnit-o peste față. Își amintea asta pentru că a fost singura dată, din câte știa ea, când tatăl ei îi făcuse așa ceva mamei ei. Poate că ar trebui să ne gândim să căutăm „ajutor“ pentru ea, spusese tati. Erau în baie și capul ei era ud pentru că tati o băgase sub duș. O, da, spusese mami, hai să mergem la doctorul Wanless, ne va oferi o grămadă de „ajutor“, așa cum a mai făcut-o și înainte... apoi a apărut râsul, plânsul, alte râsete și palma.

(*ai fost foarte REA aseară*)

— Nu, a murmurat ea sub dușul care curgea șiroaie. Tati a spus că nu. Tati a spus că putea să fie… fața… lui.

(*AI FOST FOARTE REA ASEARĂ*)

Dar avuseseră nevoie de monedele din telefoanele publice. Tati a spus asta.

(*FOARTE REA!*)

Și apoi a început să se gândească din nou la mami, la ziua aia când avea cinci ani, mergea pe șase. Nu-i plăcea să se gândească la asta, dar amintirea era aici, acum, și nu putea să o lase deoparte. Se întâmplase chiar înainte ca oamenii răi să vină și să o rănească pe mami.

(*au omorât-o, vrei să spui, au omorât-o*)

Da, bine, înainte ca ei să o ucidă și să o ia pe Charlie. Tati o luase în poala lui ca să-i citească povești, numai că nu avea cărțile obișnuite despre Winnie și Tigru și Broscoi și marele lift de sticlă al lui Willy Wonka. În schimb, avea câteva cărți groase, fără poze. Ea strâmbase din nas cu dezgust și ceruse povestea cu Winnie the Pooh.

— Nu, Charlie, spusese el. Vreau să-ți citesc alte povești și vreau să mă

asculți. Ești destul de mare acum, cred, și așa crede și mama ta. Poveștile s-ar putea să te sperie un pic, dar sunt importante. Sunt povești adevărate.

Își amintea numele cărților din care tati citise poveștile, pentru că poveștile o speriaseră. Era o carte numită *Lo!* scrisă de un bărbat pe nume Charles Fort. O carte numită *Stranger Than Science*, scrisă de un bărbat pe nume Frank Edwards. O carte numită *Night's Truth.* Și mai fusese o carte numită *Pyrokinesis: A Case Boo*k, dar mami nu l-a lăsat pe tati să citească nimic din ea.

— Mai târziu, când va fi mult mai mare, Andy, spusese mami.

Și apoi acea carte a dispărut. Charlie se bucurase.

Poveștile chiar erau de groază.

Una dintre ele era despre un bărbat care a murit carbonizat într-un parc. Una era despre o doamnă care a ars în sufrageria casei sale cu rulote, iar în toată încăperea nu arsese nimic în afară de doamna și o mică parte din scaunul pe care stătea în timp ce se uita la televizor. Părți din ea fuseseră prea complicate pentru ca ea să le înțeleagă, dar își amintea un singur lucru. Un polițist care spunea: „Nu avem nicio explicație pentru acest deces. Din victimă n-au mai rămas decât dinții și câteva fragmente de oase carbonizate. Ar fi nevoie de o lampă de sudură pentru așa ceva și nimic din jurul victimei nu era nici măcar carbonizat. Nu ne putem explica de ce nu a explodat totul ca o rachetă."

Cea de-a treia poveste fusese despre un băiat mare – avea 11 sau 12 ani – care luase foc în timp ce se afla pe plajă. Tatăl său îl băgase în apă, arzându-se rău în acest proces, dar băiatul a continuat să ardă până când a fost mistuit complet. Și o poveste despre o adolescentă care arsese în timp ce îi spunea preotului toate păcatele sale în confesional. Charlie știa totul despre confesionalul din bisericile catolice, pentru că prietena ei Deenie îi spusese. Deenie spusese că trebuia să-i mărturisești preotului toate lucrurile rele pe care le faci într-o săptămână. Deenie nu se dusese încă, pentru că nu primise prima împărtășanie, dar fratele ei, Carl, da. Carl era în clasa a patra și trebuia să spună totul, chiar și când s-a furișat în camera mamei sale și i-a luat câteva bomboane de ciocolată primite de ziua ei. Pentru că, dacă nu-i spuneai preotului, nu puteai fi spălat în SÂNGELE LUI HRISTOS și te duceai în LOCUL ĂLA FIERBINTE.

Ideea principală din toate aceste povești nu-i scăpase lui Charlie. O speriase atât de tare povestea fetei din confesional, încât izbucnise în lacrimi.

— Oare o să mă ard? a plânsese ea. Ca atunci când eram mică și mi-am dat foc la păr? O să ard de tot?

Și tati, și mami păreau supărați. Mami era palidă și își tot mușca buzele, dar tati o îmbrățișase și îi spusese:

— Nu, iubito. Nu și dacă îți amintești mereu să fii atentă și să nu te gândești la acel... lucru. Acel lucru pe care îl faci uneori când ești supărată și speriată.

— Ce lucru? întrebase Charlie printre suspine. Ce e, spune-mi ce e, nici măcar nu știu, nu voi face niciodată așa ceva, *promit*!

Mami spusese:

— Din câte putem să ne dăm seama, iubito, se cheamă pirochinezie. Adică poți să aprinzi focuri doar gândindu-te la ele. De obicei se întâmplă când oamenii sunt supărați. Unii oameni au, se pare, acea… putere toată viața și nici măcar nu știu asta. Și pentru unii… ei bine, puterea pune stăpânire pe ei pentru un minut și…

N-a putut să termine propoziția.

— Se ard, continuase tati ideea. Ca atunci când erai mică și ți-ai dat foc la păr, da. Dar tu poți să controlezi asta, Charlie. *Trebuie.* Dumnezeu știe că nu e vina ta.

Mami și tati s-au privit pentru o clipă când tati a spus asta și a părut că își transmit ceva.

Cuprinzându-i umerii, a vorbit mai departe:

— Uneori nu poți să te controlezi, știu. E un accident, ca atunci când erai mai mică și ai uitat să te duci la baie pentru că te jucai și ai făcut pe tine. Pe atunci obișnuiam să spunem că ai avut un accident...îți amintești?

— Nu mai fac asta de atunci.

— Nu, sigur că nu. Și peste puțin timp va trebui să controlezi și cealaltă chestie exact la fel. Dar acum, Charlie, trebuie să ne promiți că n-o să te mai superi așa *niciodată niciodată niciodată*, dacă poți. În felul acela în care poți să stârnești focuri. Și, dacă faci asta, dacă nu te poți abține, pur și simplu împinge-o departe de corpul tău. Într-un coș de gunoi sau o scrumieră. Încearcă să ieși afară. Să o împingi spre apă, dacă ai așa ceva în jur.

— Dar niciodată spre o persoană, spusese mama, iar chipul ei era încremenit, palid și grav. Asta ar fi foarte periculos, Charlie. Ai fi o fată foarte rea. Pentru că ai putea – se chinuia ea, forțând cuvintele să iasă – ai putea ucide pe cineva.

Și apoi Charlie plânsese isteric, lacrimi de oroare și de remușcare, pentru că ambele mâini ale mamei erau bandajate și știa de ce tata îi citise toate poveștile acelea înfricoșătoare. Deoarece, cu o zi înainte, când mami îi spusese că nu se putea duce la Deenie acasă pentru că nu-și făcuse ordine în cameră, Charlie se

înfuriase foarte tare și, deodată, chestia de foc fusese acolo, apărând de nicăieri, așa cum făcea întotdeauna, ca un fel de jack-in-the-box malefic, dând din cap și rânjind, iar ea fusese atât de furioasă, încât o împinsese din ea însăși spre mami și atunci mâinile lui mami luaseră foc. Și nu fusese *chiar așa de* rău

(*putea să fie mai rău putea să-i ia foc fața*)

deoarece chiuveta era plină cu apă cu detergent, nu a fost prea rău, dar nu fusese chiar așa de rău, și le-a promis amândurora că nu va face *niciodată, niciodată, niciodată*...

Apa caldă îi curgea șiroaie pe față, pe piept, pe umeri, învăluind-o într-o peliculă caldă, un cocon, alungând amintirile și grijile. Tati îi spusese că e în regulă. Și, dacă tati spunea că un lucru era așa, așa era. Era cel mai deștept om din lume.

Mintea ei s-a întors din trecut în prezent și s-a gândit la bărbații care îi urmăreau. Erau de la guvern, a spus tati, dar nu o parte bună a guvernului. Lucrau pentru o parte a guvernului numită Atelierul. Bărbații îi urmăreau neîncetat. Oriunde se duceau, după o vreme, apăreau oamenii de la Atelier.

Oare le-ar plăcea să le dau foc? a întrebat o parte din ea cu indiferență, iar ea a strâns ochii cu groază vinovată. Era urât să se gândească în felul ăsta. Era rău.

Charlie a întins mâna, a apucat robinetul fierbinte al dușului și l-a închis cu o răsucire bruscă. În următoarele două minute a stat tremurând și chircindu-și trupul subțire sub jetul rece ca gheața și înțepător, vrând să iasă, fără să-și dea voie să iasă.

Când aveai gânduri rele, trebuia să plătești pentru ele.

Deenie îi spusese asta.

2

Andy s-a trezit puțin câte puțin, fiind vag conștient de sunetul ritmat al dușului. La început fusese o parte dintr-un vis: se afla pe lacul Tashmore cu bunicul său și avea din nou opt ani, încercând să înfigă în cârlig o râmă care se zvârcolea, fără să se înțepe în degetul mare. Visul fusese incredibil de viu. Putea să vadă năvodul din răchită de la prova bărcii, putea să vadă petele roșii de cauciuc de pe cizmele verzi și vechi ale lui Granther McGee, putea să-și vadă propria mănușă de jucător la prima bază, veche și ponosită. Privindu-le, și-a

amintit că a doua zi avea antrenament în Liga Mică la Roosevelt Field. Dar, în seara asta, ultima geană de lumină și întunericul abia schițat se echilibrau perfect pe culmea crepusculului, iazul era atât de liniștit, încât puteai să vezi norișorii de țânțari și musculițe care roiau pe suprafața lui cromată. Scântei de căldură licăreau intermitent... sau poate că erau fulgere adevărate, pentru că ploua. Primele picături au întunecat lemnul bărcii de pescuit a lui Granther, de un alb bătut de vreme, desenând pete de mărimea unui bănuț. Apoi s-a auzit pe lac, un șuierat misterios, ca...

...ca sunetul unui...

...*duș*, folosit de Charlie.

A deschis pleoapele și a dat cu ochii de un tavan cu grinzi nefamiliare. Unde suntem? S-a dezmeticit treptat, dar a existat o clipă de cădere liberă înspăimântatoare, și asta, din cauză că fusese în prea multe locuri în ultimul an, că scăpaseră ca prin urechile acului și că se afla sub prea multă presiune. S-a gândit cu nostalgie la visul său, dorindu-și se întoarcă în el alături de Granther McGee, care era mort de douăzeci de ani.

Hastings Glen. Se afla în Hastings Glen. Erau în Hastings Glen.

Încă îl durea capul, dar nu ca noaptea trecută, când tipul ăla cu barbă îi adusese până aici. Durerea se redusese la o pulsație domoală și constantă. Dacă totul se desfășura după același tipar, durerea avea să fie doar o jenă până diseară și va dispărea complet până mâine.

Dușul a fost oprit.

S-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la ceas. Era unsprezece fără un sfert.

— Charlie?

S-a întors în dormitor, frecându-se energic cu un prosop.

— Bună dimineața, tati!

— Bună dimineața! Cum te simți?

— Mi-e foame, a spus ea.

S-a dus la scaunul pe care își pusese hainele și a luat bluza verde. A mirosit-o. A făcut o grimasă.

— Trebuie să-mi schimb hainele.

— Va trebui să te mulțumești cu astea pentru o vreme, iubito. O să-ți iau altele ceva mai târziu în cursul zilei de azi.

— Sper că nu va trebui să așteptăm atât de mult ca să mâncăm.

— Vom face autostopul, a spus el, și ne vom opri la prima cafenea pe care o

vom întâlni în cale.

— Tati, când am început școala, mi-ai spus să nu merg niciodată cu străinii.

Rămăsese în chiloți și bluza verde și se uita curioasă la el.

Andy s-a dat jos din pat, s-a apropiat de ea și a luat-o de umeri.

— Diavolul pe care nu-l cunoști este uneori mai bun decât cel pe care-l cunoști, spuse el. Știi ce înseamnă asta, puștoaico?

Ea s-a gândit cu atenție la asta. Diavolul pe care îl cunoșteau erau acei oameni de la Atelier, a presupus ea. Oamenii care îi urmăriseră pe stradă în New York cu o zi înainte. Diavolul pe care nu-l cunoșteau...

— Cred că asta înseamnă că majoritatea oamenilor care conduc mașini nu lucrează pentru Atelier, a spus ea..

— Ai înțeles, i-a răspuns el zâmbind. Și ceea ce am spus mai devreme rămâne valabil. Charlie, când intri într-o încurcătură urâtă, uneori trebuie să faci lucruri pe care nu le-ai face niciodată dacă lucrurile ar merge bine.

Zâmbetul lui Charlie s-a estompat. Fața i-a devenit serioasă, vigilentă.

— Cum ar fi să scoți banii din telefoane?

— Da, a spus el.

— Deci nu a fost rău?

— Nu. În circumstanțele date, nu a fost.

— Pentru că atunci când intri într-o situație urâtă, trebuie să faci orice poți ca să ieși din ea.

— Cu unele excepții, da.

— Care sunt excepțiile, tati?

I-a ciufulit părul.

— Nu-ți mai face griji acum, Charlie. Înveselește-te!

Dar ea nu se înveselea.

— Și nu am vrut să dau foc bocancilor acelui domn. Chiar nu am făcut-o intenționat.

— Nu, sigur că nu.

Și apoi s-a înveselit; zâmbetul ei, care semăna atât de mult cu al lui Vicky, a ieșit triumfător la iveală.

— Cum mai ești cu durerea de cap în dimineața asta, tati?

— Mult mai bine, mersi.

— Bine.

S-a uitat la el de aproape.

— Ochiul tău arată caraghios.

— Care ochi?

A arătat cu degetul spre stângul.

— Ăsta.

— Da?

S-a dus la baie și a șters o parte din oglinda aburită.

S-a uitat la ochiul lui multă vreme și buna dispoziție l-a părăsit. Ochiul lui drept arăta așa cum arătase întotdeauna, un verde-gri – culoarea oceanului într-o zi de primăvară înnorată. Ochiul stâng era tot verde-cenușiu, dar albul ochiului era injectat cu sânge și pupila părea mai mică decât cea de la dreptul. Și pleoapa era căzută într-un mod bizar și nu mai observase asta înainte.

I-a sunat în minte vocea lui Vicky. Era atât de clară, că părea că e chiar lângă el. *Durerile de cap. Mă sperie. Îți faci ceva ție și altor oameni atunci când folosești impulsul ăla sau cum vrei să-i spui.*

Gândul a fost urmat de imaginea unui balon umflându-se… și urca… și tot urca… și în final exploda cu un bubuit puternic.

A început să-și pipăie cu grijă partea stângă a feței, atingând-o peste tot cu vârful degetelor de la mâna dreaptă. Arăta ca un bărbat dintr-o reclamă de la televizor care se minuna de gradul de precizie al bărbieritului său. A găsit trei puncte – unul sub ochiul stâng, unul pe pometele stâng și unul chiar sub tâmpla stângă – unde nu simțea nimic. Spaima îl năpădea ca o ceață fină în amurg. Nu se temea atât pentru el însuși, cât pentru Charlie, pentru ceea ce i se va întâmpla dacă va fi lăsată singură.

O vedea în oglindă de parcă o chemase.

— Tati? l-a întrebat ea îngrijorată. Ești bine?

— Sunt bine, a zis el.

Vocea lui suna bine. Nu tremura și nu era nici prea încrezătoare, falsă.

— Mă gândeam doar că ar trebui să mă bărbieresc.

Și-a pus mâna peste gură și a chicotit.

— E aspră ca un burete de sârmă Brillo. Îh, scârbos!

A fugărit-o în dormitor și și-a frecat obrazul aspru de obrazul ei neted. Charlie a chicotit și a dat din picioare.

3

În timp ce Andy își gâdila fiica cu barba lui aspră, Orville Jamieson, adică OJ, adică Juice, și un alt agent de la Atelier, pe nume Bruce Cook, coborau dintr-un Chevrolet albastru-deschis în fața restaurantului Hastings Diner.

OJ s-a oprit pentru o clipă, privind strada principală cu parcarea înclinată, magazinul de electrocasnice, alimentara, cele două benzinării, singura farmacie, clădirea Primăriei, din lemn, cu o plăcuță comemorativă, evocând un eveniment istoric de care nimănui nu-i păsa. Strada principală era chiar Route 40, iar familia McGee se afla la nici șase kilometri de locul unde se aflau acum OJ și Bruce Cook.

— Uitați-vă la orășelul ăsta! a spus OJ cu dezgust. Am crescut în vecinătate, într-un orășel numit Lowville. Ați auzit vreodată de Lowville, New York?

Bruce Cook a clătinat din cap.

— Este lângă Utica. Unde se fabrică berea Utica Club. Nu am fost în viața mea atât de fericit cum am fost când am ieșit din Lowville.

OJ a băgat mâna pe sub geacă și și-a potrivit pistolul Windsucker în toc.

— Uite-i pe Tom și pe Steve! a zis Bruce.

Peste drum, un Pacer maro-deschis se oprise într-un loc de parcare tocmai eliberat de un camion agricol. Doi bărbați în costume închise la culoare coborâseră din Pacer. Arătau ca niște bancheri. Mai jos pe stradă, la lumina intermitentă, alți doi oameni de la Atelier vorbeau cu baba nesuferită care ajuta școlarii să traverseze la ora prânzului. Îi arătau poza și ea clătina din cap. Erau zece agenți de la Atelier aici, în Hastings Glen, toți coordonându-se cu Norville Bates, care se întorsese în Albany și aștepta buzduganul Căpitanului, pe Al Steinowitz.

— Da, Lowville! a oftat OJ. Sper să-i prindem pe cei doi fraieri până la prânz. Și sper ca următoarea mea misiune să fie în Karachi. Sau în Islanda. Oriunde, atâta timp cât nu e în nordul statului New York. E prea aproape de Lowville. Prea aproape ca să mă simt confortabil.

— Crezi că îi vom găsi până la prânz? a întrebat Bruce.

OJ a dat din umeri.

— Îi vom găsi până apune soarele. Poți să te bazezi pe asta.

Au intrat în restaurant, s-au așezat la bar și au comandat cafea. O chelneriță tânără și atrăgătoare le-a adus-o.

— De câtă vreme ești aici, soro? a întrebat-o OJ.

— Dacă ai o soră, mi-e milă de ea, a zis chelnerița. Dacă seamănă cu tine,

adică.

— Nu mai fi așa, soro! a zis OJ și i-a arătat legitimația.

S-a uitat la ea multă vreme. În spatele fetei, un delincvent juvenil îmbătrânit, cu o geacă de motocicliști, apăsa butoanele unui Seeberg.

— Sunt pe tură de la 7, a zis ea. Ca în fiecare zi. Poate vrei să vorbești cu Mike. El e proprietarul.

A dat să se întoarcă și OJ a prins-o de mână. Nu-i plăceau femeile care făceau mișto de felul în care arată. Majoritatea femeilor erau curve, maică-sa avusese dreptate cu asta, chiar dacă nu prea avusese cu nimic altceva. Și mama lui cu siguranță ar fi știut ce să creadă despre o târfă țâțoasă ca asta.

— Am zis eu că vreau să vorbesc cu proprietarul, soro?

Începea să i se facă frică, spre satisfacția lui OJ.

— N-nu.

— Așa e. Pentru că vreau să vorbesc cu tine, nu cu vreunul care a fost în bucătărie făcând papară și Alpoburgeri toată dimineața.

A scos fotografia cu Andy și Charlie din buzunar și i-a dat-o ei, ținându-i încă strâns încheietura.

— Îi recunoști, soro? Poate i-ai servit de dimineață?

— Dă-mi drumul! Mă *doare.*

Îi pierise toată culoarea din obraji, cu excepția fardului de curve cu care se dichisise. Probabil fusese majoretă în liceu. Genul de fete care râdeau de Orville Jamieson când le invita în oraș, și asta, pentru că fusese președintele clubului de șah, și nu fundașul echipei de fotbal. O adunătură de târfe ieftine din Lowville. Doamne, cât ura New Yorkul. Până și New York City era prea aproape de casă.

— Tu spune-mi dacă i-ai servit sau nu. Apoi îți dau drumul. *Soro!*

S-a uitat scurt la poză.

— Nu, nu i-am servit. Acum lasă...

— Nu te-ai uitat suficient, *soro.* Fă bine și uită-te din nou!

S-a uitat din nou.

— Nu! Nu! a țipat ea. Nu i-am văzut niciodată! Dă-mi drumul!

Fostul delincvent juvenil în geacă de piele Mammoth Mart luată la reducere s-a apropiat de ei, cu fermoarele zăngănind, cu degetele mari agățate de buzunarele pantalonilor.

— O deranjezi pe domnișoara, a zis el.

Bruce Cook s-a uitat lung la el, cu ochii mari și uimiți.

— Ai grijă sau poate ne decidem să te deranjăm pe tine dup-aia, față de pizza! a zis el.

— Ah! a zis puriul în geacă de piele cu o voce abia auzită.

S-a îndepărtat rapid, de parcă și-a amintit că avea ceva presant de rezolvat pe afară.

Două doamne bătrâne așezate într-un separeu se uitau agitate la sceneta de la tejghea. Un bărbat solid, cu uniformă destul de curată de bucătar – Mike, proprietarul, probabil – stătea în ușa bucătăriei, uitându-se și el. Ținea într-o mână un cuțit de măcelărie, dar nu părea prea sigur pe el.

— Ce doriți, băieți? a întrebat el.

— Sunt agenți federali, a zis chelnerița agitată. Vor să...

— Nu i-ai servit? Ești sigură? a întrebat OJ. *Soro*?

— Sunt sigură, a zis ea, gata să izbucnească în plâns.

— Ai face bine să fii. O greșeală îți poate aduce cinci ani de închisoare, *soro*.

— Sunt sigură, a șoptit.

O lacrimă s-a ivit în coada ochiului și i-a alunecat pe obraz.

— Te rog, dă-mi drumul! Nu mă mai răni!

OJ a strâns mai tare pentru o clipă, plăcându-i senzația oaselor mici care se mișcau sub mâna lui, plăcându-i să știe că ar putea să strângă și mai tare și să le rupă... și apoi i-a dat drumul. În restaurant era liniște, cu excepția vocii lui Stevie Wonder care venea din Seeberg, asigurându-i pe patronii speriați ai restaurantului Hastings Diner că o puteau auzi din orice cotlon. Apoi, cele două bătrâne s-au ridicat și au plecat în grabă.

OJ și-a luat cana de cafea, s-a aplecat peste tejghea, a vărsat cafeaua pe podea și apoi a lăsat cana să cadă și să se spargă. Cioburi groase de porțelan s-au împrăștiat în toate direcțiile. Chelnerița plângea de-a binelea acum.

— De căcat, cafeaua! a zis OJ.

Proprietarul a făcut un gest nehotărât cu mâna în care ținea cuțitul și fața lui OJ a părut să se lumineze.

— Hai, frate! a zis el, aproape râzând. Hai! Să te vedem!

Mike a pus cuțitul jos lângă prăjitorul de pâine și brusc a țipat de jenă și de furie:

— Am luptat în Vietnam! Fratele meu a luptat în Vietnam! O să îi scriu senatorului meu despre asta! Vedeți voi!

OJ s-a uitat la el. După o vreme, Mike a coborât ochii speriat.

Cei doi au ieșit.

Printre lacrimi, chelnerița s-a aplecat să curețe cioburile de la cana de cafea.

Afară, Bruce a zis:

— Câte moteluri?

— Trei moteluri, șase pensiuni, a răspuns OJ, uitându-se spre plăcuța luminoasă.

În Lowville-ul tinereții sale, existase un restaurant cu o plăcuță deasupra plitei duble marca Silex, iar pe acea plăcuță scria: „DACĂ NU-ȚI PLACE ORAȘUL NOSTRU, CONSULTĂ ORARUL AUTOBUZELOR.“ De câte ori își dorise să smulgă acea placă de pe perete și să o bage pe gât cuiva?

— Avem oameni care le verifică, a spus el când se întorceau spre Chevrolet-ul lor albastru-deschis, parte a unui parc auto guvernamental plătit și întreținut din banii contribuabililor. Vom afla în curând.

4

John Mayo era cu un agent pe nume Ray Knowles. Erau pe cale să o ia spre Slumberland Motel, pe Route 40, într-un Ford mai vechi, bej-închis și, în timp ce urcau ultimul deal care-i mai separa de motel, le-a explodat un cauciuc.

— Băga-mi-aș! a înjurat John când mașina a început să țopăie în sus și-n jos și să se deplaseze spre dreapta. Uite aici problemă a guvernului! Scursurile dracului!

A tras pe dreapta pe banda de urgență și a pus pe avarii.

— Tu mergi mai departe, a zis. O să schimb căcatul ăsta de roată.

— Te ajut, a zis Ray. N-o să ne ia mai mult de cinci minute.

— Nu, mergi mai departe. Ar trebui să fie chiar după dealul ăsta.

— Ești sigur?

— Da. Te adun de pe drum. Dacă nu cumva și roata de rezervă e spartă. Nu m-ar mira.

Pe lângă ei a trecut un camion agricol care se hurduca din toate încheieturile. Era cel pe care îl văzuseră OJ și Bruce ieșind din oraș când erau lângă Hastings Diner.

Ray a rânjit.

— Ar face bine să nu fie. Ar trebui să faci o cerere de achiziție în patru exemplare pentru una nouă.

John n-a rânjit înapoi.

— Crezi că nu știu? a zis el resemnat.

S-au îndreptat spre portbagaj și Ray l-a descuiat. Roata de rezervă era în stare bună.

— Bine, a spus John. Du-te!

— Chiar nu ar dura decât cinci minute să o schimbăm pe nenorocita aia.

— Sigur, și cei doi nu sunt la motelul ăla. Dar hai să o jucăm ca și cum ar fi reală. Până la urmă, undeva trebuie să fie.

— Da, bine.

John a scos cricul și roata de rezervă din portbagaj. Ray Knowles l-a privit pentru o clipă și apoi a pornit-o pe banda de urgență spre Motelul Slumberland.

5

Chiar dincolo de motel, Andy și Charlie McGee stăteau pe banda de urgență a lui Route 40. Grijile lui Andy că cineva ar putea observa că nu avea mașină se dovediseră nefondate; femeia de la recepție nu era interesată decât de micul televizor Hitachi de pe tejghea. Un Phil Donahue în miniatură fusese capturat înăuntru, iar femeia îl urmărea cu lăcomie. Ea a pus repede la locul ei cheia pe care i-a dat-o Andy, fără să-și întoarcă măcar privirea de la imaginea de pe ecran.

— Sper că v-ați bucurat de ședere, a zis ea.

Mânca dintr-o cutie de gogoși cu cocos și ciocolată și consumase deja jumătate.

— Sigur, a zis Andy și a plecat.

Charlie îl aștepta afară. Femeia îi dăduse o copie după factură, pe care și-a înfundat-o în buzunarul lateral al jachetei de catifea în timp ce cobora treptele. Monedele de la telefonul public din Albany zdrăngăneau înfundat.

— Totul e OK, tati? a întrebat Charlie în drum spre autostradă.

— Pare în regulă, a zis el și a luat-o de gât.

La dreapta lor și dincolo de deal, Ray Knowles și John Mayo tocmai făcuseră pană.

— Unde mergem, tati? a întrebat Charlie.

— Nu știu, a zis el.

— Nu-mi place. Am emoții.

— Cred că suntem mult în fața lor, a zis el. Nu-ți face griji! Probabil că încă-l caută pe taximetristul care ne-a dus în Albany.

Dar fluiera a pagubă; știa asta și probabil că o știa și Charlie. Numai faptul că stăteau acolo, pe marginea drumului, îl făcea să se simtă expus, ca un criminal din desene animate, îmbrăcat în zeghe. *Termină!* și-a spus. *O să ajungi să-i vezi peste tot – câte unul în spatele fiecărui copac și mai mulți după următorul deal.* Nu a spus cineva că paranoia perfectă și conștientizarea perfectă erau același lucru?

— Charlie...

— Hai să mergem la Granther! a propus ea.

S-a uitat la ea surprins. I-a venit din nou în minte visul, cel cu pescuitul în ploaie și ploaia care s-a transformat în sunetul dușului lui Charlie.

— Ce te-a făcut să te gândești la asta? a întrebat el.

Granther murise cu mult înainte ca Charlie să se nască. Trăise toată viața în Tashmore, Vermont, un oraș situat la vest de granița cu New Hampshire. Când a murit Granther, locul de pe lac a ajuns în posesia mamei lui Andy, iar când a murit și ea, a ajuns la Andy. Orașul ar fi luat-o de mult timp pentru impozitele restante, doar că Granther lăsase o mică sumă pentru a le acoperi.

Andy și Vicky se duceau acolo o dată pe an, în timpul vacanței de vară, până când s-a născut Charlie. Era la treizeci de kilometri de cel mai apropiat drum cu două benzi, într-un ținut împădurit și nepopulat. Vara erau tot felul de oameni pe lacul Tashmore, care era de fapt un lac învecinat cu orășelul Bradford, New Hampshire. Dar, în această perioadă a anului, toate taberele de vară erau goale. Andy se îndoia că drumul de acces era măcar deszăpezit iarna.

— Nu știu, a zis Charlie. Pur și simplu… mi-a venit în minte. Chiar acum.

De cealaltă parte a dealului, John Mayo deschidea portbagajul Fordului și căuta roata de rezervă.

— L-am visat pe Granther în dimineața asta, a zis Andy încet. A fost prima dată când m-am gândit la el într-un an sau mai mult, cred. Deci presupun că poți să spui că și mie mi-a venit pur și simplu în minte.

— A fost un vis frumos, tati?

— Da, a zis el și a zâmbit puțin. Da, a fost.

— Deci, ce crezi?

— Cred că e o idee minunată, a spus Andy. Putem să mergem acolo și să stăm o vreme și să ne gândim ce să facem. Cum să procedăm. Mă gândeam că,

dacă putem să ajungem la un ziar și să ne spunem povestea, ca să afle multă lume despre ea, vor trebui să ne lase în pace.

Un camion vechi agricol se hurduca în direcția lor și Andy a ridicat un deget. De cealaltă parte a dealului, Ray Knowles mergea pe banda de urgență.

Camionul a tras pe dreapta și un tip care purta salopetă și o șapcă de baseball cu New York Mets s-a uitat pe geam.

— Ce domnișoară drăguță! a zis el zâmbind. Cum te cheamă, domnișorică?

— Roberta, a zis Charlie repede. Roberta era al doilea prenume al ei.

— Deci, Bobbi, unde mergi în dimineața asta? a întrebat șoferul.

— Mergem spre Vermont, a zis Andy. St. Johnsbury. Soția mea era în vizită la sora ei și a intervenit o problemuță.

— Chiar așa? a zis fermierul gânditor, ațintindu-și ochii ageri asupra lui Andy.

— Travaliu, a spus Andy și a zâmbit larg. Asta mică are un frățior. La 1:40, în dimineața asta.

— Îl cheamă Andy, a zis Charlie. Nu că e un nume frumos?

— E foarte frumos, a zis fermierul. Hai, urcați! Măcar vă duc douăzeci de kilometri mai aproape de St. Johnsbury.

Au urcat și camionul a zornăit și s-a zgâlțâit înapoi pe drum, mergând drept înainte, spre lumina puternică a dimineții. În același timp, Ray Knowles trecea de partea cealaltă a dealului. A văzut o autostradă goală care ducea spre Slumberland Motel. Dincolo de motel, a văzut camionul agricol care trecuse pe lângă mașina lor cu câteva minute în urmă, dispărând din peisaj.

Nu vedea niciun motiv să se grăbească.

6

Numele fermierului era Manders – Irv Manders. Tocmai dusese o încărcătură de dovleci în oraș, unde avea o înțelegere cu managerul aprozarului A&P. Le-a spus că el obișnuia să facă afaceri cu First National, dar tipul de acolo nu înțelegea nimic despre dovleci. Irv Manders era de părere că este un măcelar și nimic mai mult. Pe de altă parte, managerul de la A&P era un tip de treabă. Le-a spus că soția lui avea un fel de magazin pentru turiști pe timpul verii, iar

el ținea un stand de produse la marginea drumului și se înțelegeau de minune numai ei doi.

— Iartă-mă că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, i-a spus Irv Manders lui Andy, dar tu și puiuțul tău n-ar trebui să faceți autostopul. Doamne, nu! Nu cu toți indivizii pe care îi găsești pe drumuri în zilele noastre. Stația de autobuz Greyhound e în spatele farmaciei din Hastings Glen. Acolo trebuie să mergi.

— Păi..., a zis Andy.

Era nedumerit, dar Charlie i-a sărit în ajutor la fix.

— Tati e șomer, l-a salvat ea cu istețime. De asta a trebuit mami să meargă să stea cu mătușa Em ca să nască bebelușul acolo. Mătușa Em nu-l place pe tati. Așa că am stat acasă. Dar acum mergem să o vedem pe mami. Nu, tati?

— Chestiile astea sunt private, Bobbi, a zis Andy, părând să se simtă jenat.

Chiar se simțea jenat. Erau o mie de găuri în povestea lui Charlie.

— Nu trebuie să mai spui nimic, a zis Irv. Știu câte ceva despre probleme de familie. Poate să fie destul de rău uneori. Și știu cum e să fii lefter. Nu e nicio rușine.

Andy și-a dres vocea, dar nu a zis nimic. Nu putea să se gândească la nimic. Au mers în liniște o vreme.

— Ia ziceți, nu vreți să veniți să luați prânzul cu mine și soția? a zis Irv brusc.

— O, nu, nu putem să..

— Ne-ar plăcea, a spus Charlie. Nu, tati?

Știa că intuițiile lui Charlie erau de obicei bune și era prea extenuat psihic sau fizic să i se împotrivească acum. Era o fetiță stăpână pe ea și agresivă, și Andy s-a întrebat de mai multe ori cine dirija orchestra asta.

— Dacă ești sigur că aveți destul..., a spus el.

— Mereu avem destul, a zis Irv Manders, intrând, în sfârșit, în viteza a treia.

Se hurducau printre copaci în culori luminoase de toamnă: arțari, ulmi, plopi.

— Ne-am bucura să veniți.

— Mulțumim mult! a spus Charlie.

— E plăcerea mea, puișor! a spus Irv. Va fi și a soției când te va vedea.

Charlie i-a răspuns cu un zâmbet.

Andy și-a masat tâmplele. Sub degetele mâinii stângi era o porțiune unde nervii păreau să fi murit. Asta îl punea pe gânduri. Avea presimțirea că li se luase urma.

7

Femeia căreia îi predase Andy cheia camerei de la Slumberland Motel cu nici douăzeci de minute în urmă devenea agitată. Uitase de tot de Phill Donahue.

— Ești sigură că ăsta era bărbatul, spunea Ray Knowles pentru a treia oară.

Nu-i plăcea acest bărbat mic, bondoc, cumva rigid. Poate lucra pentru guvern, dar asta nu-i oferea nicio garanție Lenei Cunningham. Nu-i plăcea fața lui îngustă, nu-i plăceau ridurile din jurul ochilor lui albaștri și reci și, cel mai mult, nu-i plăcea felul în care îi tot vâra poza aia sub nas.

— Da, el era, a zis ea din nou. Dar nu era nicio fetiță cu el. Pe cuvânt, domnu'. Soțul meu o să-ți spună același lucru. El lucrează noaptea. Doar la cină mai apucăm și noi să ne vedem la față. O să vă...

Celălalt bărbat s-a întors și, cu o îngrijorare tot mai mare, Lena a văzut că avea un walkie-talkie într-o mână și un pistol imens în cealaltă.

— Ei au fost, a spus John Mayo.

Era aproape isteric de furie și de dezamăgire.

— În patul ăla au dormit două persoane. Păr blond pe o pernă, negru, pe cealaltă. La dracu' cu pana aia! La dracu' cu toate! Prosoape umede atârnate pe suportul din baie! Dușul ăla nenorocit încă picură! I-am ratat la mustață, Ray!

A vârât pistolul înapoi în toc.

— Îl chem pe soțul meu, a zis Lena încet.

— Nu mai contează, a zis Ray.

L-a luat pe John de braț și l-a dus afară. John încă blestema pana avută.

— Lasă cauciucul, John! Ai vorbit cu OJ?

— Am vorbit cu el și el a vorbit cu Norville, care e deja pe drum, vine din Albany și e cu Al Steinowitz. Au aterizat acum zece minute.

— E bine. Auzi, gândește-te o secundă, Johnny. Probabil că au făcut autostopul.

— Da, presupun că da. Dacă nu cumva au furat o mașină.

— Tipul e profesor de literatură engleză. N-ar ști să fure o bomboană de la un stand de bomboane dintr-un azil pentru orbi. Au făcut autostopul în dimineața asta. Și fac pariu pe salariul pe un an că stăteau acolo, pe marginea drumului, cu degetele ridicate cât eu urcam dealul.

— Dacă nu ar fi fost pana...

Ochii lui John erau triști în spatele ochelarilor cu ramă din metal. Vedea cum

promovarea lui se îndepărta pe aripi lente și leneșe.

— Dă-o dracului de pană! s-a răstit Ray. Ce a trecut pe lângă noi? După ce am făcut pană, ce a trecut pe lângă noi?

John s-a gândit în timp ce își punea din nou walkie-talkie-ul la curea.

— Camionul agricol, a zis el.

— Așa îmi amintesc și eu, a zis Ray. S-a uitat în jur și a văzut fața palidă și mare a Lenei Cunningham holbându-se la ei de pe geamul biroului. L-a văzut că a văzut-o și perdeaua a revenit la locul ei.

— Destul de șubred camionul, a zis Ray. Dacă nu se abat de la drumul principal, ar trebui să-i prindem din urmă.

— Atunci, hai să mergem! a zis John. Putem să ținem legătura cu Al și Norville prin OJ, cu walkie-talkie-ul.

S-au grăbit înapoi la mașină și s-au urcat. O clipă mai târziu, Fordul cafeniu a pornit în trombă din parcare, împroșcând pietriș alb și zdrobit de sub roțile din spate.

Lena Cunningham i-a privit plecând și a răsuflat ușurată. Afacerea cu moteluri nu mai era ce fusese odată.

S-a dus în spate să-l trezească pe soțul ei.

8

În timp ce Fordul la bordul căruia se aflau Ray Knowles și John Mayo, care era la volan, cobora în viteză pe Route 40 cu mai bine de 70 de kilometri pe oră (și în timp ce o caravană de zece sau unsprezece mașini similare, de model recent și nedescoperit, se îndreptau spre Hastings Glen din zonele de căutare din jur), Irv Manders a făcut semn cu mâna spre stânga și a ieșit de pe autostradă pe un drumeag nemarcat, cu asfaltul peticit cu smoală, care se îndrepta aproximativ spre nord-est. Camionul s-a hurducat zgomotos. La îndemnul lui, Charlie a cântat majoritatea celor nouă piese din repertoriul ei, inclusiv hituri precum „Happy Birthday to You“, „This Old Man“, „Jesus Loves Me“ și „Camptown Races“. Irv și Andy au cântat amândoi împreună cu ea.

Drumul cotea și se încolăcea peste o serie de culmi din ce în ce mai împădurite, apoi a început să coboare spre un teren mai plat, cultivat și

recoltat. La un moment dat, o potârniche a zbughit-o dintr-un cuib meșterit din răchită și paie aflat la marginea drumului, iar Irv a strigat:

— Prinde-o, Bobbi!

Charlie a arătat cu degetul și a scandat „Bam-ba-DAM!“, apoi a chicotit sălbatic. Câteva minute mai târziu, Irv a virat pe un drum de pământ, iar un kilometru mai târziu, au ajuns la o cutie poștală ruginită, vopsită în roșu, alb și albastru, pe laterala căreia era imprimat numele MANDERS. Irv a virat pe o alee plină de gropi, lungă de aproape un kilometru.

— Cred că te costă o avere să ari tot terenul iarna, a zis Andy.

— O fac singur, a zis Irv.

Au ajuns la o fermă mare, cu trei etaje, pe structură din lemn, vopsită în alb și cu ornamente de culoare verde-mentă. Lui Andy i se părea genul de casă obișnuită care, odată cu trecerea anilor, ajunge să devină excentrică pe măsură ce treceau anii. Două magazii erau atașate în spate, în zigzag. Pe latura de sud fusese adăugată o seră, iar pe latura de nord, o verandă mare cu pereții de sticlă.

În spatele casei se afla un hambar roșu care avusese zile mai bune, iar între casă și hambar se afla ceea ce oamenii din New England numesc „bătătușă“ – adică o porțiune de pământ bătătorit de lângă ușă, unde câteva zeci de găini cotcodăceau și se alergau de colo-colo. Când camionul s-a îndreptat spre ele, au fugit, cloncănind și fluturându-și aripile inutile, pe lângă o buturugă de tăiat lemne cu un topor înfipt în ea. Irv a condus camionul până în hambar, care avea mirosul dulceag al fânului pe care Andy și-l amintea din verile petrecute în Vermont. Când Irv a oprit camionul, au auzit cu toții un muget grav, baritonal, care venea de undeva din interiorul umbros al hambarului.

— Ai o *vacă*! a exclamat Charlie entuziasmată. O *aud*!

— Avem trei, a zis Irv. Cea pe care o auzi e Bossy – un nume foarte original, nu, puișor? Crede că trebuie să fie mulsă de trei ori pe zi. Poți să o vezi mai târziu, dacă te lasă tati.

— Tati, mă lași?

— Presupun că da, a zis Andy, renunțând să se mai opună.

Ieșiseră la marginea autostrăzii să facă autostopul și ajunseseră aici.

— Haideți înăuntru să o cunoașteți pe soția mea!

Au traversat curtea, oprindu-se pentru ca Charlie să examineze cât mai mulți dintre puii de care se putea apropia. Ușa din spate s-a deschis și o femeie de aproximativ 45de ani a ieșit pe treptele din spate. Și-a umbrit ochii și a strigat:

— Irv! Pe cine ai adus?

Irv a zâmbit.

— Puișorul ăsta e Roberta. Băiatul ăsta e tăticul ei. Nu i-am reținut numele încă, deci nu știu dacă suntem rude.

Andy a făcut un pas în față și a zis:

— Numele meu e Frank Burton, doamnă. Soțul dumneavoastră ne-a invitat pe mine și Bobbi să luăm prânzul împreună, dacă e în regulă. Ne bucurăm de cunoștință.

— Și eu, a zis Charlie, în continuare mai interesată de găini decât de femeie – cel puțin pentru moment.

— Eu sunt Norma Manders, a zis ea. Hai înăuntru! Bine ați venit!

Dar Andy a observat privirea contrariată pe care i-a aruncat-o soțului ei. Au intrat cu toții printr-un antreu unde erau stivuite lemne pentru sobă și au pătruns apoi într-o bucătărie imensă, în care tronau o sobă cu lemne și o masă lungă, acoperită cu o mușama în carouri roșii și albe. În aer plutea un miros vag de fructe și de parafină. Mirosul de conserve, s-a gândit Andy.

— Frank și puișorul lui sunt pe drum spre Vermont, a informat-o Irv. M-am gândit că n-ar fi rău să facă un popas și să mănânce o masă caldă.

— Sigur că nu, a aprobat ea. Unde e mașina dumneavoastră, domnule Burton?

— Păi..., a început Andy.

S-a uitat la Charlie, dar nu avea să-l ajute; mergea prin bucătărie cu pași mici, uitându-se peste tot cu curiozitatea sinceră a copiilor.

— Frank are o mică problemă, a zis Irv, uitându-se direct la soția lui. Dar nu trebuie să vorbim despre asta. Cel puțin nu chiar acum.

— OK, a spus Norma.

Avea o față blândă și sinceră – o femeie frumoasă care era obișnuită să muncească din greu. Mâinile ei erau roșii și crăpate.

— Am niște pui și pot să fac o salată bună. Și avem mult lapte. Îți place laptele, Roberta?

Charlie nu s-a întors. *Și-a uitat numele*, s-a gândit Andy. *O, Doamne, e din ce în ce mai „bine“!*

— Bobbi! a strigat-o el pe un ton ridicat.

S-a întors atunci și a zâmbit puțin prea larg.

— O, sigur, a zis ea. Îmi place mult laptele.

Andy a văzut o privire de avertizare aruncată de Irv către soția lui: *Fără întrebări, nu acum.* A simțit cum se instalează disperarea. Orice mai rămăsese

din povestea lor dispăruse în zare. Dar nu era nimic de făcut decât să se așeze la masă și să aștepte să vadă ce era în mintea lui Irv Manders.

9

— Cât de departe de motel suntem? a întrebat John Mayo.

Ray s-a uitat la odometru.

— Douăzeci și șapte de kilometri, a zis el și a tras pe dreapta. E suficient de departe.

— Dar poate...

— Nu, dacă era să-i prindem, i-am fi prins până acum. O să ne întoarcem și o să ne întâlnim cu ceilalți.

John a izbit cu palma în bordul mașinii.

— Au întors undeva, a zis el. Prostia aia de pană! Misiunea asta a fost cu ghinion de la început, Ray. Un dobitoc și o fetiță. Și îi tot ratăm.

— Nu, cred că i-am prins, a zis Ray și a luat walkie-talkie-ul, a tras de antenă și a scos-o pe geam. Într-o jumătate de oră, o să avem un cordon de jur împrejurul zonei. Și pun pariu că după nici zece case va recunoaște cineva de pe aici camionul ăla. Un International Harvester de culoare verde-închis de la sfârșitul anilor ’60, cu un plug de zăpadă în față, cu țăruși de lemn în jurul platformei camionului pentru a ține o încărcătură mare. Încă mai cred că îi vom prinde până se întunecă.

O secundă mai târziu vorbea cu Al Steinowitz, care se apropia de Slumberland Motel. Al și-a informat pe rând agenții. Bruce Cook și-a amintit de camionul agricol din oraș. Și OJ. Fusese parcat în fața aprozarului A&P.

Al i-a trimis înapoi în oraș și, jumătate de oră mai târziu, știau cu toții că acel camion care aproape sigur se oprise să îi ia pe cei doi fugari îi aparținea lui Irving Manders, RFD #5, Bailings Road, Hastings Glen, New York.

Abia fusese 12:30.

10

Prânzul a fost foarte drăguț. Charlie a mâncat ca un cal – trei porții de pui cu sos, două chifle fierbinți, o salată și trei castraveciori murați. Au încheiat cu

bucăți de plăcintă cu mere garnisită cu felii de cheddar – Irv oferind următoarea opinie.

— Plăcinta cu mere fără o bucată de brânză este ca o sărutare fără o îmbrățișare.

Această remarcă i-a adus un ghiont din partea soției sale. Irv și-a dat ochii peste cap, iar Charlie a râs. Pofta de mâncare a lui Andy l-a surprins. Charlie a râgâit și apoi și-a acoperit gura vinovată.

Irv i-a zâmbit.

— E mai mult loc afară decât înăuntru, puișor, a râs Irv.

— Dacă mai mănânc ceva, o să crăp, a răspuns Charlie. Asta spunea mereu mama… adică asta spune mereu.

Andy a zâmbit obosit.

— Norma, a zis Irv ridicându-se. De ce nu mergeți tu și Bobbi să hrăniți puii ăia?

— Păi, prânzul e încă împrăștiat pe jumătate de hectar, a spus Norma.

— Strâng eu masa, a spus Irv. Vreau să vorbesc puțin cu Frank.

— Vrei să hrănim puii, scumpo? a întrebat-o Norma pe Charlie.

— Sigur că vreau.

Îi sclipeau ochii.

— Păi, haide. Ai o geacă? E cam răcoare.

— Ăă…

Charlie s-a uitat la Andy.

— Poți să iei una de la mine, a zis Norma.

A apărut din nou schimbul acela de priviri între ea și Irv.

— Suflecăm puțin mânecile și o să-ți fie bună.

— OK.

Norma a scos o jachetă sport veche și decolorată din hol și un pulover alb uzat în care Charlie înota, chiar și cu manșetele răsucite de trei sau patru ori.

— O să mă ciugulească? a întrebat Charlie puțin speriată.

— Doar mâncare ciugulesc, scumpo.

Au ieșit și au închis ușa în urma lor. Charlie încă trăncănea. Andy s-a uitat la Irv Manders și Irv i-a întors privirea.

— Vrei o bere, Frank?

— Nu mă cheamă Frank, a zis Andy. Presupun că știi asta.

— Presupun că da. Care-i treaba?

— Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine pentru tine.

— Păi, atunci o să-ți spun Frank, a spus Irv.

O auzeau vag pe Charlie chicotind fericită de afară. Norma a spus ceva și Charlie a fost de acord.

— Presupun că aș putea să beau o bere, a spus Andy.

— OK.

Irv a luat două Utica Club din frigider, le-a deschis, a pus-o pe a lui Andy pe masă și pe a lui pe tejghea. A luat un șorț agățat într-un cuier de lângă chiuvetă și l-a pus pe el. Șorțul era roșu și galben, iar tivul era cu volane, dar cumva a reușit să nu pară caraghios.

— Te ajut cu ceva? a întrebat Andy.

— Nu-i nevoie, știu unde vin toate, a zis Andy. Aproape toate, oricum. Schimbă lucrurile de la o săptămână la alta. Nicio femeie nu vrea ca un bărbat să se simtă ca la el acasă în bucătărie. Le place să fie ajutate, dar se simt mai bine dacă trebuie să le întrebi unde să pună caserola sau buretele de sârmă Brillo.

Andy, amintindu-și de zilele lui ca ucenic al lui Vicky, a zâmbit și a dat din cap.

— Nu-mi place să mă bag în treaba altora, a spus Irv, lăsând apa să se adune în chiuveta din bucătărie și adăugând detergent. Sunt fermier și, așa cum ți-am spus, soția mea are un magazinaș de suveniruri la intersecția dintre Bailings Road și autostrada spre Albany. Suntem aici de aproape 20 de ani.

S-a uitat înapoi la Andy.

— Dar am știut că e ceva greșit din momentul în care v-am văzut stând pe marginea drumului acolo. Un bărbat în toată firea și o fetiță nu sunt chiar perechea pe care o vezi în mod normal făcând autostopul. Știi ce zic?

Andy a dat din cap și a sorbit din bere.

— Mai mult, părea că tocmai ați ieșit de la Slumberland, dar nu aveați bagaje, nici măcar unul mic. Așa că eram hotărât să trec de voi. Dar apoi am oprit. Pentru că… ei bine, e o diferență între a nu te băga în treaba altora și a vedea ceva care arată rău ca dracu' și a închide ochii.

— Așa arătăm? Rău ca dracu'?

— Atunci, a spus Irv, nu acum.

Spăla atent vasele vechi și neasortate, stivuindu-le pe uscător.

— Nu știu ce să zic despre voi. Primul gând a fost că pe voi vă căutau polițiștii.

A observat cum Andy se schimbă la față și cum și-a așezat brusc berea pe masă.

— Presupun că pe voi, a zis încet. Speram să nu.

— Ce polițiști? a întrebat Andy iritat.

— Au blocat toate drumurile principale care intră și ies din Albany, a spus Irv. Dacă am mai fi mers încă nouă kilometri pe Route 40, am fi dat de barierele alea chiar unde 40 se intersectează cu 9.

— Păi, și de ce nu ai mers mai departe? a întrebat Andy. S-ar fi terminat acolo pentru tine. Ai fi scăpat.

Irv se apuca de oale acum, făcând o pauză ca să caute prin dulapurile de deasupra chiuvetei.

— Vezi ce spuneam? Nu găsesc superbul burete de sârmă Brillo… Ce, uite-o aici… De ce nu v-am dus la polițiști? Hai să spunem că am vrut să-mi satisfac propria curiozitate naturală.

— Ai niște întrebări, nu?

— Multe, a zis Irv. Un bărbat în toată firea și o fetiță făcând autostopul, fetița nu are niciun bagaj și îi urmărește poliția. Deci am o idee. Nu e foarte exagerată. Cred că poate avem aici un tătic care vrea custodia puișorului lui și nu a primit-o. Așa că a furat-o.

— Mie îmi sună destul de exagerat.

— Se întâmplă tot timpul, Frank. Și mă gândesc că mamei nu i-a plăcut asta, așa că a emis un mandat de arestare pentru tati. Asta ar explica toate drumurile blocate. Nu ai genul ăsta de acoperire decât pentru un jaf mare… sau pentru o răpire.

— E fiica mea, dar nu mama ei a pus poliția pe urmele noastre, a spus Andy. Mama ei a murit acum un an.

— Am renunțat deja la idee, a spus Irv. N-ai nevoie de un detectiv privat să vezi că sunteți destul de apropiați. Orice altceva se întâmplă, nu pare că o ții împotriva voinței ei.

Andy a rămas tăcut.

— Și acum, problema mea, a zis Irv. V-am luat pentru că am crezut că fetița s-ar putea să aibă nevoie de ajutor. Acum nu știu ce să cred. Nu pari genul *desperado*. Dar, în același timp, tu și fetița ta aveți nume false, spuneți o poveste care e subțire ca un șervețel de hârtie și pari bolnav, Frank. Pari foarte bolnav și totuși reușești să te ții încă pe picioare. Deci astea sunt întrebările mele. Dacă ai putea să răspunzi la oricare dintre ele ar fi bine.

— Am venit în Albany din New York și am făcut autostopul până în Hastings Glen azi-dimineață devreme, a zis Andy. E rău să știu că ei sunt aici, dar mă așteptam. Cred că și Charlie se aștepta.

I-a menționat numele lui Charlie și era o greșeală, dar nu mai părea să conteze în punctul ăsta.

— Pentru ce te vor, Frank?

Andy s-a gândit multă vreme și apoi a întâlnit ochii cenușii ai lui Irv. I-a spus:

— Ai venit din oraș, nu-i așa? Ai văzut cumva oameni bizari pe acolo? Genul de la oraș? Cu niște costume elegante pe care le uiți imediat ce tipii care le poartă dispar din raza ta vizuală? Conducând mașini de ultimă generație care se confundă cu peisajul?

Era rândul lui Irv să se gândească.

— Erau doi tipi așa la A&P, a spus el. Vorbeau cu Helga. E una dintre casierițe. Păreau că-i arată ceva.

— Probabil poza noastră, a zis Andy. Sunt agenți ai guvernului. Lucrează cu poliția, Irv. Un mod mai potrivit de a explica e că poliția lucrează pentru ei. Poliția nu știe că suntem căutați.

— Despre ce fel de agenție guvernamentală vorbim? FBI?

— Nu. Atelierul.

— Ce? Organizația aia a CIA-ului?

Lui Irv chiar nu-i venea să creadă.

— Nu au de-a face deloc cu CIA, a zis Andy. Atelierul e de fapt DIS, Defense Investigative Service, Serviciul de Investigații în domeniul Apărării. Am citit într-un articol acum vreo trei ani că un deștept l-a poreclit Atelierul la începutul anilor ’60, după o poveste SF numită „Atelierele de Arme din Ishtar“. Scrisă de un tip pe nume van Vogt, cred, dar nu contează. Se presupune că sunt implicați în proiecte științifice care vor putea fi aplicate în prezent sau în viitor în chestiuni de securitate națională. Definiția asta e din statutul lor și chestia cu care sunt cel mai frecvent asociați în mentalul colectiv e cercetarea în domeniul energiei pe care o fondează și supervizează – chestii electromagnetice și energie generată de fuziune. De fapt, sunt implicați în mult mai multe. Charlie și cu mine facem parte dintr-un experiment care a avut loc cu mult timp în urmă. S-a întâmplat înainte ca Charlie să se fi născut. Și mama ei a fost implicată. A fost ucisă. Atelierul a fost responsabil.

Irv a rămas tăcut pentru o vreme. A lăsat apa de vase din chiuvetă, s-a șters pe

mâini, apoi s-a apropiat și a început să șteargă mușamaua care acoperea masa. Andy a ridicat doza de bere.

— Nu voi spune categoric că nu te cred, a spus Irv în cele din urmă. Nu după unele lucruri care s-au întâmplat sub acoperire în țara asta și care au ieșit apoi la iveală. Tipii de la CIA care dădeau oamenilor băuturi cu LSD și un agent FBI acuzat că a omorât oameni în timpul marșurilor pentru drepturile civile, și bani în pungi de hârtie și toate astea. Așa că nu pot spune direct că nu vă cred. Să spunem doar că nu m-ai convins încă.

— Nici măcar nu cred că pe mine mă mai vor cu adevărat, a spus Andy. Poate că mă voiau cândva. Dar și-au schimbat țintele. Acum o urmăresc pe Charlie.

— Vrei să spui că guvernul național urmărește un elev de clasa întâi sau a doua din motive de securitate națională?

— Charlie nu e o elevă obișnuită de clasa a doua, a spus Andy. Mama ei și cu mine am fost injectați cu un drog al cărui nume de cod era Lotul Șase. Nici până în ziua de azi nu știu exact ce era. Un fel de secreție glandulară sintetică ar fi cea mai bună presupunere a mea. A schimbat cromozomii mei și pe ai fetei cu care m-am căsătorit mai târziu. I-am transmis acești cromozomi lui Charlie, iar ei s-au amestecat într-un mod cu totul nou. Dacă i-ar putea transmite copiilor ei, cred că ar putea fi numită mutant. Dacă, dintr-un motiv oarecare, nu poate sau dacă schimbarea a făcut-o sterilă, cred că ar fi numită o ciudățenie a naturii sau un hibrid. Oricum ar fi, ei o vor. Vor să o studieze, să vadă dacă își pot da seama ce o ajută să facă tot ce poate face. Și chiar mai mult, cred că o vor drept cobai. Vor să o folosească pentru a reactiva programul cu Lotul Șase.

— Dar ce poate să facă? a întrebat Irv.

Prin fereastra bucătăriei le vedeau pe Norma și pe Charlie ieșind din hambar. Puloverul alb flutura și se legăna în jurul trupului lui Charlie, tivul îi ajungea până la gambă. Avea culoare în obraji și vorbea cu Norma, care zâmbea și dădea din cap.

— Poate să aprindă focuri, a zis Andy încet.

— Păi, și eu pot, a zis Irv.

S-a așezat din nou și se uita la Andy într-un mod ciudat și precaut. Așa cum te uiți la oameni când îi suspectezi că sunt nebuni.

— Ea poate să o facă doar gândindu-se la asta, a spus Andy. Denumirea științifică pentru asta e pirochinezie. E o abilitate paranormală, ca telepatia, telechinezia sau previziunea – Charlie are puțin și din astea, apropo – dar

pirochinezia e mult mai rară… și mult mai periculoasă. Îi e foarte frică de asta și are dreptate. Nu poate mereu să o controleze. Ar putea să dea foc casei tale, hambarului sau curții din față dacă și-ar pune mintea. Sau ar putea să-ți aprindă pipa.

Andy a zâmbit melancolic.

— Numai că, în timp ce îți aprinde pipa, s-ar putea să dea foc casei, hambarului și curții din față.

Irv și-a terminat berea și a zis:

— Cred că trebuie să chemi poliția și să te predai, Frank. Ai nevoie de ajutor.

— Îmi imaginez că sună destul de aiurea, nu?

— Da, a spus Irv serios. Sună mai aiurea decât orice am auzit vreodată.

Ședea pe scaun destul de încordat și Andy s-a gândit: *Se așteaptă să fac ceva dement cu prima ocazie.*

— Presupun că nu contează prea mult oricum, a zis Andy. Vor ajunge destul de curând. Cred că poliția ar fi mai OK, de fapt. Cel puțin nu devii inuman imediat ce poliția pune mâna pe tine.

Irv a dat să răspundă, dar apoi s-a deschis ușa. Norma și Charlie au intrat. Fața lui Charlie era luminoasă, ochii îi străluceau.

— Tati! a spus ea. Tati, am hrănit...

S-a blocat. Culoarea i-a părăsit obrajii. Și-a mutat privirea îngrijorată de la Irv Manders la tatăl ei și înapoi la Irv. Bucuria s-a transformat în suferință. *Așa arăta azi-noapte*, s-a gândit Andy. *Așa arăta ieri, când am luat-o de la școală. Nu se mai opresc relele. Și unde e finalul ei fericit?*

— I-ai spus! Of, tati, de ce i-ai spus?

Norma a făcut un pas înainte și a pus un braț protector în jurul umerilor lui Charlie.

— Irv, ce se întâmplă aici?

— Nu știu, a răspuns Irv. Ce vrei să spui, ce mi-a spus, Bobbi?

— Nu așa mă cheamă! a zis ea cu lacrimi în ochi. Știi că nu așa mă cheamă!

— Charlie, domnul Manders și-a dat seama că povestea e cusută cu ață albă. I-am spus, dar nu m-a crezut. Când o să te gândești mai mult la asta, o să înțelegi de ce.

— Nu înțeleg nimi..., a început Charlie, enervată.

Apoi a tăcut. A înclinat capul într-o parte într-un gest bizar, ca și cum ar asculta ceva, deși nimeni nu auzea nimic. Sub privirile lor, culoarea din obrajii lui Charlie s-a scurs așa cum se scurge un lichid vâscos turnat dintr-o carafă.

— Ce s-a întâmplat, scumpo? a întrebat Norma și i-a aruncat o privire îngrijorată lui Irv.

— Vin după noi, tati! a șoptit Charlie, cu ochii holbați de frică. Vin după noi!

11

Se întâlniseră la intersecția dintre Route 40 și drumul asfaltat nenumerotat pe care o cotise Irv – pe hărțile orașului Hastings Glen era marcat ca fiind Old Baillings Road.

Al Steinowitz îi ajunsese în sfârșit din urmă pe oamenii săi și preluase comanda rapid și decisiv. Erau șaisprezece persoane în cinci mașini.

Îndreptându-se pe șosea spre locuința lui Irv Manders, arătau ca un cortegiu funerar care se deplasa în mare viteză.

Norville Bates îi predase lui Al frâiele – și responsabilitatea – operațiunii cu o ușurare autentică și cu o întrebare despre poliția locală și cea de stat care fusese anunțată în legătură cu operațiunea.

— O ținem ascunsă deocamdată, a zis Al. Dacă-i prindem, le spunem și pot să elibereze drumurile. Dacă nu, o să le spunem să înceapă să se miște spre centrul cercului. Dar, fie vorba între noi, dacă nu putem să le facem față cu șaisprezece oameni, nu putem să le facem față nicicum, Norv.

Norv a sesizat reproșul nuanțat și nu a mai zis nimic. Știa că ar fi cel mai bine să îi salte pe cei doi fără să intervină nimeni din exterior, pentru că Andy McGee urma să aibă un accident nefericit imediat ce-l prindeau. Un accident fatal. Fără polițiști în zonă, ar fi putut să se întâmple și mai rapid.

În fața lor, farurile mașinii lui OJ au pâlpâit scurt și apoi mașina a virat spre un drum neasfaltat. Ceilalți au urmat-o.

12

— Nu înțeleg nimic din toate astea, a zis Norma. Bobbi… Charlie… poți să te liniștești un pic?

— Nu înțelegi, a zis Charlie cu voce subțire și gâtuită.

Imaginea ei l-a făcut pe Irv să tresară: părea un iepuraș prins în capcană. S-a eliberat din strânsoarea Normei și a alergat la tatăl ei, care a cuprins-o de umeri.

— Cred că o să te omoare, tati, a zis ea.

— Ce?!

— O să te omoare, a repetat ea, privindu-l înspăimântată, și gura îi tremura frenetic. Trebuie să fugim. Trebuie să...

Cald. E prea cald aici.

Andy s-a uitat spre stânga. Montat pe perete, între aragaz și chiuvetă era un termometru de cameră, genul care poate fi cumpărat dintr-un catalog primit prin poștă. În partea de jos a acestuia, un diavol roșu din plastic cu o furcă rânjea și își ștergea fruntea. Mottoul de sub copitele sale despicate spunea: SUFICIENT DE FIERBINTE PENTRU TINE?

Mercurul din termometru se ridica încet, un deget roșu acuzator.

— Da, asta vor să facă, a zis ea. Să te omoare, să te omoare ca pe mami, să mă ia pe mine, n-o să las, n-o să las asta să se întâmple, *n-o s-o las...*

Vocea ei era tot mai ridicată. Creștea ca nivelul mercurului.

— *Charlie!* Ai grijă ce faci!

Ochii i s-au limpezit puțin. Irv și soția lui se apropiaseră unul de celălalt.

— Irv… ce...?

Dar Irv văzuse privirea pe care o aruncase Andy spre termometru și brusc l-a crezut. Era atât de cald aici acum! Suficient de cald să transpiri. Linia de mercur din termometru era puțin peste 32 de grade.

— Doamne, Iisuse! a zis el răgușit. Ea a făcut asta, Frank?

Andy l-a ignorat. Mâinile lui erau încă pe umerii lui Charlie. S-a uitat în ochii ei.

— Charlie, crezi că e prea târziu? Așa simți?

— Da, a zis ea, albă ca varul. Sunt pe drumul neasfaltat chiar acum. Of, tati, mi-e frică!

— Îi poți opri, Charlie, a zis el încet.

Ea s-a uitat la el.

— Da, a zis el.

— Dar, tati, e ceva rău! Știu că e. Aș putea să-i omor.

— Da, a zis el. Poate că acum am ajuns la varianta „omoară sau vei fi omorât“. Poate s-a ajuns la asta.

— Nu e ceva rău? a întrebat ea, și vocea aproape că nu i se mai auzea.

— Ba da, a zis Andy. Este. Să nu te păcălești că nu este. Și n-o face dacă nu poți, Charlie. Nici măcar pentru mine.

S-au uitat unul la celălalt, ochi în ochi, ochii lui Andy obosiți și injectați și speriați, ochii lui Charlie mari, aproape hipnotizați.

— Dacă fac… ceva… o să mă mai iubești? a întrebat ea.

Întrebarea a rămas suspendată în aer.

— Charlie, a zis el. O să te iubesc mereu. Indiferent.

Irv fusese lângă fereastră și acum a traversat camera către ei.

— Cred că trebuie să îmi cer scuze, a zis el. E un șir de mașini care se apropie de drum. O să stau cu voi, dacă vreți, îmi iau pușca de vânătoare.

Dar dintr-odată părea speriat, aproape paralizat.

— N-ai nevoie de pușcă, l-a oprit Charlie.

S-a eliberat din mâinile tatălui ei și a trecut de ușa de plasă, părând și mai mică decât era, în puloverul alb tricotat al Normei Manders. A deschis ușa și a ieșit.

După un moment, Andy s-a dezmeticit și s-a dus după ea. Își simțea stomacul înghețat, de parcă dăduse gata o înghețată imensă de la Dairy Queen din trei înghițituri. Familia Manders a rămas în spate.

Andy a aruncat o ultimă privire la fața nedumerită și speriată a bărbatului și un gând întâmplător – asta te va învăța minte să mai iei autostopiști – i-a trecut prin minte.

Apoi el și Charlie au ieșit pe verandă, urmărind prima dintre mașini, care urca pe aleea lungă. Găinile cotcodăceau și se agitau speriate. În hambar, Bossy mugea din nou, cerând să fie mulsă. Iar lumina blândă a soarelui de octombrie se așternea peste crestele împădurite și câmpurile maronii de toamnă ale acestui orășel din nordul statului New York. Trecuse aproape un an de când se ascundeau, iar Andy a fost surprins să descopere un sentiment ciudat de ușurare amestecat cu teroare. Auzise că, în situații extreme, chiar și un iepure se întoarce uneori cu fața spre câine, revenind la o natură anterioară, mai puțin docilă, când e pe punctul de a fi înșfăcat.

În orice caz, era bine să nu mai fie pe fugă. Stătea alături de Charlie, cu soarele blând reflectându-se în părul ei blond.

— Of, tati! a gemut ea. Abia dacă mai pot să stau în picioare.

A pus un braț în jurul umerilor ei și a tras-o mai aproape de el.

Prima mașină s-a oprit în fața porții și din ea au ieșit doi bărbați.

13

— Salut, Andy! a zis Al Steinowitz și a zâmbit. Bună, Charlie!

Avea mâinile goale, dar haina lui era descheiată. În spatele lui, celălalt bărbat stătea pe poziții lângă mașină, cu brațele pe lângă corp. A doua mașină a oprit în spatele primei și din ea au ieșit încă patru bărbați. Toate mașinile se opreau, toți bărbații ieșeau afară. Andy a numărat vreo doisprezece și apoi s-a oprit din numărat.

— Plecați! a zis Charlie.

Vocea ei era subțire și ascuțită în după-masa aceea răcoroasă.

— Ne-ați alergat puțin, i-a zis Al lui Andy. Apoi către Charlie: Scumpo, nu trebuie să...

— *Plecați!* a țipat ea.

Al a dat din umeri și a zâmbit dezarmant.

— Mi-e teamă că nu pot să fac asta, scumpo. Am primit ordine. Nimeni nu vrea să te rănească pe tine sau pe tăticul tău.

— *Mincinosule! Ai ordinul să-l omori! Știu!*

Andy a vorbit și a fost puțin surprins să afle că vocea lui era perfect calmă.

— Vă sfătuiesc să faceți ce spune fiica mea. Sigur ați primit toate informațiile și știți de ce e căutată. Știți despre soldatul din aeroport.

OJ și Norville Bates au schimbat brusc o privire plină de neliniște.

— Dacă intrați în mașină, putem discuta despre toate astea, a zis Al. Jur pe Dumnezeu că nu se întâmplă nimic aici, în afară de...

— Știm ce aveți de gând, a zis Charlie.

Bărbații din ultimele două sau trei mașini au început să se răspândească și să se apropie, agale, de verandă.

— Te rog, i-a zis Charlie bărbatului cu fața neobișnuit de galbenă. Nu mă face să fac ceva.

— Nu mai are rost, Charlie, a spus Andy.

Irv Manders a ieșit pe verandă.

— Călcați pe o proprietate privată! i-a anunțat el. Vreau să vă cărați dracului de pe proprietatea mea!

Trei dintre bărbații de la Atelier urcaseră pe treptele verandei și stăteau acum la mai puțin de zece metri de Andy și de Charlie. Fata, din stânga lor, le-a aruncat o privire amenințătoare și disperată și s-au oprit – pentru moment.

— Suntem agenți ai guvernului, domnule, i-a spus Al Steinowitz lui Irv cu o voce joasă și curtenitoare. Acești doi oameni sunt căutați pentru interogare. Nimic mai mult.

— Nu-mi pasă nici dacă sunt căutați pentru asasinarea președintelui! a strigat Irv cu tremur în glas. Arătați-mi mandatul sau cărați-vă naibii de pe proprietatea mea.

— Nu avem nevoie de mandat, a zis Al. Vocea lui era tăioasă acum.

— Aveți nevoie, dacă nu cumva m-am trezit în Rusia azi-dimineață, a zis Irv. Vă mai spun o dată să plecați și ați face bine să vă luați tălpășița, domnule. E ultima dată când vă spun.

— Irv, hai înăuntru! a țipat Norma.

Andy simțea ceva în aer, simțea cum crește ceva în jurul lui Charlie, ca o încărcătură electrică. Brusc, a început să i se ridice părul de pe brațe și să se miște, ca algele într-un val invizibil. S-a uitat la ea și i-a văzut fața atât de mică, acum atât de bizară.

Vine, s-a gândit el neajutorat. *Vine, o, Doamne, chiar vine!*

— Plecați! a urlat la Al. Nu înțelegeți ce urmează să facă? Nu simțiți? Nu fi idiot!

— Vă rog, a zis Al.

S-a uitat la cei trei bărbați care stăteau în capătul verandei și le-a făcut un semn imperceptibil din cap. S-a uitat înapoi la Andy.

— Dacă am putea să discutăm despre asta...

— Ai grijă, Frank! a țipat Irv Manders.

Cei trei bărbați din capătul verandei l-au atacat brusc, scoțând armele pe măsură ce se îndreptau spre el.

— Stați pe loc! a urlat unul din ei. Stați nemișcați. Mâinile sus...

Charlie s-a întors spre ei. Când a făcut asta, jumătate dintre ceilalți bărbați, printre care și John Mayo și Ray Knowles, au luat-o la fugă spre scările verandei cu armele scoase.

Charlie a căscat ochii și Andy a simțit ceva fierbinte trecând pe lângă el, ca un nor de căldură.

Cei trei bărbați din partea din față a verandei ajunseseră la jumătatea drumului spre ei când le-a luat foc părul.

O armă s-a descărcat, asurzitor de puternic și o așchie de lemn de aproximativ 20 de centimetri a sărit dintr-un stâlp de susținere al verandei. Norma Manders a țipat și Andy a tresărit. Dar Charlie nu părea să observe.

Fața ei era visătoare și gânditoare. Un mic zâmbet de Mona Lisa, în colțul gurii sale.

Îi place, s-a gândit Andy cu groază. *De asta îi e atât de frică? Pentru că-i place?*

Charlie se întorcea înapoi spre Al Steinowitz. Cei trei bărbați pe care îi trimisese să alerge spre Andy și spre Charlie din partea din față a verandei uitaseră de datoria lor față de Dumnezeu, țară și Atelier. Încercau să-și stingă flăcările din păr și urlau. Mirosul puternic de păr ars a umplut brusc aerul din acea după-amiază.

Încă o armă s-a descărcat. Un geam s-a spart.

— Nu fata! a urlat Al. *Nu fata!*

Andy a fost prins cu brutalitate. Pe verandă era agitație. El era târât spre balustradă prin haosul iscat. Apoi cineva a încercat să-l tragă în altă direcție. Se simțea ca o funie din jocul de luptă cu odgonul.

— Dați-i drumul! a urlat Irv Manders gâtuit. Lăsați-l...

S-a mai descărcat o armă și Norma a început să strige numele soțului ei.

Charlie se uita la Al Steinowitz, a cărui privire încrezătoare și rece se transforma în teroare. Tenul lui gălbui a devenit alb ca varul.

— Nu, te rog! i-a zis pe un ton aproape conversațional. Nu face...

Era imposibil să-ți dai seama unde începeau flăcările. Brusc, pantalonii și haina lui sport erau în flăcări. Părul lui era un rug aprins. S-a dat în spate țipând, a sărit de lângă mașină și s-a întors pe jumătate spre Norville Bates, cu brațele întinse. Andy a simțit din nou acel val moale de căldură, o schimbare de aer, ca și cum un glonț fierbinte țâșnit cu viteza unei rachete tocmai îi trecuse pe lângă nas. Fața lui Al Steinowitz a luat foc. Pentru o clipă a rămas numai el acolo, cu un țipăt mut în spatele măștii de flăcări, apoi trăsăturile i s-au amestecat, s-au contopit, curgând ca seul. Norville s-a îndepărtat de el. Al Steinowitz era o sperietoare în flăcări. S-a clătinat orbește pe alee, agitându-și brațele, apoi s-a prăbușit cu fața în jos lângă cea de-a treia mașină. Nu mai arăta deloc a om; arăta ca un mănunchi de zdrențe în flăcări. Oamenii de pe verandă încremeniseră, uitându-se înmărmuriți la această evoluție neașteptată a situației. Cei trei bărbați cărora Charlie le dăduse foc la păr reușiseră cu toții să se stingă. Cu siguranță aveau să arate cu toții ciudat în viitor (oricât de scurt ar fi fost acesta); părul lor, scurt conform regulamentului, arăta acum ca niște cocoloașe de cenușă înnegrite și încâlcite în creștet.

— Plecați! a spus Andy răgușit. Plecați repede! N-a mai făcut niciodată așa ceva și *nu știu dacă se poate opri.*

— Sunt bine, tati, a zis Charlie.

Vocea ei era calmă, controlată și neobișnuit de indiferentă.

— Totul e bine.

Și atunci au început să explodeze mașinile.

Au luat foc din spate; mai târziu, când Andy a revăzut în minte incidentul de la ferma Manders, a fost foarte sigur de asta. Au luat foc din spate, unde erau rezervoarele de benzină. Plymouth-ul verde-deschis al lui Al a fost primul, explodând cu un sunet înfundat. O minge de flăcări s-a ridicat din spatele Plymouth-ului, prea strălucitoare ca să te uiți la ea. Geamul din spate a sărit în aer. Fordul cu care veniseră John și Ray a fost următorul, abia două secunde mai târziu. Cârlige de metal zburau în aer și aterizau pe acoperiș.

— Charlie! a strigat Andy. *Charlie, oprește-te!*

Cu aceeași voce calmă a zis:

— Nu pot.

A explodat și a treia mașină.

Cineva a fugit. Altcineva a luat-o pe urmele lui. Bărbații de pe verandă au început să se retragă. Andy a fost tras din nou, s-a împotrivit și, deodată, nimeni nu-l mai ținea. Pentru că toți fugeau, albi ca varul și cu ochii cât cepele. Unul dintre bărbații cu părul carbonizat a încercat să se arunce peste balustradă, și-a prins piciorul și a căzut cu capul înainte într-o mică grădină laterală unde Norma cultivase fasole la începutul anului. Aracii pe care se cățăra fasolea erau încă acolo, iar unul dintre ei a intrat prin gâtul acestui individ și a ieșit pe partea cealaltă cu un pocnet umed pe care Andy nu avea să-l uite niciodată. Se zvârcolea în grădină ca un păstrăv pe uscat, cu aracul ieșindu-i din gât ca o suliță, cu sângele pătându-i cămașa în timp ce el horcăia încet.

Celelalte mașini au explodat atunci ca un șir de petarde care-ți sparg timpanele. Doi dintre bărbații care fugeau au fost aruncați ca niște zdrențe de suflul exploziei, unul dintre ei a luat foc de la brâu în jos, iar celălalt a fost împroșcat cu bucăți de sticlă securizată. Un fum întunecat și uleios s-a ridicat în aer. Dincolo de alee, dealurile și câmpurile îndepărtate se răsuceau și se contorsionau prin valul de căldură, ca și cum s-ar fi retras și ele de groază. Găinile alergau cotcodăcind înnebunite. Dintr-odată, trei dintre ele au fost cuprinse de flăcări și au plecat în fugă, mingi de foc cu picioare, ca să se prăbușească în fundul curții.

— *Charlie, oprește-te chiar acum! Oprește-te!*

Curtea era tăiată pe diagonală de un zid de flăcări, pământul arzând într-o linie dreaptă, de parcă fusese presărat praf de pușcă pe jos. Flacăra a ajuns până la butucul cu toporul lui Irv înfipt în el, a făcut un inel de zâne în jurul lui și, deodată, s-a prăbușit brusc înăuntru. Butucul de tăiat a luat foc.

— CHARLIE, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU!

Pistolul unui agent de la Atelier zăcea pe peticul de iarbă, între verandă și șirul de mașini în flăcări de pe alee. Dintr-odată, cartușele din el au început să se descarce într-o serie de explozii ascuțite și zgomotoase. Pistolul s-a zvârcolit și s-a răsucit bizar în iarbă.

Andy a plesnit-o cât de tare a putut.

Fata a dat capul pe spate, cu ochii albaștri privind în gol. Apoi s-a uitat la el, surprinsă și rănită și confuză și, brusc, Andy s-a simțit închis într-o capsulă în care temperatura creștea rapid. A inspirat adânc aerul greu. Își simțea firișoarele de păr de pe nas arzând.

Combustie spontană, s-a gândit Andy. *O să fac combustie spontană...*

Apoi senzația a dispărut.

Charlie s-a chinuit să se ridice încet și și-a acoperit fața cu mâinile. Și apoi, printre degete, s-a auzit un țipăt ascuțit, atât de plin de groază și de disperare, încât Andy s-a temut că a luat-o razna.

— TAAAAAAATIIIIIII!!!

A cuprins-o în brațe, ținând-o strâns.

— Șșș! a zis el. Of, Charlie, iubito, șșș!

Țipătul s-a oprit și ea s-a prăbușit în brațele lui. Charlie leșinase.

14

Andy a ridicat-o în brațe și capul fetei s-a lăsat moale pe pieptul lui. Aerul era fierbinte și greu de la mirosul de benzină care ardea. Flăcările se extinseseră deja pe gazon, până la spalierul de iederă; limbile de foc au început să se cațăre pe iederă cu agilitatea unui băiat înamorat. Casa avea să explodeze.

Irv Manders se sprijinea de ușa de la bucătărie, cu picioarele desfăcute. Norma a îngenuncheat lângă el. Fusese împușcat deasupra cotului, iar mâneca bluzei lui de lucru albastre era de un roșu-aprins. Norma își rupsese o fâșie lungă din tivul rochiei și încerca să-i suflece mâneca de la cămașă pentru a putea bandaja rana. Irv stătea cu ochii deschiși. Avea fața pământie și buzele

vinete și respira sacadat.

Andy a făcut un pas spre ei și Norma Manders a tresărit dându-se înapoi, protejându-și soțul. Privirea ei dură arunca fulgere.

— Pleacă! a șuierat ea. Ia-ți monstrul și pleacă!

15

OJ a fugit.

Pistolul Windsucker sălta în sus și în jos sub brațul lui în timp ce alerga. Nu mai era atent pe unde pășește. A alergat pe câmp. A căzut, s-a ridicat și a continuat să alerge. Și-a sucit glezna călcând într-o groapă și a căzut din nou, scoțând un țipăt când s-a izbit de pământ. Apoi s-a ridicat și a continuat să alerge. Uneori părea că aleargă singur, alteori părea că cineva aleargă cu el. Nu avea importanță. Tot ce conta era să plece, să se îndepărteze de acel pachet de zdrențe în flăcări care fusese Al Steinowitz cu doar zece minute în urmă, să se îndepărteze de șirul de mașini în flăcări, să se îndepărteze de Bruce Cook care zăcea pe un petic de grădină cu un arac înfipt gât. Departe, departe, departe, departe. Windsuckerul a alunecat din toc, l-a lovit dureros în genunchi și a căzut într-o tufă de buruieni, uitat. Brusc, OJ s-a trezit într-o pădurice. S-a împiedicat de un copac doborât și s-a prăbușit. Zăcea acolo, respirând sacadat, cu o mână apăsată pe coaste, unde simțea o înțepătură dureroasă. Zăcea plângând cu lacrimi de șoc și groază. S-a gândit: *Nu mai iau misiuni în New York. Niciodată. Asta a fost. Toată lumea, afară din piscină. Nu mai pun niciodată piciorul în New York, nici dacă trăiesc până la 200 de ani.*

După puțin timp, OJ s-a ridicat și a început să șchiopăteze spre drum.

16

— Hai să-l scoatem de pe verandă! a zis Andy.

A așezat-o pe Charlie pe iarbă, în afara curții. Laterala casei ardea acum și scânteile săreau pe verandă ca niște licurici mari și leneși.

— Pleacă! a zis ea nervoasă. Nu-l atinge!

— Arde casa, a zis Andy. Lasă-mă să te ajut!

— Pleacă! Ai făcut destul!

— Încetează, Norma! a atenționat-o Irv. Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost din vina acestui om. Așa că taci din gură!

Norma s-a uitat la el de parcă avea multe de spus, dar apoi a închis gura zgomotos.

— Ridică-mă! a spus Irv. Îmi simt picioarele ca de cauciuc. Cred că am făcut pe mine. Nu ar trebui să mă mir. Unul din dobitocii ăia m-a împușcat. Nu știu care. Ajută-mă, Frank!

— Andy, a zis el și și-a pus brațul pe după Irv. Încetul cu încetul, Irv s-a ridicat. N-o condamn pe doamnă. Trebuia să treci pur și simplu pe lângă noi, azi-dimineață.

— Dacă ar trebui să o mai fac o dată, aș face-o la fel, a zis Irv. Să-i ia dracu' pe toți ăia care au venit cu arme pe proprietatea mea. Să-i ia dracu' de dobitoci și de sclavi ai guvernului și… ahhhh, *Iisuse!*

— Irv? a strigat Norma.

— Șșt! femeie. Am reușit acum. Hai, Frank sau Andy sau cum te-o chema! Se face cald.

Se făcea. O adiere de vânt a aruncat o spirală de scântei pe verandă, în timp ce Andy îl cobora pe Irv pe jumătate târât pe scări, spre curte. Butucul de tăiat era un ciot înnegrit. Din puii cărora Charlie le dăduse foc nu mai rămăseseră decât niște oase carbonizate și o cenușă ciudată și densă care ar fi putut fi de la pene. Nu fuseseră prăjiți; fuseseră incinerați.

— Așază-mă lângă hambar, a gâfâit Irv. Vreau să vorbesc cu tine.

— Ai nevoie de un doctor, a zis Andy.

— Da, o să chem un doctor. Ce s-a întâmplat cu fata ta?

— A leșinat.

L-a așezat pe Irv cu spatele rezemat de ușa hambarului. Irv se uita în sus la el. Căpătase puțină culoare în obraji și buzele nu îi mai erau vinețiii. Transpira. În spatele lor, ferma mare și albă care se înălțase acolo, pe Bailings Road, din 1868 era în flăcări.

— Nicio ființă umană nu ar trebui să poată să facă ce a făcut ea, a spus Irv.

— Probabil că așa e, a spus Andy și apoi și-a mutat privirea de la Irv la fața împietrită și necruțătoare a Normei Manders. Dar, în același timp, nicio ființă umană nu ar trebui să aibă paralizie cerebrală sau distrofie musculară sau leucemie. Dar se întâmplă. Și li se întâmplă copiilor.

— Nu a avut de ales, a fost de părere Irv. Am înțeles.

Uitându-se încă la Norma, Andy a spus:

— Nu e un monstru mai mult decât un copil cu un plămân de fier sau decât un pacient într-un azil pentru copii cu dizabilități.

— Îmi pare rău că am spus asta, a răspuns Norma, ferindu-și privirea. Am fost afară și am hrănit puii cu ea. M-am uitat la ea cum mângâia vaca. Dar, domnule, îmi arde casa și au murit oameni!

— Îmi pare rău.

— Casa e asigurată, Norma, a spus Irv, luându-i mâna în mâna lui teafără.

— Asta nu rezolvă nimic cu vasele mamei mele primite de la mama ei, a zis Norma. Sau scrinul meu frumos cu sertare sau pozele pe care le-am făcut la spectacolul din Schenectady, anul trecut în iulie. O lacrimă i s-a prelins pe obraz și a șters-o cu mâneca. Și toate scrisorile pe care mi le-ai scris când erai în armată.

— Puișorul tău va fi bine? a întrebat Irv.

— Nu știu.

— Păi, fii atent! Uite ce poți să faci, dacă vrei. În spatele hambarului e un Jeep Willys...

— Irv, nu! Nu te mai adânci în treaba asta!

S-a întors să se uite la ea, fața lui era pământie, ridată și transpirată. În spatele lor, casa ardea. Pârâitul șindrilelor semăna cu sunetul castanelor într-un foc de Crăciun.

— Indivizii ăia au venit fără mandate și fără să anunțe în niciun fel și au încercat să îi ia pe ei de pe terenul nostru, a zis el. Pe oamenii pe care i-am invitat înăuntru așa cum se face într-o țară civilizată, cu legi decente. Unul dintre ei m-a împușcat și altul a încercat să-l împuște pe Andy aici de față. I-a ratat capul cu mai puțin de doi centimetri.

Andy și-a amintit mai întâi sunetul asurzitor, apoi așchia care a sărit din stâlpul de susținere al verandei. A tresărit.

— Au venit și au făcut toate chestiile astea. Ce vrei să fac, Norma? Să stau aici și să îi dau în gât la poliția secretă dacă își șterg mucii și vin înapoi? Să fiu un nazist bun?

— Nu, a zis ea răgușită. Nu, presupun că nu.

— Nu trebuie să..., a început Andy.

— Simt că trebuie, a zis Irv. Și, când se întorc… se vor întoarce, nu, Andy?

— O, da! Se vor întoarce. Tocmai ai cumpărat acțiuni într-o industrie în creștere, Irv.

Irv a râs. Un șuierat fără aer.

— Foarte bine. Păi, când se întorc aici, tot ce știu e că mi-ai luat Willysul. Nu știu mai mult. Și numai bine!

— Mulțumesc! a zis Andy încet.

— Trebuie să ne grăbim, a zis Irv. E drum lung până în oraș, dar sigur au văzut deja fumul. O să vină pompierii. Ai zis că tu și puișorul mergeți în Vermont. Măcar atât era adevărat?

— Da, a zis Andy.

S-a auzit un geamăt din stânga lor.

— Tati...

Charlie stătea în fund. Pantalonii roșii și bluza verde erau murdare de noroi. Era palidă și în ochi i se citea confuzia.

— Tati, ce arde? Miroase a ars. Eu fac asta? *Ce arde?*

Andy s-a dus la ea și a ridicat-o.

— Totul e în regulă, a zis el și s-a întrebat de ce le spui asta copiilor chiar și atunci când știu, așa cum știi și tu, că nu e adevărat. Totul e bine. Cum te simți, iubito?

Charlie se uita peste umărul lui la șirul de mașini incendiate, la corpul inert din grădină și la casa familiei Manders, cuprinsă de flăcări. Veranda era și ea mistuită. Vântul sufla fumul și căldura departe de ei, dar mirosul de benzină și de șindrile arse era puternic.

— Eu am făcut asta! a zis Charlie, aproape prea încet ca să se audă.

Fața ei a început să se schimonosească iar.

— Puiule! a zis Irv hotărât.

Ea s-a uitat la el, prin el.

— Eu! a gemut ea.

— Așaz-o aici, a zis Irv. Vreau să vorbesc cu ea.

Andy a dus-o pe Charlie în brațe până la locul în care stătea Irv rezemat de ușa hambarului și a așezat-o pe jos.

— Ascultă-mă, puișor! a zis Irv. Oamenii ăia voiau să vă omoare pe tine și pe tăticul tău. Ți-ai dat seama de asta înainte să-mi dau eu seama, poate chiar înainte să-și dea el seama, deși să mor eu dacă știu cum. Nu-i așa?

— Da, a zis Charlie.

Ochii ei erau încă gânditori și triști.

— Dar nu înțelegi. A fost ca la soldat, dar mai rău. N-am putut… n-am putut să mă mai controlez. Era în toate părțile. V-am ars niște pui… și aproape l-am ars pe tati.

Ochii ei triști s-au umplut de lacrimi și a început să plângă neajutorată.

— Tăticul tău e bine, a zis Irv.

Andy nu a zis nimic. Și-a amintit senzația aia bruscă de sufocare, închis în capsula aia de căldură.

— N-o să mai fac asta niciodată, a zis ea. *Niciodată!*

— Bine, a spus Andy și a pus o mână pe umărul ei. Bine, Charlie!

— *Niciodată!* a repetat ea, accentuând ușor cuvântul.

— Nu vrei să spui asta, puișor, a spus Irv uitându-se la ea. Nu vrei să-ți pui singură opreliști. Vei face ce va trebui să faci. Și asta, cât poți de bine. E tot ce trebuie să faci. Cred că singurul lucru care-i place lui Dumnezeu e să le dea de furcă acelora care spun „niciodată". Mă-nțelegi?

— Nu, a șoptit Charlie.

— Dar vei înțelege cândva, a zis Irv și s-a uitat la Charlie cu atâta compasiune, încât lui Andy i s-a tăiat răsuflarea. Apoi Irv i s-a adresat soției lui: Adu-mi bățul ăla de la piciorul tău, Norma.

Norma i-a adus bățul, dar l-a îndemnat să nu se mai forțeze, ci să stea liniștit. Doar Andy a auzit-o pe Charlie repetând *Niciodată*, aproape fără zgomot, șoptind în sinea ei, ca un jurământ secret.

17

— Uite, Andy! a zis Irv și a trasat o linie dreaptă în praful de pe jos. Aici e drumul neasfaltat pe care am venit. Bailings Road. Dacă mergi patru sute de metri spre nord, o să ajungi la un drum prin pădure la dreapta ta. Nu e un drum practicabil, dar cu Willysul ar trebui să poți înainta, dacă îl mențiî turat și ții piciorul hotărât pe ambreiaj. De câteva ori, o să pară că drumul urcă și dispare, dar mergi înainte și o să vezi că nu e așa. Nu există pe nicio hartă, înțelegi? Pe nicio hartă.

Andy a dat din cap, uitându-se la bățul care desena drumul din pădure.

— O să vă ducă la douăzeci de kilometri spre est și, dacă nu vă pierdeți sau nu vă blocați, o să ieșiți pe Route 152, lângă Hoag Corners. Faceți stânga – nord – și, la un kilometru și jumătate în sus pe Route 152, o să dați de un alt drum forestier. Terenul e jos și mlăștinos, moale. Willysul s-ar putea să țină sau s-ar putea să nu. Nu am mai fost pe drumul ăla de cinci ani, cred. E singurul

pe care-l știu că duce spre est, spre Vermont, și n-o să fie blocat. Al doilea drum o să vă scoată pe Route 22, la nord de Cherry Plain și la sud de granița cu Vermont. Până atunci, ar trebui să fi scăpat de ce e mai rău — deși presupun că vor avea numele voastre și pozele voastre peste tot. Dar vă dorim mult noroc. Nu-i așa, Norma?

— Da, a zis Norma și cuvântul i-a ieșit aproape ca un oftat, apoi s-a uitat la Charlie. L-ai salvat pe tăticul tău, micuțo. Asta trebuie să-ți amintești.

— Chiar așa? a zis Charlie, iar vocea ei atât de stinsă a speriat-o pe Norma Manders.

Apoi Charlie a schițat un zâmbet timid și Norma i-a zâmbit înapoi, ușurată.

— Cheile sunt în Willys și...

A înclinat capul într-o parte.

— I-auzi!

Era sunetul sirenelor, urcând și coborând în cercuri încă slabe, dar se apropiau.

— Sunt pompierii, a zis Irv. Ați face bine să plecați, dacă plecați.

— Hai, Charlie! a îndemnat-o Andy.

Ea a venit spre el, cu ochii înroșiți de lacrimi. Zâmbetul micuț dispăruse așa cum dispare lumina soarelui după nori, dar fusese suficient cât să-i dea speranțe lui Andy. Fata avea chipul unei supraviețuitoare, șocată și rănită. În momentul ăla, Andy și-a dorit să aibă el puterea ei. Ar fi folosit-o și ar fi știut pe cine să o folosească.

— Mulțumesc, Irv!

— Îmi pare rău, a zis Charlie cu voce stinsă. Pentru casa voastră și pentru puii voștri și… pentru tot.

— N-a fost vina ta cu siguranță, puișor, a zis Irv. Și-au căutat-o cu lumânarea. Ai grijă de tăticul tău!

— Bine, a zis ea.

Andy a luat-o de mână și a dus-o în spatele hambarului, unde era parcat Willysul, sub un șopron.

Sirenele pompierilor erau foarte aproape în momentul în care a pornit-o și a condus-o pe peluză până la aleea de acces. Casa era acum un infern. Charlie nu voia să se uite la ea. Ultima dată când Andy i-a văzut pe soții Manders a fost în oglinda retrovizoare a jeepului cu capota de pânză: Irv sprijinit de hambar, fâșia de fustă albă înnodată în jurul brațului rănit, pătată de roșu, Norma stând lângă el. O ținea de umeri cu brațul lui teafăr. Andy i-a făcut cu mâna, iar Irv a

schițat un gest cu brațul său rănit. Norma nu i-a făcut cu mâna, gândindu-se, poate, la porțelanurile mamei sale, la scrinul ei, la scrisorile de dragoste – toate lucrurile pentru care banii de asigurări sunt inutili și au fost întotdeauna.

18

Au găsit primul drum forestier exact acolo unde Irv Manders spusese că îl vor găsi. Andy a acționat tracțiunea integrală a mașinii și a virat pe el.

— Ține-te bine, Charlie! a spus el. O să ne cam zgâlțâim.

Charlie s-a ținut bine. Se albise la față și era apatică, ceea ce-l îngrijora pe Andy. *Cabana*, s-a gândit el. *Căsuța lui Granther McGee de pe malul lacului Tashmore. Dacă am putea să ajungem acolo și să ne odihnim. O să-și revină și apoi ne vom gândi la ce să facem.*

O să ne gândim mâine. Cum a spus Scarlett, e o nouă zi.

Zgomotos, Willysul a înaintat pe drum, care nu era mai mult decât o potecă cu două șleauri de roți, cu tufișuri și chiar câțiva pini butucănoși crescuți de-a lungul crestei. Terenul acesta fusese exploatat poate cu zece ani în urmă, iar Andy se îndoia că mai fusese folosit de atunci, cu excepția unui vânător ocazional, poate. Zece kilometri mai sus părea într-adevăr că „urcă și dispare“, iar Andy a trebuit să se oprească de două ori pentru a înlătura copacii prăbușiți. A doua oară, și-a ridicat privirea de la ce se chinuia să facă, simțind bătăile inimii în tâmple, și a văzut o căprioară mare care îl privea atentă. A mai stat o clipă și apoi a dispărut în pădure cu o mișcare a cozii albe. Andy s-a uitat în spate la Charlie și a văzut că urmărea mirată căprioara avansând prin pădure... și s-a simțit din nou încurajat. Puțin mai încolo au găsit din nou șleaurile cu urme de roți și, în jurul orei 3, au ieșit pe porțiunea de șosea cu două benzi care era Route 152.

19

Orville Jamieson, zgâriat și plin de noroi și abia putând să pășească pe glezna lui bolnavă, s-a așezat pe marginea Baillings Road, la aproximativ un kilometru de ferma Manders, și a vorbit la walkie-talkie-ul său. Mesajul său a fost retransmis la un post de comandă temporar aflat într-o dubă parcată pe strada

principală din Hastings Glen. Furgoneta avea un echipament radio cu un aparat de codificare încorporat și un emițător puternic. Raportul lui OJ a fost codificat, amplificat și trimis la New York, unde o stație de retransmisie l-a recepționat și l-a trimis mai departe la Longmont, Virginia, unde Căpitanul stătea în biroul său, ascultând.

Chipul Căpitanului nu mai era luminos și vesel, așa cum fusese mai devreme în acea dimineață. Raportul lui OJ era aproape de necrezut: știau că fata avea ceva, dar povestea acestui carnagiu, cu răsturnarea bruscă de situație, era (cel puțin pentru Căpitan) ca un fulger pe un cer albastru și senin. Patru, probabil șase oameni morți, ceilalți împrăștiați prin pădure, șase mașini în flăcări, o casă care ardea până la temelii, un civil rănit și pe cale de a povesti oricui voia să asculte că o gașcă de neonaziști apăruseră la ușa lui fără mandat și încercaseră să răpească un bărbat și o fetiță pe care îi invitase acasă la prânz.

Când OJ și-a terminat raportul (de fapt, nu l-a terminat niciodată cu adevărat, ci doar a început să se repete, cuprins de isterie), Căpitanul a închis, s-a cufundat în fotoliul său pe rotile și a încercat să se gândească. Nicio operațiune sub acoperire nu mersese atât de spectaculos de prost, de la Bay of Pigs încoace – iar asta a fost chiar pe pământ american.

Biroul era mohorât și întunecat acum, că soarele se afla de cealaltă parte a clădirii, dar el nu a aprins lumina. Rachel îl sunase la interfon și el îi spusese sec că nu voia să vorbească cu nimeni, absolut nimeni.

Se simțea bătrân.

L-a auzit pe Wanless spunând: „Vorbesc despre potențialul de distrugere.“ Ei bine, nu mai era doar o chestiune de potențial, nu-i așa? *Dar o s-o prindem*, s-a gândit el, privind în gol prin cameră. *O s-o prindem*.

A apelat-o pe Rachel.

— Vreau să vorbesc cu Orville Jamieson cât mai repede, cât de repede poate fi adus aici, a spus el. Și vreau să vorbesc cu generalul Brackman din Washington. Prioritate maximă. Avem o situație potențial stânjenitoare în New York și vreau să-i comunic cât mai repede.

— Da, domnule, a spus Rachel respectuoasă.

— Vreau o întâlnire cu toți cei șase directori adjuncți la ora 19:00. Tot prioritate maximă. Și vreau să vorbesc cu șeful poliției de stat din New York.

Făcuseră parte din operațiunea de căutare, iar Căpitanul a vrut să le semnaleze acest lucru. Dacă urma să se arunce cu noroi, voia să se asigure că va

păstra o găleată barosană pentru ei. Dar voia, de asemenea, să le atragă atenția că, în spatele unui front unit, ar putea totuși să iasă cu toții din asta nesifonați.

A ezitat și apoi a zis.

— Și, când sună John Rainbird, spune-i că vreau să vorbesc cu el. Am o altă sarcină pentru el.

— Da, domnule.

Căpitanul a luat degetul de pe butonul intercomului. S-a așezat înapoi pe fotoliu și a studiat umbrele.

— Nu s-a întâmplat nimic care să nu poată fi reparat, le-a spus umbrelor.

Ăsta fusese mottoul lui toată viața – nu cusut pe o pânză și agățat pe perete, nu gravat pe o plachetă din cupru, ci imprimat pe inima lui ca un adevăr.

Nimic care nu putea fi reparat. Până în noaptea asta, până la raportul lui OJ, chiar crezuse asta. Era o filozofie care l-a dus departe pe copilul de miner sărac din Pennsylvania. Și încă mai credea în ea, deși într-o manieră momentan zdruncinată. Manders și soția lui probabil că aveau rude împrăștiate din New England până în California și fiecare dintre ele era o potențială pârghie. Existau destule dosare ultrasecrete chiar aici, în Longmont, pentru a se asigura că orice audiere în Congres cu privire la metodele Atelierului ar fi... ei bine, cam greu de auzit. Mașinile și chiar și agenții erau doar bunuri consumabile, deși avea să treacă mult timp până când se va putea obișnui cu adevărat cu ideea că Al Steinowitz nu mai era. Cine ar fi putut să-l înlocuiască pe Al? Puștoaica aia mică și tatăl ei aveau să plătească pentru ceea ce îi făcuseră lui Al, dacă nu pentru altceva. Va avea personal grijă de asta.

Dar fata? Putea fi doborâtă fata asta?

Existau căi. Existau metode de stârpire.

Dosarele McGee erau încă în căruciorul de bibliotecă. S-a ridicat, s-a dus la ele și a început să le răsfoiască agitat. S-a întrebat unde se afla John Rainbird în acest moment.

WASHINGTON, D.C.

1

În timp ce căpitanul Hollister se gândea la el, John Rainbird stătea în camera sa de la hotelul Mayflower și urmărea un joc de televiziune numit *The Crosswits*. Era dezbrăcat. Stătea pe scaun cu picioarele goale lipite și privea programul. Aștepta să se întunece. După ce se întuneca, aștepta să se facă târziu. După ce se făcea târziu, aștepta să se facă devreme.

Când se făcea devreme și forfota hotelului înceta, se termina și cu așteptarea lui, urca la etaj, în camera 1217, și îl omora pe doctorul Wanless. Apoi cobora aici și se gândea la orice i-ar fi spus Wanless înainte de a muri, iar cândva, după ce răsărea soarele, dormea puțin.

John Rainbird era un om împăcat. Era împăcat cu aproape toate – Căpitanul, Atelierul, Statele Unite. Era împăcat cu Dumnezeu, cu Satana și cu universul.

Dacă nu era încă pe deplin împăcat cu el însuși, asta era doar pentru că pelerinajul său nu se încheiase încă. Avea multe lovituri, multe cicatrici onorabile. Nu conta că oamenii îl ocoleau cu frică și dezgust. Nu a contat că își pierduse un ochi în Vietnam.

Nu a contat cât îl plăteau. El a luat banii și i-a cheltuit mare parte pe pantofi. Îi plăceau foarte mult pantofii. Avea o casă în Flagstaff și, deși se ducea rar, își trimitea toți pantofii acolo. Când avea ocazia, mergea acasă ca să-și admire pantofii – Gucci, Bally, Bass, Adidas, Van Donen. Pantofi...

Casa lui era o pădure ciudată; copaci de pantofi creșteau peste tot, iar el mergea din cameră în cameră admirând fructele-pantofi care creșteau pe ei. Dar, când era singur, mergea desculț. Tatăl său, un cherokee pursânge, fusese înmormântat desculț. Cineva îi furase mocasinii de înmormântare.

În afară de pantofi, John Rainbird era interesat doar de două lucruri. Unul

dintre ele era moartea. Propria moarte, desigur; de douăzeci de ani sau chiar mai mult se pregătea pentru acest eveniment iminent. Moartea fusese întotdeauna afacerea lui și era singura meserie în care excelase vreodată.

A devenit din ce în ce mai interesat de ea pe măsură ce îmbătrânea, așa cum un artist va deveni tot mai interesat de calitățile și de nivelurile luminii, așa cum scriitorii vor simți personajul și nuanțele ca niște nevăzători care citesc Braille. Ceea ce îl interesa cel mai mult era *plecarea* propriu-zisă... exhalarea propriu-zisă a sufletului... ieșirea din trup și din ceea ce ființele umane cunoșteau ca viață, și trecerea în altceva. Cum trebuie să fie să te simți pe tine însuți scăpând printre degete? Crezi că este un vis din care te vei trezi? E diavolul creștin acolo cu furca lui, gata să o înfigă în sufletul tău chinuit și să îl ducă în iad ca pe o bucată de carne dintr-un kebap? Simți bucurie? Știi că pleci? Ce văd ochii celor muribunzi?

Rainbird spera că va avea ocazia să afle singur. În meseria lui, moartea era adesea rapidă și neașteptată, ceva ce se întâmpla într-o clipită. Spera că, atunci când va veni propria moarte, va avea timp să se pregătească și să simtă totul. În ultima vreme, privea tot mai des fețele oamenilor pe care îi omora, încercând să afle această taină în ochii lor.

Îl interesa moartea.

Ce îl mai interesa, de asemenea, era fetița de care erau atât de preocupați. Această Charlene McGee. Căpitanul avea impresia că John Rainbird nu știa decât vag despre familia McGee și deloc despre Lotul Șase. De fapt, Rainbird știa aproape la fel de multe ca însuși Căpitanul – lucru care cu siguranță i-ar fi adus o sancțiune extremă dacă și Căpitanul ar fi știut. Suspectau că fata avea vreo putere mare, fie ea latentă sau manifestă – poate multiple puteri. Ar fi vrut să o întâlnească pe această fată și să vadă care erau puterile ei. Știa, de asemenea, că Andy McGee avea ceea ce Căpitanul numea „un potențial de control mental“, dar asta nu-l privea pe John Rainbird. El nu întâlnise încă un bărbat care să-l poată controla.

The Crosswits s-a încheiat. Au început știrile. Niciuna dintre ele nu era bună. John Rainbird stătea, fără să mănânce, fără să bea, fără să fumeze, curat, gol pe dinăuntru și pe dinafară și aștepta să vină ora uciderii.

2

Mai devreme în acea zi, Căpitanul se gândise cu neliniște la cât de silențios era Rainbird. Dr. Wanless nici nu l-a auzit. S-a trezit dintr-un somn adânc. S-a trezit pentru că un deget îl gâdila chiar sub nas. S-a trezit și a văzut un monstru de coșmar chiar deasupra patului său. Într-un ochi al arătării se reflecta lumina din baie, lumina pe care o lăsa mereu aprinsă când se afla într-o cameră străină. În locul unde ar fi trebuit să fie celălalt ochi se afla doar un crater gol.

Wanless a deschis gura ca să țipe, iar John Rainbird i-a ciupit nările cu degetele de la o mână și i-a acoperit gura cu cealaltă. Wanless a început să se zbată.

— Șșt! a zis Rainbird.

Vorbea cu blândețea binevoitoare a unei mame la vremea schimbatului scutecelor.

Wanless s-a zbătut și mai tare.

— Dacă vrei să trăiești, stai potolit și fă liniște, a zis Rainbird.

Wanless s-a uitat la el, s-a mai zbătut o dată și a rămas nemișcat.

— Vrei să taci? a întrebat Rainbird.

Wanless a dat din cap. Fața lui devenea foarte roșie.

Rainbird i-a dat drumul și Wanless a început să gâfâie răgușit. Un firicel de sânge îi curgea dintr-o nară.

— Cine… ești… Căpitanul… te-a trimis?

— Rainbird, a zis el serios. Căpitanul m-a trimis, da.

Wanless avea ochii cât cepele. A scos limba ca un șarpe și și-a umezit buzele. Stând pe pat cu așternuturile înfășurate în jurul gleznelor noduroase, părea cel mai bătrân copil din lume.

— Am bani, a șoptit el foarte repede. Am un cont deschis la o bancă elvețiană. Mulți bani. Toți ai tăi. Nu mai deschid gura niciodată. Jur în fața lui Dumnezeu!

— Nu bani vreau de la tine, doctore Wanless, a zis Rainbird.

Wanless s-a holbat la el, partea stângă a gurii rânjea dement, pleoapa dreaptă era căzută și tremura.

— Dacă vrei să fii în viață când răsare soarele, a zis Rainbird, o să vorbești cu mine, doctore Wanless. O să-mi ții o prelegere. Va fi un seminar pentru o singură persoană. O să fiu atent, un student silitor. Și o să te răsplătesc lăsându-te în viață, o viață pe care o vei trăi departe de Căpitan și Atelier. M-ai înțeles?

— Da, a zis Wanless răgușit.

— Ești de acord?

— Da… dar ce?

Rainbird i-a pus două degete pe buze și Wanless a tăcut imediat. Pieptul lui scobit a urcat și a coborât repede.

— O să spun două cuvinte, a zis Rainbird, și apoi începe prelegerea ta. Va include tot ce știi, tot ce suspectezi, tot ce speculezi. Ești pregătit pentru cele două cuvinte, doctore Wanless?

— Da, a zis doctorul Wanless.

— Charlene McGee, a zis Rainbird și doctorul Wanless a început să vorbească.

Cuvintele lui au venit încet, dar apoi au început să curgă. A vorbit. I-a oferit lui Rainbird istoria completă a testelor cu Lotul Șase și experimentul spectaculos. Rainbird știa deja multe din scenariu, dar Wanless a mai completat spațiile goale.

Profesorul a reluat întreaga predică pe care i-o ținuse în acea dimineață Căpitanului și de data asta n-a vorbit cu pereții. Rainbird a ascultat cu atenție, încruntându-se uneori, aplaudând încet și chicotind la metafora lui Wanless despre mersul la toaletă. Acest lucru l-a încurajat pe Wanless să vorbească și mai repede, iar când a început să se repete, așa cum fac bătrânii, Rainbird s-a aplecat din nou, i-a ciupit din nou nasul lui Wanless cu o mână și i-a acoperit din nou gura cu cealaltă.

— Scuze, a zis Rainbird.

Wanless s-a zbătut ca un pește sub greutatea lui Rainbird. Uriașul a apăsat cu mai multă presiune, iar când strădania lui Wanless de a se elibera a început să se diminueze, Rainbird a îndepărtat brusc mâna pe care o folosise pentru a-i astupa nasul bătrânului.

Sunetul respirației șuierătoare a bunului doctor era ca aerul care se scurge dintr-un pneu în care era înfipt un cui mare. Ochii i se roteau sălbatic în orbite, ca ochii unui cal înnebunit de frică… dar încă nu dezvăluiau nimic.

Rainbird l-a apucat de gulerul bluzei de pijama și l-a tras în lateral pe pat, astfel încât lumina albă și rece din baie să îi bată direct pe față.

Apoi a ciupit din nou nările doctorului.

Un bărbat poate supraviețui uneori mai mult de nouă minute fără leziuni cerebrale permanente, dacă i se taie aerul și rămâne complet tăcut; o femeie, cu o capacitate pulmonară ceva mai mare și un sistem de eliminare a dioxidului de carbon ceva mai eficient, poate rezista zece sau douăsprezece. Bineînțeles,

zbaterea și teroarea reduc cu mult acest timp de supraviețuire.

Dr. Wanless s-a zbătut cu putere timp de patruzeci de secunde, iar apoi eforturile sale de a se salva au început să slăbească. Mâinile lui loveau ușor granitul aspru în care se transformase chipul lui John Rainbird. Călcâiele lui băteau înăbușit pe covor semnalul retragerii. A început să saliveze pe palma plină de bătături a lui Rainbird.

Acesta era momentul.

Rainbird s-a aplecat și a studiat ochii lui Wanless cu o nerăbdare copilărească.

Dar era la fel, mereu la fel. Frica părea să dispară, locul ei fiind luat de o mare nedumerire. Nu mirare, nu o înțelegere profundă, o realizare sau o admirație, ci doar o nedumerire. Pentru o clipă, acei doi ochi nedumeriți au privit fix ochiul lui John Rainbird, iar Rainbird a știut că era văzut.

Neclar, poate, estompându-se tot mai tare pe măsură ce doctorul își pierdea cunoștința, dar era *văzut*. Apoi nu a mai fost nimic altceva decât o privire. Doctorul Joseph Wanless nu mai era cazat la hotelul Mayflower; Rainbird stătea pe patul lui cu o păpușă în mărime naturală.

Stătea nemișcat, cu o mână încă apăsată pe gura păpușii, iar cu cealaltă strângându-i nările. Era mai bine să fie sigur. Avea să rămână așa încă zece minute.

S-a gândit la ceea ce îi spusese Wanless despre Charlene McGee. Era posibil ca un copil mic să aibă o asemenea putere? A presupus că ar putea fi. În Calcutta văzuse un om care își băgase cuțite în corp – în picioare, în burtă, în piept, în gât – și apoi le scotea, fără să lase nicio rană. Ar fi posibil. Și cu siguranță era... interesant.

S-a gândit la aceste lucruri și apoi s-a trezit întrebându-se cum ar fi să ucidă un copil.

Nu făcuse niciodată un astfel de lucru cu bună știință (deși o dată pusese o bombă într-un avion de pasageri și bomba explodase, omorându-i pe toți cei șaizeci și șapte de la bord și poate că unu sau mai mulți dintre ei fuseseră copii, dar nu era același lucru; era impersonal). Asta nu era o meserie în care moartea copiilor să fie adesea necesară. La urma urmei, nu erau o organizație teroristă precum Armata Republicană Irlandeză sau Organizația pentru Eliberarea Palestinei, oricât de mult ar vrea să creadă unii oameni – unii dintre lașii din Congres, de exemplu – că erau.

La urma urmei, erau o organizație științifică.

Poate că, în cazul unui copil, rezultatul ar fi fost diferit. Ar putea exista o altă

expresie în ochi la sfârșit, ceva în afară de nedumerirea care îl făcea să se simtă atât de gol și atât de – da, era adevărat – atât de trist.

În moartea unui copil ar putea descoperi o parte din ceea ce avea nevoie să știe. Un copil ca această Charlene McGee.

— Viața mea este ca drumurile drepte prin deșert, a spus John Rainbird încetișor.

Privea absorbit la bilele de un albastru tern care fuseseră ochii doctorului Wanless.

— Dar viața ta nu este deloc un drum, prietene... bunul meu prieten.

L-a sărutat pe Wanless mai întâi pe un obraz și apoi pe celălalt. După care l-a întins înapoi pe pat și a aruncat un cearșaf peste el. Cearșaful a coborât ușor, ca o parașută, și a conturat nasul proeminent și acum fără suflare al lui Wanless.

Rainbird a ieșit din cameră. În acea noapte s-a gândit la fata care se presupune că putea aprinde focuri. S-a gândit foarte mult la ea. S-a întrebat unde era, ce se ascundea în mintea ei, ce visa. Se gândea cu afecțiune la ea, foarte protector. În momentul în care a adormit, la puțin peste 6 dimineața, era convins: fata avea să fie a lui.

TASHMORE, VERMONT

1

Andy și Charlie McGee au ajuns la cabana de pe lacul Tashmore la două zile după incendiul de la ferma familiei Manders. Willysul nu se afla într-o stare excelentă de la bun început, iar ruta noroioasă pe drumurile din pădure spre care Irv îi îndrumase nu contribuise prea mult la îmbunătățirea lui.

Când se lăsase amurgul peste ziua nesfârșită care începuse în Hastings Glen, erau la mai puțin de douăzeci de metri de capătul celui de-al doilea – și cel mai rău – dintre cele două drumuri forestiere. Sub ei, dar separată de o vegetație abundentă de tufișuri, se afla Route 22. Deși nu puteau vedea șoseaua, auzeau din când în când zgomotul mașinilor și al camioanelor care treceau. Au dormit în acea noapte în Willys, înveliți bine pentru a se încălzi. Au pornit din nou la drum în dimineața următoare – ieri-dimineață – puțin după ora 5, când lumina zilei nu era decât o fâșie albă la orizont.

Charlie era palidă, apatică și epuizată. Nu-l întrebase ce s-ar fi întâmplat cu ei dacă fuseseră organizate filtre și pe șoselele ce duceau spre Est. Era mai bine așa, pentru că, dacă era adevărat, aveau să fie prinși, și atunci s-ar fi terminat totul. Nici nu se punea problema să abandoneze Willysul; Charlie nu era în stare să meargă pe jos și, de altfel, nici el nu era.

Așa că Andy ieșise pe autostradă și toată ziua aceea de octombrie au bătut în lung și în lat drumuri secundare, sub un cer alburiu care promitea ploaie, dar fără să-și respecte promisiunea. Charlie dormea foarte mult, iar Andy își făcea griji pentru ea – se temea că își folosea somnul într-un mod nesănătos, pentru a fugi de cele întâmplate în loc să încerce să se împace cu situația.

S-a oprit de două ori la restaurantele de pe marginea drumului și a luat burgeri și cartofi prăjiți. A doua oară, a folosit bancnota de cinci dolari pe care i-o oferise șoferul dubei, Jim Paulson. Mărunțișul de la telefoane se împuținase.

Probabil că îi căzuse din buzunare în timpul nebuniei de la familia Manders, dar nu-și amintea. Mai dispăruse și altceva; acele locuri înspăimântător de amorțite de pe fața lui dispăruseră cândva în timpul nopții. Pe acelea nu-l deranja să le piardă.

Charlie abia a ciugulit din porția ei de burger și cartofi prăjiți.

Noaptea trecută opriseră într-un refugiu pe autostradă, la aproximativ o oră de la lăsarea întunericului. Refugiul era pustiu. Era toamnă și sezonul rulotelor Winnebago se încheiase. Un semn rustic de lemn spunea: FĂRĂ CAMPARE FĂRĂ FOCURI ȚINEȚI-VĂ CÂINII ÎN LESĂ $500 AMENDĂ PENTRU GUNOI ARUNCAT PE JOS.

— Tare civilizați mai sunt pe aici! a mormăit Andy și a luat-o pe panta de dincolo de marginea îndepărtată a parcării cu pietriș și a intrat într-un crâng, lângă un mic pârâu cu ape cristaline.

El și Charlie au coborât și au mers în liniște până la apă. Era încă înnorat, nu se vedeau stelele și noaptea părea extraordinar de întunecată. S-au așezat o vreme și au ascultat pârâul spunându-și povestea. A luat-o de mână pe Charlie, iar ea a izbucnit în plâns – suspine mari și dureroase, care păreau să o sfâșie.

A ținut-o în brațe și a legănat-o.

— Charlie, a murmurat el. Charlie, Charlie, nu! Nu plânge!

— Te rog să nu mă mai pui să fac asta vreodată, tati, a plâns ea. Pentru că, dacă mi-ai spune să o fac, aș face-o și, după... cred că m-aș omorî, deci te rog… te rog… niciodată…

— Te iubesc, a zis el. Liniștește-te și nu mai vorbi despre sinucidere! Nu vorbi prostii!

— Nu, a spus ea. Nu sunt prostii. Promite-mi, tati!

S-a gândit multă vreme și apoi a zis încet:

— Nu știu dacă pot, Charlie. Dar promit că încerc. E suficient?

Tăcerea ei tulburată era un răspuns suficient de bun.

— Și mie mi se face frică, a zis încet. Și tăticilor li se face frică. Dacă-ți vine să crezi.

Noaptea aceea au petrecut-o în mașină. Au pornit din nou la drum pe la 6 dimineața. Norii începuseră să dispară și, până la 10 dimineața, cerul devenise senin, ca într-o zi de vară indiană. Nu mult după ce au trecut granița statului Vermont, au văzut oameni care culegeau mere cățărați pe scări, legănându-se în vânt ca pânzele catargelor, și camioane pline cu mere MacIntosh, așezate frumos în coșuri din nuiele.

La 11:30, au ieșit de pe Route 34 pe un drum neasfaltat îngust, marcat cu semnul „PROPRIETATE PRIVATĂ“, și lui Andy i s-a luat o greutate de pe suflet. Au ajuns în sfârșit pe proprietatea lui Granther McGee.

Au mers încet spre helești, o distanță de doi kilometri și jumătate. Frunzele de octombrie, roșii și aurii, se învârtejeau pe drum în fața botului turtit al jeepului. Chiar când apa a început să strălucească printre copaci, drumul s-a bifurcat. Un lanț greu din oțel bloca drumul mai scurt, iar de lanț era agățat un semn galben ruginit: „INTERZIS ACCESUL LA ORDINUL ȘERIFULUI“. Majoritatea petelor de rugină se formaseră în jurul a șase sau opt găurele, iar Andy a presupus că vreun puști își petrecuse câteva minute de plictiseală estivală trăgând în semn cu pistolul său de calibrul .22. Dar asta se întâmplase cu ani în urmă.

A coborât din Willys și și-a scos brelocul de chei din buzunar, un petic de piele cu inițialele sale – A.McG. –, aproape șterse. Vicky îi dăruise acel breloc într-un an, de Crăciun, înainte ca Charlie să se nască.

A stat o clipă lângă lanț, uitându-se la breloc, apoi la chei. Erau aproape douăzeci. Cheile erau niște lucruri ciudate; puteai cataloga o viață după cheile care se a adunau pe brelocul omului. A presupus că unii oameni, fără îndoială oameni care ajunseseră la un grad de organizare mai mare decât el, își aruncau pur și simplu cheile vechi, la fel cum același gen de oameni buni la organizare își făceau un obicei din a-și curăța portofelele la fiecare șase luni sau cam așa ceva. Andy nu făcuse niciodată nici una, nici alta.

Avea cheia care deschisese ușa aripii de est de la Prince Hall din Harrison, unde fusese biroul lui. Apoi cheia lui de la biroul său. Cea de la biroul Departamentului de Engleză. Cheia de la casa din Harrison pe care o văzuse pentru ultima oară în ziua în care Atelierul îi omorâse soția și îi răpise fiica. Și încă două sau trei pe care nici măcar nu le putea identifica. Cheile erau niște lucruri ciudate, într-adevăr.

Vederea i s-a încețoșat. Dintr-odată i s-a făcut dor de Vicky și avea nevoie de ea așa cum nu se mai întâmplase de la primele săptămâni ca fugari. Era atât de obosit, atât de speriat și atât de plin de furie. În acel moment, dacă ar fi avut fiecare angajat al Atelierului aliniat în fața lui de-a lungul drumului lui Granther și dacă cineva i-ar fi înmânat un pistol-mitralieră Thompson...

— Tati?

Era vocea lui Charlie, anxioasă.

— Nu găsești cheia?

— Ba da, am găsit-o, a zis el.

Era printre celelalte, o cheie Yale pe care scrijelise cu briceagul inițialele T.P., pentru *Tashmore Pond*, „lacul Tashmore“. Fuseseră aici ultima dată în anul în care s-a născut Charlie, și acum Andy trebuia să zgâlțâie puțin cheia ca să se deblocheze lacătul. Apoi, încuietoarea s-a deschis și el a pus lanțul pe covorul de frunze de toamnă.

Au intrat cu Willysul și apoi a pus lanțul la loc.

Andy s-a bucurat să vadă că drumul era în stare proastă. Când veneau în mod regulat, în fiecare vară, stăteau trei sau patru săptămâni și mereu rezerva câteva zile în care să lucreze la drum – lua o încărcătură de pietriș de la balastiera lui Sam Moore și umplea cu el gropile cele mai mari, împrăștia excesul și apoi îl chema pe Sam însuși să vină cu excavatorul și să niveleze. Celălalt drum al bifurcației, mai larg, ducea spre aproximativ douăzeci de case și cabane înșirate pe malul apei, iar oamenii ăia aveau asociația lor de drumuri, cotizațiile anuale, întrunirea administrativă din august și toate cele (deși întrunirea administrativă era de fapt doar o scuză pentru încărcarea bateriilor până la Ziua Muncii din prima luni a lui septembrie și pentru a pune capăt unei alte veri), dar casa lui Granther era singura pe acest drum, pentru că Granther însuși cumpărase tot terenul pentru o nimica toată, în mijlocul crizei economice.

Pe vremuri, avuseseră o mașină de familie, un Ford mare. Se îndoia că mașina aia veche ar mai fi ajuns aici acum și chiar și Willysul, cu axele sale înalte, se împotmolise o dată sau de două ori. Andy nu se supăra deloc. Asta însemna că nimeni nu fusese aici.

— O să avem electricitate, tati? a întrebat Charlie.

— Nu, a spus el, și nici telefon. Nu îndrăznim să pornim electricitatea, puștoaico. Ar fi ca și cum am ridica un semn cu AICI SUNTEM. Dar sunt lămpi cu gaz și două rezervoare de petrol. Dacă nu au fost furate chestiile astea.

Asta îl îngrijora puțin. De ultima dată când au fost aici, prețul petrolului crescuse suficient de mult cât să facă furtul să merite, presupunea el.

— O să avem..., a început Charlie.

— Doamne, ferește! a zis Andy.

A frânat cât de tare a putut. Un copac căzut le bloca drumul, un mesteacăn imens și bătrân doborât de o furtună de iarnă.

— Deci mergem pe jos de aici. Doar un kilometru sau doi, oricum.

Mai târziu avea să se întoarcă cu fierăstrăul lui Granther să taie copacul. Nu voia să lase Willysul lui Irv parcat aici. Era prea vizibil.

I-a ciufulit părul.

— Haide!

Au coborât din mașină, Charlie s-a strecurat rapid pe sub mesteacăn în timp ce Andy s-a cățărat peste el cu grijă, încercând să nu se zgârie pe undeva. Frunzele trosneau plăcut sub picioarele lor în timp ce înaintau și pădurea mirosea a toamnă. Dintr-un copac, o veveriță i-a urmărit cum înaintau încet. Printre copaci au început să se întrevadă fâșii din albastrul cerului.

— Ce spuneai când eram la copac? a întrebat-o Andy.

— Dacă vom avea suficient petrol. În caz că trebuie să stăm peste iarnă.

— Nu, dar e suficient pentru început. Și o să tai multe lemne. Și tu o să cari multe lemne.

Zece minute mai târziu, au ajuns într-o poiană de pe malul lacului Tashmore. Au rămas o clipă în tăcere. Andy nu știa ce simte Charlie, dar pe el îl năpădise un val de amintiri prea puternic pentru a putea trece drept nostalgie. Amestecat în amintiri era visul lui din urmă cu trei dimineți – barca, râma care se zvârcolea, chiar și petele de cauciuc de pe cizmele lui Granther.

Cabana avea cinci camere, era din lemn, cu brâu din piatră. O punte se întindea spre lac până la debarcader. Cu excepția frunzelor și a vânturilor de trei ierni, locul nu se schimbase deloc. Aproape că se aștepta ca Granther să iasă la plimbare, purtând cămașa lui în carouri verzi și negre, făcându-i cu mâna și strigându-i să urce, întrebându-l dacă și-a luat în sfârșit permisul de pescuit, pentru că păstrăvii bruni încă mușcau bine la amurg.

Fusese un loc bun, un loc sigur. Departe, dincolo de lacul Tashmore, pinii luceau gri-verzui în lumina soarelui. *Copaci idioți*, spusese odată Granther, *nici măcar nu fac diferența între vară și iarnă*. Singurul semn de civilizație de partea cealaltă a lacului era debarcaderul din Bradford Town. Nimeni nu ridicase un centru comercial sau un parc de distracții. Vântul încă își spunea povestea printre copacii de aici. Șindrila era năpădită de mușchiul verde, iar acele de pin se îngrămădeau pe la colțuri și în jgheabul din lemn. Fusese aici în copilărie, iar Granther îi arătase cum să înfigă momeala în cârligul undiței. Avusese propriul lui dormitor aici, cu lambriuri din arțar și un pat îngust în care se trezea din somnul cu vise, în sunetul apei care se lovea de debarcader. Venise aici și ca bărbat, făcând dragoste cu soția lui în patul dublu care-i aparținuse cândva lui Granther și soției sale – acea femeie tăcută și oarecum amenințătoare care era membră a Societății Americane a Ateilor și care ți-ar fi explicat, dacă ai fi întrebat, cele mai mari treizeci de neconcordanțe ale Bibliei regelui Iacob sau,

dacă preferai, Aberația Ridicolă a teoriei universului ca un mecanism de ceasornic, totul, cu logica zdrobitoare și irevocabilă a unui om dedicat.

— Ți-e dor de mama, nu-i așa? a întrebat Charlie cu o voce tristă.

— Da, a încuviințat el. Așa este.

— Și mie, a zis Charlie. V-ați distrat aici, nu?

— Da. Hai, Charlie!

Ea s-a oprit, privindu-l insistent.

— Tati, va mai fi vreodată ca înainte? O să pot să mai merg vreodată la școală?

S-a gândit să mintă, dar o minciună era un răspuns prost.

— Nu știu, a zis el.

A încercat să zâmbească, dar nu putea; nici măcar să-și întindă buzele convingător nu putea.

— Nu știu, Charlie.

2

Uneltele lui Granther erau încă aranjate frumos pe raftul lor din hangarul de lângă debarcader și Andy a găsit un bonus la care sperase, dar nu-și făcuse iluzii: aproape două stive de lemne, tăiate frumos și uscate de timp. Cea mai mare parte din ele fusese tăiată chiar de el și era încă sub prelata zdrențuită și murdară cu care le acoperise. Două grămezi nu i-ar fi ajutat până la sfârșitul iernii, dar erau suficiente până termina de tăiat copacii căzuți în jurul terenului și se întorceau din nou la drum.

A luat fierăstrăul și s-a întors la copacul căzut și l-a tăiat suficient cât să facă loc mașinii să treacă. Se lăsase întunericul, iar el era obosit și înfometat. Nimeni nu se deranjase să fure din cămara bine aprovizionată; dacă fuseseră vandali sau hoți pe snowmobile în ultimele șase ierni, se limitaseră la capătul sudic al lacului, mai populat. Erau cinci rafturi pline cu supe Campbell's, sardine Wyman's și tocană de vită Dinty Moore și tot felul de conserve de legume. Mai era încă o jumătate de ladă de mâncare pentru câini Rival pe podea – o moștenire de la bunul și bătrânul câine al lui Granther, Bimbo –, dar Andy nu credea că se va ajunge la asta.

În timp ce Charlie se uita la cărțile de pe rafturile din sufrageria mare, Andy

s-a dus în cămara de zarzavaturi, aflată la trei trepte mai jos, în prelungirea cămării propriu-zise, a aprins un chibrit și a tras de inelul atașat de una dintre scândurile care căptușeau laturile micuței încăperi cu pământ pe jos. Scândura a ieșit și Andy s-a uitat înăuntru. După o clipă, a zâmbit. În interiorul ascunzătorii năpădite de pânze de păianjen se aflau patru borcane umplute cu un lichid limpede, cu aspect ușor uleios, care era tărie de casă – ceea ce Granther numea „otrava lui tati".

Chibritul îi ardea degetele lui Andy. L-a scuturat și a aprins altul. Asemenea predicatorilor încrâncenați din New England de pe vremuri (a căror descendentă directă era), Hulda McGee nu avea nicio simpatie, înțelegere sau toleranță față de plăcerile masculine simple și prostești. Fusese o atee puritană, iar acesta fusese micul secret al lui Granther, pe care i-l împărtășise lui Andy cu un an înainte de a muri. Pe lângă tărie, exista o cutiuță pentru jetoane de pocher. Andy a scos-o și a pipăit în fanta din partea de sus. S-a auzit un sunet puternic și a scos un teanc subțire de bancnote – câteva bancnote de zece și cinci și câteva de unu. Poate optzeci de dolari în total. Slăbiciunea lui Granther fusese *stud*-ul cu șapte cărți, o variantă de pocher, iar ăștia erau ceea ce el numea „banii lui de rezervă".

Al doilea chibrit i-a ars degetele și Andy l-a stins. Pe întuneric, a pus jetoanele de pocher la loc, cu bani cu tot. Era bine de știut că erau acolo. A astupat din nou ascunzătoarea și s-a întors prin cămară.

— Supă de roșii vrei? a întrebat-o pe Charlie.

Ce să vezi, găsise toate cărțile cu Winnie the Pooh pe unul dintre rafturi și acum se afla undeva în Pădurea Celor o sută de acri, cu Winnie și cu Aiurel.

— Sigur, a spus ea, fără să-și ridice privirea.

A făcut o oală mare de supă de roșii și a deschis fiecăruia câte o conservă de sardine. A aprins o lampă cu gaz după ce a tras cu grijă draperiile și a pus-o în mijlocul mesei. S-au așezat și au mâncat în tăcere. După aceea a fumat o țigară, aprinzând-o deasupra coșului lămpii. Charlie a descoperit sertarul cu cărți din comoda galeză a bunicii; erau acolo opt sau nouă pachete de cărți, fiecăruia dintre ele lipsindu-i un valet sau un doiar, sau ceva de genul ăsta, și și-a petrecut restul serii triindu-le și jucându-se cu ele, în timp ce Andy explora locul. Mai târziu, când a băgat-o în pat, a întrebat-o cum se simțea.

— În siguranță, a spus ea fără nicio ezitare. Noapte bună, tati!

Dacă era destul de bine pentru Charlie, era destul de bun și pentru el. A stat cu ea o vreme, dar fata a adormit repede și fără probleme, iar el a plecat după

ce i-a lăsat ușa deschisă ca să o audă dacă devenea agitată în timpul nopții.

3

Înainte de culcare, Andy s-a întors în pivniță, a luat un borcan cu rachiu, și-a turnat un pic într-un pahar de suc, a ieșit pe ușa glisantă și s-a dus pe terasă. S-a așezat pe un scaun pliant cu pânza mucegăită (s-a întrebat dacă se putea face ceva în privința asta) și a privit la apa întunecată și mișcătoare. Era un pic cam răcoare, dar câteva înghițituri mici din tăria lui Granther l-au ajutat să se încălzească destul de bine. Pentru prima dată de la acea urmărire teribilă pe Third Avenue, și el se simțea în siguranță și liniștit. A fumat și a privit peste lacul Tashmore. În siguranță și liniștit, dar nu pentru prima dată de la cele petrecute în New York. Pentru prima dată de când Atelierul revenise în viața lor în acea zi de august, cu paisprezece luni în urmă. De atunci, fie fugiseră, fie se adăpostiseră și, în ambele cazuri, nu-și găsiseră liniștea.

Își amintea că a vorbit cu Quincey la telefon, cu mirosul de covor ars în nări. El în Ohio, Quincey acolo, în California, pe care, în puținele sale scrisori, o numea mereu Regatul Magic al Cutremurelor. *Da, e un lucru bun,* spusese Quincey. *Sau ar putea să-i pună în două cămăruțe unde să lucreze cu normă întreagă pentru a menține 220 de milioane de americani în siguranță și liberi... Pun pariu că ar vrea să vadă exact ce poate copilul ăla să facă. Poate ar vrea să îl ia și să-l pună într-o cămăruță, ca să vadă dacă poate să-i ajute să țină lumea în siguranță pentru democrație. Și cred că asta e tot ce vreau să zic, prietene. A, și… ține capul la cutie!*

Crezuse că atunci era speriat. Nu știa ce înseamnă să fii speriat. Speriat era să vii acasă și să-ți găsești soția moartă, cu unghiile smulse. Îi smulseseră unghiile ca să afle unde era Charlie. Fata își petrecuse două zile și două nopți în casa prietenei sale Terri Dugan. Iar în luna următoare ar fi trebuit să vină Terri la ei acasă pentru o perioadă similară. Vicky o numise Marele Schimb din 1980.

Acum, stând pe terasă și fumând, Andy putea reconstitui cele întâmplate, deși atunci toată existența sa se desfășurase sub semnul durerii, al panicii și al furiei: fusese un noroc chior (sau poate puțin mai mult decât noroc) că reușise să-i prindă la timp.

Toată familia fusese supravegheată. Probabil multă vreme. Și, când Charlie

nu se întorsese acasă din tabăra de zi în acea după-amiază de miercuri și nu apăruse nici joi și nici joi seara, realizaseră probabil că Andy și Vicky s-au prins că sunt supravegheați. În loc să descopere că Charlie nu făcea altceva decât să stea la o prietenă la nici trei kilometri distanță, au tras concluzia că îșI ascunseseră fiica.

O greșeală nebunească, stupidă, dar nu fusese prima de acest fel din partea Atelierului – potrivit unui articol pe care Andy îl citise în *Rolling Stone*, Atelierul fusese implicat și avusese o mare influență asupra declanșării unei băi de sânge în cazul deturnării unui avion de către teroriștii aflați în slujba Armatei Roșii (deturnarea fusese dejucată, dar cu prețul a șaizeci de vieți omenești), în vânzarea de heroină către Organizație în schimbul unor informații despre grupuri cubanezo-americane, în mare parte inofensive, din Miami, și în preluarea de către comuniști a unei insule din Caraibe care fusese cunoscută cândva pentru hotelurile sale de milioane de dolari de pe plajă și pentru populația sa care practica voodoo.

Cu o astfel de serie de gafe colosale sub umbrela Atelierului, a devenit mai puțin dificil de înțeles cum agenții angajați să supravegheze familia McGee au putut confunda două nopți petrecute de un copil în casa unei prietene cu a da bir cu fugiții. După cum ar fi spus Quincey (și poate că așa a făcut), dacă cei mai eficienți dintre cei o mie și ceva de angajați ai Atelierului ar fi trebuit să se angajeze în sectorul privat, ar fi beneficiat de ajutoare de șomaj înainte de încheierea perioadei de probă.

Dar fuseseră greșeli nebunești de ambele părți, a reflectat Andy – și, dacă amărăciunea acelui gând se diminuase odată cu trecerea timpului, ea fusese cândva suficient de ascuțită pentru a provoca răni, o amărăciune cu mulți zimți, cu fiecare vârf ascuțit înmuiat în veninul vinovăției. Îl speriaseră cele insinuate de Quincey la telefon în ziua în care Charlie se împiedicase și căzuse pe scări, dar se pare că nu fusese suficient de speriat. Dacă ar fi fost, poate că s-ar fi ascuns.

Descoperise prea târziu că mintea umană poate fi influențată atunci când o viață, sau viața unei familii, începe să iasă din sfera normalului și să se îndrepte spre un tărâm al fanteziei pe care, de obicei, ți se cere să îl accepți doar în intervale de șaizeci de minute petrecute în fața televizorului sau poate pentru ședințe de o sută zece minute la cinematograf.

În urma conversației cu Quincey, un sentiment ciudat îl cuprinsese treptat: începuse să i se pară că era în permanență drogat. Îi ascultau telefonul? Îl

urmăreau? Exista posibilitatea să îi ia pe toți și să-i arunce în subsolul vreunui complex guvernamental? Avea tendința de a zâmbi prostește și de a privi aceste lucruri cum se adună, o tendință de a te purta civilizat și de a-ți ignora propriile instincte....

Afară, pe lacul Tashmore, o rafală întunecată și bruscă a alungat rațele de pe apă și au zburat spre vest. Răsărea o semilună, aruncând o strălucire argintie peste aripile lor deschise. Andy și-a aprins încă o țigară. Fuma prea mult, dar se întrevedea ocazia să se lase de fumat destul de curând; îi mai rămăseseră doar patru sau cinci.

Da, bănuise că îi era ascultat telefonul. Uneori se auzea un dublu clic ciudat după ce ridica receptorul și spunea „Alo!". O dată sau de două ori, când vorbise cu un cursant care îl sunase să îl întrebe despre o temă sau cu unul dintre colegii săi, conexiunea fusese întreruptă în mod misterios. Bănuise că ar putea exista microfoane prin casă, dar nu a răscolit niciodată locul în căutarea lor (oare bănuia că le-ar putea găsi?). Și, de câteva ori, bănuise – nu, fusese aproape sigur – că erau supravegheați.

Locuiseră în cartierul Lakeland din Harrison, iar Lakeland era arhetipul sublim al suburbiei. Într-o noapte de beție puteai să te învârți în jurul a șase sau opt străzi ore întregi, doar căutându-ți propria casă. Oamenii care le erau vecini lucrau la fabrica IBM din afara orașului, la fabrica de semiconductori din oraș sau predau la colegiu. Ai fi putut trasa două linii drepte cu o riglă pe o foaie cu venitul mediu al unei familii, linia de jos la optsprezece mii și jumătate, iar cea de sus la vreo treizeci de mii, și aproape toată lumea din Lakeland s-ar fi încadrat în intervalul dintre ele.

Ajungeai să cunoști mulți oameni. O salutai din cap pe stradă pe doamna Bacon, care își pierduse soțul și de atunci se recăsătorise cu vodca – și chipul ei o arăta; luna de miere cu vodca se jucase de-a iadul cu fața și cu silueta ei. Le salutai din priviri pe cele două fete cu Jaguarul alb care stăteau cu chirie în casa de la colțul dintre Jasmine Street și Lakeland Avenue – și te întrebai cum ar fi fost să petreci noaptea cu ele două. Vorbeai despre baseball cu domnul Hammond de pe Laurel Lane, în timp ce-și tundea mereu gardul viu. Domnul Hammond era de la IBM („Care înseamnă *I've Been Moved*[12]", îți spunea la nesfârșit, în timp ce mașina de tuns electrică bâzâia), era originar din Atlanta și era un fan înfocat al echipei Atlanta Braves. Îi detesta pe Big Red Machine din Cincinnati, ceea ce nu l-a făcut tocmai simpatic în cartier. Nu că lui

Hammond i-ar fi păsat. Aștepta doar ca IBM să-i înmâneze un nou set de documente de transfer.

Dar nu domnul Hammond era problema. Nici doamna Bacon nu era și nici acele două piersici apetisante în Jaguarul lor alb cu vopsea roșie mată în jurul farurilor. Ideea era că, după un timp, creierul tău își forma propria categorie subconștientă: oameni care se potrivesc în Lakeland.

Dar, în lunile de dinainte ca Vicky să fie ucisă și Charlie, răpită din casa familiei Dugan, în suburbie au apărut oameni care nu aparțineau acelei categorii. Andy nu le acordase atenție, spunându-și că ar fi o prostie să o alarmeze pe Vicky doar pentru că discuția cu Quincey îl făcuse paranoic.

Oamenii din duba gri-deschis. Bărbatul cu părul roșcat pe care îl văzuse tolănit la volanul unui Matador AMC într-o seară, apoi la volanul unui Plymouth Arrow în altă seară, vreo două săptămâni mai târziu, și apoi pe scaunul din dreapta al dubei gri la vreo zece zile după aceea. Prea mulți agenți de vânzări veneau la el. Existau seri în care se întorceau acasă după o zi de excursie sau după ce o duseseră pe Charlie la un film Disney, recent apărut, când avusese senzația că cineva fusese în casă, că lucrurile fuseseră mutate cât de puțin.

Sentimentul de a fi urmărit.

Dar nu-și închipuise că lucrurile vor merge mai departe de atât. Asta a fost greșeala lui prostească. Încă nu era pe deplin convins că fusese un acces de panică din partea lor. Poate că plănuiseră să o răpească pe Charlie și pe el, omorând-o pe Vicky pentru că era relativ inutilă – cine avea nevoie cu adevărat de o femeie dotată cu puteri paranormale, al cărei mare truc al săptămânii era să închidă ușa frigiderului din partea opusă a camerei?

Cu toate astea, treaba avea o calitate nesăbuită, grăbită, care l-a făcut să creadă că dispariția surprinzătoare a lui Charlie îi determinase să se miște mai repede decât intenționau. Poate ar fi așteptat mai mult dacă ar fi dispărut Andy de pe radar, dar nu fusese așa. Fusese Charlie, iar ea era cea de care erau cu adevărat interesați. Andy era convins de asta acum.

S-a ridicat și s-a întins, ascultând cum îi trosnea coloana vertebrală. Era timpul să se ducă la culcare, era timpul să înceteze să mai răscolească aceste amintiri vechi și dureroase. Nu avea de gând să-și petreacă restul vieții învinovățindu-se pentru moartea lui Vicky. La urma urmei, fusese doar un complice înainte de faptă. Și nici nu știa cât mai avea de trăit. Acțiunea de pe veranda lui Irv Manders nu-i scăpase lui Andy McGee. Voiau să-l distrugă.

Acum o voiau doar pe Charlie.

S-a dus la culcare și, după o vreme, a adormit. Visele lui nu erau liniștite. A văzut iar și iar linia de foc străbătând pământul bătătorit al curții, l-a văzut împărțindu-se pentru a face un inel de zână în jurul butucului de tăiat lemne, a văzut găinile sărind în aer ca niște artificii vii. În vis, simțea capsula de căldură în jurul lui, înălțându-se întruna.

A spus că nu mai avea de gând să stârnească focuri.

Și poate că așa era cel mai bine. Afară, luna rece de octombrie strălucea pe lacul Tashmore din Bradford, New Hampshire, peste apă și peste New England. La sud, strălucirea ei era văzută din Longmont, Virginia.

4

Uneori, Andy McGee avea presimțiri – și încă unele extraordinar de vii. De la experimentul din Jason Gearneigh Hall. Nu știa dacă presimțirile erau un fel de premoniții slabe sau nu, dar învățase să aibă încredere în ele atunci când le avea.

În jurul prânzului, în acea zi de august a anului 1980, a avut una puternică.

A început în timpul prânzului în sala Buckeye, cantina facultății de la ultimul etaj al clădirii Union. Știa momentul exact. Mâncase pui cu smântână și orez împreună cu Ev O'Brian, Bill Wallace și Don Grabowski, toți de la Departamentul de Engleză. Prieteni buni cu toții. Și, ca de obicei, cineva venise cu o glumă poloneză pentru Don, care le colecționa. Fusese gluma lui Ev, ceva legat de faptul că putea deosebi o scară poloneză de una obișnuită, deoarece scara poloneză avea cuvântul STOP scris pe treapta de sus. Râdeau cu toții când o voce mică și foarte calmă a vorbit în mintea lui Andy.

(*ceva nu e în regulă acasă*)

Asta a fost tot. Dar a fost de ajuns. Creștea în intensitate asemenea durerilor de cap când folosea prea mult impulsul. Numai că asta nu era o durere de cap. Toate emoțiile lui păreau să se înfășoare într-un ghem cu care se juca o pisică obraznică, încâlcindu-l.

Nu se mai simțea bine. Și-a pierdut apetitul pentru puiul cu smântână, care de la bun început nu fusese prea îmbietor. Stomacul a început să îi zvâcnească, iar inima îi bătea cu repeziciune, ca după o sperietură zdravănă. Și apoi degetele mâinii drepte au început brusc să pulseze, de parcă și le-ar fi prins

într-o ușă.

S-a ridicat brusc în picioare. Pe frunte îi curgea transpirație rece.

— Nu mă simt prea bine, a spus el. Bill, poți să-mi ții tu ora de la unu?

— Poeții aspiranți? Sigur, nicio problemă. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. O fi ceva de la mâncare.

— Ești cam palid, a spus Don Grabowski. Ar trebui să te duci la infirmerie, Andy.

— S-ar putea să fac asta, a spus Andy.

A plecat, dar fără nicio intenție de a merge la infirmerie. Era ora 12:15, campusul se lăsase pe tânjală în ultima săptămână, la sfârșitul verii, în ultima săptămână a ultimei sesiuni de examene. I-a salutat pe Ev, Bill și Don în timp ce se grăbea să iasă. Nu-i mai văzuse pe niciunul dintre ei din ziua aceea.

S-a oprit la parterul clădirii, a intrat într-o cabină telefonică și a sunat acasă. Nu răspundea nimeni. Nu exista niciun motiv real pentru care ar fi trebuit să răspundă cineva; cu Charlie la familia Dugan, Vicky ar fi putut fi la cumpărături, la coafor, ar fi putut fi la Tammy Upmore acasă sau chiar la prânz cu Eileen Bacon. Cu toate astea, emoțiile lui au mai urcat o treaptă. Aproape că țipau acum.

A ieșit din clădirea Union și a mers l-a început normal, după care a alergat până la mașină, care se afla în parcarea de la Prince Hall. A traversat orașul până în Lakeland. Conducea smucit și prost. A trecut pe roșu, a intrat în depășire și a fost cât pe ce să lovească un hipiot cu Olympia lui cu zece viteze. Hipiotul i-a arătat degetul din mijloc. Andy abia a observat. Inima i se zbătea în piept acum. Se simțea ca și cum ar fi luat amfetamină. Locuiau pe Conifer Place – în Lakeland, ca în multe alte zone suburbane construite în anii ’50, majoritatea străzilor păreau să poarte numele unor copaci sau arbuști. În căldura de la prânz, în august, strada părea ciudat de pustie. Asta nu făcea decât să-i sporească sentimentul că se întâmplase ceva rău. Strada părea mai largă cu atât de puține mașini parcate de-a lungul bordurilor. Nici măcar cei câțiva copii care se jucau ici și colo nu puteau să alunge acel sentiment ciudat de abandon; cei mai mulți dintre ei luau prânzul sau se aflau la locul de joacă. Doamna Flynn, de pe Laurel Lane, a trecut pe lângă el cu o pungă de cumpărături într-un cărucior pe roți, cu burta rotundă și umflată ca o minge de fotbal sub pantalonii elastici de culoarea avocadoului. De-a lungul și de-a latul străzii, aspersoarele se învârteau leneș, împrăștiind apă pe iarbă și curcubeie în aer. Andy a urcat pe bordură și apoi a frânat suficient de tare încât

să își blocheze pentru o secundă centura de siguranță și să împingă botul mașinii spre trotuar. A oprit motorul fără să scoată din viteză, lucru pe care nu-l făcea niciodată, și a urcat pe aleea cu cimentul crăpat pe care tot voia să o cârpească și pe care, cumva, părea că nu reușea niciodată să o facă. Mergea apăsat. A observat că jaluzelele de la fereastra mare a livingului (fereastra murală, așa îi spusese agentul imobiliar care le vânduse casa, *uite aici o fereastră murală obișnuită*) erau trase, dând casei un aspect conspirativ, secretos, care nu-i plăcea. Oare de obicei Vicky trăgea jaluzelele? Ca să țină cât mai mult afară căldura verii, poate? Nu știa. Își dădea seama că erau foarte multe lucruri pe care nu le știa despre viața ei atunci când el era plecat.

A apăsat pe clanță, dar ușa era încuiată. Vicky încuia ușa când el era plecat? Nu credea asta. Nu-i stătea în fire. Îngrijorarea lui – nu, acum era teroare – a crescut. Și totuși, a existat un moment (pe care nu avea să și-l recunoască niciodată mai târziu), un mic moment în care nu a simțit nimic altceva decât dorința de a se întoarce și a o lua la fugă. Fără să țină cont de Vicky, de Charlie sau de falsele justificări care aveau să vină mai târziu. Doar să fugă. În schimb, a bâjbâit în buzunar după chei. Fiind mult prea agitat, le-a scăpat și a trebuit să se aplece să le adune – cheile de la mașină, cheia de la aripa de est a Prince Hall, cheia înnegrită care descuia lanțul cu care bloca drumul lui Granther la sfârșitul fiecărei vizite de vară. Cheile aveau un mod ciudat de a se aduna. A găsit cheia de la casă în mănunchi și a descuiat ușa. A intrat și a închis-o în urma lui. Lumina slabă din living îi dădea încăperii un aspect bolnăvicios. Era cald. Și liniște. O, Doamne, era atât de liniște!

— Vicky?

Nu a răspuns. Asta însemna că nu era acolo. Își pusese pantofii de distracție, cum îi plăcea să spună, și plecase în vizită sau la piață. Doar că nu făcea niciunul dintre aceste lucruri. Era sigur de asta. Și mâna lui, mâna lui dreaptă... de ce îi pulsau degetele atât de tare?

— Vicky!

A intrat în bucătărie, unde se găseau o măsuță din plastic Formica și trei scaune. El, Vicky și Charlie mâncau de obicei micul-dejun în bucătărie. Un scaun era culcat într-o parte, ca un câine mort. Solnița era răsturnată și sarea era vărsată pe toată suprafața mesei. Fără să se gândească la ce face, Andy a luat puțină sare între degetele de la mâna stângă și a aruncat-o peste umăr, mormăind încet, așa cum făcuseră și tatăl lui, și Granther, înaintea lui: „Sare, sare, pun prinsoare că ghinionul dispare."

Pe aragaz era o oliță cu supă. Era rece. Conserva goală de supă zăcea pe bufet. Mâncare pentru o persoană. Dar ea unde era?

— Vicky! a strigat în timp ce cobora scările. Era întuneric acolo jos. Spălătoria și sufrageria, care se întindeau pe toată lungimea casei.

Nu răspundea nimeni.

S-a întors în bucătărie. Era curat și ordine. Două dintre desenele lui Charlie făcute la școala biblică de vară, la care participase în iulie, erau prinse pe ușa frigiderului cu ajutorul unor magneți mici în formă de legume. O factură de curent electric și una de telefon înfipte într-un cui, cu mesajul PLĂTEȘTE-LE PE ULTIMELE scris în josul paginii. Toate erau la locul lor și exista un loc pentru toate.

Doar că scaunul era dărâmat. Doar că sarea era vărsată.

Avea gura uscată și lipicioasă cum e cromul într-o zi de vară.

Andy s-a dus sus, s-a uitat prin camera lui Charlie, prin camera lor, prin camera de oaspeți. Nimic. S-a întors în bucătărie, a aprins lumina de pe scări și s-a dus jos. Mașina de spălat Maytag avea ușa deschisă. Uscătorul îl fixa cu ochiul sticlos al hubloului. Între cele două aparate, pe perete era agățat un goblen cumpărat de Vicky, pe care scria DRAGĂ, SUNTEM GATA SPĂLATE. S-a dus în sufragerie și a pipăit peretele să găsească întrerupătorul, ciudat de sigur că în orice moment o să simtă niște degete reci necunoscute peste ale lui, care îl vor ghida spre întrerupător. Apoi l-a găsit, în sfârșit, și neoanele fixate în tavanul fals au strălucit cu putere.

Ce cameră bună era asta! Petrecuse mult timp aici, reparând chestii, zâmbind mereu pentru că, în sfârșit, ajunsese așa cum toți spun că nu vor ajunge niciodată după ce termină facultatea. Toți trei petrecuseră mult timp aici jos. Aveau un televizor atașat de perete, o masă de ping-pong, un joc de table foarte mare. Mai multe jocuri care erau stivuite lângă un perete, alături de niște cărți cartonate în format mare așezate pe o masă joasă pe care Vicky o meșterise din scânduri uzate. Un perete tapetat. Pe pereți erau agățate mai multe pătrate afgane tricotate de Vicky, pe care le înrămase; glumise că era bună la pătrate individuale, dar nu era în stare să croșeteze o pătură întreagă. Într-o bibliotecă specială pentru copii, erau cărțile lui Charlie, toate aranjate cu grijă, în ordine alfabetică, așa cum o învățase Andy într-o seară plictisitoare cu ninsoare deasă, cu două ierni în urmă, lecție care încă o fascina.

O cameră bună.

O cameră goală.

Ar fi trebuit să se simtă ușurat. Premoniția, presimțirea, cum vrei să-i spui, fusese greșită. Pur și simplu nu era aici. A stins lumina și s-a întors în spălătorie.

Mașina de spălat cu încărcare frontală pe care o luaseră de la un talcioc cu șaizeci de dolari avea încă ușa deschisă larg. A închis-o fără să se gândească, așa cum a aruncat sarea peste umăr. Pe geamul din sticlă al mașinii era sânge. Nu mult. Doar trei sau patru picături. Dar era sânge.

Andy a rămas acolo, holbându-se la el. Era mai frig aici jos, prea frig, ca într-o morgă. S-a uitat la podea. Erau mai multe pete de sânge pe podea. Nici nu era uscat. Un geamăt abia auzit i-a ieșit din gură.

A început să dea ture prin spălătorie, care nu era altceva decât un alcov cu pereți albi de ipsos. A deschis coșul de rufe. Era gol, cu excepția unei șosete rătăcite. S-a uitat în dulapul de sub chiuvetă. Nimic în afară de Lestoil și Tide și Biz și Spic'n Span. S-a uitat sub scări. Nimic în afară de pânze de păianjen și piciorul din plastic al uneia dintre păpușile mai vechi ale lui Charlie – acel membru rupt care stătea răbdător aici jos și aștepta să fie redescoperit de Dumnezeu știe cât timp. A deschis ușa dintre mașina de spălat și uscătorul de rufe și masa de călcat a coborât cu zgomot și acolo, sub ea, cu picioarele legate astfel încât genunchii îi ajungeau chiar sub bărbie, cu ochii deschiși, sticloși și morți, era Vicky Tomlinson McGee, cu o lavetă îndesată în gură. În aer se simțea un miros gros și dezgustător de lac de mobilă Pledge.

L-a cuprins un val de greață și s-a împleticit, retrăgându-se un pas. A agitat mâinile în aer, ca și cum ar fi vrut să alunge această imagine oribilă, și a lovit panoul de control al uscătorului, care s-a activat. Hainele au început să se rostogolească înăuntru. Andy a scos un țipăt și apoi a fugit pe scări și s-a împiedicat cotind spre bucătărie, aterizând cu fruntea de linoleum. S-a ridicat în fund, respirând greu.

A revăzut totul. A revăzut totul cu încetinitorul, ca o reluare într-un meci, în care vezi fundașul blocat sau lovitura apărată spectaculos. I-a bântuit visele în zilele care au urmat. Ușa care se deschide, masa care cade în poziție orizontală cu un clinchet, ca o ghilotină, soția lui înghesuită în spațiul de dedesubt și cu o lavetă de lustruit mobila în gură. A retrăit momentul și, știind că urmează țipătul, și-a astupat gura cu antebrațul, mușcând din carne și înăbușind urletul. Era calmul fals al șocului, dar era bun și ăsta. Teama nedefinită a dispărut. Durerea pulsatilă din mâna dreaptă dispăruse. Și gândul care i s-a infiltrat în minte acum era la fel de rece ca liniștea care se instalase în el, rece ca șocul, și

gândul ăla era *CHARLIE.*

S-a ridicat, s-a dus spre telefon și apoi s-a întors spre scări. A stat în capătul scărilor o clipă, mușcându-și buzele, pregătindu-se, apoi a coborât. Uscătorul se învârtea încontinuu. Înăuntru nu era decât o pereche de blugi de-ai lui, iar nasturele de alamă era cel care scotea acel clinchet, în timp ce blugii se roteau și cădeau. Andy a oprit uscătorul și s-a uitat în dulapul cu masa de călcat.

— Vicky! a zis încet.

Ea se uita fix cu ochii ei morți – soția lui. Cea cu care se plimbase, pe care o ținuse de mână, cu care făcuse dragoste în întunericul nopții. Și-a amintit de noaptea în care ea băuse prea mult la o petrecere din facultate și îi ținuse capul cât a vomitat. Și amintirea aia s-a transformat în ziua în care spălase mașina și se dusese în garaj pentru o clipă ca să ia ceara de lustruit, iar ea a luat furtunul și a fugit în spatele lui și i l-a băgat în pantaloni. Și-a amintit de ziua căsătoriei, cum a sărutat-o în fața tuturor, cum a savurat sărutul acela, gura ei, gura ei însetată și moale.

— Vicky! a zis din nou și a oftat lung, tremurând.

A tras-o afară și i-a scos laveta din gură. Capul ei a căzut moale pe umerii lui. A văzut că sângele era de la mâna ei dreaptă, de unde îi smulseseră unghiile. Un firicel de sânge îi ieșea din nări și atât, nu mai era sânge altundeva. Gâtul ei fusese rupt dintr-o singură mișcare dură.

— Vicky! a șoptit.

Charlie! a șoptit mintea lui înapoi.

Liniștindu-se puțin, a înțeles că Charlie devenise cel mai important lucru acum. Incriminările erau pentru viitor.

S-a întors în sufragerie, fără să mai aprindă lumina de data asta. În celălalt capăt al camerei, lângă masa de ping-pong, era o canapea cu o cuvertură pe ea. A luat-o și s-a întors în spălătorie și a acoperit-o pe Vicky cu ea. Cumva, forma inertă a corpului ei sub cuvertură era o imagine și mai urâtă. Aproape îl hipnotiza. Avea să nu se mai miște niciodată? Cum era posibil?

I-a dezvelit fața și a sărutat-o. Buzele ei erau reci.

I-au smuls unghiile, s-a gândit stupefiat. *Doamne, i-au smuls unghiile!*

Și știa de ce. Voiau să știe unde era Charlie. Cumva, o pierduseră din vedere când s-a dus la Terri Dugan, în loc să vină acasă după tabăra de zi. Se panicaseră și acum perioada de monitorizare se terminase. Vicky era moartă – fie intenționat, fie pentru că vreun operator al Atelierului făcuse exces de zel. A îngenuncheat lângă Vicky și s-a gândit că poate, de frică, făcuse ceva mai

spectaculos decât să închidă ușa de la frigider din partea cealaltă a camerei. Poate i-a împins pe câțiva sau le-a luat pământul de sub picioare. Păcat că nu putuse să-i izbească de un perete cu cincizeci de kilometri la oră.

Poate că știau suficient cât să-și facă griji, a presupus el. Poate că li se dăduseră ordine specifice: *Femeia poate fi foarte periculoasă. Dacă face ceva – orice — să pună în pericol operațiunea, scăpați de ea. Repede.*

Sau poate pur și simplu nu voiau să lase martori. Până la urmă, ceva mai mult decât partea lor din dolarul contribuabilului era în joc.

Dar sângele. Ar trebui să se gândească la sânge, care nici nu era uscat când l-a descoperit, doar lipicios. Nu plecaseră de mult când a ajuns el.

Și mai insistentă, mintea lui spunea: *Charlie!*

A sărutat-o din nou și a spus:

— Vicky, mă întorc.

Dar n-a mai văzut-o pe Vicky niciodată.

A urcat și a căutat numărul familiei Dugan în agenda lui Vicky. A format numărul și a răspuns Joan Dugan.

— Bună, Joan! a spus el, și acum șocul îl ajuta: vocea lui era perfect calmă, ca într-o zi obișnuită. Pot să vorbesc cu Charlie puțin?

— Charlie? s-a mirat doamna Dugan. Păi, a plecat cu prietenii tăi. Profesorii. Nu… n-ar fi trebuit?

A simțit că se sufocă. Inima, poate. Dar nu avea rost s-o sperie pe această femeie cumsecade pe care o văzuse doar de patru sau cinci ori în toată viața lui. Nu l-ar fi ajutat nici pe el, nu ar fi ajutat-o pe Charlie.

— La naiba! a spus el. Speram să o mai prind acolo. Când au plecat?

Vocea doamnei Dugan s-a stins puțin.

— Terri, când a plecat Charlie?

O voce de copil a chițăit ceva. Nu a auzit ce. Mâna îi transpira pe receptor.

— Zice că acum vreo cincisprezece minute. Spălam rufele și nu am ceas. Unul dintre ei a venit și a vorbit cu mine. N-am făcut vreo gafă, domnule McGee, nu? Părea în regulă…

Îi venea să râdă ca un lunatic și să zică: *Spălai rufele, nu? Și soția mea. Am găsit-o îndesată sub masa de călcat. Ai scăpat azi, Joan!* Dar a spus doar:

— E în regulă. Veneau aici, presupun?

Întrebarea era pentru Terri, care a zis că nu știa. Minunat, s-a gândit Andy. Viața fiicei mele e în mâinile altei fete de șase ani.

Stătea agățat de un fir de ață.

— Trebuie să merg la piața din colțul străzii, i-a zis doamnei Dugan. O întrebați pe Terri dacă erau cu mașina sau cu furgoneta? În caz că-i văd.

De data asta a auzit-o pe Terri.

— Cu furgoneta. Au plecat cu o furgonetă gri, cum are tatăl lui David Pasioco.

— Mulțumesc, a zis el.

Doamna Dugan i-a zis că nu are pentru ce. Îi venea să urle în telefon: *Soția mea e moartă! Soția mea e moartă și tu de ce îți spălai rufele cât timp fiica mea urca într-o furgonetă gri cu doi străini?*

În loc să urle cuvinte grele, a închis și s-a dus afară. Căldura l-a izbit din plin și s-a clătinat puțin. Atât de cald era și când a venit? Părea mult mai cald acum. Venise poștașul. Din cutia poștală ieșea un fluturaș cu o reclamă la Woolco care nu fusese acolo înainte. Poștașul venise cât fusese jos, legănându-și soția moartă în brațe. Biata lui Vicky: îi scoseseră unghiile și, ce ciudat – mult mai ciudat decât felul în care se tot adună cheile pe inelul brelocului – cum adevărul morții ți se revelează din diverse unghiuri! Încercai să jonglezi, să te protejezi dintr-o parte, și realitatea te lovea fix din cealaltă parte. Moartea era un jucător de fotbal, s-a gândit, un mare nenorocit de fotbalist. Moartea e Franco Harris sau Sam Cunningham, sau Mean Joe Green. Și te tot doboară la linia de demarcație.

Mișcă-te, s-a gândit. Cincisprezece minute de avantaj nu era mult. Încă nu e un drum fără ieșire. Dacă nu cumva Terri Dugan nu face diferența între cincisprezece minute, o jumătate de oră sau două ore. *Nu contează, oricum. Pleacă mai repede!*

Și a plecat. S-a întors la mașină, care era parcată cu două roți pe trotuar. A deschis portiera șoferului și apoi s-a uitat lung la casa lui frumoasă din suburbie, pentru care jumătate de ipotecă era deja plătită. Banca te lăsa să-ți iei o „vacanță de plată“ două luni pe an, dacă aveai nevoie. Andy nu avusese niciodată nevoie. S-a uitat la casă în lumina soarelui care apunea și, din nou, a dat cu ochii de pliantul Woolco care ieșea din cutia poștală și *poc!*, moartea l-a lovit din nou. Privirea i s-a încețoșat și și-a încleștat fălcile.

S-a urcat în mașină și a condus spre strada lui Terri Dugan, fără să se bazeze pe credința rațională că le poate da de urmă, ci doar pe speranță oarbă. Nu și-a mai văzut casa de pe Conifer Place din Lakeland niciodată de atunci.

Conducea mai bine acum. Acum, că știa că trecuse ce era mai rău, conducea mult mai bine. A pornit radioul și Bob Seger cânta „Still the Same“.

A traversat Lakeland, mișcându-se cât de repede îndrăznea. Pentru o secundă plină de groază a uitat complet numele străzii, dar apoi și l-a amintit. Familia Dugan locuia pe Blassmore Place. El și Vicky glumiseră despre asta: Blassmore Place, cu case făcute de Bill Blass. A dat să zâmbească puțin la amintirea asta și – *jap!* – imaginea morții ei l-a lovit din nou, zguduindu-l.

A ajuns acolo în zece minute. Blassmore Place era o stradă scurtă și înfundată. O dubă mică și gri nu putea să întoarcă în capăt, unde un gard de sârmă despărțea strada de liceul John Glenn.

Andy a parcat furgoneta la intersecția dintre Blassmore Place și Ridge Street. Pe colț era o casă verde cu alb. Un aspersor stropea gazonul. În față erau doi copii, o fată și un băiat de aproximativ zece ani. Se dădeau pe rând pe un skateboard. Fata purta pantaloni scurți și avea o serie de julituri zdravene pe fiecare genunchi.

S-a dat jos din mașină și a mers spre ei. L-au examinat cu grijă din cap până în picioare.

— Bună! a spus el. O caut pe fiica mea. A trecut pe aici acum vreo jumătate de oră într-o dubă gri. Era cu… mă rog, cu niște prieteni. Ați văzut o dubă gri trecând pe aici?

Băiatul a dat din umeri nepăsător.

Fata a spus:

— Vă faceți griji pentru ea, domnule?

— Ați văzut duba, nu-i așa? a întrebat Andy politicos și i-a dat fetei un impuls slab. Prea mult ar fi fost contraproductiv. Ar fi putut să vadă duba mergând în orice direcție voia el, inclusiv spre cer.

— Da, am văzut o dubă, a zis ea.

A urcat pe skateboard și l-a ghidat spre hidrantul de la colț și apoi a sărit.

— S-a dus acolo sus.

A arătat mai departe pe Blassmore Place. Două sau trei intersecții mai sus era Carlisle Avenue, una dintre arterele principale ale orașului Harrison. Andy a intuit că pe acolo o luaseră, dar era bine să știe sigur.

— Mersi, a zis el și s-a urcat înapoi în furgonetă.

— Vă faceți griji pentru ea? a repetat fata.

— Da, puțin, a zis Andy.

A întors mașina și a mers pe Blassmore Place, la intersecția cu Carlisle Avenue. Totul era lipsit de speranță, complet lipsit de speranță. Simțea cum îl cuprinde panica, la început doar o zonă activă, dar avea să se răspândească. A

alungat-o, s-a concentrat să ajungă cât mai aproape de ei posibil. Dacă trebuia să folosească impulsul, avea să-l folosească. Putea să impulsioneze câte puțin fără să se simtă rău. I-a mulțumit lui Dumnezeu că nu-și folosise talentul – sau blestemul, dacă voiai să privești lucrurile așa – toată vara. Era treaz și plin de energie, dacă mai conta.

Carlisle Avenue avea patru benzi și semnalizarea se făcea doar cu un simplu semafor. În dreapta era o spălătorie auto și în stânga, un restaurant abandonat. Peste drum era un Exxon și un Mike's Camera Store. Dacă făcuseră stânga, înseamnă că se îndreptaseră spre centru. Dreapta, și ar fi fost pe drum spre aeroport și spre Route 80.

Andy a intrat la spălătorie. Un tip tânăr cu un păr incredibil de roșu și de sârmos, care se revărsa peste gulerul de un verde decolorat a țopăit spre el. Mânca o înghețată pe băț.

— Nu se poate, frate, a zis el înainte ca Andy să deschidă gura. S-a stricat sistemul de clătire acum o oră. E închis.

— Nu vreau să spăl mașina, a zis Andy. Caut o dubă gri care a trecut pe la intersecția asta acum vreo jumătate de oră. Fiică-mea era în ea și îmi fac griji pentru ea.

— Crezi că a înșfăcat-o careva? a întrebat el și a mușcat din înghețată.

— Nu, nimic de genul ăsta, a zis Andy. Ai văzut duba?

— O dubă gri? Hei, prietene, ai idee câte mașini trec pe aici într-o singură oră? Sau o jumătate de oră? E o stradă aglomerată, frate. Carlisle e o stradă foarte aglomerată.

Andy a arătat în spate.

— A venit dinspre Blassmore Place. Acolo nu e așa de aglomerat.

S-a pregătit de un impuls mic, dar nu a fost nevoie. Ochii tipului tânăr s-au aprins brusc. A rupt bățul în două ca pe un iadeș și a supt toată înghețata de pe unul din cioturi dintr-o singură sorbitură.

— Da, OK, a zis el. Am văzut-o. O să-ți zic ce am observat. A trecut peste pista noastră ca să prindă verde la semafor. Nu-mi pasă mie în mod special, dar îl irită în draci pe șeful meu când fac oamenii asta. Nu că mai contează azi, cu sistemul de clătit stricat, are alt motiv să fie iritat.

— Deci duba mergea spre aeroport.

Tipul a dat din cap, a aruncat bățul de la înghețată peste umăr și a început să mănânce din ce mai rămăsese.

— Sper să-ți găsești fata, prietene. Dacă nu te deranjează un mic sfat

nesolicitat, ar trebui să chemi poliția dacă ești chiar îngrijorat.

— Nu cred că ar ajuta prea mult, a zis Andy. În circumstanțele date.

S-a întors la mașină, a trecut și el peste pistă și a virat pe Carlisle Avenue. Acum mergea spre Vest. Zona era plină de benzinării, spălătorii, francize de fast-food, parcări de mașini la mâna a doua. Un drive-in anunța o seară cu două filme, *The Corpse Grinders* și *Bloody Merchants Of Death*. S-a uitat la chioșcul de bilete și a văzut masa de călcat ieșind din dulap și scârțâind ca o ghilotină. I s-a întors stomacul pe dos.

A trecut pe sub un semn care anunța că peste doi kilometri și jumătate intrai pe I-80. Dincolo de el, era un semn mai mic cu un avion pe el. OK, deci ajunsese până aici. Și acum, ce?

Dintr-odată, a tras pe dreapta în parcarea unui Shakey's Pizza. Nu avea rost să se oprească și să întrebe acolo. Așa cum spusese tipul de la spălătorie, Carlisle era o stradă aglomerată. Ar fi putut să-i impulsioneze pe oameni până le dădeau creierele afară pe urechi, dar mai rău s-ar fi încurcat. Era ori autostrada, ori aeroportul, oricum. Era sigur de asta.

Nu *încercase* niciodată să își provoace presimțirile. Pur și simplu le privea ca pe niște daruri atunci când veneau și de obicei le lua în serios. Acum stătea aplecat pe scaunul șoferului, atingându-și ușor tâmplele cu vârful degetelor și încercând să provoace una. Motorul era pornit, radioul la fel. The Rolling Stones. „Dance, little sister."

S-a gândit la Charlie. Se dusese la Terri cu hainele îndesate în ghiozdanul pe care îl purta peste tot. Probabil că asta o ajutase să-i prostească. Ultima dată când o văzuse, purta blugi și o bluză fără mâneci, de culoarea somonului. Avea două codițe împletite, așa cum avea mereu. Un la revedere nonșalant, tati, și un pupic și, Doamne, Charlie, unde ești acum?

Nu venea nimic.

Nu contează. Mai stai puțin. Acultă Rolling Stones. Shakey's Pizza. Alege-ți blatul, subțire sau pufos. Plătește și ridică-ți comanda, cum obișnuia Granther McGee să spună. Rolling Stones îndemnându-te să dansezi, dansezi, dansezi, surioară. Quincey spunând că probabil au băgat-o într-o cămăruță pentru ca 220 de milioane de americani să fie liberi și în siguranță. Vicky. La început le fusese greu să rezolve problema sexului. Îi era foarte frică. Zici că sunt Fecioara de Gheață, spusese printre lacrimi la prima încercare eșuată. Fără sex, vă rog, suntem britanici. Dar, cumva, experimentul Lotului Șase ajutase la asta – plenitudinea pe care au împărtășit-o a fost, în felul ei, ca un ritual de

împerechere. Totuși, fusese dificil. Puțin câte puțin. Tandrețe. Lacrimi. Vicky începând să răspundă, apoi devenind prea încordată, plângând *Nu, o să doară, nu, Andy, oprește-te!* Și, cumva, fusese experimentul Lotului Șase, experiența aia comună, cea care l-a făcut să persevereze, ca un spărgător de seifuri care știe că există o cale, mereu există o cale. Și apoi a venit o noapte în care au reușit. Apoi a venit o noapte în care a fost bine. Apoi, brusc, o noapte în care a fost extraordinar. *Dance, little sister, dance*. Fusese cu ea atunci când s-a născut Charlie. O naștere rapidă, ușoară. Rapid de reparat, ușor de satisfăcut…

Presimțirea se lăsa așteptată. Pista se răcea și el nu putea să aleagă. Aeroportul sau autostrada? Doamna sau tigrul?

Rolling Stones și-au încheiat cântecul. Au urmat Doobie Brothers, vrând să știe unde ai fi acum fără iubire. Andy nu știa. Soarele strălucea puternic. Benzile din parcarea de la Shakey's fuseseră vopsite recent. Erau foarte albe pe asfaltul negru. Parcarea era mai mult de trei sferturi ocupată. Era ora prânzului. Oare Charlie mâncase de prânz? Ar hrăni-o? Poate.

(*poate se vor opri să alimenteze la vreun Hojo de pe autostradă – până la urmă nu pot să conducă nu pot să conducă nu pot să conducă*)

Unde? Nu pot să conducă unde?

(*nu pot să conducă până în Virginia fără să facă o oprire, nu-i așa? Adică o fetiță trebuie să se oprească la pipi la un moment dat, nu-i așa?*)

Și-a îndreptat spatele, bucuros că reușise. Inspirația venise, pur și simplu. Nu aeroportul, care ar fi fost prima lui ipoteză, dacă se oprea doar la ghicit. Nu aeroportul, ci autostrada. Nu era complet sigur că presimțirea era de încredere, dar era destul de sigur. Și era mai bine decât să nu aibă niciun fel de idee.

A trecut cu roțile peste săgeata proaspăt vopsită care indica ieșirea și a virat pe Carlisle din nou. Zece minute mai târziu era pe autostradă, mergând spre Est cu un bon de la taxa de autostradă băgat într-un volum din *Paradisul pierdut* de pe scaunul din dreapta. Zece minute după aceea, Harrison, Ohio, era în urma lui. Începuse călătoria care avea să-l aducă în Tashmore, Vermont, paisprezece luni mai târziu.

Și-a păstrat calmul. A dat mai tare volumul radioului și asta ajuta puțin. Melodiile curgeau una după alta și el le recunoștea doar pe cele vechi, pentru că, practic, nu mai ascultase muzică pop de trei sau patru ani. Nu avea un motiv anume; pur și simplu se întâmplase. Aveau un avans, dar calmul insista cu logica lui rece că nu era un avantaj prea mare – și că și-ar fi căutat-o cu lumânarea dacă începea să accelereze pe banda de depășire la o sută și ceva de

kilometri la oră.

A menținut acul la puțin peste 90, gândindu-se că bărbații care au luat-o pe Charlie nu ar depăși limita de viteză de 90. Puteau să-și arate legitimațiile oricărui polițai care îi oprea pentru depășirea acestei limite, asta era adevărat, dar ar fi avut o anumită dificultate în a explica la fel de bine ce făceau cu un copil de șase ani care țipa. S-ar putea să-i încetinească, și, cu siguranță, i-ar cădea în dizgrație păpușarului care trăgea sforile la acest spectacol.

Poate că au drogat-o și au ascuns-o, i-a șoptit mintea. *Așa, dacă ar fi fost opriți la o sută și ceva, chiar și 130, nu trebuiau decât să-și arate legitimația și puteau să continue. Un polițist al statului Ohio ar face probleme unei dube care aparține Atelierului?*

Andy era chinuit de gândurile astea cât timp trecea de Ohio. În primul rând, s-ar putea să le fie teamă să o drogheze pe Charlie. Sedarea unui copil poate fi păcătoasă dacă nu ești expert… și s-ar putea să nu știe dacă sedativele afectează puterile pe care se presupune că le investigau. În al doilea rând, un polițist statal ar putea avea îndrăzneala să le confișteze duba sau cel puțin să-i rețină pe banda de avarie în timp ce verifică validitatea actelor de identitate. În al treilea rând, ei nu ar avea de ce să-și bată capul, deoarece nu știau că ar fi cineva pe urmele lor. Încă nu era ora unu. Andy trebuia să fie la colegiu până la ora două. Cei de la Atelier nu se așteptau ca el să ajungă acasă până la ora 2:20, cel mai devreme, și probabil că se bazau pe o perioadă cuprinsă între douăzeci de minute și două ore după aceea, înainte de a se da alarma. De ce să nu lenevească?

Andy a accelerat puțin.

Au trecut patruzeci de minute, apoi cincizeci. Părea mai mult. Începea să transpire puțin; îngrijorarea spărgea pojghița de gheață a calmului și a șocului. Oare duba era într-adevăr undeva în față sau totul fusese doar o iluzie?

Coloanele de mașini din trafic se formau și se rearanjau. A văzut două dube gri. Niciuna dintre ele nu semăna cu cea pe care o văzuse circulând prin Lakeland. Una dintre ele era condusă de un bărbat în vârstă, cu părul alb vâlvoi. Cealaltă era plină de ciudați care fumau iarbă. Șoferul a văzut privirea atentă a lui Andy și i-a arătat jointul. Fata de lângă el a ridicat degetul mijlociu, l-a sărutat tandru și l-a îndreptat spre Andy. Apoi au rămas în spatele lui.

Începea să-l doară capul. Traficul era infernal, soarele, puternic. Fiecare mașină avea elemente cromate care reflectau razele soarelui direct în ochii lui. A trecut pe lângă un semn care anunța ZONĂ DE POPAS 1,5 KM.

Fusese pe banda de depășire. Acum a semnalizat dreapta și s-a încadrat iar pe prima bandă. A lăsat viteza să scadă la 70, apoi la 65. O mașină sport mică a trecut pe lângă el și șoferul l-a claxonat plin de iritare.

ZONĂ DE POPAS, anunța semnul. Nu era spațiu de servicii, era doar o parcare în pantă cu o țâșnitoare și WC-uri. Erau patru sau cinci mașini parcate acolo și o dubă gri. *Acea* dubă gri. Era aproape sigur de asta. Inima îi bubuia în piept ca nebuna. A tras rapid de volan și cauciucurile au scos un scârțâit prelung.

A mers încet pe lângă intrare, spre dubă, uitându-se în jur, încercând să cuprindă totul dintr-o privire. Erau două mese de picnic, ambele ocupate de câte o familie. Un grup tocmai se pregătea să plece, mama punea resturile într-o geantă de transport de un portocaliu-aprins, tatăl și cei doi copii strângeau gunoaiele și le duceau la coș. La cealaltă masă erau doi tineri, un bărbat și o femeie, care mâncau sendvișuri și salată de cartofi. Între ei era un bebeluș care dormea în cărucior. Bebelușul purta o jachetă din denim cu elefanți dansatori imprimați pe ea. Pe iarbă, între doi ulmi frumoși și bătrâni, erau două fete de aproximativ 20 de ani care luau și ele prânzul. N-o vedea pe Charlie nicăieri și nici vreun bărbat care arăta suficient de tânăr sau de dur ca să fie de la Atelier.

Andy a oprit motorul. Își simțea pulsul în globii oculari. Duba părea goală. S-a dat jos din mașină.

O femeie în vârstă care se ajuta de un baston ieșea din toaleta femeilor și mergea încet spre un Biscayne vechi de culoarea vișinei. Un domn cam de aceeași vârstă cu ea s-a dat jos de la volan, a ocolit mașina prin spate, i-a deschis portiera și a ajutat-o să urce. S-a întors la volan și a pornit motorul Biscayne-ului. Au dispărut lăsând în urmă un nor de fum albastru și uleios.

S-a deschis ușa de la toaleta bărbaților și a ieșit Charlie. În stânga și în dreapta o flancau bărbați de aproximativ 30 de ani în geci sport, cămăși descheiate la primul nasture și pantaloni închiși la culoare. Charlie părea șocată. Se uita când la unul, când la celălalt. Lui Andy i s-a pus un nod în stomac. Charlie avea ghiozdanul în spate. Mergeau spre dubă. Charlie a zis ceva către unul din ei și el a clătinat din cap. Fata s-a întors către celălalt, care a ridicat din umeri și i-a zis ceva partenerului său peste capul lui Charlie. Acesta și-a dat acordul. S-au întors și au mers spre țâșnitoare.

Inima lui Andy bătea mai tare ca niciodată. Un val de adrenalină i-a inundat trupul. Era speriat, era foarte speriat, dar mai era ceva ce creștea înăuntrul lui – mânie, furie absolută. Furia era mai bună decât calmul. Era aproape dulce. Ăia

erau cei doi bărbați care-i omorâseră soția și-i răpiseră fiica și, dacă nu aveau socotelile încheiate cu Iisus, îi era milă de ei.

Înaintau spre țâșnitoare odată cu Charlie, cu spatele la el. Andy s-a dat jos din mașină și s-a ascuns după dubă.

Familia care-și terminase prânzul s-a urcat într-un Ford nou de dimensiuni medii. Mama i-a aruncat o privire indiferentă, obișnuită printre cei plecați la drum lung pe autostrăzile din America. Fordul s-a îndepărtat și Andy a văzut că avea număr de înmatriculare de Michigan. Acum mai rămăseseră trei autoturisme, plus duba gri și mașina lui Andy parcate în zona de popas. Una dintre mașini era a fetelor. Mai erau doi indivizi care se plimbau prin parcare și o persoană în cabina de informații, consultând harta I-80, cu mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

Andy nu avea niciun plan de acțiune.

Charlie a terminat de băut apă. Unul dintre cei doi bărbați s-a aplecat și a luat o înghițitură. Apoi s-au îndreptat înapoi spre dubă. Andy îi urmărea din ascunzătoarea lui. Charlie părea speriată, foarte speriată. Plânsese. Dintr-un impuls, Andy a încercat ușa din spate a mașinii, dar fără rezultat; era încuiată.

A ieșit brusc la vedere.

Au fost foarte rapizi. Andy a observat în ochii lor că l-au recunoscut imediat, chiar înainte să vadă bucuria pe fața lui Charlie.

— *Tati!* a strigat ea, făcându-i pe tinerii cu bebelușul să se întoarcă.

Una dintre fetele de sub ulmi și-a dus mâna pavăză la ochi ca să vadă mai bine ce se întâmplă.

Charlie a încercat să fugă spre el, dar unul dintre bărbați a apucat-o de umăr și a tras-o cu atâta putere spre el, încât i s-a răsucit ghiozdanul pe umeri. O clipă mai târziu, avea deja o armă în mână. O scosese de undeva de sub haina sport ca un magician care face un truc malefic. A pus pistolul la tâmpla lui Charlie.

Celălalt bărbat a început să se îndepărteze încet de Charlie și partenerul lui și să se apropie de Andy. Avea mâna în haină, dar nu era la fel de îndemânatic cum fusese partenerul lui; nu reușea să-și scoată arma.

— Pleacă de lângă dubă dacă nu vrei să pățească fiica ta ceva! a zis cel cu arma scoasă.

— *Tati!* a strigat Charlie din nou.

Andy s-a îndepărtat ușor de dubă. Celălalt tip, care chelea înainte de vreme, avea și el arma scoasă acum. A îndreptat-o spre Andy. Era la mai puțin de

cincisprezece metri distanță.

— Te sfătuiesc foarte sincer să nu te miști, a zis cu voce joasă. E un Colt .45 și face o gaură *imensă.*

Tipul tânăr cu soția și bebelușul de la masa de picnic s-au ridicat. El purta ochelari fără rame și părea serios.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat cu vocea impunătoare și pronunția specifică unui profesor universitar.

Bărbatul de lângă Charlie s-a întors spre el. Țeava armei s-a mutat puțin de lângă ea, astfel încât tânărul să o poată vedea.

— Chestiuni guvernamentale, a zis el. Stai unde ești, totul e în regulă.

Soția tânărului l-a prins de braț și l-a tras.

Andy s-a uitat la agentul care chelea și a zis cu o voce joasă și plăcută.

— Arma aia e mult prea fierbinte ca să poată fi ținută în mână.

Cheliosul s-a uitat la el, confuz. Apoi, brusc, a țipat și a scăpat pistolul, care a lovit asfaltul și s-a descărcat. Luată prin surprindere, una din fetele de sub ulmi a scos un strigăt. Cheliosul își ținea mâna și dansa pe loc. I-au apărut bășici albe, proaspete, pe palmă, ridicându-se ca aluatul de pâine.

Bărbatul care o avea pe Charlie s-a holbat la partenerul lui și, pentru o clipă, arma era îndreptată în altă direcție față de căpșorul ei.

— Ești orb, i-a spus Andy, trimițând un impuls puternic.

O durere groaznică l-a săgetat în creier.

Bărbatul a țipat brusc. I-a dat drumul lui Charlie și și-a dus mâinile la ochi.

— Charlie, a zis Andy pe o voce joasă și fiica lui a alergat la el și s-a agățat de picioarele lui într-o îmbrățișare mare și tremurândă.

Bărbatul din cabina de informații a fugit afară să vadă ce se întâmplă.

Cheliosul, încă ținându-se de mâna rănită, a alergat spre Andy și Charlie. Făcea niște grimase oribile.

— Acum dormi! a spus Andy scurt, trimițându-i din nou un impuls.

Cheliosul a căzut ca lovit de topor, cu fruntea lipită de asfalt. Soția tânărului serios a gemut.

Durerea de cap devenise aproape insuportabilă, dar bine măcar că era vară și că nu apucase să-și folosească impulsul pe vreun student lăsat pe tânjală încă din luna mai. Avea bateriile încărcate, dar numai Dumnezeu știa prețul efortului său din această după-amiază fierbinte de vară.

Bărbatul orbit se clătina pe iarbă, cu mâinile la ochi și țipând. A nimerit peste un butoi verde pe care scria PUNE GUNOIUL LA LOCUL LUI și a

căzut peste o grămadă de pungi de sendviș, doze de bere, chiștoace de țigări și sticle de suc.

— O, tati! Doamne, mi-a fost atât de frică! a zis Charlie și a izbucnit în plâns.

— Mașina noastră e acolo. O vezi? s-a trezit Andy spunând. Urcă și vin și eu imediat.

— Mami e aici?

— Nu. Urcă în mașină, Charlie.

Ăsta era un subiect de care avea să se ocupe mai târziu. Acum trebuia să se ocupe de martori.

— Ce dracu' e asta? a întrebat bărbatul din cabina de informații, buimac.

— Ochii mei! țipa bărbatul care-i pusese pistolul la tâmplă lui Charlie. *Ochii* mei, *ochii* mei! Ce mi-ai făcut la ochi, dobitocule?

S-a ridicat. Un ambalaj de sendvișuri i se lipise de mână. Se împleticea spre cabina de informații și bărbatul în blugi a intrat înapoi înăuntru.

— Du-te, Charlie!

— Vii și tu, tati?

— Da, într-o secundă. Acum du-te!

Charlie s-a dus, pletele ei blonde fluturând în vânt. Rucsacul îi atârna strâmb.

Andy a trecut pe lângă agentul care trăgea un pui de somn, s-a gândit să-i ia arma, dar a renunțat la idee. S-a dus la tinerii de la masa de picnic. *Ia-o încet*, și-a spus. *Ușor. Impulsuri mici. Nu te apuca să produci ecou. Obiectivul e să nu-i rănești în niciun fel.*

Tânăra și-a luat aproape agresiv bebelușul din cărucior, trezindu-l. Copilașul a început să plângă.

— Nu te apropia de mine, nebunule! a zis ea.

Andy s-a uitat la cei doi părinți.

— Nimic din toate astea nu are prea mare importanță, le-a zis și le-a trimis un impuls.

A simțit o nouă durere în ceafă.

Tânărului părea că i s-a luat o piatră de pe inimă.

— Ah, slavă Domnului!

Soția lui a schițat un zâmbet. Impulsul nu-și făcuse la fel de bine efectul și la ea; simțul matern fusese mai puternic.

— Ce bebeluș drăguț aveți! a zis Andy. Băiețel, nu?

Bărbatul orb a coborât de pe bordură, s-a împiedicat și s-a lovit cu capul de

portiera unui Pinto roșu, care probabil le aparținea celor două fete. A urlat. Îi dăduse sângele din rana de la tâmplă.

— *Sunt orb!* a țipat din nou.

Zâmbetul femeii a devenit radios.

— Da, e băiat, a zis ea. Îl cheamă Michael.

— Bună, Mike! a zis Andy și i-a ciufulit puful de pe cap.

— Nu înțeleg de ce plânge, a zis femeia. Dormea atât de bine până acum. Probabil îi e foame.

— Sigur, asta trebuie să fie, a zis soțul.

— Mă scuzați.

Andy s-a îndreptat spre cabina de informații. Nu avea timp de pierdut acum. Din clipă în clipă putea să apară cineva în acest haos de pe marginea drumului.

— Ce e, frate? a întrebat bărbatul în blugi. Arestează pe cineva?

— Nee, nu s-a întâmplat nimic, a zis Andy și i-a trimis un mic impuls.

Începea să se simtă foarte rău acum. Capul îi bubuia de durere.

— A, OK! Păi, eu încercam să-mi dau seama cum să ajung de aici la Chagrin Falls. Scuză-mă, a zis tipul și s-a întors în cabina de informații.

Cele două fete s-au retras la gardul de siguranță care separa parcarea de terenul privat din spate. Se uitau la el cu ochi cât cepele. Bărbatul orb bâjbâia învârtindu-se, cu brațele întinse. Înjura și plângea.

Andy a înaintat încet spre fete, ținându-și palmele întinse ca să le arate că nu ascunde nimic. A vorbit cu ele. Una dintre ele a întrebat ceva și el a răspuns. În scurt timp, le-a apărut zâmbetul pe buze. Andy le-a făcut cu mâna și amândouă au făcut cu mâna înapoi. Apoi a traversat repede peticul de iarbă până la mașină. Broboane de transpirație rece îi perlau fruntea, iar stomacul se revolta zgomotos. Se ruga să nu apară altcineva în parcare până plecau el și Charlie, pentru că nu mai avea pic de energie. Era complet epuizat. S-a așezat la volan și a pornit motorul.

— Tati, a șoptit Charlie și s-a aruncat în brațele lui, îngropându-și fața la pieptul lui.

El a strâns-o o clipă, apoi a ieșit cu spatele de pe locul de parcare. Simpla întoarcere a capului era pură agonie. Calul negru. După ce își folosea puterile, ăsta era gândul care îi venea mereu în minte. Lăsase calul negru să iasă din grajdul său undeva în hambarul întunecat al subconștientului, și acum galopa prin creierul lui.

Trebuia să meargă undeva și să se odihnească. Repede. Nu era capabil să

conducă prea multă vreme.

— Calul negru, a zis el răgușit.

Venea. Nu… nu. Nu venea; era acolo. *Tropa… tropa…* Da, era acolo. Era liber.

— *Tati, ai grijă!* a țipat Charlie.

Bărbatul orb se clătinase până ajunsese în calea lor. Andy a frânat. Orbul a început să bată cu pumnii în capotă și să strige după ajutor. În dreapta lor, tânăra mamă își alăpta copilul.

Soțul ei citea dintr-o carte. Bărbatul de la cabina de informații se dusese să discute cu cele două fete din Pintoul roșu – poate în speranța unei experiențe rapide suficient de perverse pentru a scrie despre ea în Penthouse Forum. Întins pe trotuar, cheliosul dormea în continuare.

Celălalt agent lovea încontinuu în capota furgonetei.

— Ajutor! striga. Am orbit! Dobitocul mi-a făcut ceva la ochi! *Sunt orb!*

— Tati! a gemut Charlie.

Pentru o clipă de nebunie, i-a venit să calce pedala accelerației până la podea. În ciuda înfiorătoarei dureri de cap, putea să-și imagineze scrâșnetul cauciucurilor și să simtă trecerea surdă a roților peste trupul omului care o răpise pe Charlie și îi pusese un pistol la tâmplă. Poate că el fusese cel care îi vârâse laveta în gură lui Vicky, ca să nu țipe când îi smulgeau unghiile. Ce satisfacție ar avea să-l omoare... numai că, în felul ăsta, cu ce s-ar mai deosebi de ei?

A apăsat în schimb pe claxon. Zgomotul a fost ca o suliță de agonie în capul lui. Bărbatul orb a sărit ca ars din calea mașinii. Andy a tras de volan și a trecut pe lângă el. Ultimul lucru pe care l-a văzut în oglinda retrovizoare, în timp ce conducea pe banda de accelerare, a fost bărbatul orb așezat pe trotuar, cu fața schimonosită de furie și de oroare... și tânăra mamă care îl ridica liniștită pe umăr pe bebelușul Michael pentru a-l face să râgâie.

S-a alăturat fluxului de trafic al autostrăzii fără să se uite. S-a auzit un claxon; cauciucurile au scrâșnit. Un Lincoln mare l-a ocolit la timp, iar șoferul și-a fluturat pumnul spre ei.

— Tati, ești bine?

— O să fiu bine, a zis el, iar vocea părea să-i vină de departe. Charlie, uită-te la bonul de la taxa de autostradă și vezi care e următoarea ieșire.

Traficul se estompa în fața ochilor săi. S-a dublat, s-a triplat, s-a reîntregit, apoi a alunecat din nou în fragmente caleidoscopice. Soarele se reflecta din

toate elementele cromate ale mașinilor.

— Și pune-ți centura, Charlie!

Următoarea ieșire era către Hammersmith, la treizeci de kilometri mai sus. Cumva, a reușit să ajungă. S-a gândit mai târziu că doar conștiința faptului că Charlie stătea alături, depinzând de el, l-a ținut în alertă. La fel cum Charlie l-a ajutat să treacă peste toate lucrurile care au urmat – conștiința faptului că Charlie avea nevoie de el. Charlie McGee, ai cărei părinți avuseseră cândva nevoie de două sute de dolari.

La baza rampei către Hammersmith era un motel Best Western, la care Andy a reușit să obțină o cameră fără vedere la autostradă. A folosit un nume fals.

— Vor fi pe urmele noastre, Charlie, a zis el. Trebuie să dorm. Dar numai până se întunecă, nu ne permitem mai mult timp… doar atât se poate. Să mă trezești când se întunecă.

Charlie a comentat ceva, dar el s-a prăbușit pe pat fără să mai audă nimic. Lumea se încețoșa până la o nuanță de gri, apoi griul a dispărut și întunericul a pus stăpânire peste tot, acolo unde durerea nu putea ajunge. Nu exista durere și nu existau vise. Când Charlie l-a scuturat ca să-l trezească, în acea seară fierbinte de august, la 7:15, în cameră era o căldură sufocantă, iar hainele îi erau îmbibate de sudoare. Fata încercase să facă să funcționeze aparatul de aer condiționat, dar nu reușise să înțeleagă comenzile.

— E OK, a zis el.

Și-a coborât picioarele pe podea și și-a strâns capul în mâini, să mai atenueze durerea.

— E mai bine, tati? a întrebat ea îngrijorată.

— Puțin, a zis el.

Și chiar era… dar doar puțin.

— O să ne oprim curând și mâncăm ceva. Asta o să ajute.

— Unde mergem?

A clătinat încet din cap. Avea doar banii cu care plecase de acasă în dimineața aceea – cam șaptesprezece dolari. Avea cardurile Master Charge și Visa, dar camera de motel a plătit-o cu cele două bancnote de douăzeci de dolari pe care le ținea mereu în portofel (*banii mei pentru urgențe, îi spunea uneori lui Vicky, în glumă, dar cât de adevărat se dovedise a fi!*), în loc să le folosească pe oricare dintre ele. Folosirea cardurilor ar fi fost echivalentă cu un semn de atenționare: CĂTRE PROFESORUL FUGAR ȘI FIICA LUI. Cei șaptesprezece dolari le-ar fi ajuns să cumpere niște burgeri și să facă o dată plinul de benzină. Apoi ar fi

rămas lefteri.

— Nu știu, Charlie, a zis el. Departe.

— Când o luăm pe mami?

Andy s-a uitat la ea și durerea de cap a început să se întețească. S-a gândit la picăturile de sânge de pe podea și de pe hubloul mașinii de spălat. S-a gândit la mirosul de spray de mobilă.

— Charlie...

Atât a apucat Andy să spună. Cuvintele erau oricum de prisos.

În ochii ei se citea groaza și bărbia a început să-i tremure.

— O, nu, tati… te rog, spune-mi că nu!

— Charlie...

— *Te rog, spune-mi că nu!* a țipat ea.

— Charlie, oamenii ăia care...

— Te rog, spune-mi că e *bine*, spune-mi că e bine, spune-mi că e *bine*!

Camera, era atât de cald în cameră, aerul condiționat era oprit, doar asta era problema, dar era atât de *cald*, îl durea capul, nădușea tot și, de data asta, nu era o sudoare rece, ci fierbinte, ca uleiul *încins*...

— Nu! spunea Charlie. Nu, nu, nu, nu, nu!

Clătina din cap. Buclele ei fluturau în stânga și în dreapta, imaginea ducându-l cu gândul, în mod absurd, la prima oară când el și Vicky o duseseră la parcul de distracții, în carusel...

Nu era numai lipsa aerului condiționat.

— Charlie! a urlat el. Charlie, cada! *Apa!*

Fata a scos un țipăt. A întors capul spre ușa deschisă de la baie și a văzut o strălfulgerare albastră, ca un bec care se arde. Para de duș a alunecat de pe perete și a căzut în cadă, răsucit și negru. Câteva plăci de faianță albastră s-au făcut zob.

Abia a reușit s-o prindă când a căzut plângând.

— Tati, îmi pare rău, îmi pare rău...

— Nu-i nimic, a zis el tremurând și a luat-o în brațe.

Din baie, un fum subțire ieșea din cadă. Toate suprafețele de porțelan se fisuraseră instantaneu. Era ca și cum întreaga baie fusese trecută printr-un cuptor de ardere puternic, dar defectuos. Prosoapele ardeau mocnit.

— Vreau să vină mami, a plâns ea.

Andy a dat din cap. Și el voia. A ținut-o pe Charlie strâns la piept. În aer plutea un miros toxic. Charlie aproape că îi prăjise într-o clipă pe amândoi.

— O să fie bine, i-a spus legănând-o ușor, dar fără s-o creadă cu adevărat.

Dar asta era predica, era Psaltirea, vocea adultului cu experiență care răzbate în abisul mizerabil al copilăriei traumatizate; era lampa de veghe care nu putea să alunge monstrul din dulap, ci doar să-l țină la distanță o vreme; era vocea fără putere care trebuie să vorbească oricum.

— O să fie bine, i-a spus, fără să creadă asta cu adevărat, știind, așa cum orice adult știe în inima lui, că nimic nu e vreodată bine. O să fie bine!

Plângea și el. Nu mai putea să se abțină. Lacrimile îi veneau în valuri și o strângea la piept cât de tare putea.

— Charlie, îți jur, totul va fi bine la un moment dat.

5

Singurul lucru pe care nu reușiseră să i-l pună-n cârcă – oricât de mult și-ar fi dorit – a fost uciderea lui Vicky. În schimb, aleseseră să șteargă pur și simplu ceea ce se întâmplase în spălătorie. Mai puține probleme pentru ei. Uneori – nu des – Andy se întreba ce ar fi putut bănui vecinii lor din Lakeland. Colectori de taxe? Probleme conjugale? Poate un viciu legat de droguri sau un incident de abuz asupra copilului? Nu cunoscuseră pe nimeni din Conifer Place suficient de bine încât subiectul să devină ceva mai mult decât o banală discuție la masă, o temă de interes temporar, doar până când banca la care plăteau ratele le-a confiscat casa.

Stând acum pe ponton și privind în întuneric, Andy s-a gândit că, în acea zi, se poate să fi avut mai mult noroc decât bănuise (sau reușise să aprecieze). Ajunsese prea târziu pentru a o salva pe Vicky, dar plecase înainte de sosirea Băieților de la Curățenie.

Nu apăruse niciodată nimic despre asta în ziar, nici măcar o știre despre cum – ce chestie! – un profesor de engleză pe nume Andrew McGee și familia sa dispăruseră pur și simplu. Poate că și afacerea asta fusese mușamalizată de Atelier. Cu siguranță că fusese dat dispărut; unul sau toți colegii cu care luase prânzul în acea zi ar fi făcut asta. Dar nu ajunsese în ziare și, desigur, colectorii de taxe nu-și fac reclamă.

— Ar fi dat vina pe mine dacă ar fi putut, a zis el, fără să-și dea seama că vorbise cu voce tare.

Dar nu puteau să facă asta. Medicul legist ar fi putut stabili cu exactitate ora decesului și, lui Andy, care fusese în văzul unei terțe părți dezinteresate (ca să nu mai pomenim de cursul de engleză de la 10 la 11:30, la care asistaseră 25 de părți terțe dezinteresate) toată ziua aceea, nu i s-ar fi putut face o înscenare ca să fie desemnat vinovat. Chiar dacă nu ar fi fost în stare să-și demonstreze clar toate mișcările în acea perioadă critică, tot nu exista un motiv plauzibil.

Așa că cei doi au omorât-o pe Vicky și apoi s-au dus repede după Charlie –, dar nu fără să-i anunțe pe cei pe care Andy îi numea Băieții de la Curățenie (și îi și vedea cu ochiul minții așa, tineri cu fața netedă îmbrăcați în salopete albe).

Și la ceva timp după ce plecase și el după Charlie, poate chiar cinci minute, dar cu siguranță nu mai mult de o oră, Băieții de la Curățenie ar fi oprit la ușa lui. Cât Conifer Place își făcea siesta, Vicky fusese curățată.

Poate s-au și gândit – și nu au greșit – că o soție dispărută ar fi fost o problemă mai mare pentru Andy decât una moartă. Fără corp, nu putea fi estimată ora decesului. Fără ora decesului, nu exista un alibi. Ar fi fost supravegheat, menajat și țintuit la pământ politicos. Bineînțeles că ar fi pus pe fir descrierea lui Charlie – și pe cea a lui Vicky, de altfel –, dar Andy nu ar fi fost liber să plece pur și simplu de unul singur. Așa că ea fusese Curățată, iar acum nici măcar nu știa unde era îngropată. Sau poate că fusese incinerată. Sau...

Ah, rahat, de ce-ți faci asta?

S-a ridicat brusc și a vărsat ce mai rămăsese din otrava lui Granther peste balustradă. Toate astea erau în trecut; nu putea să schimbe nimic; sosise timpul să le depășească.

Un truc bun, dacă reușeai să-l faci.

S-a uitat la formele întunecate ale copacilor și a strâns paharul în mâna dreaptă și din nou acea promisiune i-a revenit în minte.

Charlie, îți jur, totul va fi bine la un moment dat.

6

În iarna aceea în Tashmore, mult după dimineața mizerabilă din motelul din Ohio, păruse că previziunea lui disperată se adeverise.

Nu fusese o iarnă idilică pentru ei. Nu mult după Crăciun, Charlie răcise și i-a curs nasul și a tușit până la începutul lui aprilie, când i-a trecut în sfârșit

răceala.

O vreme a avut febră. Andy i-a dat jumătăți de aspirină și și-a spus că, dacă nu-i trecea febra în trei zile, va trebui să o ducă la doctor, peste lac, în Bradford, indiferent de consecințe. Dar febra a scăzut și, restul iernii, răceala a rămas doar un disconfort pentru Charlie. Andy a reușit să se aleagă cu un caz minor de degerătură într-o zi memorabilă din martie și aproape a reușit să le dea foc amândurora într-o noapte infernal de rece de februarie, umplând prea tare soba cu lemne. În mod ironic, Charlie a fost cea care s-a trezit în mijlocul nopții și și-a dat seama că era prea cald în cabană.

Pe 14 decembrie au sărbătorit ziua lui și pe 24 martie au sărbătorit-o pe a lui Charlie. Avea deja opt ani și uneori Andy se uita contrariat la ea, de parcă atunci o vedea pentru prima dată. Nu mai era o fetiță; era înaltă până deasupra cotului său. Îi crescuse din nou părul și și-l împletea ca să nu-i intre în ochi. Se făcea frumoasă. Deja era, chiar și cu nasul roșu.

Nu aveau mașină. Willysul lui Irv Manders înghețase complet în ianuarie și Andy credea că blocul motor se fisurase. O pornise în fiecare zi, mai mult dintr-un simț al responsabilității decât din orice alt motiv, pentru că niciun 4×4 nu i-ar fi scos de pe terenul lui Granther după Anul Nou. Zăpada, nederanjată de nimeni, în afară de urmele veveriților, câteva căprioare și un raton insistent care venea plin de speranță să miroasă gunoiul, era de aproape un metru atunci.

În magazia mică din spatele cabanei erau schiuri vechi – trei perechi, dar lui Charlie nu îi erau bune niciunele. Mai bine. Andy a ținut-o înăuntru cât a putut de mult. Puteau să supraviețuiască cu răceala ei, nu voia să riște să facă iar febră.

A găsit o pereche veche de clăpari de la Granther, prăfuiți și crăpați de la trecerea timpului, înghesuiți într-un ambalaj de la hârtia igienică, sub masa unde bătrânul rindeluise obloane și făcuse uși cândva. Andy i-a uns, le-a verificat flexibilitatea și apoi și-a dat seama că încă nu putea să încalțe clăparii lui Granther fără să-i umple cu bucăți de ziar în vârf. Era ceva amuzant la imaginea asta, dar i se părea și puțin de rău augur. S-a gândit mult la Granther în iarna aceea lungă și s-a întrebat ce ar fi crezut despre situația lor dificilă.

De mai bine de cinci ori în iarna aia și-a montat schiurile de fond (nu aveau închizători moderne, doar niște curele, catarame și inele încâlcite care îl iritau și îl încurcau) și s-a chinuit să își croiască drum pe lacul Tashmore, larg și înghețat, către Debarcaderul Bradford. De acolo, un drum mic și șerpuit ducea

spre sat, ascuns bine între dealuri, la trei kilometri și ceva în estul lacului.

Mereu pleca înainte să se crape de ziuă, cu rucsacul lui Granther în spinare, și niciodată nu se întorcea înainte de 3 după-amiaza. Odată, abia dacă a reușit să ajungă înainte să se pornească o furtună care l-ar fi lăsat orb și fără direcție, plimbându-se aiurea pe gheață. Charlie a strigat de fericire când a intrat – și apoi a avut un acces de tuse lung și îngrijorător.

Excursiile în Bradford erau pentru provizii și haine pentru el și Charlie. Avea banii de cheltuială ai lui Granther și, mai târziu, a spart trei cabane mai mari din capătul lacului Tashmore și a furat bani. Nu era mândru de asta, dar era necesar pentru supraviețuire. Cabanele pe care le-a ales s-ar fi putut vinde pe piața imobiliară cu optzeci de mii de dolari bucata și a presupus că proprietarii își permiteau să piardă cei treizeci, patruzeci de dolari ascunși în borcanul de prăjiturele. Singurul lucru de care s-a mai atins în iarna aia a fost un butoi mare cu petrol din spatele unei cabane mari și moderne care se numea în mod bizar Cabana CONFUZIE. Din butoiul ăsta a luat aproximativ o sută cincizeci de litri de petrol.

Nu-i plăcea să meargă în Bradford. Nu-i plăcea ca bătrânii care stăteau în jurul godinului uriaș de lângă casa de marcat să vorbească despre străinul care stătea peste lac, într-una dintre cabane. Poveștile aveau darul de a se răspândi, iar uneori ajungeau la urechile cui nu trebuia. Nu ar fi fost nevoie de prea mult – doar o șoaptă – pentru ca magazinul să facă o legătură inevitabilă între Andy, bunicul său și cabana bunicului său din Tashmore, Vermont. Dar pur și simplu nu știa ce altceva să facă.

Trebuiau să mănânce și nu puteau să-și petreacă întreaga iarnă trăind cu conserve de sardine. Voia fructe proaspete pentru Charlie, și vitamine, și haine. Charlie sosise fără nimic altceva în afară de o bluză murdară, o pereche de pantaloni roșii și o singură pereche de chiloți. Nu exista niciun medicament pentru tuse în care să aibă încredere, nu existau legume proaspete și, lucru nebunesc, aproape niciun chibrit. Fiecare cabană în care a pătruns avea un șemineu, dar nu a găsit decât o singură cutie de chibrituri.

De la magazinul universal din Bradfort putea să cumpere toate lucrurile de care avea nevoie, inclusiv trei perechi de pantaloni groși și trei bluze de lână care erau aproximativ mărimea lui Charlie. Nu exista lenjerie pentru fete și a trebuit să se descurce cu niște boxeri mărimea XL. Asta a dezgustat-o și a amuzat-o pe Charlie în același timp.

Pentru Andy, călătoria pe schiurile lui Granther pe o distanță de aproape zece

kilometri dus-întors până în Bradford era o povară și o plăcere totodată. Nu-i plăcea să o lase pe Charlie singură, nu pentru că nu avea încredere în ea, ci pentru că trăia mereu cu teama că se va întoarce și n-o va găsi acolo… sau o va găsi moartă. Clăparii vechi îi făceau bășici, oricâte șosete și-ar fi pus. Dacă încerca să se miște prea repede, avea dureri de cap și apoi își amintea peticele amorțite de pe fața lui și își imagina creierul ca pe un pneu vechi și tocit, folosit atât de mult și de dur, încât ajunsese să i se întrevadă armătura. Dacă făcea un AVC în mijlocul acelui lac nenorocit și degera, ce s-ar fi întâmplat cu Charlie?

Dar, pe de altă parte, avea cele mai roditoare gânduri în aceste excursii. Liniștea îl ajuta să gândească limpede. Lacul Tashmore nu era mare – cărarea pe care mergea Andy, de pe malul vestic până pe cel estic avea mai puțin de doi kilometri –, dar era foarte lung. Cu toată zăpada, care până în februarie se făcuse de un metru peste gheață, uneori făcea o pauză la mijlocul iazului și se uita încet spre stânga și spre dreapta. Lacul părea atunci un coridor lung cu gresie albă și strălucitoare – curată, intactă, întinzându-se până nu îl mai cuprindea cu ochii. Îl împrejmuiau pini pudrați cu zahăr. Deasupra lui era cerul albastru, dur, strălucitor și necruțător al iernii sau uneori albul fără formă al norilor aducători de zăpadă. Uneori se auzea croncănitul îndepărtat al vreunei ciori sau zgomotul jos și răsunător al gheții care se contracta, dar atât. Exercițiul îi tonifia corpul. Între haine și piele simțea o mică peliculă de transpirație și îi plăcea senzația efortului depus. Cumva uitase sentimentul ăla cât timp a predat Yeats și Williams și a corectat lucrări. În liniștea asta și prin extenuarea fizică, gândurile i s-au limpezit și a reflectat la situația în care se găseau. Ceva trebuia făcut – trebuia făcut de mult, dar asta era în trecut. Așteptau să treacă iarna la cabana lui Granther, dar tot pe fugă erau. Neliniștea pe care o simțea gândindu-se la ochii curioși ai veteranilor adunați în jurul godinului și trăgând din pipă era un motiv suficient de convingător. El și Charlie erau înghesuiți la colț și trebuia să existe o modalitate de a ieși din asta.

Și era încă mânios, pentru că *nu era bine.* Nu *aveau* niciun drept. Cei din familia lui erau cetățeni americani, trăiau într-o societate care se presupunea că e una liberă, iar soția lui fusese omorâtă, fiica, răpită și ei doi, vânați ca iepurii.

S-a gândit din nou la posibilitatea să spună cuiva povestea asta – sau mai multor oameni –, căci așa, toată treaba ar exploda. Nu o făcuse înainte pentru că presimțirea aia bizară – aceiași care se materializase în moartea lui Vicky – continuase, cel puțin într-o oarecare măsură. Nu-și dorise ca fiica lui să crească

expusă ca o ciudățenie de la circ. Nu voia s-o instituționalizeze – nu pentru binele țării și nu pentru binele ei. Și cel mai rău era că el continuase să se mintă pe sine. Chiar și după ce își văzuse soția înghesuită în dulapul în care era depozitată masa de călcat din spălătorie, cu cârpa aia în gură, continuase să se mintă și să-și spună că mai devreme sau mai târziu îi vor lăsa în pace. *Se joacă doar pentru amuzament*, spuseseră atunci când erau copii. *Toată lumea trebuie să dea banii înapoi la final.*

Doar că nu erau copii, nu se jucau pentru amuzament și nimeni nu avea să le dea nimic înapoi când se termina jocul. În jocul ăsta se păstra totul.

În liniște, a început să înțeleagă anumite adevăruri crude. Într-un fel, Charlie *era* o ciudată, nu foarte diferită de generația de bebeluși distruși de Talidomidă[13] în anii 1960 sau de fetițele acelea făcute de mame care luaseră Stilbestrol[14]: doctorii, pur și simplu, nu știuseră că un număr absurd de mare din acele fetițe aveau să dezvolte tumori vaginale în următorii paisprezece sau șaisprezece ani. Nu era vina lui Charlie, dar asta nu schimba nimic. Stranietatea ei, ciudățenia ei venea pur și simplu din interior. Ce făcuse la ferma Manders fusese înfricoșător, absolut înfricoșător, și de atunci Andy se trezise întrebându-se cât de departe ajunsese aptitudinea ei, cât de departe *putea* să ajungă. Citise multă literatură parapsihologică în anul în care au stat ascunși, suficientă cât să știe că și pirochinezia, și telechinezia erau suspectate că sunt legate de anumite glande endocrine care nu erau foarte bine înțelese. Citind mai multe, a aflat și că acele două aptitudini erau strâns legate și că majoritatea cazurilor documentate erau despre fete nu cu mult mai mari decât era Charlie acum.

Reușise să producă dezastrul acela la ferma Manders la vârsta de șapte ani. Acum avea aproape opt. Ce avea să se întâmple dacă făcea 12 ani și intra în perioada adolescenței? Poate că nimic. Poate că multe. A zis că nu-și va mai folosi puterea, dar dacă era forțată să o facă? Dacă începea să o facă în mod spontan? Dacă începea să aprindă focuri în somn, ca parte din pubertatea ei bizară, un corespondent înflăcărat al emisiei seminale nocturne pe care o experimentează majoritatea băieților adolescenți? Dacă Atelierul decisese într-un final să renunțe la urmărire… și Charlie era răpită de vreo putere străină?

Întrebări, întrebări.

În excursiile lui peste lac, Andy încerca să se lupte cu aceste întrebări și ajungea să creadă, cu reticență totuși, că Charlie va trebui să se supună unui fel

de custodii pentru tot restul vieții ei, chiar dacă era doar pentru propria protecție. S-ar putea să fie la fel de necesar pentru ea, pe cât erau ortezele pentru victimele distrofiei musculare sau protezele bizare pentru bebelușii din generația „Talidomidă".

Și apoi apărea întrebarea despre propriul său viitor. Și-a amintit de peticele amorțite, de ochii injectați. Nimeni nu vrea să creadă că i-a fost semnată și datată condamnarea la moarte și nici Andy nu credea asta în totalitate, dar era conștient că două sau trei impulsuri mai puternice l-ar fi putut omorî și a realizat că speranța lui de viață normală deja era posibil să fie scurtată considerabil. Trebuia să facă niște provizii pentru Charlie, în caz că se întâmpla asta.

Dar nu așa cum voiau cei de la Atelier.

Nu cămăruța. Nu ar fi permis să se întâmple asta.

Așa că s-a gândit la toate și, într-un final, a ajuns la o decizie dureroasă.

7

Andy a redactat șase scrisori. Erau aproape identice. Două erau pentru senatorii statului Ohio. Una era pentru femeia care reprezenta districtul din care făcea parte Harrison în Camera Reprezentanților a Statelor Unite ale Americii. Una era pentru *The New York Times.* Una era pentru *Chicago Tribune.* Și una era pentru *Toledo Blade.* Toate cele șase scrisori spuneau povestea celor întâmplate, începând de la experimentul din Jason Gearneigh Hall și terminând cu izolarea forțată a lui Charlie la Tashmore Pond, „lacul Tashmore".

La final, i-a dat o scrisoare lui Charlie, să o citească. A parcurs-o încet și cu grijă, luându-i aproape o oră. Era prima dată când înțelesese toată povestea, de la început până la capăt.

— Vrei să le trimiți? a întrebat ea când a terminat.

— Da, a zis el. Mâine. Cred că mâine va fi ultima dată când îndrăznesc să trec lacul.

Începuse să se încălzească. Gheața era încă solidă, dar scârțâia constant acum și nu știa cât avea să mai fie sigură trecerea.

— Ce o să se întâmple, tati?

— Nu știu sigur. Tot ce pot să fac e să sper că, odată ce a ieșit la iveală povestea, oamenii ăia care ne urmăresc vor trebui să renunțe.

Charlie a încuviințat cu o mină serioasă.

— Ar fi trebuit să o faci mai înainte.

— Da, a zis el, știind că se gândea la haosul de la ferma Manders din octombrie. Poate ar fi trebuit. Dar n-am avut niciodată șansa să mă gândesc prea mult, Charlie. Trebuia să am grijă să ne păstrăm pe linia de plutire, numai la asta am avut timp să mă gândesc. Și la ce poți să te gândești când ești pe fugă… ei bine, în mare sunt prostii. Am tot sperat că se vor da bătuți și ne vor lăsa în pace. Ce greșeală oribilă a fost asta!

— Nu o să mă facă să plec, nu-i așa? a întrebat Charlie. De lângă tine, adică. Putem sta împreună, nu, tati?

— Da, a zis el.

Nu voia să-i spună că nici el nu știa ce se va întâmpla după ce ajungeau scrisorile. Era doar un „după".

— Păi, atunci, doar asta mă interesează. N-o să mai aprind focuri.

— Bine, a fost el de acord și a mângâiat-o pe păr.

S-a simțit brusc gâtuit de o spaimă premonitorie – o întâmplare de mult uitată i-a revenit în memorie. Ieșise cu tatăl lui și cu Granther, iar Granther îi dăduse lui Andy pușca sa de calibru .22, pe care o numea Spaima Dăunătorilor, când Andy a cerut-o cu insistență. Andy văzuse o veveriță și s-a grăbit să o împuște. Tatăl lui a început să protesteze și Granther l-a șâșâit cu un zâmbet mic și bizar.

Andy a țintit așa cum l-a învățat Granther; a apăsat tare pe trăgaci, în loc să îl gâdile doar (așa cum tot Granther îl învățase), și a împușcat veverița. Aceasta s-a prăbușit de pe ramură ca o jucărie de pluș, iar Andy a alergat entuziasmat după ce i-a înmânat arma înapoi lui Granther. De aproape, rămăsese uimit de ceea ce văzuse.

De aproape, veverița nu era o jucărie de pluș. Nu era moartă. O nimerise în pulpă și zăcea acolo dându-și duhul într-o mică baltă de sânge scânteietoare, cu ochii ei negri vii și plini de o suferință înfiorătoare.

Puricii, care știau deja adevărul, se îndepărtau de trupul muribund în trei șiruri grăbite.

Cu un nod în gât, la vârsta de nouă ani, Andy a simțit pentru prima dată gustul puternic și înțepător al disprețului de sine. Privea amorțit la prada lui murdară, conștient că tatăl și bunicul său stăteau în spatele lui, umbrele lor

deasupra lui – trei generații de McGees aplecați asupra unei veverițe ucise în pădurile din Vermont. Iar în spatele lui, Granther a spus încet:

— Ei bine, ai reușit, Andy. Ce părere ai?

Și pe Andy l-au podidit brusc lacrimile, copleșindu-l, lacrimi fierbinți provocate de groaza realizării că răul făcut nu mai poate fi reparat. A jurat atunci că nu va mai ucide niciodată cu o armă. A jurat-o în fața lui Dumnezeu.

Nu vreau să mai aprind focuri, spusese Charlie, iar în mintea lui Andy auzea răspunsul pe care i-l dăduse Granther în ziua în care împușcase veverița, ziua în care jurase în fața Domnului că nu va mai face niciodată așa ceva. *Să nu spui niciodată asta, Andy. Lui Dumnezeu îi place să-l facă pe om să încalce jurăminte. Îl face să-și recunoască smerit locul său în lume și simțul autocontrolului.* Cam același lucru i-l spusese Irv Manders lui Charlie.

Charlie găsise în pod un set întreg din cărțile cu Bomba, băiatul junglei, și le citea pe rând, încet, dar sigur. Acum Andy o privea cum stătea în bătrânul balansoar negru și prăfuit în lumina soarelui ce pătrundea pe fereastră, exact acolo unde stătuse mereu bunica lui, de obicei cu un coș de lucru manual la picioare. Se lupta cu dorința de a-i spune să-și retragă promisiunea cât încă se putea, să-i spună că nu înțelegea teribila ispită: dacă lași arma suficient de mult, mai devreme sau mai târziu o vei ridica din nou.

Lui Dumnezeu îi place să-l facă pe om să-și încalce jurămintele.

8

Nimeni nu l-a văzut pe Andy când punea scrisorile la poștă, în afară de Charlie Payson, tipul care se mutase în Bradford în noiembrie și încerca de atunci să pună pe picioare vechiul magazin Bradford Notions'n'Novelties. Payson era un tip mărunt cu față tristă, care încercase să-i ofere lui Andy ceva de băut într-una din vizitele sale în oraș. În oraș se credea că, dacă Payson nu reușea să facă lucrurile să meargă până la vară, Notions'n'Novelties s-ar fi ales cu un semn cu DE VÂNZARE SAU DE ÎNCHIRIAT în vitrină, până la 15 septembrie. Era un tip destul de cumsecade, dar ducea o luptă grea. Bradford nu mai era orășelul care fusese cândva.

Andy și-a continuat drumul pe jos – își lăsase schiurile înfipte în zăpadă în capătul străzii care ducea spre debarcaderul din Bradford – îndreptându-se spre

magazinul general. Înăuntru, bătrânii se uitau la el cu interes scăzut. Se vorbise destul de mult despre Andy în iarna aia. Ajunseseră la concluzia că tipul care venea de departe fugea de ceva – faliment, poate, sau un acord de divorț. Poate o soție furioasă că nu obținuse custodia copilului; hainele mici pe care le cumpărase Andy nu trecuseră neobservate. Mai credeau și că el și copilul poate intraseră prin efracție într-una din cabanele de dincolo de lac și petreceau iarna acolo. Nimeni nu s-a dus să discute cu polițistul din Bradford, un venetic care locuia acolo doar de doisprezece ani și se credea stăpânul orașului. Tipul care venea de departe venea, de fapt, de dincolo de lac, din Tashmore, Vermont. Oamenilor locului, care stăteau în jurul sobei în magazinul general din Bradford nu le plăcea cum stăteau lucrurile în Vermont, cu taxele lor pe venituri și legea lor snoabă privind alcoolul și afurisitul ăla de rus în căsoiul lui, ca un țar, scriind cărți pe care nu le înțelegea nimeni[15]. Lăsați-i pe oamenii din Vermont să-și rezolve singuri problemele, era punctul de vedere unanim, chiar dacă nu-l spunea nimeni.

— N-o să mai treacă lacul multă vreme, a zis unul dintre ei, după care a mai luat o mușcătură dintr-un baton Milky Way și a început să-l mestece.

— Dacă nu cumva are o pereche de schiuri de apă, a răspuns un altul și au râs toți.

— N-o să-l mai vedem multă vreme, a zis Jake cu satisfacție, în timp ce Andy se apropia de magazin. Andy purta haina veche a lui Granther și avea o bentiță albastră de lână peste urechi și o amintire – probabil o asemănare de familie care venea chiar de la Granther – a dansat fugitiv în mintea lui Jake și apoi a dispărut.

— Când începe gheața să se topească, o să se care. El și oricine ar fi cealaltă persoană care-l ține aici.

Andy s-a oprit afară, și-a desfăcut rucsacul și a scos mai multe scrisori. Apoi a intrat. Bărbații adunați acolo și-au examinat unghiile, ceasurile, soba Pearl Kineo. Unul dintre ei a scos o batistă albastră uriașă și a horcăit zgomotos în ea.

Andy s-a uitat în jur.

— Bună dimineața, domnilor!

— ’Neața și ție! a zis Jake Rowley. Te ajutăm cu ceva?

— Vindeți timbre, nu?

— O, da, atâta încredere are și guvernul în mine.

— Aș vrea șase de cinșpe, vă rog.

Jake i le-a scos la vedere, le-a rupt cu grijă din vechiul clasor negru.

— Mai dorești și altceva?

Andy s-a gândit, apoi a zâmbit. Era 10 martie. Fără să-i răspundă lui Jack, s-a dus la standul de felicitări din spatele râșniței de cafea și a ales o felicitare mare pentru aniversare, PENTRU TINE, FIICA MEA, DE ZIUA TA SPECIALĂ, spunea. A adus-o și a plătit pentru ea.

— Mulțumesc, a zis Jake și a înșfăcat-o.

— Cu plăcere, a răspuns Andy și a ieșit.

S-au uitat cum își potrivea bentița pe urechi și apoi cum a pus timbrele unul câte unul. Scotea aburi de respirație pe nări. L-au urmărit cum ocolește clădirea, spre cutia de poștă, dar niciunul dintre cei care stăteau în jurul sobei nu puteau să confirme la tribunal dacă a trimis sau nu scrisorile. S-a întors în raza lor vizuală cu rucsacul pe umăr.

— Dus e, a remarcat unul dintre oamenii locului.

— Destul de civilizat tipul, a zis Jake și, cu asta, a închis subiectul, discuția fiind îndreptată spre alte probleme.

Charles Payson stătea în ușa magazinului său, care nu-i adusese nici trei sute de dolari toată iarna, și se uita la Andy îndepărtându-se. Payson ar fi putut să confirme că scrisorile fuseseră trimise; stătuse acolo și-l văzuse cum le-a dat drumul prin fanta cutiei poștale.

Când Andy a dispărut din câmpul vizual, Payson s-a întors înăuntru și a luat-o prin ușa din spatele tejghelei de unde vindea bomboane în formă de bănuți, capse pentru pistoale de jucărie și gumă de mestecat, spre spațiul de locuit din spate. Telefonul avea un dispozitiv de bruiaj atașat. Payson a sunat în Virginia la informații.

9

Nu exista oficiu poștal în Bradford, New Hampshire (nici în Tashmore, Vermont, la o adică); ambele localități erau prea mici. Cel mai apropiat oficiu poștal de Bradford era în Teller, New Hampshire. La 13:15, în ziua aia de 10 martie, micul camion poștal din Teller a oprit în fața magazinului general și poștașul a golit corespondența din cutia care stătea în picioare, în partea în care

Jake pompase gaz pentru Jenny Manufacturing Company până în 1970. Corespondența depozitată conținea cele șase scrisori ale lui Andy și o vedere de la Shirley Devine, o domnișoară bătrână în vârstă de 50 de ani, către sora ei din Tampa, Florida.

Pe celălalt mal al lacului, Andy McGee dormea și Charlie McGee făcea un om de zăpadă.

Poștașul. Robert Everett a pus corespondența într-o geantă, a aruncat geanta în portbagajul camionetei alb cu albastru și apoi a pornit spre Williams, un alt orășel din New Hampshire care era în aceeași zonă de cod poștal ca Teller.

Apoi a întors în mijlocul a ceea ce rezidenții din Williams glumeau că ar fi strada principală și a pornit spre Teller, unde toată corespondența avea să fie sortată și trimisă mai departe în jurul orei 15:00 în acea după-masă. La opt kilometri în afara orașului, un Chevrolet Caprice bej era parcat pe drum, blocând ambele benzi înguste. Everett a parcat lângă grămada de zăpadă și s-a dat jos din camionetă să vadă dacă poate să ajute.

Doi bărbați s-au dat jos din mașină și s-au apropiat de el. I-au arătat legitimațiile și i-au explicat ce voiau.

— Nu! a zis Everett.

A încercat să râdă, dar râsul lui trăda uimire, de parcă cineva îi spusese că se deschide plaja Tashmore chiar în după-amiaza aceea.

— Dacă ai dubii că suntem cine spunem că suntem..., a început unul dintre ei.

Ăsta era Orville Jamieson, uneori cunoscut drept OJ, uneori cunoscut drept Juice. Nu îl deranja să se ocupe de țărănoiul ăsta de poștaș; nu îl deranja nimic atâta timp cât ordinele lui nu îl apropiau mai mult de cinci kilometri de fetița aia dementă.

— Nu, nu e asta; nu e deloc asta, a spus Robert Everett.

Îi era frică, așa cum oricui i-ar fi atunci când se confruntă brusc cu forța guvernului, când birocrația gri de aplicare a legii capătă o față reală, ca o arătare sumbră și solidă care înoată afară dintr-un glob de cristal. Și totuși, se ținea tare pe poziție.

— Dar eu am aici corespondență. Corespondență din *Statele Unite.* Trebuie să înțelegeți asta.

— Asta e o problemă de securitate națională, a zis OJ.

După fiascoul din Hastings Glen, în jurul terenului familiei Manders fusese

instalat un cordon de securitate. S-au ocupat să „pieptene“ terenul și ruinele casei. Ca urmare, OJ și-a recuperat Windsuckerul, care acum stătea sprijinit confortabil de partea stângă a pieptului său.

— Spui tu așa, dar nu e suficient, a spus Everett.

OJ și-a desfăcut jacheta Caroll Reed, astfel încât Everett să poată vedea pistolul. Everett a făcut ochii mari și OJ a zâmbit ușor.

— Nu vrei să apăs pe trăgaci, nu?

Lui Everett nu-i venea să creadă ce se întâmplă. A mai încercat o ultimă dată.

— Știți care e penalizarea pentru furtul corespondenței Statelor Unite? Te bagă la Leavenworth, în Kansas, pentru asta.

— Te înțelegi tu cu șeful tău de la poștă când te întorci în Teller, a zis celălalt bărbat, care a vorbit atunci pentru prima dată. Acum hai să nu ne mai prostim, OK? Dă-ne geanta cu corespondența din afara orașului.

Everett i-a dat sacul mic cu corespondența din Bradford și Williams. Le-au deschis chiar acolo, pe drum, și au umblat prin ele într-un mod impersonal. Robert Everett era cuprins de furie și un soi de rușine bolnavă.

Ce făceau nu era în regulă, nici măcar dacă erau secrete legate de o bombă nucleară acolo. Deschiderea corespondenței Statelor Unite pe marginea drumului nu era în regulă. În mod ridicol, și-a dat seama că se simte la fel cum s-ar simți dacă un străin i-ar da buzna în casă și ar trage de hainele nevesti-sii.

— Veți regreta că ați făcut asta! a zis cu o voce gâtuită și speriată. O să vedeți voi!

— Uite-le! a zis celălalt tip către OJ.

I-a înmânat șase scrisori, toate cu același scris de mână. Robert Everett le recunoștea destul de bine. Veniseră de la cutia de la magazinul universal din Bradford. OJ a pus scrisorile în buzunar și cei doi s-au întors la Caprice-ul lor, lăsând geanta deschisă pe drum.

— Veți regreta că ați făcut asta! a urlat Everett, tremurându-i vocea.

Fără să se uite înapoi, OJ a spus:

— Vorbește cu șeful tău de la poștă înainte să vorbești cu oricine altcineva. Dacă vrei să-ți păstrezi pensia de la Serviciul Poștal.

Au plecat. Everett i-a urmărit cum se îndepărtează. Era furios, speriat, îngrețoșat. Într-un final, a ridicat geanta și a aruncat-o în camionetă.

— Jaf, a zis el, surprins când și-a dat seama că-i dădeau lacrimile. Jefuit, am fost jefuit, o, Doamne, am fost jefuit!

S-a întors în Teller cât de repede i-au permis drumurile alunecoase. A vorbit

cu șeful, așa cum sugerase bărbatul. Șeful poștei era Bill Cobham, și Everett era în biroul lui Cobham de mai bine de o oră. Uneori, vocile lor se auzeau prin ușă, zgomotoase și nervoase.

Cobham avea 56 de ani. Lucra la poștă de 35 de ani și era foarte speriat.

Într-un final, a reușit să-l molipsească și pe Robert Everett. Și Everett n-a zis niciun cuvânt, nici măcar soției lui, despre ziua în care fusese jefuit pe drumul spre Teller, între Bradford și Williams.

Dar n-a uitat niciodată întâmplarea, dar nici frica și rușinea… și deziluzia.

10

Până la 2:30, Charlie își terminase omul de zăpadă și Andy, cât de cât odihnit, s-a ridicat. Orville Jamieson și noul lui partener, George Sedaka, erau într-un avion. Patru ore mai târziu, Andy și Charlie se așezau să joace un rummy, vasele de la cină stăteau pe uscător, scrisorile erau pe biroul căpitanului Hollister.

12 „Am fost transferat“ (n. tr.).

13 În urma consumului în timpul sarcinii al acestei substanțe prescrise pentru anxietate, peste zece mii de copii s-au născut cu malformații, stârnind unul dintre cele mai mari scandaluri din domeniul farmaceutic la nivel mondial (n. red).

14 Tip de estrogen prescris femeilor însărcinate pentru a evita complicațiile sarcinii, dar care a avut ca efecte adverse, în cazul mamelor, cancerul mamar și avortul spontan, iar, în cazul nou-născuților, dezvoltarea în timp a cancerului vaginal sau a cancerului de prostată (n. red.).

15 Este vorba despre scriitorul Aleksandr Soljenițîn, care, între 1976 și 1994, a trăit în exil în Cavendish, Vermont (n. red.).

CĂPITANUL ȘI RAINBIRD

1

Pe 24 martie, de ziua lui Charlie McGee, căpitanul Hollister stătea în spatele biroului său, cuprins de o neliniște fără margini și greu de definit. *Motivul* neliniștii însă era clar; îl aștepta pe John Rainbird în mai puțin de o oră și asta semăna prea mult cu așteptarea diavolului care să apară la un moment dat.

Ca să spunem așa. Și cel puțin diavolul se ținea de o înțelegere odată încheiată, dacă dădeai crezare comunicatelor sale de presă, dar Căpitanul întotdeauna a avut impresia că era ceva în personalitatea lui John Rainbird care îl făcea fundamental de nestăpânit. La urma urmei, nu era altceva decât un asasin plătit și asasinii plătiți se autodistrug mereu, în cele din urmă. Căpitanul a simțit că, atunci când Rainbird va pleca pe lumea cealaltă, o va face într-un mod spectaculos. Cât de multe știa despre operațiunea lui McGee, mai exact? Nu mai mult decât trebuia să știe, cu siguranță, dar... asta îl sâcâia. Nu pentru prima dată s-a întrebat dacă nu cumva, după ce afacerea McGee se va termina, nu ar fi înțelept să aranjeze un accident pentru indianul uriaș. În memorabilele cuvinte ale tatălui Căpitanului, Rainbird era la fel de nebun ca un om care mănâncă doar căcat de șobolan și îi spune caviar.

A oftat. Afară, o ploaie rece bătea în ferestre, ajutată de un vânt puternic. Biroul său, atât de luminos și de plăcut vara, era acum plin de umbre gri, schimbătoare.

Nu erau deloc blânde cu el, în timp ce stătea aici, cu dosarul McGee pe căruciorul bibliotecii lângă mâna stângă. Iarna îl îmbătrânise; nu mai era același bărbat vesel care venise pe bicicletă până la ușa din față în acea zi din octombrie, când McGee fugise din nou, lăsând în urmă o furtună de foc.

Ridurile de pe chipul lui, care atunci abia se observau, se transformaseră acum în cute adânci. Fusese forțat să accepte umilința ochelarilor bifocali –

ochelari de om bătrân, credea el – și adaptarea la ei îl făcuse să simtă greață în primele șase săptămâni în care îi purtase. Acestea erau lucrurile mărunte, simboluri exterioare ale modului în care lucrurile merseseră incredibil de prost. Acestea erau lucrurile de care se plângea singur, pentru că toată pregătirea și educația lui îl învățaseră să nu se plângă de problemele grave care se aflau atât de aproape de suprafață.

Ca și cum fetița aceea blestemată ar fi fost un ghinion personal, singurele două femei la care ținuse foarte mult de la moartea mamei sale încoace muriseră amândouă de cancer în această iarnă – soția lui, Georgia, la trei zile după Crăciun, și secretara personală, Rachel, în urmă cu o lună. Știa că Georgia era grav bolnavă, bineînțeles; o mastectomie cu paisprezece luni înainte de moartea ei încetinise, dar nu și oprise evoluția bolii. Moartea lui Rachel fusese o surpriză crudă. Aproape de sfârșit, își amintea (cât de impardonabili părem uneori în retrospectivă) că glumea că trebuia să se îngrașe, iar Rachel îi răspundea la fel de glumeț.

Acum tot ce-i mai rămăsese era Atelierul – și nici asta pentru multă vreme. Un cancer insidios invadase și corpul Căpitanului. Cum să-l numim? Cancer al încrederii? Ceva de genul ăsta. Și, în eșaloanele superioare, genul ăsta de boală era mereu fatal. Nixon, Lance, Helms… toate victime ale cancerului credibilității.

A deschis unul dintre dosarele McGee și a scos ultimele adăugări – cele șase scrisori pe care le-a pus Andy la poștă cu mai puțin de două săptămâni în urmă. A trecut prin ele fără să le citească. Sub ele, erau fotografii lucioase, unele făcute de Charles Payson, unele făcute de alți agenți de pe partea dinspre Tashmore a lacului. Erau fotografii cu Andy pe strada principală din Bradford.

Fotografii cu Andy făcând cumpărături la magazinul universal și plătindu-le. Fotografii cu Andy și Charlie stând lângă cabana lor de pe malul apei, Willysul lui Irv Manders, o grămadă acoperită de zăpadă în fundal. O fotografie care o arată pe Charlie alunecând pe o pantă de zăpadă înghețată, scânteietoare, folosind o cutie de carton turtită pe post de sanie, cu părul zburând de sub o căciulă tricotată, prea mare pentru ea.

În fotografia asta, tatăl ei stătea în spate, cu mâinile înmănușate sprijinite în șolduri, cu capul dat pe spate, râzând cu gura până la urechi. Căpitanul se uitase de multe ori și îndelung și sumbru la această fotografie, și uneori era surprins că îi tremurau mâinile când o dădea deoparte. Atât de mult și-i dorea.

S-a ridicat și s-a dus pentru o clipă la fereastră. Niciun Rich McKeon nu

tundea iarba astăzi. Arinii erau goi și scheletici, iar iazul cu rațe situat între cele două clădiri era doar o întindere goală. Erau zeci de subiecte importante pe agenda Atelierului în acest început de primăvară, o varietate neomogenă, dar, pentru Căpitan, nu exista cu adevărat decât unul singur, și anume problema lui Andy McGee și a fiicei sale Charlene.

Fiascoul Manders făcuse mult rău. Atelierul a scăpat cu fața curată, la fel și el, dar se stârnise un tăvălug care avea să se spargă destul de curând. Punctul central al acestui val de critici era modul în care fuseseră tratați cei din familia McGee din ziua în care Victoria McGee fusese ucisă și fiica sa săltată – săltată, însă pentru scurt timp. O mare parte din critici aveau legătură cu faptul că un profesor care nici măcar nu fusese în armată reușise să-și smulgă fiica de lângă doi agenți pregătiți de Atelier, lăsându-l pe unul dintre ei nebun de legat și pe celălalt, într-o comă care durase șase luni. Cel din urmă agent nu avea să mai fie bun de nimic niciodată; dacă cineva rostea cuvântul „dormi“ în raza lui auditivă, se prăbușea fără oase și putea să rămână inconștient de la patru ore până la o zi întreagă. Într-un fel bizar, era amuzant.

Cealaltă critică majoră a fost legată de faptul că familia McGee a reușit să fie cu un pas înainte atât de mult timp. Punea Atelierul într-o lumină proastă. Îi făcea pe toți să pară proști.

Dar cele mai multe critici au fost rezervate pentru incidentul de la ferma Manders, pentru că aproape a dat peste cap întreaga agenție. Căpitanul știa că începuseră șușotelile. Șușotelile, notițele, poate chiar și mărturiile la audierile ultrasecrete din Congres. *Nu vrem să se agațe ca Hoover. Afacerea cubaneză a trecut în întregime neobservată pentru că nu și-a putut scoate capul din dosarul McGee. Soția lui a murit de curând, știi. Mare păcat. L-a lovit din plin. Toată afacerea McGee nu e decât un catalog de inepții. Poate un om mai tânăr…*

Dar niciunul dintre ei nu a înțeles cu ce se confruntă. Au crezut că au înțeles, dar se înșelau. Văzuse de nenumărate ori respingerea simplului fapt că fetița era pirochinetică – o incendiatoare, foc viu. Literalmente, zeci de rapoarte sugerau că incendiul de la ferma Manders fusese declanșat de o scurgere de benzină, de spargerea de către femeie a unei lămpi cu gaz, de o afurisită de combustie spontană și numai Dumnezeu mai știa ce alte prostii. Unele dintre aceste rapoarte proveneau de la oameni care fuseseră acolo.

Stând la fereastră, Căpitanul și-a dat seama că își dorea, în mod pervers, ca Wanless să fie aici. Wanless ar fi înțeles. Ar fi putut să discute cu Wanless despre această… această beznă periculoasă.

S-a întors la birou. Nu avea rost să se amăgească; odată ce procesul de subminare începea, nu mai avea cum să îl oprească. Era într-adevăr ca un cancer.

Îl puteai întârzia apelând la favoruri (iar Căpitanul apelase la favoruri pentru zece ani de-acum încolo doar pentru a ține situația sub control iarna trecută); puteai chiar să-l forțezi să intre în remisie. Dar, mai devreme sau mai târziu, tot mureai. Simțea că avea timp până în iulie, dacă juca după reguli, poate până în noiembrie, dacă se hotăra să intre cu adevărat în joc și să fie dur. Asta însă ar putea însemna să arunce agenția în aer, iar el nu voia să facă asta. Nu voia să distrugă ceva în care investise jumătate din viața lui. Dar ar fi făcut-o dacă ar fi trebuit: avea de gând să ducă acest lucru până la capăt.

Factorul major care îi permisese să păstreze controlul fusese viteza cu care localizaseră din nou familia McGee. Căpitanul era bucuros să-și asume meritele pentru asta, deoarece contribuise la susținerea poziției sale, dar toată treaba o făcuse computerul.

Fuseseră implicați în afacerea asta suficient de mult pentru a avea timp să are câmpul McGee în lung și în lat. În computer erau stocate date despre peste două sute de rude și patru sute de prieteni din tot arborele genealogic al familiei McGee-Tomlinson. Aceste relații se întindeau până la cea mai bună prietenă a lui Vicky din clasa întâi, o fată pe nume Kathy Smith, care acum era doamna Frank Worthy, din Cabral, California, și care, probabil, nu se mai gândise la Vicky Tomlinson de douăzeci de ani sau mai bine.

Calculatorului i s-a dat comanda „persoane văzute ultima dată“ și a scuipat imediat o listă de probabilități. În fruntea listei se afla numele bunicului decedat al lui Andy, care deținuse o cabană pe malul lacului Tashmore, în Vermont; proprietatea trecuse de atunci în posesia lui Andy. Familia McGee își petrecuse vacanța acolo și se afla la o distanță rezonabilă de ferma Manders, pe drumuri secundare. Calculatorul a considerat că, dacă Andy și Charlie ar fi trebuit să se îndrepte spre vreun „loc cunoscut“, acela ar fi fost locul.

La mai puțin de o săptămână după ce se mutaseră la Granther, Căpitanul știa că se aflau acolo. În jurul taberei fusese stabilit un cordon de agenți. Se făcuseră aranjamente pentru cumpărarea magazinului Notions'n'Novelties din Bradford, pe baza probabilității că orice cumpărături ar fi avut nevoie să facă s-ar fi făcut în Bradford.

Supraveghere pasivă, nimic mai mult. Toate fotografiile fuseseră făcute cu teleobiective, în condiții optime de disimulare. Căpitanul nu avea nicio

intenție de a risca o nouă furtună de foc.

L-ar fi putut sălta pe Andy în liniște în oricare dintre călătoriile sale peste lac. I-ar fi putut împușca pe amândoi la fel de ușor cum obținuseră poza lui Charlie la săniuș pe bucata de carton. Dar Căpitanul o voia pe fată și ajunsese acum să creadă că, dacă aveau de gând să aibă un control real asupra ei, aveau nevoie și de tatăl ei.

După ce îi localizase din nou, cel mai important obiectiv fusese să se asigure că vor păstra tăcerea. Căpitanul nu avea nevoie de un computer pentru a-i spune că, pe măsură ce Andy devenea tot mai speriat, șansele ca el să ceară ajutor din afară creșteau tot mai mult. Înainte de afacerea Manders, o scurgere de informații în presă ar fi putut fi gestionată sau acceptată.

După aceea, interferența presei a devenit cu totul altceva. Căpitanul avea coșmaruri numai gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă *The New York Times* ar fi pus mâna pe așa ceva.

Pentru o scurtă perioadă, în timpul confuziei care a urmat furtunii de foc, Andy ar fi putut să-și distribuie scrisorile. Dar se pare că familia McGee trăise cu propria confuzie. Șansa lor de aur de a trimite scrisorile prin poștă sau de a da niște telefoane se irosise... și oricum s-ar putea să fi fost un efort inutil. Pădurile erau pline de nebuni în zilele astea, iar oamenii de presă erau la fel de cinici ca oricine altcineva. Meseria lor devenise una luxoasă. Erau mai interesați de ceea ce făceau Margaux, Bo, Suzanne și Cheryl. Era mai sigur.

Acum cei doi erau îngrădiți. Căpitanul avusese toată iarna la dispoziție pentru a se gândi la opțiuni. Chiar și la înmormântarea soției sale își analizase opțiunile.

Treptat, alesese un plan de acțiune și acum era pregătit să îl pună în mișcare. Payson, omul lor din Bradford, a spus că gheața se topea pe lacul Tashmore. Iar McGee își trimisese în sfârșit scrisorile. Deja începea să aștepte nerăbdător un răspuns – și poate că începea să bănuiască faptul că scrisorile sale nu ajunseseră niciodată la destinație. S-ar putea să se pregătească să se mute, iar Căpitanului îi plăcea să-i știe acolo unde se aflau.

Sub fotografii se afla un raport dactilografiat – mai bine de trei sute de pagini –, legat într-o copertă albastră STRICT SECRET. Unsprezece medici și psihologi alcătuiseră raportul și prospectul combinat sub conducerea generală a doctorului Patrick Hockstetter, psiholog clinician și psihoterapeut. El era, în opinia Căpitanului, una dintre cele mai istețe zece sau douăsprezece minți de care dispunea Atelierul. La cei opt sute de mii de dolari cât îl costase pe

contribuabil întocmirea acestui raport, ar fi trebuit să fie. Răsfoind acum raportul, Căpitanul s-a întrebat ce ar fi făcut cu el Wanless, bătrânul pesimist.

Propria intuiție că aveau nevoie de Andy în viață se confirma aici. Postulatul pe care echipa lui Hockstetter își bazase propriul lanț logic era ideea că toate puterile de care erau interesați erau exercitate în mod voluntar, având ca primă cauză voința posesorului de a le folosi... iar cuvântul-cheie era „voința".

Puterile fetei, dintre care pirochinezia era doar piatra de temelie, aveau un fel de a scăpa de sub control, de a sări agil peste barierele voinței sale, dar acest studiu, care încorpora toate informațiile disponibile, indica faptul că fata însăși era cea care alegea dacă să pună sau nu lucrurile în mișcare – așa cum făcuse la ferma Manders când își dăduse seama că agenții Atelierului încercau să-i ucidă tatăl.

A răsfoit recapitularea experimentului original al Lotului Șase. Toate graficele și citirile de pe calculator se reduceau la același lucru: voința ca primă cauză.

Folosind voința ca bază pentru orice, Hockstetter și colegii săi trecuseră printr-un catalog uimitor de medicamente înainte de a se decide asupra Thorazinei pentru Andy și a unui nou medicament numit Orasin pentru fată. Șaptezeci de pagini de aberații din raport se rezumau la faptul că medicamentele îi făceau să se simtă amețiți, visători, plutitori.

Niciunul dintre ei nu va fi capabil să-și exprime voința în cazul în care ar fi puși să aleagă între cacao cu lapte și lapte simplu, darămite pentru a stârni incendii sau pentru a convinge oamenii că sunt orbi sau orice altceva.

L-ar putea ține pe Andy McGee drogat în permanență. Nu avea nicio utilitate reală pentru ei; atât raportul, cât și intuiția Căpitanului sugerau că era o fundătură, un caz epuizat. Fata era cea care îi interesa. *Dă-mi șase luni*, și-a spus Căpitanul, *și vom avea destul. Suficient timp cât să cartografiez terenul din interiorul acelui căpșor uimitor*. Niciun subcomitet al Camerei sau al Senatului nu va putea rezista tentației puterilor metapsihice induse chimic și implicațiilor enorme pe care le-ar avea asupra cursei înarmărilor, dacă fetița aceea era măcar jumătate din ceea ce bănuia Wanless.

Și mai existau și alte posibilități. Ele nu se aflau în raportul cu copertă albastră, pentru că erau prea explozive chiar și pentru ștampila STRICT SECRET. Hockstetter, care devenise din ce în ce mai entuziasmat pe măsură ce imaginea prindea contur în fața lui și a comisiei sale de experți, îi menționase Căpitanului una dintre aceste posibilități cu doar o săptămână în urmă.

— Acest factor Z, spusese Hockstetter. Ai luat în considerare vreuna dintre

posibilități dacă se dovedește că acel copil nu este un catâr, ci o mutație autentică?

Căpitanul o făcuse, deși nu-i spusese asta lui Hockstetter. A ridicat chestiunea interesantă a eugeniei... chestiunea potențial explozivă a eugeniei, cu conotațiile sale legate de nazism și de superrase – toate lucrurile pentru care americanii luptaseră în cel de-Al Doilea Război Mondial pentru a le pune capăt. Dar una era să astupi un izvor filozofic și să produci o avalanșă de rahat despre uzurparea puterii lui Dumnezeu și cu totul altceva să produci dovezi de laborator că urmașii părinților Lotului Șase ar putea fi torțe umane, levitatori, telepați sau Dumnezeu știe ce altceva. Idealurile erau lucruri ieftin de susținut atâta timp cât nu existau argumente solide pentru răsturnarea lor. Dacă ar fi existat, ce s-ar fi întâmplat? Ferme de reproducere a oamenilor? Oricât de nebunește ar suna, Căpitanul putea să-și imagineze. Ar putea fi cheia care deschide orice ușă. Pacea mondială sau dominația lumii, iar când scăpai de oglinzile trucate ale retoricii și ale emfazei, nu erau de fapt unul și același lucru?

A fost o situație complexă. Posibilitățile se întindeau mult în viitor. Căpitanul știa că tot ce putea spera el însuși, în mod realist, era o păsuire de șase luni, dar ar putea fi suficient pentru a stabili politica – pentru a cerceta terenul pe care vor fi așezate șinele de cale ferată. Aceasta ar fi fost moștenirea lui pentru țară și pentru lume. În comparație cu aceasta, viețile unui profesor fugar și ale fiicei sale zdrențăroase erau mai puțin decât praf în vânt.

Fata nu putea fi testată și observată în mod valid dacă era în permanență drogată, dar le-ar fi putut crea probleme pe viitor. Iar în puținele ocazii în care ar fi vrut să facă teste pe el, s-ar fi întâmplat invers. Era un sistem simplu de pârghii. Și, așa cum observase Arhimede, o pârghie suficient de lungă ar putea răsturna lumea.

A sunat interfonul.

— A sosit John Rainbird, a spus fata cea nouă.

Tonul ei obișnuit de secretară afabilă nu putea ascunde teama pe care o resimțea.

Pentru asta, nu te învinovățesc, draga mea, s-a gândit Căpitanul.

— Trimite-l înăuntru, te rog!

2

Același Rainbird.

A intrat încet, îmbrăcat într-o geacă din piele veche și ponosită peste o cămașă în carouri foarte decolorată. Niște ciocate vechi și scorojite ieșeau de sub blugii drepți și tociți. Era atât de înalt, încât părea să atingă tavanul cu capul. Orbita lui goală l-a făcut pe Căpitan să tresară.

— Căpitane! a zis el și s-a așezat. Sunt în deșert de prea multă vreme.

— Am auzit despre casa ta din Flagstaff, a zis Căpitanul. Și despre colecția de pantofi.

John Rainbird îl privea liniștit cu ochiul lui bun, fără să clipească.

— Cum de nu te văd îmbrăcat în altceva decât în căcaturile astea vechi? a întrebat Căpitanul.

Rainbird a zâmbit discret și n-a zis nimic. Vechea agitație îl cuprindea pe Căpitan și și-a dat seama că se gândea din nou la câte știa Rainbird și de ce îl deranja atât de tare.

— Am o treabă pentru tine, a zis el.

— Ce bine! E aia pe care o vreau?

Căpitanul s-a uitat la el, surprins, și, după o clipă de gândire, a spus:

— Cred că da.

— Atunci, spune, Căpitane!

Căpitanul i-a menționat în linii mari planul de a-i aduce pe Andy și pe Charlie McGee la Longmot. N-a durat mult.

— Poți să folosești arma? a întrebat când a terminat.

— Pot să folosesc orice armă. Și planul tău e bun. O să meargă.

— Ce frumos din partea ta că-l aprobi! a zis Căpitanul.

A încercat o ironie ușoară și a reușit doar să fie enervant. Dracu' să-l ia și pe-ăsta, oricum.

— Și o să folosesc arma, a zis Rainbird. Cu o condiție.

Căpitanul s-a ridicat, a pus mâinile pe birou, care era plin de hârțoagele din dosarului McGee, și s-a aplecat spre Rainbird.

— Nu, a spus el. Nu tu pui condițiile.

— Ba da, de data asta, da! a zis Rainbird. Dar o să vezi că e o condiție simplu de îndeplinit, cred.

— Nu, a repetat Căpitanul.

Dintr-odată, inima îi bubuia în piept, deși nu-și dădea seama dacă de frică sau de furie.

— Ai înțeles greșit. Eu mă ocup de agenția asta și de unitatea asta. Eu sunt superiorul tău. Cred că ai petrecut destul timp în armată cât să înțelegi conceptul de ofițer superior.

— Da, a zis Rainbird, zâmbind. Am ciopârțit câțiva la viața mea. Unul, la ordinele directe ale Atelierului. Ale tale, Căpitane.

— Asta e o amenințare? a urlat Căpitanul, conștient că exagerează, dar părea să nu se poată abține. Du-te dracului, e o amenințare? Dacă e, cred că ți-ai pierdut complet mințile. Dacă vreau eu să nu părăsești clădirea asta, tot ce trebuie să fac e să apăs un buton. Sunt treizeci de bărbați care pot să apese trăgaciul ăla...

— Dar niciunul care poate să facă asta cu siguranța acestui indian cu un singur ochi, a zis Rainbird, pe același ton calm. Crezi că i-ai prins acum, Căpitane, dar sunt ca fantomele. Orice zei ar exista, cred că nu vor să-i ai. Poate nu vor să-i închideți în camerele voastre diabolice și goale. Ai mai crezut că i-ai prins și înainte.

A arătat către mapele îngrămădite pe căruciorul de bibliotecă și apoi către dosarul albastru.

— Am citit materialul. Și am citit și raportul pe care ți l-a făcut doctorul Hockstetter.

— Pe dracu' ai citit! a strigat Căpitanul, dar putea să vadă adevărul pe fața lui Rainbird.

Chiar citise acel raport. *Cine i l-a dat?* a urlat în sinea lui, plin de furie. *Cine?*

— O, da, a zis Rainbird. Primesc tot ce vreau, când vreau. Oamenii îmi dau ce vreau. Cred că e din cauză că sunt atât de drăguț.

Rânjetul lui a devenit brusc oribil de periculos. Și i-a făcut semn Căpitanului cu singurul lui ochi.

— Ce vrei să zici cu asta? a întrebat Căpitanul.

Simțea nevoia de un pahar cu apă.

— Doar că am avut mult timp în Arizona să mă plimb și să adulmec vânturile... și, pentru tine, Căpitane, miroase amar, ca vântul de pe o câmpie alcalină. Am avut timp să citesc și să mă gândesc mult. Și cred că s-ar putea ca eu să fiu singurul om din toată lumea asta care îi poate aduce pe cei doi aici. Și s-ar putea ca eu... să fiu singurul om din lume care poate face ceva cu fetița când va fi aici. Raportul tău gros, privind utilizarea de Thorazine și Orasin... Aici s-ar putea să nu facă față niște simple tranchilizante. Pericolul este mult mai mare decât ai putea crede.

Auzindu-l pe Rainbird era ca și cum ar fi auzit fantoma lui Wanless, însă teama și furia îl lăsau mut pe Căpitan.

— O să fac toate astea, a zis Rainbird amabil. O să-i aduc aici și o să-ți faci toate testele.

Era ca un tată care-i dădea voie copilului să se joace cu o jucărie nouă.

— Cu condiția să mă lași pe mine să te scap de fată când ai terminat cu ea.

— Ești nebun! a șoptit Căpitanul.

— Câtă dreptate ai! a aprobat Rainbird, râzând cu poftă. Și tu, la fel. Nebun de legat. Stai aici și-ți faci planuri despre cum să controlezi o forță care e dincolo de înțelegerea ta. O forță care aparține doar zeilor… și acestei fetițe.

— Și ce crezi că mă oprește să te fac să dispari? Aici și acum?

— Cuvântul meu că, dacă dispar, un val imens de repulsie și de indignare va străbate această țară în decurs de o lună, încât afacerea Watergate va părea ca un biet furt de bomboane. Pe cuvântul meu că, dacă dispar, Atelierul va înceta să mai existe în șase săptămâni, iar tu, în șase luni, vei primi condamnarea pentru infracțiuni suficient de grave cât să stai în spatele gratiilor pentru tot restul vieții.

A zâmbit iar, arătându-și dinții mari și strâmbi.

— Nu te îndoi de mine, Căpitane! Zilele mele în această podgorie putredă au fost lungi și recolta va fi într-adevăr una amară.

Căpitanul a încercat să râdă, dar a ieșit un mârâit sugrumat. Rainbird a continuat cu seninătate:

— De peste zece ani îmi strâng provizii, ca orice animal care a cunoscut iarna și și-o amintește. Am așa un talmeș-balmeș, Căpitane – poze, casete, copii xerox după documente care i-ar îngheța sângele în vine bunului nostru prieten, omul de pe stradă.

— Nu e posibil, a zis Căpitanul, dar știa că Rainbird nu blufa și acum mai era și gheara asta care îi strângea pieptul.

— O, e foarte posibil, a zis Rainbird. În ultimii trei ani am tot colectat informații, pentru că, în ultimii trei ani, am reușit să mă conectez la computerul tău ori de câte ori am vrut. În regim de *time-sharing*, bineînțeles, ceea ce e scump, dar mi-am permis să plătesc. Salariul meu a fost foarte bun și, cu investițiile făcute, a devenit și mai bun. Stau în fața ta, Căpitane – sau șed, adevărul fie spus, dar e mai puțin poetic – ca un exemplu triumfător al liberului întreprinzător american în acțiune.

— Nu! a zis Căpitanul.

— Ba da! a răspuns Rainbird. Sunt John Rainbird, dar sunt și Biroul pentru Studii Geologice al Statelor Unite. Verifică, dacă dorești. Codul meu informatic este AXON. Verifică codurile de partajare a timpului din terminalul principal. Ia liftul. Te voi aștepta.

Rainbird s-a așezat picior peste picior și cracul drept al pantalonilor s-a ridicat, dezvăluind o despicătură și o gâlmă la cusătura uneia dintre cizme. Arăta ca un om răbdător care putea să aștepte o viață, dacă era necesar.

Mintea Căpitanului lucra în tot acest timp.

— Acces la computer în regim de *time-sharing*, poate. Asta tot nu-ți dă acces la...

— Du-te la doctorul Noftzieger, a zis Rainbird blând. Întreabă-l câte modalități sunt de a intra în computerul cuiva odată ce ai acces la regimul de *time-sharing*. Acum doi ani, un copil deștept de 12 ani a făcut asta cu un computer de la University of Southern California. Și, apropo, îți *știu* codul de acces, Căpitane. E BROW, anul ăsta. Anul trecut era RASP. Mi s-a părut mult mai potrivit.

Căpitanul, rămas mască, se uita lung la Rainbird. Mintea lui se divizase și parcă devenise un circ cu trei ringuri. O parte din ea se minuna fiindcă nu-l mai auzise niciodată pe John Rainbird spunând atât de multe lucruri dintr-odată. O altă parte din ea încerca să se confrunte cu ideea că acest maniac cunoștea toate afacerile Atelierului. O a treia parte era amintirea unui blestem chinez, un blestem care suna înșelător de plăcut până când te așezai și meditai cu adevărat la el. „Să apucați vremuri interesante.“ În ultimul an și jumătate apucase vremuri extrem de interesante. Avea impresia că, dacă mai apărea un singur lucru interesant, l-ar fi înnebunit complet.

Și apoi s-a gândit din nou la Wanless, cu o oroare crescândă. Avea impresia că... era ca și cum... uriașul s-ar fi transformat în Wanless. Asaltat de demoni din toate părțile, dar incapabil să se lupte cu ei sau chiar să ceară ajutor.

— Ce vrei, Rainbird?

— Ți-am zis deja, Căpitane. Nu vreau decât cuvântul tău și ca treaba mea cu această Charlene McGee să nu se încheie la pistol, ci să înceapă acolo. Vreau să – ochiul lui Rainbird s-a întunecat și a devenit gânditor, capricios, introspectiv – vreau să o cunosc la un nivel intim.

Căpitanul s-a uitat la el îngrozit.

Rainbird a înțeles brusc la ce se gândea Căpitanul și a clătinat din cap cu dispreț.

— Nu *atât* de intim. Nu în sensul biblic. Dar vreau să o cunosc. Mă voi împrieteni cu ea, Căpitane. Dacă e atât de puternică precum se spune, vom fi foarte buni prieteni.

Căpitanul a scos un sunet amuzat: nu un râs, neapărat, mai mult un fel de chicotit.

Disprețul se citea în continuare pe chipul lui Rainbird.

— Nu, sigur că nu crezi că e posibil. Te uiți la fața mea și vezi un monstru. Te uiți la mâinile mele și le vezi acoperite de sângele pe care mi-ai ordonat să îl vărs. Dar îți spun eu, Căpitane, se va întâmpla. Fata asta n-a mai avut un prieten de aproape doi ani. Îl are pe tatăl ei și atât. O vezi pe ea așa cum mă vezi pe mine, Căpitane. E marele tău defect. Te uiți și vezi un monstru. Doar că, în cazul fetei, vezi un monstru util. Poate pentru că ești un bărbat alb. Bărbații albi văd monștri peste tot. Bărbații albi se uită la sculele lor și văd monștri.

Rainbird a râs din nou cu poftă.

Căpitanul începuse în sfârșit să se calmeze și să gândească rezonabil.

— De ce ar trebui să accept, chiar dacă tot ce spui e adevărat? Zilele tale sunt numărate, știm amândoi asta. Îți vânezi propria moarte de douăzeci de ani. Orice altceva a fost accidental, un hobby. O s-o găsești destul de curând. Și apoi s-a terminat pentru noi toți. Deci de ce ar trebui să-ți ofer plăcerea de a avea ce dorești?

— Poate e așa cum spui tu. Poate că îmi vânez propria moarte – o sintagmă mai vie decât m-aș fi așteptat de la tine, Căpitane. Poate ar trebui să ai frică de Dumnezeu mai des.

— Nu ești chiar ideea mea de Dumnezeu, a zis Căpitanul.

Rainbird a rânjit.

— Da, sunt mai mult ca diavolul din creștinism, desigur. Dar îți spun, dacă îmi vânam propria moarte, cred că aș fi găsit-o cu mult timp înainte de asta. Poate am urmărit-o ca să mă distrez. Dar n-am nicio dorință să te deturnez, Căpitane, nici pe tine, nici Atelierul, nici serviciul de informații interne al Statelor Unite. Nu sunt un idealist. N-o vreau decât pe fata asta. Și poate îți dai seama că ai nevoie de mine. Poate îți dai seama că sunt capabil să realizez lucruri pe care niciun drog din dulapul doctorului Hockstetter nu poate să le realizeze.

— Și ce vrei în schimb?

— Când se termină povestea asta cu familia McGee, Biroul pentru Studii

Geologice al Statelor Unite nu va mai exista. Șeful departamentului informatic, Noftzieger, poate schimba toate codurile. Iar tu, Căpitane, vei zbura cu mine în Arizona cu o companie aeriană publică. Ne vom bucura de o cină bună la restaurantul meu favorit din Flagstaff, apoi ne vom întoarce la casa mea, iar în spatele ei, în deșert, vom aprinde un foc al nostru și vom face un grătar cu foarte multe hârtii, casete și filme. Îți voi arăta chiar și colecția mea de pantofi, dacă vrei.

Căpitanul s-a gândit la asta. Rainbird i-a dat timp, șezând calm.

Într-un final, Căpitanul a spus:

— Hockstetter și colegii lui sugerează că-i va lua fetei doi ani să se deschidă complet. Depinde cât de adânc sunt înrădăcinate mecanismele ei de protecție.

— Și tu o să dispari în patru-șase luni.

Căpitanul a dat din umeri.

Rainbird și-a atins o nară cu arătătorul și și-a înclinat capul – un gest de basm grotesc.

— Cred că te putem ține în șa mult mai mult de atât, Căpitane. Fie vorba între noi, știm unde sunt îngropate sute de cadavre, atât la propriu, cât și la figurat. Și mă îndoiesc că va dura ani. Vom obține amândoi ceea ce vrem, în cele din urmă. Ce spui?

Căpitanul și-a dat puțin răgaz de gândire. Se simțea bătrân, obosit și complet pierdut.

— Cred că batem palma, a zis el în cele din urmă.

— Bine, a spus Rainbird grăbit. Mă voi ocupa eu de fată. Nu e nimeni altcineva în schema stabilită a lucrurilor. Asta va fi important pentru ea. Și, bineînțeles, nu va ști niciodată că eu am fost cel care a tras. Ar fi periculos să știe asta, nu-i așa? Foarte periculos.

— De ce? a zis Căpitanul într-un final. De ce ai mers atât de departe?

— E atât de departe? a întrebat Rainbird încet.

S-a ridicat și a luat o poză de pe biroul Căpitanului. Era poza cu Charlie la derdeluș, pe cutia de carton turtită, râzând.

— Toți ne-am făcut proviziile pentru iarnă în afacerea asta, Căpitane. Și Hoover a făcut la fel. Și directorii CIA. Și tu, altfel ai fi fost deja la pensie. Când am început, Charlene McGee nici nu era născută și eu doar îmi luam niște simple precauții.

— Dar de ce fata?

Rainbird a tăcut o vreme. S-a uitat la fotografie cu atenție, aproape cu

tandrețe. A atins-o.

— E foarte frumoasă, a zis el. Și foarte tânără. Și totuși, înăuntrul ei există factorul Z. Puterea zeilor. Noi doi vom deveni foarte apropiați.

Ochiul lui a devenit visător.

— Da, vom fi foarte apropiați.

ÎN CUTIE

1

Pe 27 martie, Andy McGee a ajuns la concluzia că nu mai pot rămâne în Tashmore. Trecuseră mai bine de două săptămâni de când trimisese scrisorile și, dacă ar fi fost să dea roade, asta deja ar fi trebuit să se întâmple. Simplul fapt că liniștea era de neclintit în jurul cabanei lui Granther îl punea pe gânduri. Presupunea că ar fi putut fi pur și simplu respins din start, luându-l drept un lunatic. Totuși nu credea asta.

Ceea ce credea el, ceea ce îi șoptea intuiția lui adâncă, era că scrisorile sale fuseseră cumva deturnate.

Și asta ar însemna că știau unde se aflau el și Charlie.

— Plecăm, i-a spus lui Charlie. Hai să ne facem bagajele!

Ea l-a privit cu atenție, puțin speriată, dar nu a spus nimic. Nu l-a întrebat unde se duc sau ce vor face, iar asta i-a transmis o stare de neliniște. Într-un dulap găsise două valize vechi, împodobite cu autocolante vechi din vacanțe – Grand Rapids, cascada Niagara, Miami Beach – și amândoi au început să sorteze ce luau cu ei și ce lăsau în urmă.

Lumina orbitoare a soarelui pătrundea prin ferestrele din partea de răsărit a cabanei. Zăpada transformată în apă se scurgea și gâlgâia în burlanele de scurgere. Dormise puțin în noaptea precedentă; gheața se topise și el rămăsese treaz ascultând sunetul ascuțit, eteric și straniu al pojghiței rămase, care se despica și se deplasa încet în jos, spre gâtul lacului, unde marele râu Hancock se întindea spre est peste New Hampshire și tot statul Maine, devenind din ce în ce mai urât mirositor și mai poluat până la vărsarea lui zgomotoasă în Atlantic. Sunetul era ca o notă prelungă scoasă prin lovirea cristalului sau poate ca al unui arcuș tras la nesfârșit pe o coardă subțire de vioară – un *zzziiiiiinnnggg* constant, care se propaga prin toate terminațiile nervoase,

făcându-le să vibreze în armonie. Nu mai fusese niciodată aici la topirea gheții și nu era sigur că ar fi vrut să mai fie vreodată. Era ceva teribil și din altă lume în sunetul care vibra între pereții tăcuți și veșnic verzi ai acestei văi înconjurate de dealuri joase și erodate.

Le simțea din nou prezența foarte aproape, ca monstrul abia întrezărit dintr-un coșmar recurent. A doua zi după aniversarea lui Charlie, fusese într-una din drumețiile sale, cu schiurile prinse inconfortabil în picioare, și dăduse peste un șir de urme de rachete de zăpadă care duceau până la un molid înalt. Erau adâncituri în crustă, ca și cum cineva își scosese rachetele de zăpadă și le înfipsese în pătura troienită. Zăpada era răscolită acolo unde purtătorul își fixase din nou rachetele („bărci de zloată", așa le numise întotdeauna Granther, disprețuindu-le dintr-un motiv doar de el știut). La poalele copacului, Andy găsise șase mucuri de țigară Vantage și un pachet galben șifonat care conținuse cândva un film Kodak Tri-X. Mai neliniștit ca niciodată, își scosese schiurile și se urcase în copac. Ajuns la jumătatea înălțimii, descoperise că avea vizibilitate directă spre cabana lui Granther, aflată la câțiva kilometri distanță. Se vedea mică și aparent goală. Dar cu un teleobiectiv...

Nu-i spusese lui Charlie despre descoperirea sa.

Valizele erau făcute. Tăcerea ei continuă îi dădea o stare de neliniște, ca și cum, prin faptul că nu vorbea, îl acuza de ceva.

— O să încercăm să găsim o mașină să ne ducă spre Berlin, New Hampshire, și apoi un autobuz Greyhound, înapoi în New York City. O să mergem la cei de la *The New York Times*.

— Dar, tati, le-ai trimis deja o scrisoare.

— Iubito, e posibil să n-o fi primit.

L-a privit mută pentru o clipă și apoi a spus:

— Crezi că au luat-o *ei*?

— Sigur că n...

A clătinat din cap să alunge minciuna și a început din nou:

— Charlie, chiar nu știu.

Charlie n-a răspuns. A îngenuncheat, a închis o valiză și a început să se joace aiurea cu încuietorile.

— Lasă-mă să te ajut, iubito.

— *Pot singură!* a țipat la el și apoi a început să plângă.

— Charlie, nu! Te rog, iubito! Mai e puțin și se termină.

— Ba nu, a zis ea, plângând și mai tare. N-o să se termine niciodată.

2

Cabana lui Granther McGee era înconjurată de doisprezece agenți. Se așezaseră pe poziții din noaptea precedentă. Purtau toți haine de camuflaj în alb și verde. Niciunul dintre ei nu fusese la ferma Manders și niciunul dintre ei nu era înarmat, în afară de John Rainbird, care avea pușca, și de Don Jules, care avea un pistol de calibru .22.

— Nu risc să se panicheze cineva pentru ce s-a întâmplat în New York, îi spusese Căpitanului. Jamieson ăla încă arată de parcă îi atârnă boașele până la genunchi.

Tot așa, nu voise să audă nici de agenți înarmați. Întâmplările aveau un curs al lor și nu voia să se trezească la sfârșitul operațiunii cu două cadavre. A ales cu grijă toți agenții și cel pe care l-a desemnat să se ocupe de Andy McGee era Don Jules – un tip mărunt și morocănos, de vreo 30 de ani. Era bun la ceea ce făcea. Rainbird știa asta, pentru că Jules era singurul bărbat cu care acceptase să lucreze și o a doua oară. Era rapid și practic. Nu încurca pe nimeni în momente critice.

— McGee o să iasă la un moment dat, le-a spus Rainbird la ședință. Fata iese de obicei, dar McGee iese mereu. Dacă iese singur, îl preiau eu și Jules îl va scoate din peisaj rapid și silențios. Dacă iese fata singură, la fel. Dacă ies amândoi, o s-o iau pe fată și Jules o să-l ia pe McGee. Restul sunteți personaje episodice – înțelegeți?

Ochiul lui Rainbird le-a aruncat o privire scrutătoare.

— Sunteți acolo doar pentru eventualitatea în care ceva merge extraordinar de prost, atât. Sigur, dacă va fi ceva care *chiar* merge extraordinar de prost, majoritatea o s-o luați la fugă spre lac cu pantalonii în flăcări. Sunteți acolo în caz că apare șansa aia dintr-o sută să puteți face ceva. Sigur, e de la sine înțeles că sunteți acolo și ca să observați, să fiți martori în caz c-o dau în bară.

Asta i-a atras din partea asistenței un chicotit subțire și nervos.

Rainbird a ridicat un deget de atenționare.

— Dacă vreunul dintre voi greșește și se panichează cumva, o să mă ocup să ajungeți în cea mai oribilă junglă din America de Sud – cu o gaură în fund. Credeți-mă pe cuvânt, domnilor. Sunteți personaje episodice în show-ul meu. Să nu uitați asta!

Mai târziu, în „culise“ – un hotel abandonat din St. Johnsbury – Rainbird l-a

luat pe Don Jules deoparte.

— Ai citit fișa tipului ăstuia? a întrebat Rainbird.

Jules fuma o țigară Camel.

— Da.

— Înțelegi conceptul de control mental?

— Da.

— Înțelegi ce s-a întâmplat cu cei doi bărbați din Ohio? Cei care au încercat să-i ia fiica?

— Am lucrat cu George Waring, a zis Jules calm. Tipul ăla era în stare să facă să ardă ca petrolul până și apa când își făcea un ceai.

— Pentru o astfel de slujbă, nu e ceva nemaiîntâlnit. Vreau doar să fie clar pentru toată lumea. Trebuie să fiți foarte rapizi.

— Da, OK.

— McGee avut o iarnă întreagă să se odihnească. Dacă are timp să vă dea o șansă, ești un bun candidat pentru a-ți petrece următorii trei ani din viață într-o cameră izolată, crezând că ești o pasăre sau un nap sau ceva de genul ăsta.

— Bine.

— Bine, ce?

— O să fiu rapid. Oprește-te, John!

— Cel mai probabil vor ieși împreună, a zis Rainbird, ignorându-l. O să stai pe verandă, după colț, departe de ușa pe care vor ieși. O să mă aștepți să pun mâna pe fată. Tatăl ei se va duce la ea. Tu o să fii în spatele lui. O să-l lovești în gât.

— Sigur.

— N-o da în bară, Don!

Jules a zâmbit scurt și a tras un fum.

— Nu, a zis el.

3

Bagajele erau făcute. Charlie și-a pus haina și pantalonii matlasați. Andy s-a înfofolit în geaca lui, a tras fermoarul și a luat bagajele. Nu se simțea bine, nu se simțea deloc bine. Îi bătea inima puternic. Avea o premoniție.

— O simți și tu, nu? a întrebat Charlie.

Era palidă, dar nu-și trăda sentimentele.

Andy a dat din cap reticent.

— Ce facem?

— Sperăm că presentimentul ăsta a apărut înainte de vreme, a zis el, deși, în inima lui, știa că nu e așa. Ce altceva să facem?

A venit spre el și a întins brațele să fie ridicată, ceva ce el nu-și amintea să fi făcut de multă vreme – poate de doi ani. Era incredibil cum trecea timpul, cât de repede se putea schimba un copil, chiar sub ochii tăi, fără ca tu să observi.

A pus bagajele jos, a ridicat-o și a strâns-o în brațe. Ea l-a pupat pe obraz și apoi l-a îmbrățișat din nou, cu putere.

— Ești pregătită? a întrebat el, punând-o jos.

— Așa cred, a zis Charlie, gata să plângă iar. Tati… n-o să mai aprind focuri. Nici dacă vin după noi înainte să putem fugi de-aici.

— Da, a zis el. E în regulă, Charlie. Înțeleg asta.

— Te iubesc, tati.

— Și eu te iubesc, puștoaico.

Andy s-a dus la ușă și a deschis-o. Pentru o clipă, lumina soarelui a fost atât de puternică, încât n-a putut să vadă nimic. Apoi pupilele i s-au contractat și ziua s-a limpezit în fața lui, strălucitoare de la zăpada care se topea. În dreapta lui se afla lacul Tashmore, orbitor, cu petice dantelate de apă albastră care se întrezăreau între bucățile de gheață plutitoare. Drept înainte erau păduri de pini. Prin ele abia putea vedea acoperișul verde cu șindrilă al cabanei de alături, în sfârșit fără zăpadă.

Pădurea era tăcută, iar sentimentul de neliniște al lui Andy s-a intensificat. Unde era cântecul păsărilor care îi întâmpinase diminețile de când temperaturile iernii începuseră să crească? Astăzi nu se auzea nimic... doar picuratul zăpezii care se topea de pe crengi. Ce bine ar fi fost dacă Granther ar fi pus un telefon aici. A trebuit să se stăpânească să nu strige cât îl țineau plămânii: *Cine e acolo?* Dar asta nu ar fi făcut decât să o sperie și mai tare pe Charlie.

— Pare în regulă, a zis el. Cred că încă avem un avans… dacă chiar vin după noi.

— Asta e bine, a zis ea impasibilă.

— Să pornim la drum! a zis Andy și s-a gândit pentru a suta oară: *Ce altceva să facem?* Și s-a gândit din nou la cât de tare îi ura.

Charlie a traversat camera spre el, trecând pe lângă uscătorul plin de vase pe care le spălase în acea dimineață, după micul-dejun. Întreaga căsuță era așa

cum o găsiseră, impecabilă. Granther ar fi fost mulțumit.

Andy a pus un braț în jurul umerilor lui Charlie și i-a mai dat o scurtă îmbrățișare. Apoi a ridicat valizele și au ieșit împreună în soarele de început de primăvară.

4

John Rainbird se afla cocoțat la jumătatea unui molid înalt, la o sută cincizeci de metri distanță. Purta gheare de cățărător în picioare, iar o centură de lucrător pe stâlpi de telegraf îl ținea ferm lipit de trunchiul copacului. Când ușa cabanei s-a deschis, și-a sprijinit bine pușca pe umăr. Un calm desăvârșit pusese stăpânire pe el. Totul a devenit uimitor de clar în fața singurului său ochi. Când își pierduse celălalt ochi, percepția profunzimii îi fusese alterată, dar, în momentele de concentrare maximă, ca acesta, îi revenea vederea clară; era ca și cum ochiul distrus s-ar fi putut regenera singur pentru perioade scurte de timp.

Nu era o lovitură la distanță și, în cazul în care ar fi fost vorba despre un glonț adevărat, nu și-ar fi irosit nicio clipă îngrijorându-se dacă nimerește fata în gât sau nu, însă avea de-a face cu ceva mult mai stângaci, ceva care amplifica elementul de risc de zece ori. Fixată în interiorul țevii acestei puști special modificate se afla o săgeată cu tranchilizantul Orasin, iar la distanța asta exista întotdeauna probabilitatea ca aceasta să se rotească în aer sau să vireze. Din fericire, ziua era aproape fără vânt.

Dacă aceasta este voința Marelui Spirit și a strămoșilor mei, se ruga în tăcere Rainbird*, ghidează-mi mâinile și ochiul pentru ca lovitura să fie adevărată.*

Fata a ieșit alături de tatăl ei, ceea ce însemna că intra și Jules în schemă. Prin luneta telescopică, fata părea la fel de mare ca o ușă de hambar. Canadiana ei era o flacără de un albastru strălucitor pe scândurile ponosite ale cabanei. Rainbird a avut o clipă să observe valizele din mâinile lui McGee, pentru a-și da seama că, până la urmă, ajunseseră la timp.

Gluga fetei era coborâtă, iar fermoarul era tras doar până la stern, astfel încât haina se desfăcea ușor la gât. Ziua era caldă, ceea ce lui îi convenea de minune.

Și-a așezat mai bine degetul pe trăgaci și a țintit la baza gâtului fetei.

Dacă este voința...

A apăsat pe trăgaci.

Nu a avut loc nicio explozie, doar un bâzâit slab și un fuior mic de fum ieșind din țeava puștii.

5

Se aflau la marginea treptelor când Charlie s-a oprit brusc și a scos un horcăit. Andy a scăpat imediat valizele. Nu auzise nimic, dar ceva era teribil de greșit. Se întâmplase ceva cu Charlie.

— *Charlie? Charlie?*

A cercetat-o dintr-o privire. Stătea nemișcată ca o statuie, incredibil de frumoasă pe întinderea de zăpadă strălucitoare. Incredibil de mică. Și deodată și-a dat seama ce anume se întâmplase. Era atât de simplu și de îngrozitor totodată, încât nu fusese în stare să înțeleagă la început.

Un ac lung ieșea din gâtul lui Charlie. Mâna ei înmănușată bâjbâia după el, îl găsea, îl răsucea într-un unghi nou și grotesc, înclinat în sus. Un firicel de sânge a început să se prelingă din rană. O floare de sânge, mică și delicată, i-a pătat gulerul cămășii și abia a atins bordura din blană artificială care urmărea fermoarul canadienei.

A făcut un salt spre ea și a apucat-o de braț chiar în momentul în care fata și-a dat ochii peste cap, pierzându-și cunoștința. A lăsat-o încet pe verandă, strigându-i întruna numele. Săgeata înfiptă în gâtul ei scânteia în soare. Îi simțea trupul moale, fără oase, lipsit de viață. Ținând-o în brațe și legănând-o, a privit spre pădurea însorită care părea atât de pustie – și unde nu cântau păsările.

— *Cine a făcut asta?* a strigat el. *Cine? Ieși de-acolo, să te pot vedea!*

Don Jules a făcut un pas după colțul verandei. Era încălțat cu adidași. În mână ținea un pistol de calibrul .22.

— *Cine mi-a împușcat fata?* a strigat Andy atât de tare încât coardele vocale au vibrat dureros.

O ținea pe Charlie lipită de el, un trup mic și inert sub canadiana albastră și călduroasă. A pipăit săgeata și a smuls-o, provocând un alt firicel de sânge.

S-o duc înăuntru, s-a gândit el. *Trebuie să o duc înăuntru.*

Jules s-a apropiat de el și l-a împușcat în ceafă, la fel cum actorul Booth împușcase cândva un președinte[16]. Pentru o clipă, Andy a sărit în genunchi,

ținând-o pe Charlie și mai strâns în brațe. Apoi s-a prăbușit peste ea.

Jules l-a cercetat cu atenție, apoi le-a făcut semn oamenilor să iasă din pădure.

„Nu-i nimic de văzut aici“, și-a spus el în sinea lui, în timp ce Rainbird se apropia de cabană, străbătând zăpada lipicioasă și topită de la sfârșitul lui martie. „Nu e nimic. Ce era toată agitația asta?“

16 În 1865, în timpul unei reprezentații teatrale, actorul John Wilkes Booth (simpatizant al statelor confederate) l-a împușcat în ceafă pe președintele SUA, Abraham Lincoln (n. red.).

PANA DE CURENT

1

Lanțul de evenimente care a dus la asemenea distrugeri și pierderi de vieți omenești a început cu o furtună de vară și cu defectarea a două generatoare.

Furtuna a avut loc pe 19 august, la aproape cinci luni după ce Andy și Charlie au fost răpiți de la cabana lui Granther din Vermont. Timp de zece zile, vremea fusese caniculară și fără nicio adiere. În ziua aceea de august, la scurt timp după prânz, norii de ploaie începuseră să se adune, dar nimeni dintre cei care îngrijeau gazonul verde și straturile de flori dintre cele două minunate clădiri antebelice nu credea că norii de ploaie spuneau adevărul – nici cei care tundeau iarba, dar nici femeia care se ocupa de subsecțiunile A-E ale calculatoarelor (precum și de cafetiera din sala calculatoarelor), care, în timpul pauzei de prânz, luase unul dintre cai ca să-l plimbe pe aleile bine întreținute și, cu siguranță, nici Căpitanul, care mânca un sendviș imens în biroul său cu aer condiționat și continua să lucreze la bugetul pentru anul viitor, fără să țină seama de căldura și de umiditatea de afară.

Poate că singura persoană din complexul Atelierului din Longmont care a crezut că va ploua cu adevărat a fost omul care fusese numit după ploaie. Marele indian a venit cu mașina la ora 12:30, deși activitatea lui începea la ora unu. Când se anunța ploaia, începeau să-l ia durerile de oase și în golul unde fusese ochiul stâng.

Conducea un Thunderbird foarte vechi și ruginit, cu un autocolant de parcare *D* pe parbriz. Era îmbrăcat în haine albe de infirmier. Înainte de a coborî din mașină, și-a pus un petic brodat pe ochi. Îl purta când era la serviciu, din cauza fetei, dar numai atunci. Îl deranja. Peticul acela îl făcea să se gândească la ochiul pierdut.

Erau patru locuri de parcare în enclava Atelierului. Mașina personală a lui

Rainbird, un Cadillac galben nou pe motorină, avea un autocolant cu *A*. Semnul *A* era pentru parcarea VIP, situată sub clădirea din sud.

Un sistem subteran de tuneluri și lifturi lega direct parcarea VIP de sala calculatoarelor, de sălile de conferință, de vasta bibliotecă și de redacțiile de știri ale Atelierului și, bineînțeles, de Cartierul Vizitatorilor – un nume nepotrivit pentru complexul de laboratoare și de apartamente din apropiere, în care erau ținuți Charlie McGee și tatăl ei.

Parcarea *B,* care era pentru angajații din eșalonul doi, era mai departe. Parcarea *C*, care era pentru secretare, mecanici, electricieni și alții asemenea, era și mai departe. Parcarea *D* era pentru angajații necalificați – personajele episodice, în termenii lui Rainbird. Era la aproape un kilometru de orice și mereu plină de o colecție tristă și pestriță de rable pe roți din Detroit, la doar un pas și jumătate de derbyul săptămânal de demonstrații de la Jackson Plains, pista de mașini de curse din apropiere.

Ierarhia birocratică, se gândea Rainbird, în timp ce-și încuia rabla. S-a uitat în sus la norii de ploaie. Se apropia furtuna. Avea să sosească în jurul orei patru, după calculele lui.

A luat-o către mica baracă semicilindrică situată cu bun-gust într-un crâng de pini, pe unde angajații de nivel inferior, de clasa a V-a și a VI-a, își făceau intrarea. Uniforma albă flutura ușor în adierea vântului. Un grădinar a trecut pe lângă el cu una dintre cele douăsprezece mașini de tuns iarba ale serviciului de întreținere a terenului. O copertină viu colorată era fixată deasupra scaunului.

Grădinarul nu l-a luat în seamă pe Rainbird; și asta făcea parte din ierarhia birocratică. Dacă erai de clasa a IV-a, unul de clasa a V-a devenea invizibil.

Nici măcar fața pe jumătate distrusă a lui Rainbird nu stârnea prea multe comentarii; ca orice altă agenție guvernamentală, Atelierul angaja destui veterani pentru a arăta bine. Max Factor nu prea avea ce lecții să dea guvernului american despre cosmeticele bune. Și era de la sine înțeles că un veteran cu o dizabilitate vizibilă – o proteză la braț, un scaun cu rotile motorizat, o față zdrențuită – valora cât trei veterani care arătau „normal“.

Rainbird cunoștea bărbați care își mutilaseră mințile și spiritele la fel de grav ca fața lui la petrecerea din Vietnam, bărbați care ar fi fost fericiți să găsească o slujbă de casier la un magazin Piggly Wiggly. Dar ei pur și simplu nu dădeau bine. Nu că Rainbird ar fi avut vreo simpatie pentru ei. De fapt, toată chestia i se părea mai degrabă amuzantă.

Nici nu fusese recunoscut de niciunul dintre oamenii cu care lucra acum ca fiind un fost agent de la Atelier și asasin plătit; putea să bage mâna-n foc. Până cu șaptesprezece săptămâni în urmă, fusese doar o siluetă în spatele parbrizului polarizat al Cadillacului său galben, doar altcineva cu autorizație *A*.

— Nu crezi că exagerezi puțin cu asta? a întrebat Căpitanul. Fata n-are nicio legătură cu grădinarii sau cu dactilografii. Numai tu împarți scena cu ea.

Rainbird a clătinat din cap.

— Chiar și o singură scăpare, o singură persoană să menționeze întâmplător că infirmierul prietenos cu fața mutilată își parchează mașina pe locul de VIP și se îmbracă în uniforma albă în baia directorilor. Ceea ce încerc să construiesc aici este un sentiment de încredere, încredere care să se bazeze pe ideea că amândoi suntem străini – amândoi ciudați, dacă vrei – îngropați în măruntaiele filialei americane a KGB-ului.

Căpitanul n-a gustat aprecierea asta; nu-i plăcea să ia cineva în nume de rău metodele Atelierului, mai ales în acest caz, în care metodele erau, desigur, extreme.

— Ei bine, cu siguranță faci o treabă excelentă, a răspuns Căpitanul.

Și la asta nu exista un răspuns satisfăcător, pentru că, de fapt, el nu făcea o treabă pe cinste. Fata nu făcuse mai mult decât să aprindă un chibrit în tot timpul cât fusese aici. Și același lucru se putea spune și despre tatăl ei, care nu dăduse nici cel mai mic semn de vreo abilitate de control mental, dacă abilitatea nu pierise între timp. Din ce în ce mai mult se îndoiau că ar fi existat.

Fata îl fascina pe Rainbird. În primul an în care fusese la Atelier, făcuse o serie de cursuri care nu se regăseau în nicio programă universitară – interceptarea convorbirilor telefonice, furt de mașini, percheziție discretă și multe altele.

Singurul care îi captase pe deplin atenția lui Rainbird fusese cursul de spargere de seifuri, predat de un spărgător bătrân pe nume G.M. Rammaden, care fusese scos dintr-o instituție din Atlanta special pentru a le preda această meserie noilor agenți. La vremea respectivă, se presupunea că este cel mai bun din branșă, iar Rainbird nu s-ar fi îndoit de asta, deși acum se considera el însuși aproape egalul lui Rammaden.

Rammaden, care murise cu trei ani în urmă (Rainbird trimisese flori la înmormântarea lui – ce comedie putea fi uneori viața!), îi învățase despre încuietorile Skidmore, despre seifurile cu ușă pătrată, despre dispozitivele de blocare secundară care pot înțepeni definitiv rotițele unui seif dacă cadranul de

combinație este lovit cu un ciocan și o daltă; îi învățase despre seifurile de tip butoi și despre tăierea cheilor; despre multiplele utilizări ale grafitului; despre cum puteai să iei amprenta unei chei cu o lavetă Brillo și despre cum să faci nitroglicerină în cadă, și despre cum să desprinzi un seif din spate, strat după strat.

Rainbird îi răspunsese lui G.M. Rammaden cu un entuziasm rece și cinic. Rammaden spusese odată că seifurile erau ca femeile: dacă aveai instrumentele și timpul necesar, orice seif putea fi deschis. Existau, spunea el, spargeri dificile și spargeri ușoare, dar nu și spargeri imposibile.

Fata era puternică.

La început a trebuit să o hrănească pe Charlie intravenos, ca să nu moară de foame.

După un timp, a început să înțeleagă și singură că, dacă nu mânca, nu câștiga nimic în afară de o mulțime de vânătăi pe antebrațe și a acceptat să mănânce, nu cu entuziasm, ci pur și simplu pentru că era mai puțin dureros să-și folosească gura.

A citit câteva dintre cărțile care i-au fost date – le-a răsfoit, în orice caz – și uneori pornea televizorul color din camera ei, doar pentru a-l opri după câteva minute. În luna iunie a urmărit până la capăt filmul *Black Beauty* prezentat la un post de televiziune locală și a mai vizionat *The Wonderful World of Disney* o dată sau de două ori. Asta a fost tot. În rapoartele săptămânale care i se întocmeau începuse să apară din ce în ce mai des sintagma „afazie sporadică".

Rainbird căutase termenul într-un dicționar medical și îl înțelesese imediat – datorită propriei sale experiențe de indian și războinic, îl înțelegea poate mai bine decât doctorii înșiși.

Uneori, fata rămânea fără cuvinte. Stătea pur și simplu acolo, fără a fi supărată, mișcând buzele fără a scoate vreun sunet. Și uneori folosea un cuvânt total ieșit din context, aparent fără să-și dea seama deloc. „Nu-mi place rochia asta, aș prefera să o am pe cea de fân." Uneori se corecta absentă – „Vreau să zic cea *verde*" –, dar cel mai adesea nu observa nimic.

Conform dicționarului, afazia era o uitare cauzată de o anumită afecțiune cerebrală. Medicii începuseră imediat să testeze pe ea diverse medicamente. Orasin fusese schimbat cu Valium, fără nicio modificare apreciabilă în bine. Valium și Orasin au fost încercate împreună, dar o interacțiune neprevăzută între cele două o făcuse să plângă neîncetat și monoton până când doza își pierdea efectul. Un medicament nou-nouț, o combinație de tranchilizant și de

halucinogen ușor, a fost încercat și a părut să ajute o vreme. Apoi fata începuse să se bâlbâie și îi apăruse o ușoară iritație.

În prezent era din nou sub tratament cu Orasin, dar era monitorizată îndeaproape în caz că afazia se agrava.

Se scriseseră multe despre starea psihologică delicată a fetei și despre ceea ce psihiatrii numeau „conflictul de bază al focului", un mod elegant de a spune că tatăl ei îi spusese să nu o facă, iar cei de la Atelier îi spuneau exact contrariul... toate acestea fiind amplificate de sentimentul ei de vinovăție pentru incidentul de la ferma Manders.

Rainbird nu punea botul la nimic din toate astea. Nu era vorba de droguri, nu era vorba de faptul că era închisă și supravegheată în permanență, nu era vorba de faptul că era despărțită de tatăl ei.

Era doar puternică, atâta tot.

Se hotărâse undeva pe parcurs că nu avea de gând să coopereze, indiferent de situație. Sfârșit. *Tout finit*, cum zice francezul. Psihiatrii se puteau agita prin preajmă, arătându-i pete de cerneală până la sfântu-așteaptă, doctorii puteau să jongleze cu medicamentele ei și să mormăie în barbă despre dificultatea de a droga cu succes o fetiță de opt ani. Hârtiile se puteau aduna, iar Căpitanul putea să delireze în continuare.

Iar Charlie McGee pur și simplu ar fi continuat să reziste.

Rainbird simțea asta la fel de sigur cum simțea venirea ploii în această după-amiază. Și a admirat-o pentru asta. Îi făcuse pe toți să alerge-n jurul cozii și, dacă ar fi fost lăsat totul la latitudinea lor, tot așa ar fi făcut și de Ziua Recunoștinței, și de Crăciun. Dar nu aveau să-și urmărească la nesfârșit coada, iar acest lucru îl îngrijora mai mult decât orice pe John Rainbird.

Rammaden, spărgătorul de seifuri, spusese o poveste amuzantă despre doi hoți care pătrunseseră într-un supermarket într-o vineri seara, când știau că o furtună de zăpadă împiedicase camionul băncii Wells Fargo să ajungă și să preia încasările de la sfârșitul săptămânii. Seiful era unul în formă de butoi. Au încercat să găurească încuietoarea cu cifru mecanic, fără succes. Încercaseră să-l desprindă, dar nu reușiseră deloc să îndoaie un colț și să înceapă. În cele din urmă, l-au făcut să explodeze. Asta a fost un succes total. Au aruncat în aer acel butoi și i-ai făcut o gaură atât de mare, încât toți banii din interior au fost complet distruși. Ceea ce rămăsese semăna cu banii decorativi pe care îi vezi uneori încastrați în pixurile alea caraghioase.

— Ideea este, spusese Rammaden cu vocea lui gâjâită, că acei doi hoți nu au

înfrânt seiful. Întregul joc constă în a sparge seiful. Nu înfrângi seiful decât dacă poți lua conținutul în stare utilizabilă, înțelegi ce vreau să spun? L-au supraîncărcat cu explozibil. Au omorât banii. Au fost niște nemernici și seiful i-a învins.

Rainbird a înțeles ideea.

Erau mai mult de șaizeci de posesori de diplome de facultate, dar, până la urmă, toată treaba se rezuma la spargerea seifului. Încercaseră să spargă combinația de cifre a fetei cu drogurile lor; aveau destui psihiatri cât să alinieze o echipă de softball și toți acești psihiatri făceau tot ce le stătea în putință pentru a rezolva „conflictul de bază al focului"; problema lor era că încercau să spargă cifrul fără acordul ei. Rainbird a intrat în mica baracă Quonset, și-a luat cartela de pontaj de pe suport și a punctat. T.B. Norton, șeful de tură, și-a ridicat privirea din cartea pe care o citea.

— Să știi că nu primești zile libere dacă vii mai devreme, Injun.

— Nu? a zis Rainbird.

— Nu.

Norton l-a privit provocator, cuprins de acea siguranță sumbră, aproape sfântă, care însoțește atât de des autoritatea măruntă. Rainbird a plecat ochii și apoi s-a dus să se uite la avizier. Echipa de bowling a infirmierilor câștigase aseară. Cineva voia să vândă „2 mașini de spălat folosite, dar în stare bună". Un anunț oficial spunea că TOATĂ LUMEA, DE LA W-1 LA W-6, TREBUIE SĂ SE SPELE PE MÂINI ÎNAINTE DE A PĂRĂSI ACEST BIROU.

— Stă să plouă, i-a zis peste umăr lui Norton.

— N-o să se întâmple, Injun, a zis Norton. De ce nu te cari? Împuți locul.

— Sigur, șefu', a zis Rainbird. Doar pontez.

— Păi, data viitoare pontează când trebuie.

— Sigur, șefu', a zis Rainbird din nou, ieșind, dar nu înainte de a arunca o privire la gâtul rozaliu al lui Norton, la partea moale chiar de sub maxilarul lui.

Ai avea timp să țipi, șefu'? Ai avea timp să țipi dacă mi-aș înfige degetul arătător în punctul ăla de pe gâtul tău? Ca o frigare într-o bucată de carne… șefu'.

A ieșit înapoi în căldura sufocantă. Norii de ploaie erau aproape acum, se mișcau încet, apăsați de greutatea ploii. Avea să fie o furtună urâtă. Tunetul murmura în depărtare.

Casa era aproape acum. Rainbird ocolea de obicei intrarea laterală, ceea ce fusese cândva cămara, și cobora cu liftul C patru niveluri. Astăzi trebuia să spele și să ceruiască toate podelele din zona în care stătea fata; asta i-ar fi dat o

șansă bună. Și nu era vorba de faptul că ea nu era dispusă să vorbească cu el; nu era asta. Doar că era întotdeauna atât de distantă. Încerca să desfacă seiful în felul lui și, dacă ar putea să o facă *să râdă*, măcar o dată să o facă să râdă, să împărtășească cu el o glumă pe seama Atelierului, ar fi ca și cum ar fi reușit să desprindă acel colț esențial. I-ar oferi un loc unde să-și introducă dalta. Doar un singur râset. I-ar face pe amândoi să se simtă ca o echipă, ca membrii unei comisii în ședință secretă. Doi împotriva casei.

Dar, până acum, nu reușise să obțină acel singur râset, iar Rainbird o admira pentru asta mai mult decât voia să admită.

2

Rainbird a introdus cartela de acces în fanta corespunzătoare și apoi a coborât la sala infirmierilor pentru a-și lua o cafea înainte de a merge mai departe. Nu voia cafea, dar era încă devreme. Nu-și putea permite să lase să i se vadă nerăbdarea; era deja destul de rău că Norton o observase și comentase.

Și-a turnat o gură de cafea de pe plita încinsă. Cel puțin, niciunul dintre ceilalți tocilari nu sosise încă. S-a așezat pe canapeaua cu arcuri, gri și crăpată, și și-a băut cafeaua. Fața lui distrusă (și Charlie nu-și arătase decât cel mai trecător interes pentru asta) era calmă și impasibilă. Acum stătea și analiza situația actuală.

Angajații de aici erau ca spărgătorii de seifuri ai lui Rammaden, din biroul de la supermarket. Se ocupau acum de ea cu mănuși, dar nu o făceau din dragoste pentru ea. Mai devreme sau mai târziu, aveau să decidă că mănușile nu duceau nicăieri și, când nu mai aveau alte opțiuni „delicate“, se decideau să arunce seiful în aer. Când o vor face, Rainbird era aproape sigur că vor să „distrugă banii“, după expresia înțepătoare a lui Rammaden.

Văzuse deja expresia „tratamente cu șocuri ușoare“ în două dintre rapoartele medicilor – și unul dintre medici fusese Pynchot, care era de fapt urechea lui Hockstetter. Văzuse un raport de urgență care fusese redactat într-un jargon atât de stâlcit, încât aproape că era o altă limbă. Tradus, se rezuma la o mulțime de chestii de forță: dacă puștoaica își vede tatăl suferind suficient, va ceda. Ceea ce Rainbird credea că ar putea face puștoaica dacă și-ar vedea tatăl conectat la o baterie Delco și dansând țonțoroiul cu părul măciucă era să se întoarcă liniștită în camera ei, să spargă un pahar de apă și să mănânce cioburile.

Dar nu puteai să le spui asta. Atelierul, ca și FBI și CIA, avea o lungă istorie în distrugerea banilor. Dacă nu poți obține ceea ce vrei cu ajutorul extern, mergi acolo cu niște pistoale-mitralieră și explozibil și asasinează-l pe nenorocit. Pune niște cianură în trabucurile lui Castro. A fost o nebunie, dar nu puteai să le spui asta. Tot ce puteau vedea erau REZULTATELE, strălucind și clipind ca un jackpot mitic din Vegas. Așa că au distrus banii și au stat acolo cu o grămadă de resturi verzi inutile cernându-le printre degete și întrebându-se ce naiba se întâmplase.

Acum au început să apară și alți infirmieri, glumind, împungându-se reciproc în mușchii brațului, vorbind despre loviturile pe care le dăduseră și despre popicele doborâte cu o seară înainte, vorbind despre femei, vorbind despre mașini, vorbind despre cum s-au făcut muci. Aceleași chestii vechi care continuau la nesfârșit. Aleluia, amin! S-au ferit de Rainbird. Nici unul dintre ei nu-l plăcea pe Rainbird. Nu juca bowling, nu voia să vorbească despre mașina lui și arăta ca un refugiat dintr-un film cu Frankenstein. Îi neliniștea. Dacă unul dintre ei l-ar fi lovit în braț, Rainbird l-ar fi dezmembrat.

A scos un săculeț de tutun Red Man, o hârtie de filtru Zig-Zag și și-a rulat o țigară. A fumat și a așteptat să se facă timpul să coboare în camera fetei.

Una peste alta, se simțea mai bine, mai viu decât în ultimii ani. Și-a dat seama de asta și îi era recunoscător fetei. Deși fata nu avea să știe niciodată, ea îi redase pentru o vreme viața – viața unui om care trăiește cu intensitate și care speră cu tărie; adică a unui om cu preocupări vitale. Era bine că ea era dură. Avea să ajungă la ea în cele din urmă (crăpături grele și crăpături ușoare, dar nu crăpături imposibile); avea să o facă să danseze pentru ei, orice ar fi; când dansul se termina, avea să o ucidă și uitându-se fix în ochii ei, sperând să prindă acea scânteie de înțelegere, acel mesaj, în timp ce ea trecea dincolo, orice ar fi fost acolo.

Între timp, el va trăi.

Și-a stins țigara și s-a ridicat, gata de muncă.

3

Tunetele și fulgerele erau din ce în ce mai aproape. Până la ora trei, cerul de deasupra complexului Longmont era plin de nori grei și negri. Tunetul devenea din ce în ce mai puternic, căpătând siguranță, făcându-i pe lucrătorii de pe

teren să creadă în el. Grădinarii și-au pus deoparte mașinile de tuns iarba. Mesele de pe terasele celor două case au fost duse înăuntru. În grajduri, doi îngrijitori încercau să calmeze caii speriați care se agitau neliniștiți la fiecare bubuit amenințător din ceruri.

Furtuna a venit în jurul orei 3:30; a venit la fel de brusc ca glonțul unui asasin plătit și cu o furie năprasnică. A început ca o ploaie, apoi s-a transformat rapid în grindină. Vântul a suflat de la vest la est și apoi s-a schimbat brusc în direcție opusă. Fulgere albăstrui au luminat cerul. Vântul a început să sufle cu putere, iar în emisiunile meteo din seara aceea a fost prezentată o mică tornadă care tocmai trecuse pe lângă Centrul Longmont și care smulsese în trecere acoperișul unui magazin Foto-Kwik.

Atelierul a rezistat relativ bine în fața furtunii. Două geamuri au fost sparte de grindină, iar vântul a luat pe sus un gărduleț care înconjura un chioșc pitoresc de pe partea cealaltă a iazului cu rațe și l-a aruncat la 60 de metri depărtare, dar astea fuseseră toate pagubele (cu excepția crengilor rupte și a unor straturi de flori distruse – le dăduse de lucru celor care se ocupau cu întreținerea terenului). În toiul furtunii, câinii de pază au alergat înnebuniți între cele două garduri electrificate, dar s-au liniștit repede când ploaia s-a mai potolit.

Pagubele au fost provocate de trăsnetele care au venit după grindină, ploaie și vânt. Părți din estul Virginiei au rămas fără energie electrică până la miezul nopții, ca urmare a fulgerelor care au lovit centralele electrice Rowantree și Briska. Zona deservită de stația Briska includea sediul central al Atelierului. În biroul său, căpitanul Hollister și-a ridicat privirea supărat în timp ce luminile se stingeau și zumzetul discret al aparatului de aer condiționat se reducea la zero. Au existat poate cinci secunde de semiîntuneric, cauzat de întreruperea curentului și de norii grei de furtună – suficient de lungi pentru ca el să șoptească un „La naiba!“ și să se întrebe ce se întâmplase cu sistemul lor electric de rezervă.

A aruncat o privire pe fereastră și a văzut fulgerele luminând cerul aproape continuu. În acea seară, una dintre santinelele de la corpul de gardă avea să-i spună soției sale că văzuse o minge de foc mare cât două tăvi, ricoșând de la gardul exterior, slab încărcat electric, la gardul interior, mai puternic încărcat, și înapoi.

Căpitanul a întins mâna după telefon ca să afle ce se întâmplase cu curentul,

dar în același timp luminile s-au aprins din nou. Aerul condiționat a început să huruie și, în loc să apuce telefonul, Căpitanul a apucat creionul.

Apoi luminile s-au stins iar.

— Rahat! a zis nervos Căpitanul.

A aruncat creionul și a ridicat receptorul până la urmă, provocând luminile să se aprindă din nou, înainte să apuce să tragă pe cineva la răspundere. Luminile au refuzat provocarea.

De cele două clădiri elegante care priveau una spre cealaltă pe deasupra gazonului – și peste tot complexul Atelierului de dedesubt –, se ocupa Eastern Virginia Power Authority, dar aveau două sisteme de rezervă alimentate de generatoare diesel. Un sistem deservea „funcțiile vitale" – gardul electric, computerele (o pană de curent poate să coste sume incredibile în ceea ce privește timpul pentru un computer) și cabinetul medical. Un sistem secundar deservea funcțiile mai puțin importante ale complexului – luminile, aerul condiționat, lifturile și toate lucrurile de genul ăsta. Sistemul secundar a fost construit să „acopere" – adică să intre atunci când sistemul primar dădea semne de suprasolicitare –, dar sistemul primar nu acoperea dacă sistemul secundar începea să se suprasolicite. Pe 19 august, ambele sisteme s-au suprasolicitat. Al doilea sistem a intrat în funcțiune când primul sistem a început să se suprasolicite, așa cum plănuiseră arhitecții rețelei electrice (deși adevărul e că nu plănuiseră niciodată ca sistemul principal să se suprasolicite în primul rând) și, drept rezultat, sistemul principal a funcționat cu șaptezeci de secunde mai mult decât sistemul secundar. Apoi generatoarele ambelor sisteme au explodat, unul după celălalt, ca o serie de artificii. Doar că aceste artificii costaseră în jur de optzeci de mii de dolari fiecare.

Mai târziu, o verificare de rutină a adus înapoi verdictul prietenos de „defecțiune mecanică", deși o concluzie mai exactă ar fi fost „lăcomie și corupție". Când generatoarele de rezervă fuseseră instalate în 1971, un senator care cunoștea cifrele acceptabile ale licitației pentru această mică operațiune (precum și pentru alte construcții ale Atelierului în valoare de șaisprezece milioane de dolari) l-a informat pe cumnatul său, care era consultant în domeniul ingineriei electrice. Consultantul hotărâse că ar putea ajunge cu ușurință sub prețul cel mai scăzut al ofertei, luând-o mai pe scurtătură.

A fost doar o favoare într-un domeniu care trăiește din favoruri și informații pe sub masă, și a fost notabilă doar pentru că a fost prima verigă din lanțul care a dus la distrugerea finală și la pierderea de vieți omenești. Sistemul de rezervă

fusese folosit doar parțial în toți anii de când fusese construit. La primul său test major, în timpul furtunii care a doborât centrala electrică Briska, a cedat complet. Până atunci, desigur, consultantul în inginerie electrică a mers mai departe și a crescut în afaceri; a ajutat la construirea unei stațiuni balneare de milioane de dolari la Coki Beach, pe St. Thomas. Atelierul nu a fost alimentat din nou cu energie electrică decât atunci când centrala Briska a fost repusă în funcțiune... adică în același timp cu tot restul estului Virginiei – în jur de miezul nopții.

Până atunci, următoarele legături fuseseră deja create. Ca urmare a furtunii și a penei de curent, atât lui Andy, cât și lui Charlie McGee li se întâmplase ceva extraordinar, deși niciunul dintre ei nu avea cea mai mică idee despre ce i se întâmplase celuilalt.

După cinci luni de stagnare, lucrurile începuseră din nou să meargă înainte.

4

Când a picat curentul, Andy McGee se uita la televizor la *The PTL Club*. PTL venea de la *Praise the Lord,* „Lăudat fie Domnul“. Pe unul dintre posturile TV din Virginia, *The PTL Club* părea că rulează la nesfârșit, 24 din 24. Probabil că nu era deloc așa, dar percepția lui Andy asupra timpului devenise atât de distorsionată, încât îi era greu să-și dea seama.

Se îngrășase. Uneori – când nu era atât de drogat – se vedea fugitiv în oglindă și se gândea la Elvis Presley și la felul în care se rotunjise spre finalul vieții. Alteori, se gândea la motanii castrați care devin grași și leneși.

Nu era gras încă, dar nu mai avea mult. În Hastings Glen se cântărise pe cântarul din baia de la Slumberland Motel și avea 73 de kg. Acum ajungea la 86. Obrajii îi erau mai plini și avea început de gușă și ceea ce profesorul lui de sport din liceu numea „țâțe de bărbat“. Și avea burtă. Nu prea făcea sport – nu prea avea chef să facă sport când era constant pe Thorazine – și mâncarea era foarte bună.

Nu se îngrijora de greutatea lui când era drogat, și era drogat mare parte din timp. Când erau pregătiți să mai facă niște teste inutile pe el, îl analizau pe o perioadă de optsprezece ore și un doctor îi testa reacțiile fizice, îi făceau un EEG ca să se asigure că undele cerebrale erau frumoase și ascuțite și apoi îl

duceau într-o cabină de testare, care era o cameră mică și albă, căptușită cu panouri de plută.

În aprilie începuseră testele cu voluntari umani. I-au spus ce să facă și că, dacă făcea ceva cu prea mult entuziasm – adică dacă orbea pe cineva, de exemplu –, ar fi avut de suferit. Mesajul ascuns al acestei amenințări era că s-ar putea să nu sufere singur. Pe Andy nu-l afecta deloc amenințarea asta; nu credea că ar fi rănit-o pe Charlie. Era elevul lor cu coroniță. El era elevul mediocru.

Doctorul care se ocupa de testare era un bărbat pe nume Herman Pynchot. Avea spre 40 de ani și era perfect normal, în afară de faptul că rânjea prea mult. Uneori rânjetul lui îl neliniștea pe Andy. Ocazional, un doctor bătrân pe nume Hockstetter venea și el, dar, de cele mai multe ori era Pynchot.

Pynchot i-a spus, pe când se îndreptau către primul test, că în camera de testare era o masă. Pe această masă era o sticlă de suc de struguri cu eticheta CERNEALĂ, un stilou într-un suport, un carnețel, o carafă și două pahare. Pynchot i-a spus că voluntarul nu va ști dacă în sticlă se află orice altceva în afară de cerneală. Pynchot i-a spus lui Andy că i-ar fi recunoscători dacă ar putea să „impulsioneze“ voluntarul să își toarne un pahar cu apă și apoi să verse o cantitate sănătoasă de „cerneală“ în ea și apoi să dea pe gât toată mizeria aia.

— Bine, a zis Andy.

Însă el nu se simțea prea bine. Îi era dor de Thorazine și de pacea pe care i-o aducea.

— Foarte bine, a zis Pynchot. O faci?

— De ce ar trebui să fac asta?

— O să primești ceva la schimb. Ceva frumos.

— Fii un șobolan bun și adu brânza, a zis Andy. Nu?

Pynchot a dat din umeri și a rânjit. Halatul lui era ostentativ de frumos; arăta de parcă fusese croit de Brooks Brothers.

— Bine, a zis Andy. Mă dau bătut. Ce primesc dacă-l fac pe bietul om să bea cerneală?

— Păi, în primul rând, poți să iei din nou pastile.

Dintr-odată, i s-a pus un nod în gât și s-a întrebat dacă Thorazine dădea dependență și, dacă dădea, dacă dependența era psihică sau fizică.

— Spune-mi, Pynchot, a zis el. Cum se simte să dai impulsuri? E și asta în jurământul lui Hipocrat?

Pynchot a dat din umeri și a rânjit.

— Poți să ieși și pe afară o vreme, a zis el. Parcă ți-ai exprimat dorința asta?

Andy făcuse asta. Apartamentul lui era frumos – atât de frumos, încât uneori uitai că nu era nimic altceva decât o celulă capitonată. Avea trei camere, plus o baie; avea un televizor color echipat cu Home Box Office, unde în fiecare săptămână apărea o selecție de trei filme noi. Unul dintre pitici – probabil Pynchot – trebuie să fi subliniat faptul că era inutil să-i ia cureaua și să-i dea doar creioane cerate pentru scris și linguri din plastic pentru mâncare. Dacă voia să se sinucidă, pur și simplu nu aveau cum să-l oprească. Dacă se impulsiona suficient de tare și pentru suficientă vreme, i-ar fi explodat creierul ca un cauciuc vechi.

Așa că locul avea toate dotările, chiar și un cuptor cu microunde în chicinetă. Totul era decorat cu bun-gust, pe podeaua din sufragerie era un covor mițos, tablourile de pe pereți erau toate bine alese. Dar, în ciuda acestor decorațiuni, un căcat de câine glazurat nu e un tort de nuntă; e doar un căcat de câine glazurat și niciuna din ușile de ieșire din acest apartament nu avea clanță pe dinăuntru. Erau mici fante ici-colo, răspândite prin tot apartamentul – genul de găuri pe care le vezi în camere de hotel. Era una și în baie și Andy calculase că puteai să vezi în aproape orice unghi al apartamentului. Andy credea că sunt aparate de monitorizare și probabil erau dotate și cu infraroșu, deci nu puteai nici să te masturbezi în intimitate cât de cât.

Nu era claustrofob, dar nu-i plăcea să fie închis pentru perioade lungi de timp. Îl făcea anxios, chiar și cu toate drogurile. Era o anxietate ușoară, de obicei caracterizată de oftaturi lungi și de perioade de apatie. Într-adevăr, ceruse să iasă afară. Voia să mai vadă soarele și iarba verde.

— Da, i-a zis încet lui Pynchot. Mi-am exprimat interesul de a ieși afară.

Dar nu i s-a dat voie să iasă.

Voluntarul a fost nesigur la început, cu siguranță se aștepta ca Andy să-l facă să stea în cap și să imite găinile sau ceva ridicol. Era microbist. Andy l-a pus pe Dick Albright, așa îl chema, să-l pună la curent cu ultimul sezon – cine intrase în play-off și cum s-au descurcat, cine a câștigat Super Bowl.

Albright s-a conformat. A petrecut următoarele douăzeci de minute retrăind tot sezonul, simțindu-se tot mai confortabil. Ajunsese la partea cu arbitrul nenorocit care le dăduse voie celor de la Pats să câștige în fața echipei Dolphins în meciul din campionatul AFC, când Andy a spus:

— Nu vrei un pahar cu apă? Nu ți-e sete?

Albright s-a uitat la el.

— Da, mi-e puțin sete. Spune-mi… vorbesc prea mult? Ce crezi, le încurcă testele?

— Nu cred, a spus Andy.

S-a uitat cum Dick Albright își turna un pahar cu apă din carafă.

— Vrei? a întrebat Albright.

— Nu, o să zic pas, a zis Andy și i-a dat brusc un impuls puternic. Pune niște cerneală înăuntru, nu vrei?

Albright s-a uitat la el și apoi s-a întins după călimară. A ridicat-o, s-a uitat la ea și a pus-o înapoi jos.

— Să pun *cerneală*? Ești nebun!

Pynchot a rânjit la fel de mult și după test, dar nu era mulțumit. Nu era deloc mulțumit. Nici Andy nu era mulțumit. Când îl impulsionase pe Albright, nu avusese deloc senzația aia stranie… senzația aia de *dedublare* care însoțea de obicei impulsul. Și nu avusese dureri de cap. Își concentrase toată voința spre a-i sugera lui Albright că a pune cerneala în apa lui ar fi un lucru perfect rezonabil de făcut și Albright a dat un răspuns perfect rezonabil: că Andy era dus cu capul. În ciuda durerii cauzate, simțise puțină panică la gândul că îi dispăruse talentul.

— De ce vrei să fie totul un secret? l-a întrebat Pynchot, apoi și-a aprins un Chesterfield și a rânjit. Nu te înțeleg, Andy. Cu ce te *ajută*?

— Pentru a zecea oară, a răspuns Andy, nu mă abțineam. Nu m-am prefăcut. Am impulsionat cât de tare am putut. Nu s-a întâmplat nimic, asta e tot.

Își voia pastila. Era depresiv și anxios. Toate culorile erau prea stridente, toată lumina prea puternică, toate vocile prea zgomotoase. Era mai bine cu pastilele. Cu pastilele, furia lui inutilă pentru ce se întâmplase și dorul de Charlie și îngrijorarea lui pentru ce i s-ar fi putut întâmpla fetei, toate aceste lucruri se diminuau și deveneau ușor de gestionat.

— Mă tem că nu te cred, a zis Pynchot, fără să-și piardă rânjetul. Mai gândește-te, Andy. Nu îți cerem să faci pe cineva să sară de pe o stâncă sau să se împuște în cap. Cred că nu voiai plimbarea aia atât de mult cum credeai.

S-a ridicat ca și cum ar fi dat să plece.

— Ascultă, a zis Andy, incapabil să își controleze disperarea din voce. Mi-ar plăcea să-mi dai o pastilă din aia.

— Da? a zis Pynchot. Păi, poate te interesează să știi că îți scad dozajul… în caz că Thorazine e cel care interferează cu abilitățile tale.

Rânjetul lui a înflorit iar.

— Sigur, dacă puterea ta ar reveni brusc…

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le știi, i-a spus Andy. În primul rând, tipul era anxios, aștepta ceva. În al doilea rând, nu era foarte inteligent. E mult mai greu să impulsionezi oameni bătrâni și oameni cu un IQ scăzut sau normal spre scăzut. Pe oamenii inteligenți funcționează mai bine.

— Chiar așa? a zis Pynchot.

— Da.

— Atunci, de ce nu mă impulsionezi pe mine să îți dau acum o pastilă? IQ-ul meu testat e de 155.

Andy încercase – fără rezultate.

Într-un final, și-a primit plimbarea pe afară și, tot într-un final, îi crescură dozajul medicamentului din nou – după ce s-au convins că într-adevăr nu se prefăcea, că, de fapt, încerca disperat să folosească impulsul, fără rezultate. Și Andy, și doctorul Pynchot au început să se întrebe, separat, dacă nu cumva se golise complet și definitiv rezerva lui cât timp au fost pe fugă din New York la aeroportul din Albany, la Hastings Glen, dacă pur și simplu nu-și epuizase talentul. Andy însuși a început să creadă că fie talentul dispăruse, fie pur și simplu fusese un mecanism de apărare: mintea lui refuza să folosească talentul pentru că știa că l-ar fi omorât să facă asta. Nu uitase peticele amorțite din obraji și din gât și ochii injectați.

În orice caz, totul se rezuma la același lucru – un mare zero. Pynchot – al cărui vis de a fi acoperit de glorie după ce se dovedea a fi primul om care găsea rezultate empirice, demonstrabile asupra controlului mental, era acum foarte îndepărtat – venea tot mai puțin pe la el.

Testele continuaseră în mai și iunie – mai întâi cu mai mulți voluntari și apoi cu subiecți care nu suspectau nimic. Nu era deloc etic să-i folosești pe cei din urmă, Pynchot ar fi recunoscut primul asta, dar unele dintre primele teste cu LSD nu fuseseră nici ele neapărat etice. Andy se minuna că Pynchot se simțea împăcat cu el însuși dacă punea egal între aceste două lucruri total greșite. Nu conta, pentru că Andy nu reușea să-și folosească impulsul pe niciunul dintre ei.

Cu o lună în urmă, chiar înainte de 4 Iulie, începuseră să îl testeze cu animale. Andy a protestat că impulsionarea unui animal era și mai greu de realizat decât cea a unei persoane cu intelect redus, dar protestele lui au fost inutile în fața lui Pynchot și a echipei sale, fiindcă ei toți treceau prin toți pașii unei investigații științifice. Așa că, o dată pe săptămână, Andy trebuia să stea într-o cameră cu un câine sau o pisică sau o maimuță, simțindu-se ca un

personaj dintr-un roman absurd. Și-a amintit de șoferul de taxi care se uitase la bancnota de un dolar și văzuse una de cinci sute. Și-a amintit de directorii timizi cărora reușise să le dea încredere și siguranță de sine. Înainte de ei, în Port City, Pennsylvania, fusese programul Weight-Off, cursuri la care participau în mare parte casnice însingurate și grase, dependente de dulciurile Snackin' Cakes, de pepsi și orice venea între două felii de pâine. Astea erau lucrurile cu care încercau să-și umple golul din viață. Acolo fusese nevoie de foarte puțin impuls, pentru că majoritatea chiar voiau să slăbească. Iar el le ajutase să facă asta. S-a gândit și la ce se întâmplase cu cei doi bărbați de la Atelier care o luaseră pe Charlie.

Fusese capabil s-o facă, dar acum nu mai era. Îi era greu să-și amintească până și senzația avută în clipele acelea. Așa că a stat în camera cu câini care-i lingeau mâna și cu pisici care torceau, și cu maimuțe care se scărpinau gânditoare în fund și uneori își arătau dinții în rânjete apocaliptice și cu colți care semănau obscen de tare cu ale lui Pynchot și sigur că niciunul dintre animale n-a făcut deloc ceva neobișnuit. Și dup-aia era dus înapoi la apartamentul lui fără clanțe la uși și avea o pastilă albastră pe o farfurioară albă de pe bufetul din chicinetă și peste puțin timp avea să nu se mai simtă anxios și depresiv. Avea să se simtă cât de cât OK din nou. Și se uita la unul din filmele de pe HBO – vreunul cu Clint Eastwood, dacă se nimerea – sau la *PTL Club*. Și nu-i mai păsa așa de mult că-și pierduse talentul și că devenise o persoană banală.

5

În după-amiaza marii furtuni, a stat și s-a uitat la *PTL Club.* O femeie cu o coafură ca un stup de albine îi spunea gazdei cum puterea lui Dumnezeu o vindecase de boala lui Bright. Andy o privea cu fascinație. Părul ei strălucea în lumina reflectoarelor din studio ca un picior de masă lăcuit. Arăta ca și cum călătorise în timp din 1963. De asta era fascinat de *PTL Club*, pe lângă escrocheriile nerușinate în numele Domnului. Andy asculta pledoarii făcute de tineri încrâncenați în costume scumpe și se gândea, uimit, la cum Hristos i-a alungat din Templu pe schimbătorii de bani. Și *toți* oamenii de la *PTL* arătau ca niște călători în timp din 1963.

Femeia și-a încheiat povestea despre cum Dumnezeu a salvat-o de la a

tremura până la dezintegrare. Mai devreme în program, un actor care fusese faimos la începutul anilor 1950 îi spusese cum Dumnezeu îl salvase de alcoolism. Acum, femeia cu stupul în cap a început să plângă și actorul cândva faimos a îmbrățișat-o. Camera s-a apropiat pentru un prim-plan. În fundal, cântăreții *PTL* au început să îngâne ceva. Andy s-a foit puțin. Mai avea puțin și trebuia să-și ia pastila.

În mod sumbru oarecum, și-a dat seama că acest medicament era doar parțial responsabil pentru schimbările ciudate pe care le observase la el în ultimele cinci luni, iar ușoara lui creștere în greutate era doar un semn vizibil din exterior. Când Atelierul i-o luase pe Charlie, îi demolase singurul stâlp de susținere pe care îl avea în viață. Fără Charlie – of, sigur era undeva în apropiere, dar la fel de bine putea să fie pe Lună – părea că nu mai are niciun motiv să rămână puternic.

Și, pe deasupra, toată fuga aia îi indusese un fel de șoc anxios. Trăise atâta timp mergând ca pe gheață, încât, atunci când s-au spart, în sfârșit, singurul rezultat fusese letargia totală. De fapt, credea că suferise un soi de criză de nervi nemanifestată. Dacă chiar ar fi *văzut-o* pe Charlie, nici măcar nu era sigur că ea l-ar fi recunoscut, iar asta îl întrista.

Nu făcuse niciodată vreun efort să-l mintă pe Pynchot sau să trișeze la teste. Nu credea că asta i-ar aduce-o pe Charlie înapoi, dar nu voia să riște nici măcar puțin, în caz că ar fi existat o șansă să se întâmple. Și era mai ușor să facă ce voiau ei. Devenise pasiv. Își vărsase ultimul strop de furie urlând pe veranda lui Granther, ținând-o în brațe pe fiica lui, cu o săgeată înfiptă în gât. Acum nu mai avea nici urmă de furie în el. Își consumase toate resursele.

Asta era starea mentală a lui Andy McGee în ziua de 19 august, uitându-se la TV, cât timp furtuna cutreiera dealurile de afară. Gazda *PTL* a mai făcut un apel pentru donații și apoi a introdus un trio de gospel. Trioul a început să cânte și, brusc, s-au stins luminile.

S-a stins și televizorul, imaginea reducându-se la o pată luminoasă. Andy a rămas nemișcat pe scaun, neștiind ce se întâmplase. Mintea lui avusese suficient timp să înregistreze dimensiunea înfricoșătoare a întunericului și apoi luminile s-au aprins din nou. Trioul a reapărut cântând „I Got a Telephone Call from Heaven and Jesus Was on the Line“ („Am primit un telefon din Rai și la capătul firului era Iisus“). Andy a răsuflat ușurat, dar apoi luminile s-au stins din nou.

A rămas pe loc, strângând brațele scaunului de parcă ar fi zburat dacă le

dădea drumul. Și-a ținut ochii fixați pe pata luminoasă de pe ecranul televizorului chiar și după ce a știut că nu mai era acolo, ci doar în imaginația lui.

O să revină într-o secundă sau două, și-a zis. *Sigur au generatoare de rezervă pe undeva. Nu poți să ai încredere în rețeaua electrică în case ca astea.*

Totuși, era speriat. Brusc, și-a amintit poveștile de aventuri din copilărie. În câteva dintre ele, petrecute în peșteră, lanternele sau lumânările se stingeau brusc. Și, de fiecare dată, autorul se străduia să descrie întunericul drept „palpabil“ sau „absolut“ sau „total“. Era și sintagma aia veche pe care te puteai oricând baza, „întunericul viu“, ca în citatul „întunericul viu care i-a înghițit pe Tom și pe prietenii lui“. Dacă toate astea erau menite să-l impresioneze pe Andy McGee cel de nouă ani, nu reușiseră. În ceea ce-l privea, dacă voia să fie „înghițit de întunericul viu“, tot ce trebuia să facă era să intre în dulap și să astupe cu o pătură rulată crăpătura de sub ușă. Întunericul era, până la urmă, întuneric.

Acum realiza că greșise în privința aia; nu era singurul lucru în legătură cu care greșise când era mic, dar era poate ultimul pe care putea să-l descopere. Avea să renunțe la fel de repede la descoperire, pentru că întunericul *nu era* întunecat. Nu fusese niciodată în viața lui într-un întuneric ca ăsta. Dacă n-ar fi simțit scaunul sub fundul și sub mâinile lui încleștate, ar fi putut foarte bine să plutească într-un hău lovecraftian lipsit de lumină, între stele. A ridicat o mână și a fluturat-o în fața ochilor. Și, deși simțea palma atingându-i ușor nasul, nu o putea vedea.

A apucat din nou brațul scaunului. Inima începuse să-i bată cu putere și neregulat. Afară, cineva striga răgușit:

— Richie! Unde naiba ești?

Andy s-a chircit în scaun, de parcă ar fi fost direct amenințat. Și-a umezit buzele.

Se va porni din nou în doar o secundă sau două, s-a gândit el, însă o parte speriată a minții sale care nu se lăsa înduplecată de simple raționamente a întrebat: *Cât timp înseamnă o secundă sau două, sau un minut sau două, petrecute într-un întuneric absolut? Cum se măsoară timpul în întuneric absolut?*

Dincolo de ușa „apartamentului“ său, ceva a căzut și cineva a țipat de durere. Andy s-a chircit iar și a gemut tremurând. Nu-i plăcea asta. Asta nu era bine.

Ei bine, dacă le ia mai mult de câteva minute să o repare – pentru a reseta întrerupătoarele sau orice altceva – vor veni și mă vor lăsa să ies. Vor trebui să

vină.

Chiar și partea speriată a minții sale – cea care bombănea tot timpul – a recunoscut logica acestui lucru și s-a relaxat puțin. La urma urmei, era doar întuneric; asta era tot – doar absența luminii. Nu era ca și cum ar fi existat monștri în întuneric sau ceva de genul ăsta.

Îi era foarte sete. S-a întrebat dacă ar îndrăzni să se ridice și să se ducă să ia o sticlă cu bere de ghimbir din frigider. Putea s-o facă dacă era atent. S-a ridicat, s-a târât doi pași înainte și a dat direct cu tibia în marginea măsuței de cafea. S-a aplecat și și-a frecat piciorul, cu ochii lăcrimând de durere.

Și asta era ca în copilărie. Jucaseră un joc numit „baba-oarba"; presupunea că toți copiii făceau asta. Trebuia să încerci să ajungi de la un capăt la altul al casei legat la ochi. Și toți ceilalți credeau că era pur și simplu culmea umorului atunci când cădeai peste un taburet sau te împiedicai de treapta dintre sufragerie și bucătărie. Jocul putea să te învețe o lecție dureroasă despre cât de puțin cunoșteai planul casei tale și cât de mult te bazai mai mult pe ochi decât pe memorie. Iar jocul te putea face să te întrebi cum naiba ai putea trăi dacă ai orbi.

Dar voi fi bine, se gândea Andy*, voi fi bine dacă o iau încet și ușor.* A ocolit măsuța de cafea și apoi a început să se târască încet prin spațiul deschis al sufrageriei, cu mâinile întinse în față. Era ciudat cât de amenințător se putea simți un spațiu deschis în întuneric. *Probabil că se va aprinde lumina chiar acum și voi putea să râd de mine. Doar să r…*

— Au!

A intrat cu degetele în perete și le-a dat peste cap. Ceva a căzut – probabil tabloul cu hambarul și fânețele în stilul lui Andrew Wyeth, agățat lângă ușa de la bucătărie. A vâjâit pe lângă el, cu un sunet amenințător de sabie, și s-a izbit de podea. Zgomotul a fost înfiorător de puternic.

A rămas nemișcat, ținându-se de degetele rănite și simțindu-și pulsul în tibia julită. Era paralizat de frică.

— Hei! a strigat el. Hei, băieți, nu uitați de mine!

A așteptat cu urechile ciulite, dar răspunsul întârzia să apară. Se mai auzeau zgomote și glasuri, dar din ce în ce mai îndepărtate. La un moment dat avea să rămână într-o liniște absolută, dacă se mai îndepărtau mult.

M-au uitat aici cu totul, și-a zis Andy, și frica și-a înfipt mai adânc ghearele în pieptul lui.

Îi bătea inima foarte tare. Își simțea transpirația pe brațe și pe frunte și s-a

trezit amintindu-și de incidentul de lângă lacul Tashmore, când se îndepărtase prea mult de mal și, obosit, începuse să se zbată și să țipe, convins că va muri... dar... când și-a lăsat picioarele jos, a atins cu ușurință fundul lacului, căci apa îi venea doar până la sfârcuri. Dar unde era fundul lacului acum? A dat să-și umezească buzele, dar până și limba îi era uscată.

— *HEI!* a strigat din toți rărunchii și sunetul terorii din vocea lui l-a speriat și mai tare.

Trebuia să se stăpânească. Era la un pas de panică totală acum, se învârtea aiurea prin cameră urlând cât îl țineau plămânii. Și toate, pentru că cineva arsese o siguranță.

Lua-le-ar dracu' pe toate, oricum! De ce trebuia să se întâmple chiar când era timpul pentru pastila mea? Dacă aveam pastila, totul ar fi fost bine acum. Doamne, mă simt de parcă am capul plin de cioburi…

A rămas pe loc, respirând greu. A țintit spre ușa de la bucătărie, dar a greșit drumul și s-a lovit de un perete. Acum se simțea total dezorientat și nu putea să-și amintească nici dacă prostia aia de tablou cu hambarul era pe stânga sau pe dreapta ușii. Mai bine ar fi rămas pe scaun.

— Revino-ți! a rostit cu voce tare. Revino-ți!

Nu era *doar* panica, își dădea seama de asta. Era pastila pe care trebuia deja să o fi luat de mult timp, pastila de care ajunsese dependent. Nu era corect că asta se întâmplase când trebuia să ia pastila.

— Revino-ți! a mormăit iar.

Berea de ghimbir. Se ridicase pentru sticla de bere de ghimbir și, la dracu', trebuia să o ia. Trebuia să se agațe de ceva. La asta se rezuma totul, iar berea de ghimbir era la îndemână, în lipsă de altceva.

A început să se miște iar spre stânga și s-a împiedicat de tabloul picat de pe perete.

Andy a urlat și s-a prăvălit, fluturându-și mâinile sălbatic și inutil ca să-și păstreze echilibrul. S-a lovit tare peste cap și a țipat din nou.

Acum se temea foarte tare. *Ajutor!* a strigat el în gând. *Cineva să mă ajute, aduceți-mi o lumânare, pentru numele lui Hristos, ceva, mi-e frică…*

A început să plângă. Degetele lui tremurânde au simțit umezeala vâscoasă de la tâmplă – sânge – și s-a întrebat cu teroare amorțită cât de rău era.

— *Unde sunteți cu toții?* a țipat.

Nu răspundea nimeni. A auzit – sau i s-a părut că aude – un singur țipăt îndepărtat și apoi liniște. A pipăit după tabloul de care se împiedicase și l-a

azvârlit în cealaltă parte a camerei, furios pentru că îl rănise. A lovit măsuța de lângă canapea, iar lampa acum inutilă care se afla acolo a căzut. Becul a explodat cu un sunet sec, iar Andy a strigat din nou. Și-a pipăit din nou tâmpla. Era și mai mult sânge acolo și acum îi aluneca pe obraz.

Gâfâind, a început să se târască, cu o mână întinsă, ca să pipăie de-a lungul peretelui.

Când în locul peretelui a atins doar aerul, Andy și-a ținut respirația, apoi și-a retras mâna, ca și cum s-ar fi așteptat să-l înșface un monstru prin golul căscat în perete. A scos un mic *îhhh!* Pentru o secundă, toată copilăria i-a revenit în minte și a putut auzi șoapta trolilor care se îngrămădeau nerăbdători spre el.

— E doar ușa de la bucătărie, pentru numele lui Dumnezeu, s-a mustrat el furios. Atâta tot!

S-a târât prin ea. Frigiderul era la dreapta, așa că a luat-o târâș în acea direcție, gâfâind, cu mâinile reci pe gresie.

Undeva, la etajul de deasupra, ceva a căzut cu un zgomot infernal. Andy a sărit pe genunchi. De data asta a cedat nervos.

— *Ajutor! Ajutor! Ajutor!* a început să strige la nesfârșit până când a răgușit.

Habar n-avea cât timp a țipat acolo, în patru labe, în bucătăria neagră.

În cele din urmă s-a oprit și a încercat să se stăpânească. Palmele și brațele îi tremurau neputincioase. Îl durea capul de la lovitura primită, dar rana nu mai sângera. Asta îl mai liniștea. Îl ustura în gât de la atâtea țipete, iar asta l-a făcut să se gândească din nou la berea de ghimbir.

A pornit din nou târâș către frigider și a dat de el fără să mai aibă parte și de alte incidente. L-a deschis (așteptându-se în mod ridicol ca lumina interioară să se aprindă cu strălucirea ei familiară) și a bâjbâit în cutia rece și întunecată până când a găsit doza căutată. Andy a închis ușa frigiderului și s-a sprijinit de ea. A deschis doza și a dat gata jumătate din conținutul ei dintr-o singură înghițitură. Gâtlejul lui i-a fost recunoscător pentru asta.

Apoi un gând i-a trecut prin minte și a simțit că se sufocă.

Locul ăsta e în flăcări, i-a spus mintea cu un calm prefăcut. *De asta nu vine nimeni să te scoată afară. Evacuează. Tu acum… ești dispensabil.*

Panica s-a transformat în teroare pură. S-a chircit cu spatele lipit de frigider, cu fața schimonosită. Era lipsit de vlagă. Pentru o clipă, și-a imaginat chiar că simte miros de fum și că se face din ce în ce mai cald. Doza de suc i-a alunecat dintre degete și s-a vărsat, udându-i pantalonii.

Iar Andy zăcea în baltă, gemând.

6

John Rainbird s-a gândit mai târziu că lucrurile nu ar fi putut funcționa mai bine nici dacă ar fi fost planificate... și, dacă psihologii ăia de lux ar fi valorat cât negru sub unghie, *ar fi planificat* totul.

Însă doar întâmplarea norocoasă ca pana de curent să se producă exact în acel moment i-a permis să își vâre în sfârșit dalta sub un colț al seifului oțelit care o blinda pe Charlie McGee. Norocul și intuiția sa inspirată.

A intrat în apartamentul lui Charlie la ora 3:30, chiar când afară începea să se dezlănțuie furtuna.

A împins în fața ei un cărucior care nu era cu nimic diferit de cele pe care le împing majoritatea cameristelor de hotel și de motel când merg din cameră în cameră. Conținea cearșafuri și fețe de pernă curate, soluție de lustruit mobila și una de scos petele de pe covoare. Mai erau o găleată și un mop. La un capăt al cărucior ului era agățat un aspirator.

Charlie stătea pe podea, în fața canapelei, purtând un body Danskin albastru strălucitor și nimic altceva. Stătea cu picioarele încrucișate în poziție de lotus. O făcea foarte des. Un străin ar fi putut crede că era drogată, dar Rainbird știa mai bine. Era în continuare pe medicamente, dar acum doza era puțin mai mult decât un placebo. Toți psihologii erau de acord, dezamăgiți, că ea vorbea serios când spunea că nu va mai aprinde niciodată focuri. Medicamentele fuseseră inițial menite să o împiedice să folosească focul ca să scape, dar acum părea sigur că nu avea de gând să facă asta... sau orice altceva.

— Bună, puștoaico! a spus Rainbird în timp ce se pregătea să dea cu aspiratorul.

Ea s-a uitat la el, dar nu a răspuns. El a băgat aparatul în priză și, când l-a pornit, fata s-a ridicat grațios și a intrat în baie. A închis ușa.

Rainbird a continuat să aspire covorul. Nu avea niciun plan în minte. Trebuia să caute mici semne și semnale, să le sesizeze și să le urmeze. Admirația lui pentru fată era sinceră. Tatăl ei se transformase într-o budincă grasă și apatică; psihologii aveau termenii lor pentru asta – „șoc de dependență“ și „pierdere de identitate“, și „evadare mentală“, și „disfuncție ușoară a realității“ –, dar concluzia era că el renunțase și acum putea fi scos din ecuație. Fata nu făcuse asta. Pur și simplu se ascunsese. Iar Rainbird nu se simțise niciodată ca

un indian adevărat, așa cum se simțea când era lângă Charlie McGee.

A aspirat și a așteptat ca ea să iasă – poate. I se părea că ea ieșea din baie ceva mai des acum. La început se ascundea mereu acolo până când el pleca. Acum, uneori, ieșea și îl privea. Poate că astăzi o va face. Poate că nu. El va aștepta. Și va urmări semnele.

7

Charlie stătea în baie cu ușa închisă. Ar fi încuiat-o dacă ar fi putut. Înainte ca infirmierul să vină să curețe locul, făcuse câteva exerciții simple pe care le găsise într-o carte. Acum infirmierul făcea curățenie, iar vasul de WC era rece sub ea. Lumina albă de la neoanele care încercuiau oglinda din baie făceau totul să pară rece și excesiv de luminos.

La început avusese o „însoțitoare“ cu care locuia, o femeie de aproximativ 45 de ani. Trebuia să fie „ca o mamă“, dar „însoțitoarea ca o mamă“ avea ochi verzi cu mici pete în ei. Petele erau ca gheața. Ăștia erau oamenii care îi omorâseră mama adevărată; acum voiau să locuiască aici cu „însoțitoarea ca o mamă“. Erau zâmbitori. Apoi Charlie s-a oprit din vorbit și n-a mai zis un cuvânt până când nu a plecat „însoțitoarea ca o mamă“ cu ochii de gheață. Făcuse un pact cu bărbatul ăla, Hockstetter: îi va răspunde la întrebări, doar la întrebările lui, dacă o dădea afară pe „însoțitoarea ca o mamă“. Singurul însoțitor pe care și-l dorea era tatăl ei și, dacă nu-l putea avea, voia să fie singură.

În multe feluri, simțea că ultimele cinci luni (îi spuseseră că trecuseră cinci luni; ea nu-și dădea seama) fuseseră ca un vis. Nu era niciun mod de a marca timpul, diverse chipuri intrau și ieșeau și ea nu-și amintea nimic despre ele, erau fără trup, ca niște baloane, și mâncarea nu avea niciun gust. Ea însăși se simțea ca un balon uneori. Se simțea de parcă plutea. Dar, într-un fel, mintea i-a spus cu certitudine neclintită că așa era corect. Era o criminală. Încălcase cea mai gravă dintre cele Zece Porunci și cu siguranță se îndrepta spre iad.

Se gândea la asta în timpul nopții, cu luminile aproape stinse, astfel încât apartamentul în sine arăta ca într-un vis. A văzut totul. Bărbații de pe verandă purtându-și coroanele de foc. Mașinile explodând. Găinile luând foc. Mirosul de ars care era mereu miros de câlți pârliți, mirosul ursulețului ei.

(și îi plăcuse)

Asta era; asta era problema. Cu cât o făcea mai mult, cu atât îi plăcea mai mult; cu cât o făcea mai mult, cu atât putea să simtă mai bine puterea, ceva viu care devenea din ce în ce mai puternic. Era ca o piramidă care stătea cu vârful în jos și, cu cât o făceai mai mult, cu atât era mai greu să te oprești. *Durea* să te oprești.

(și era distractiv)

Și de-aia n-avea s-o mai facă niciodată. Ar muri acolo înainte s-o facă din nou. Poate chiar voia să moară acolo. Ideea de a muri într-un vis nu era deloc înfricoșătoare.

Singurele două chipuri care aveau un trup erau cel a lui Hockstetter și cel a infirmierului care venea să curețe apartamentul în fiecare zi. Charlie îl întrebase odată de ce trebuia să vină în fiecare zi dacă nu făcea mizerie.

John – ăsta era numele lui – scosese un carnețel jerpelit din buzunarul de la spate și un pix ieftin din buzunarul de la piept.

— Pentru că asta e treaba mea, puștoaico.

Și pe hârtie a scris: *Pentru că ăștia-s mânjiți cu căcat, de ce altceva?*

Aproape că chicotise, dar se oprise la timp, gândindu-se la bărbații cu coroanele de foc. Așa că pur și simplu s-a prefăcut că nu a văzut notița sau n-a înțeles-o. Fața infirmierului era desfigurată. Purta un petic pe ochi. Îi părea rău pentru el și odată aproape că l-a întrebat ce se întâmplase – dacă fusese într-un accident de mașină sau ceva –, dar asta ar fi fost și mai periculos decât să chicotească la bilețelul lui. Nu știa de ce, dar simțea asta în adâncul ei.

Era oribil să te uiți la fața lui, dar el părea cât de cât plăcut, iar fața lui nu era mai urâtă decât fața lui Chuckle Eberhardt din Harrison. Mama lui Chuckle prăjea cartofi când Chuckie avea trei ani și Chuckie trăsese tigaia cu ulei încins de pe aragaz și o vărsase pe el și aproape murise. Dup-aia, unii copii îi spuneau Chuckie Hamburger sau Chuckie Frankenstein. Și Chuckie plângea. Era pur și simplu o răutate din partea lor. Ceilalți copii nu păreau să înțeleagă că așa ceva i se putea întâmpla oricărui copil. Când ai trei ani, nu prea stai bine la capitolul inteligență.

Fața lui John era distrusă, dar asta n-o speria. În schimb, a lui Hockstetter o speria, și fața acestuia – în afară de ochi – era la fel de comună ca orice față. Ochii lui erau mai răi decât ochii „însoțitoarei ca o mamă“. Mereu îi folosea ca să se bage în sufletul tău. Hockstetter voia ca ea să aprindă focuri. O întreba iar și iar. O ducea într-o cameră și uneori acolo erau bucăți de ziar mototolite și

uneori erau vase din sticlă umplute cu benzină și uneori alte lucruri. Dar toate întrebările și toată empatia falsă duceau la un singur lucru: Charlie, dă foc la asta.

Hockstetter o speria. Simțea că avea tot felul de… de...

(chestii)

pe care le putea folosi ca să o facă să aprindă focuri. Dar ea nu voia. Doar că îi era teamă că o va face. Hockstetter s-ar fi servit de orice. Nu juca corect și într-o noapte avusese un vis și în visul ăsta îi dăduse foc lui Hockstetter și se trezise cu palmele apăsate peste gură ca să oprească un țipăt.

Într-o zi, pentru a amâna solicitarea inevitabilă, îl întrebase când putea să-l vadă pe tatăl ei. Se gândise mult la asta, dar nu întrebase, pentru că știa care ar fi răspunsul. Dar acum se simțea destul de obosită și fără energie și pur și simplu îi ieșise din gură.

— Charlie, cred că știi răspunsul la întrebarea asta, spusese Hockstetter.

A arătat către masa din camera micuță. Pe ea era o tavă din oțel plină cu grămăjoare de talaș.

— Dacă aprinzi alea, o să te duc imediat la tatăl tău. Ai putea să fii cu el în două minute.

Deși o fixa cu privirea lui de gheață, Hockstetter a schițat un zâmbet amical.

— Ce spui?

— Dă-mi un chibrit, a zis ea gata să plângă. O să le dau foc.

— Poți să le dai foc doar dacă te gândești la asta. Știi foarte bine.

— Nu. Nu pot. Și, chiar dacă aș putea, n-aș face-o. E greșit.

Hockstetter s-a uitat la ea trist și zâmbetul amical dispărea.

— Charlie, de ce îți faci rău singură? Nu vrei să-l vezi pe tatăl tău? El vrea să te vadă. Mi-a spus să-ți spun că e în regulă.

Și apoi fata *chiar* a început să plângă, a plâns mult, pentru că voia să-l vadă, nu trecea niciun minut fără să se gândească la el, fără să-i fie dor de el, fără să vrea să-i simtă brațele solide în jurul ei. Hockstetter a urmărit-o cum plânge și pe chipul lui nu se citea niciun pic de milă, niciun pic de compasiune sau blândețe. Se vedea, totuși, cum analiza totul cu grijă. O, cât îl ura.

Asta fusese cu trei săptămâni în urmă. De atunci, se încăpățânase să nu-l menționeze pe tatăl ei, deși Hockstetter i-l fluturase constant prin fața ochilor, spunându-i că tatăl ei era trist, că tatăl ei spusese că e OK să aprindă focuri și, cel mai rău dintre toate, că tatăl ei îi spusese lui Hockstetter că crede că Charlie nu-l mai iubește.

Acum Charlie și-a cercetat fața palidă în oglinda din baie și a ascultat văicăreala constantă a aspiratorului. Când termina de aspirat, îi schimba patul. Apoi ștergea praful. Apoi pleca. Brusc, nu voia să plece, voia să-l audă vorbind.

La început, mereu se ducea în baie și stătea acolo până când el pleca și odată a oprit aspiratorul și a bătut la ușă și a întrebat îngrijorat:

— Puștoaico, e totul în regulă? Nu ți-e rău, nu?

Vocea lui era atât de blândă – și blândețea, simpla blândețe era atât de greu de găsit aici, încât trebuia să-și păstreze vocea calmă și rece, pentru că lacrimile amenințau din nou. Da… sunt bine.

A așteptat, întrebându-se dacă bărbatul va încerca să facă următorul pas, dacă va încerca să-i intre pe sub piele așa cum făceau ceilalți, dar pur și simplu se îndepărtase de ușă și își pornise din nou aspiratorul. Într-un fel, era dezamăgită.

Altă dată spăla podeaua când a ieșit din baie și a zis, fără să se uite:

— Ai grijă la podeaua aia udă, puștoaico, nu vrei să cazi și să-ți rupi mâna.

Atât, dar din nou a fost luată prin surprindere aproape până la lacrimi – era îngrijorare, atât de simplă și de directă, încât părea din suflet.

Numai în ultima vreme începuse să iasă din baie și să îl privească tot mai mult. Să-l privească… să-l asculte. El îi punea întrebări uneori, dar niciodată întrebări amenințătoare. Cu toate astea, de cele mai multe ori nu răspundea, era precaută. Asta nu-l oprea pe John. Vorbea cu ea oricum. Vorbea cu ea despre scorul de la bowling, despre câinele lui, despre cum i s-a stricat televizorul și mai dura câteva săptămâni până să-l repare, pentru că lămpile alea micuțe erau atât de scumpe.

Ea a presupus că se simțea singur. Cu o față ca a lui, probabil nu avea nici soție. Îi plăcea să-l asculte pentru că era ca un pasaj secret către exterior. Vocea lui era joasă, melodioasă, uneori rătăcitoare. Nu era niciodată ascuțită sau ca la un interogatoriu, ca a lui Hockstetter. Nu părea să aibă nevoie de un răspuns.

S-a dat jos de pe capacul de wc și s-a dus spre ușă și atunci s-au stins luminile. A rămas acolo, confuză, cu o mână pe mânerul ușii, cu capul lăsat într-o parte. Imediat s-a gândit că e vreo păcăleală. A auzit cum plânsetul aspiratorului lui John pălea și cum a zis apoi:

— Ei, ce *Doamne iartă-mă*?

Apoi luminile s-au aprins din nou. Totuși, Charlie nu a ieșit. Aspiratorul a pornit din nou. John a auzit pași apropiindu-se de ușă și a spus:

— S-au stins și acolo luminile pentru o secundă?

— Da.

— E furtuna, cred.

— Ce furtună?

— Părea că începe o furtună când am venit la muncă. Fulgere mari.

Părea că începe furtuna. Afară. Își dorea să poată merge afară să vadă fulgerele mari. Să miroasă aerul ăla ciudat dinainte de o furtună de vară. Avea un miros umed, de ploaie. Totul era minu…

Luminile s-au stins iar.

Aspiratorul s-a oprit. Era întuneric peste tot. Singura ei conexiune cu lumea era mâna ei pe clanța ușii de la baie. Și-a scos limba printre dinți, gânditoare.

— Puștoaico?

N-a răspuns. O păcăleală? O furtună, zisese el. Și a crezut asta. L-a crezut pe John. Era surprinzător și înfricoșător să-și dea seama că a crezut ce-i spusese cineva, după atâta vreme.

— *Puștoaico?*

Era el din nou. Și de data asta părea… speriat.

Propria ei frică de întuneric, care începuse să se facă simțită, era dublată de a lui.

— John, ce s-a întâmplat?

A deschis ușa și a bâjbâit în fața ei. N-a ieșit încă, îi era frică să nu se împiedice de aspirator.

— Ce s-a întâmplat?

Acum simțea panică în vocea lui. O speria.

— Unde sunt luminile?

— S-au stins, a zis ea. Ai zis că… furtuna…

— Nu suport întunericul, a zis el.

În vocea lui simțea teroare și un fel de scuză grotească.

— Nu înțelegi, nu pot… trebuie să ies…

L-a auzit grăbindu-se brusc să traverseze sufrageria și apoi s-a auzit o izbitură înfricoșătoare când el s-a împiedicat de ceva și a căzut – măsuța de cafea probabil. A urlat disperat și asta a speriat-o și mai tare.

— John? John! Ești bine?

— Trebuie să ies! a urlat. Fă-i să mă lase afară!

— Ce s-a întâmplat?

N-a răspuns multă vreme. Apoi a auzit un sunet jos și gâtuit și a înțeles că plângea.

— Ajută-mă, a zis atunci și Charlie a stat în pragul ușii de la baie, încercând să se decidă.

O parte din frica ei se transformase deja în empatie, dar o parte din ea rămânea acolo, punându-și întrebări, inteligentă și de neclintit.

— Ajută-mă, cineva să mă ajute, a zis pe o voce joasă, atât de joasă încât parcă nu se aștepta să-l audă sau să vină cineva.

Și asta a făcut-o să se decidă. A început încet să pipăie în jurul ei și să-și croiască drum spre el, cu mâinile întinse în față.

8

Rainbird a auzit-o venind și nu și-a putut reține rânjetul în întuneric – un rânjet dur și neplăcut pe care l-a acoperit cu palma, în caz că revenea curentul chiar în momentul ăla.

— Îmi pare rău, puștoaico. Doar că… întunericul. Nu suport întunericul. E ca locul în care m-au pus după ce m-au prins.

— Cine te-a pus?

— Comuniștii vietnamezi.

Fata se apropiase. Și-a șters rânjetul de pe față și a început să-și intre în rol. *Speriat. Ești speriat pentru că vietnamezii te-au pus într-o groapă în pământ după ce una din minele lor ți-a distrus aproape toată fața în explozie… și te-au ținut acolo și acum ai nevoie de un prieten.*

Într-un fel, rolul îi venea natural. Nu trebuia decât să o facă să creadă că entuziasmul lui extrem față de șansa asta neașteptată era frică extremă. Și sigur că *îi era* frică – îi era frică să n-o dea în bară. Asta făcea ca împușcătura cu Orasin să pară joacă de copii. Intuițiile ei erau foarte bune. Transpira nervos fără oprire.

— Cine sunt comuniștii? a întrebat ea.

Era foarte aproape acum. I-a atins ușor fața cu mâna și el a apucat-o. Ea a țipat, surprinsă.

— Hei, nu-ți fie frică, a zis el. Doar că…

— Mă… doare. Mă rănești.

A fost exact tonul potrivit. Și ea se temea, se temea de întuneric și de el… dar era și îngrijorată pentru el. El voia s-o facă să creadă că se agăța de ea ca un om gata să se înece.

— Îmi pare rău, puștoaico, s-a scuzat el, slăbindu-și strânsoarea, dar fără să-i dea drumul. Poți doar… să stai lângă mine?

— Sigur.

Ea s-a așezat și el a tresărit la zgomotul lin al corpului ei atingând podeaua. Afară, departe, cineva urla ceva la altcineva.

— Lăsați-ne afară! a țipat Rainbird în clipa următoare. Lăsați-ne afară! Hei, lăsați-ne afară! Sunt oameni aici înăuntru!

— Încetează! a zis Charlie alarmată. Suntem bine… nu?

Mintea lui, acea mașinărie acordată fin, se mișca cu viteză mare, scriind scenariul, mereu cu trei sau patru rânduri înainte, suficient pentru a fi în siguranță, dar nu suficient pentru a distruge spontaneitatea. Cel mai mult se întreba cât timp mai avea la dispoziție, cât timp mai era până când luminile se aprindeau din nou. Era prudent, știa că nu ar trebui să se aștepte sau să spere la prea mult. Își băgase dalta sub colțul seifului. Orice altceva era o nimica toată.

— Da, presupun că suntem. E doar întuneric, atât. Nici măcar nu am un căcat de chibrit sau... ah, hei, puștoaico, îmi pare rău. Mi-a scăpat.

— E OK, a zis Charlie. Uneori zice și tata cuvântul ăla. Odată, când îmi repara trenulețul în garaj, s-a lovit cu ciocanul și a zis-o de cinci sau șase ori. Și altele.

Ăsta era cu siguranță cel mai lung discurs ținut în fața lui Rainbird.

— O să vină să ne lase afară destul de curând?

— Nu pot până nu repornesc curentul, a zis el, jalnic în aparență, dar încântat în sinea lui. Ușile astea au încuietori electrice, puștoaico. Sunt făcute să se încuie dacă se oprește curentul. Suntem într-un căc... – ești într-o celulă, copile. Arată ca un apartament micuț și drăguț, dar e ca și cum ai fi la închisoare.

— Știu, a zis încet.

Încă o ținea strâns de mână, dar pe ea nu mai părea să o deranjeze atât de tare acum.

— N-ar trebui să spui asta, cred că ăștia ne ascultă, a continuat ea.

Ăștia! s-a gândit Rainbird, cuprins de o bucurie triumfătoare. Nu mai simțise o emoție atât de intensă de zece ani. *Ăștia! Vorbește despre ăștia!*

A simțit dalta cum intră și mai tare sub colțul seifului în care se ascunsese Charlie McGee și i-a strâns mâna din nou, involuntar.

— Au!

— Scuze, a zis, slăbind strânsoarea. Știu bine că ascultă. Dar nu ne ascultă

acum, cu curentul oprit. Of, puștoaico, nu-mi place treaba asta, trebuie să ies de aici!

A început să tremure.

— Cine sunt comuniștii ăia?

— Nu știi?... Nu, ești prea mică, cred. Războiul, copile. Războiul din Vietnam. Comuniștii erau băieții răi. Purtau pijamale negre. În junglă. Știi despre Războiul din Vietnam, nu?

Știa vag.

— Patrulam și am dat direct peste o ambuscadă, a zis el.

Până aici era adevărat, dar, de aici, drumurile lui John Rainbird și ale adevărului s-au despărțit.

Nu era nevoie să o încurce subliniind că toți fuseseră drogați, majoritatea soldaților afumați bine cu marijuana din Cambodgia, iar locotenentul lor de la West Point, care era la granița dintre tărâmul sănătății mintale și cel al nebuniei, pe mescalină, pe care o mesteca ori de câte ori erau în patrulare. Rainbird îl văzuse odată pe acest dement împușcând o femeie însărcinată cu o pușcă semiautomată, văzuse cum fătul de șase luni al femeii a fost smuls din corpul ei în bucăți dezintegrate; chestia asta, le-a spus dementul mai târziu, era cunoscută sub numele de „avortul West Point". Așa că erau acolo, în drum spre bază, și într-adevăr intraseră într-o ambuscadă, doar că fusese întinsă de propriii camarazi, chiar mai drogați decât ei, iar patru băieți fuseseră spulberați. Rainbird nu a considerat necesar să-i spună lui Charlie toate astea sau că mina antipersonal care îi pulverizase jumătate din față fusese fabricată într-o uzină de muniții din Maryland.

— Numai șase dintre noi am scăpat. Am fugit. Am fugit prin junglă și eu cred că am luat-o greșit. Greșit? Corect? În războiul ăla nebun, nu știai încotro trebuie să o iei pentru că nu era nicio linie reală. M-am despărțit de restul tipilor. Încă încercam să găsesc ceva familiar când am intrat pe teren minat. Asta s-a întâmplat cu fața mea.

— Îmi pare rău, a zis Charlie.

— Când m-am trezit, mă *prinseseră*, a zis Rainbird, bătând câmpii pe tărâmul ficțiunii absolute.

De fapt, se trezise într-un spital din Saigon cu o perfuzie în braț.

— Nu voiau să-mi ofere îngrijiri medicale decât dacă le răspundeam la întrebări.

Acum, cu grijă. Dacă o făcea cu grijă, ieșea bine; simțea asta.

A ridicat vocea, confuz și supărat.

— Întrebări, mereu întrebări. Voiau să știe despre mișcările trupelor… rezerve… desfășurarea infanteriei ușoare… tot. Nu se dădeau bătuți niciodată. Erau mereu pe mine.

— Da, a zis Charlie cu sinceritate, și inima lui a tresăltat de bucurie.

— Le tot spuneam că nu știu nimic, nu le puteam spune nimic, că nu eram decât un amărât de soldat cu un număr în loc de nume și cu o rană în spate. Nu m-au crezut. Fața mea… durerea… m-am lăsat în genunchi și i-am implorat să-mi dea morfină… au zis că după… după ce le spuneam ceva, îmi dădeau morfină. Și primeam tratament la spital… după ce le spuneam.

Acum Charlie îl ținea strâns. Se gândea la ochii gri și reci ai lui Hockstetter, la Hockstetter arătând spre tava de inox plină cu talaș. *Cred că știi răspunsul… dacă-i dai foc, te duc imediat să-ți vezi tatăl. Ai putea să fii cu el în două minute.* Inima ei îl înțelegea pe omul ăsta cu fața rănită, acest adult căruia îi era frică de întuneric. Putea înțelege prin ce trecuse. Îi cunoștea durerea. Și, în întuneric, a început să plângă încet pentru el și, într-un fel, lacrimile erau și pentru ea… toate lacrimile pe care nu le vărsase în ultimele cinci luni. Erau lacrimi de durere și de furie pentru John Rainbird, pentru tatăl ei, pentru mama ei, pentru ea. Ardeau și fumegau.

Lacrimile nu erau suficient de silențioase încât Rainbird să nu le audă, cu urechile lui ca un radar. Cu chiu, cu vai și-a stăpânit zâmbetul. O, da, dalta era bine fixată. Crăpături mici și ușoare, dar nu imposibile,

— Pur și simplu nu m-au crezut. M-au aruncat într-o groapă în pământ și era mereu întuneric. Era o… cămăruță, ai putea spune, cu rădăcini care ieșeau din pereții de pământ… și uneori puteam să văd puțină lumină de la soare la doi metri deasupra. Venea cineva – comandantul lor cred că era – și mă întreba dacă sunt gata să vorbesc. A spus că mă făcusem alb acolo jos, ca un pește. Că mi se infectează fața, că se cangrenează, că se întinde la creier, care o să putrezească și o înnebunesc și apoi o să mor. Mă întreba dacă aș vrea să ies din întuneric și să văd din nou soarele. Și îl imploram… îl rugam... juram pe numele mamei mele că nu știu nimic. Și apoi râdeau și puneau scândurile la loc și le acopereau cu pământ. Era ca și cum aș fi fost îngropat de viu. Întunericul... așa....

A scos un sunet gâtuit și Charlie i-a strâns mâna mai tare, ca să-i arate că era acolo.

— Era camera și era un tunel de aproximativ un metru. Trebuia să ajung la

capătul tunelului ca să… știi tu. Aerul era greu și eu mă gândeam că o să mă sufoc acolo jos în întuneric. Că o să mă sufoc cu mirosul propriului căc...

A mârâit.

— Scuze. Nu se spun lucrurile astea unui copil.

— E în regulă. Dacă te face să te simți mai bine, e în regulă.

S-a gândit puțin și apoi s-a hotărât să continue.

— Am fost acolo timp de cinci luni înainte să mă dea la schimb.

— Ce ai mâncat?

— Aruncau orez putrezit. Și uneori păianjeni. Vii. Mari – păianjeni de copaci, presupun. Îi vânam în întuneric și, știi tu, îi omoram și îi mâncam.

— Ah, *scârbos*!

— M-au transformat într-un animal, a zis el și apoi a tăcut o clipă, respirând zgomotos. Ai nimerit mai bine decât mine, puștoaico, dar tot același lucru suntem. Un șobolan într-o capcană. Crezi că aprind luminile curând?

N-a zis nimic multă vreme și îi era foarte teamă că mersese prea departe. Apoi Charlie a spus:

— Nu contează. Suntem împreună.

— Bine, a fost el de acord, apoi a zis repede: n-o să spui nimănui, da? M-ar da afară pentru felul în care am vorbit. Am nevoie de slujba asta. Când arăți cum arăt eu, ai nevoie de o slujbă bună.

— Nu, n-o să spun.

A simțit cum dalta se strecoară ușor sub muchie. Aveau un secret acum.

Era în mâinile lui.

În întuneric, s-a gândit cum ar fi fost să își așeze mâinile în jurul gâtului ei. Ăsta era desigur scopul final – nu testele lor stupide, jocurile lor de curtea școlii. Ea... și apoi, poate, el însuși. O plăcea, chiar o plăcea. S-ar putea chiar să ajungă să o îndrăgească. La un moment dat avea să o trimită pe lumea cealaltă, privind-o cu atenție în ochi în tot acest timp. Și apoi, dacă ochii ei îi vor da semnalul pe care îl căutase vreme atât de îndelungată, poate că o va urma. Da. Poate că vor intra împreună în întunericul adevărat.

Afară, dincolo de ușa încuiată, se dezlănțuise furtuna.

Rainbird și-a scuipat mental în palme și apoi și-a continuat lucrul început.

Andy habar n-avea că nu veniseră să-l scoată de acolo pentru că pana de curent blocase automat ușile. Nu putea spune câtă vreme a stat cuprins de panică, fiind convins că locul ardea, imaginându-și mirosul de fum. Afară, furtuna se potolise și soarele de după-amiază târzie se pregătea să apună.

Brusc, chipul lui Charlie i-a apărut în minte, la fel de limpede ca și cum ar fi fost chiar acolo, lângă el.

(*e în pericol, Charlie e în pericol*)

Era una dintre presimțirile lui, prima pe care o avea după acea ultimă zi din Tashmore. Credea că o pierduse odată cu impulsul, dar se părea că se înșelase, pentru că nu avusese niciodată o presimțire mai clară ca asta – nici măcar în ziua în care fusese ucisă Vicky.

Însemna asta că și impulsul era încă acolo? Nu dispăruse deloc, ci doar se ascundea?

(*Charlie e în pericol!*)

Ce fel de pericol?

Nu știa. Dar gândul și frica îi aduseseră chipul ei clar în minte, conturat în întuneric. Iar imaginea chipului ei, cu ochii albaștri și mari, cu părul blond și fin, era însoțită de vină ca un sentiment pereche... doar că vină era un cuvânt prea blând pentru ceea ce simțea; groază era un cuvânt mai potrivit.

Fusese cuprins de o panică nebună încă de când se stinseseră luminile, gândindu-se exclusiv la el însuși. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că și Charlie trebuie să fie în întuneric.

Nu, vor veni și o vor scoate, probabil că au venit și au scos-o de mult timp. Pe Charlie o vor. Charlie e tichetul lor de masă.

Avea sens, dar presimțirea lui continua să-l lase fără aer.

Teama pentru propria persoană a lăsat loc îngrijorării pentru soarta lui Charlie, sau cel puțin a făcut-o mai ușor de gestionat. Egoismul s-a transformat în altruism. Primul lucru de care a devenit conștient a fost că stătea într-o baltă de bere de ghimbir. Și a constatat cu dezgust că pantalonii îi erau uzi și lipicioși.

Mișcare. Mișcarea era leacul pentru frică.

S-a așezat în genunchi, a căutat doza răsturnată și a dat-o la o parte. S-a rostogolit pe gresie. A luat o altă doză din frigider; gura îi era încă uscată. A deschis-o și a lăsat cheița să cadă în cutie, apoi a băut. Cheița a încercat să evadeze odată cu prima înghițitură și el a scuipat-o înapoi absent, fără să se

gândească la faptul că, dacă întâmplarea s-ar fi petrecut în urmă cu cinci minute, numai asta ar fi fost o scuză suficientă pentru încă cincisprezece minute de frică și tremur.

A început să pipăie drumul spre ieșirea din bucătărie, trecându-și mâna liberă de-a lungul peretelui. Etajul era în întregime liniștit acum și, deși auzea din când în când câte un strigăt îndepărtat, nu părea să fie nimic atât de grav. Mirosul de fum fusese o halucinație. Aerul era un pic stătut pentru că sistemul de ventilație se oprise odată cu pana de curent, dar asta era tot.

În loc să traverseze sufrageria, Andy a luat-o la stânga și s-a târât până în dormitor. A pipăit cu grijă până la pat, și-a așezat cutia de bere de ghimbir pe noptieră, apoi s-a dezbrăcat. Zece minute mai târziu era îmbrăcat în haine curate și se simțea mult mai bine. Și-a dat seama că făcuse toate astea fără vreo problemă deosebită, deși, imediat după ce se stinseseră luminile, traversarea sufrageriei fusese ca înaintarea pe un câmp minat.

(*Charlie – ce e în neregulă cu Charlie?*)

Dar nu era cu adevărat un presentiment că era ceva în neregulă cu ea, ci doar o senzație că o păștea un pericol. Dacă ar fi putut să o vadă, ar fi putut să o întrebe ce...

A râs cu amărăciune în întuneric. Da, așa e. Și porcii vor zbura, cerșetorii vor... vor fi bogați. Ai putea la fel de bine să-ți dorești luna într-un borcan. Ai putea la fel de bine…

Pentru o clipă, și-a întrerupt șirul gândurilor năvalnice, după care a continuat, dar ritmul lor a fost mult mai lent și dispăruse senzația de amărăciune.

Ar putea la fel de bine să-și dorească să-i facă pe oamenii de afaceri să aibă mai multă încredere în ei înșiși.

Ar putea la fel de bine să-și dorească să le facă pe doamnele grase să slăbească.

Ar putea la fel de bine să-și dorească s-o orbească pe una dintre gorilele care o răpiseră pe Charlie.

La fel de bine ar putea să-și dorească să-și recapete impulsul.

În tot acest timp, își făcea de lucru cu cuvertura de pe pat, trăgând de ea sau încreținд-o între degetele încleștate – nevoia minții, aproape inconștientă, de a se agăța de ceva palpabil. Nu avea niciun rost să spere ca impulsul să se întoarcă. Impulsul dispăruse. Nu mai putea să impulsioneze pe nimeni ca să ajungă la Charlie, așa cum nu putea să arunce pentru Reds. S-a dus.

(*Chiar așa?*)

Dintr-odată, nu mai era atât de convins. O parte din el – o parte foarte adâncă – poate că... nu se lăsase păcălită de decizia lui conștientă de a urma calea de minimă rezistență și de a le da tot ce voiau. Poate că o parte adâncă din el se hotărâse să nu renunțe.

A rămas în continuare meditând la asta, ajutat de mișcarea ritmică a degetelor care frământau materialul cuverturii.

Era adevărat sau doar o dorință provocată de o bănuială bruscă și neverificabilă? Bănuiala în sine ar fi putut fi la fel de falsă ca și fumul pe care îl simțise, provocată de o simplă anxietate. Nu exista nicio modalitate de a verifica bănuiala și cu siguranță nu era nimeni aici pe care să-l impulsioneze.

Și-a dat pe gât berea de ghimbir.

Să presupunem că impulsul *s-a întors*. Dar asta nu însemna că se rezolvau și toate problemele; el, dintre toți oamenii, știa prea bine asta. Putea să dea o mulțime de mici impulsuri sau trei sau patru lovituri mai puternice înainte de a i se termina energia. Ar putea ajunge la Charlie, dar nu avea nici cea mai mică șansă să o scoată de acolo. Iar efectul ar fi fost o hemoragie cerebrală care l-ar fi băgat în mormânt (și, în timp ce se gândea la asta, și-a pipăit peticele cândva amorțite de pe față).

Apoi mai era problema Thorazinei pe care i-o administraseră. Lipsa ei – întârzierea dozei datorată penei de curent – îi alimentase frica, știa asta. Chiar și acum, simțindu-se mai stăpân pe sine, își dorea acea pastilă de Thorazine și senzația de liniște, de relaxare pe care o aducea. La început, îl ținuseră fără Thorazine chiar și două zile înainte de a-l testa. Rezultatul fusese o anxietate constantă și o depresie ca norii grei care nu voiau să se descarce… iar atunci încă nu dezvoltase o dependență, ca acum.

— Recunoaște că ești un drogat, a șoptit.

Nu știa dacă era adevărat sau nu. Știa că existau adicții, precum cea la nicotină și la heroină, care cauzau transformări fizice în sistemul nervos central. Și apoi erau adicțiile psihologice. Pe vremea când preda la colegiu, avusese un coleg pe nume Bill Wallace, care devenea foarte anxios fără trei sau patru cola pe zi, iar vechiul său coleg de facultate, Quincey, era dependent de chipsuri – dar trebuia să fie un brand obscur din New England, Humpty Dumpy; spunea că niciun alt brand nu îl satisfăcea. Andy presupunea că asta intra la adicții psihologice. Nu știa dacă nevoia lui pentru pastila asta era fizică sau psihologică; știa doar că avea nevoie de ea, *foarte mare* nevoie. Stând acolo și gândindu-se la pastila albastră în vasul alb îl făcea să i se usuce iar gura. Nu îl

mai lăsau patruzeci și opt de ore fără medicament înainte de a-l testa, deși nu știa dacă asta se întâmpla pentru că credeau că nu mai poate rezista atât fără să-și piardă mințile sau pentru că așa erau etapele testării.

Rezultatul a fost clar și de nerezolvat: nu putea să impulsioneze dacă era plin de Thorazine și, totuși, pur și simplu nu avea voința necesară să refuze (și, desigur, dacă îl *prindeau* refuzând-o, asta ar fi deschis încă o ușă nedorită, nu-i așa?). Când îi aduceau pastila albastră pe farfurioara albă, după ce toate astea treceau, avea să o ia. Și încet-încet, avea să se întoarcă la starea apatică și calmă în care fusese când picase curentul. Toate astea le va percepe doar ca pe o mică aventură înfricoșătoare. Curând avea să se uite din nou la *PTL Club* și la Clint Eastwood pe HBO, mâncând prea multe gustări din frigiderul mereu bine dotat. Se va întoarce înapoi la îngrășat.

(*Charlie, Charlie e în pericol, Charlie e în tot felul de pericole, e într-o lume a suferinței*)

Dacă era adevărat, nu avea ce să facă în legătură cu asta.

Și chiar dacă ar fi avut, chiar dacă ar fi putut cumva să-și înfrângă dependența de Thorazine și să iasă de acolo – porcii vor zbura și cerșetorii vor fi bogați, de ce nu? – orice soluție decisivă legată de viitorul lui Charlie ar fi mai departe ca niciodată.

S-a întins înapoi pe pat, cu ochii deschiși. Micul departament al minții lui care acum se ocupa numai cu Thorazine a continuat să tremure neliniștit.

Nu existau soluții în prezent, așa că s-a întors la trecut. S-a văzut pe el și pe Charlie alergând pe Third Avenue într-un fel de coșmar în *slomo,* un bărbat mare într-o jachetă de catifea cu mânecile suflecate și o fetiță în roșu și verde. A văzut-o pe Charlie, fața ei era schimonosită și palidă, cu lacrimi curgând șiroaie pe obraji, după ce a luat toate monedele din telefoanele din aeroport… și a dat foc bocancilor soldatului.

Mintea lui s-a întors și mai departe în trecut, la magazinul din Port City, Pennsylvania, și la doamna Gurney. Trista și grasa doamnă Gurney, care intrase în biroul Weight-Off într-un costum verde, din două piese, ținând strâns în mână sloganul care fusese ideea lui Charlie. *Vei pierde în greutate sau îți vom face cumpărăturile pentru următoarele șase luni.*

Doamna Gurney, care îi dăruise soțului ei, gestionar la o companie de transport, patru copii între 1950 și 1957, iar acum copiii erau mari și erau dezgustați de ea, la fel și soțul ei, care acum se vedea cu o altă femeie, iar ea putea să înțeleagă asta, pentru că Stan Gurney era încă un bărbat arătos, plin

de viață, viril la cei 55 de ani ai lui, iar ea se îngrășase încet-încet 72 de kilograme în anii de când penultimul copil plecase la facultate, trecând de la 63 de kilograme, cât avea când se căsătoriseră, la o greutate de 136 de kilograme. Intrase în birou, alene, monstruoasă și disperată în costumul ei verde, iar fundul ei era aproape la fel de lat ca biroul unui șef de bancă. Când s-a uitat în geantă după carnetul de cecuri, bărbia triplă a devenit sextuplă.

O repartizase la un curs cu alte trei femei grase. Presupunea exerciții și o dietă ușoară, cură pentru care Andy se documentase la Biblioteca Publică; existau și discuții ușoare de încurajare, pe care el le cataloga drept „consiliere“ – și din când în când le mai dădea și câte un impuls mediu spre puternic.

Doamna Gurney trecuse de la o 136 la 127, apoi la 122, mărturisind cu teamă și încântare amestecate că nu mai simțea nevoia de o a doua porție de mâncare la masă. A doua porție pur și simplu nu părea să aibă gust bun. Înainte, întotdeauna avea boluri peste boluri de gustări în frigider (și gogoși în cutia de pâine, și două sau trei prăjituri cu brânză Sara Lee în congelator) ca să se uite la televizor seara, dar acum, cumva... ei bine, suna aproape nebunește, dar... tot *uita* că erau acolo. Și mereu auzise că, atunci când ești la dietă, numai la gustări te *gândești*. Cu siguranță nu fusese așa, spunea ea, când încercase programul Weight Watchers.

Celelalte trei femei din grup îi răspunseseră cu la fel de mult entuziasm. Andy doar stătea deoparte și le privea, simțindu-se absurd de părintește. Toate cele patru erau uimite și încântate de experiența lor comună. Exercițiile de tonifiere, care păreau întotdeauna atât de plictisitoare și de dureroase înainte, acum erau aproape plăcute. Și apoi a apărut această obsesie ciudată de a *merge pe jos*. Toate au fost de acord că, dacă nu se plimbau puțin până la sfârșitul zilei, se simțeau cumva neliniștite și agitate. Doamna Gurney a mărturisit că își făcuse un obicei din a merge pe jos până în centrul orașului și înapoi în fiecare zi, chiar dacă era o distanță mai mare de trei kilometri. Înainte lua mereu autobuzul, care era cu siguranță lucrul convenabil de făcut, din moment ce stația era chiar în fața casei ei.

Dar, în singura zi în care l-a luat – pentru că o dureau mușchii coapselor atât de tare – a ajuns să se simtă atât de neliniștită și de agitată, încât a coborât la a doua stație. Celelalte au fost de acord. Și toate l-au binecuvântat pe Andy McGee pentru asta, cu dureri musculare cu tot.

Doamna Gurney scăzuse la 113 la a treia cântărire, iar când s-a încheiat cursul de șase săptămâni, ajunsese la 93 de kilograme. Ea a spus că soțul ei era

uimit de ceea ce se întâmplase, mai ales după eșecul ei cu nenumărate programe de dietă la modă. Voia să o trimită la un doctor; se temea că ar putea avea cancer. Nu credea că este posibil să slăbești 30 și ceva de kilograme în șase săptămâni prin mijloace naturale. I-a arătat degetele, care erau roșii și pline de bătături pentru că își modifica hainele cu ață și ac. Apoi l-a îmbrățișat strâns (aproape că i-a rupt spinarea) și a plâns pe umărul lui.

Absolvenții lui se întorceau de obicei, așa cum făcuseră și cei mai de succes studenți ai lui, cel puțin o dată, unii pentru a-i mulțumi, alții pur și simplu pentru a face paradă de succesul lor în fața lui – pentru a spune, de fapt, „Uite aici, studentul l-a întrecut pe profesor…“, lucru care nu era chiar atât de neobișnuit pe cât păreau să creadă ei, se gândea uneori Andy.

Dar doamna Gurney fusese una dintre primele. Trecuse pe la el ca să-l salute și să-i mulțumească din tot sufletul ei, și asta cu vreo zece zile înainte ca Andy să înceapă să se simtă neliniștit și urmărit în Port City. Și, până la sfârșitul acelei luni, plecaseră deja la New York.

Doamna Gurney era în continuare o femeie masivă; remarcai diferența surprinzătoare doar dacă o mai văzuseși înainte – ca una dintre reclamele alea cu „înainte“ și „după“ din reviste. Când a trecut pe la el ultima dată, nu mai avea decât o 88 de kilograme. Dar nu greutatea ei exactă era cea care conta, bineînțeles. Ceea ce conta era faptul că slăbea în același ritm măsurat de două kilograme pe săptămână, plus sau minus câteva grame, și că va continua să slăbească până când va ajunge la 59 de kilograme, plus sau minus cinci kilograme. Nu va exista o decompresie explozivă și nici o mahmureală persistentă de groază alimentară, genul de lucruri care uneori duc la anorexie nervoasă. Andy voia să facă niște bani, dar nu voia să ucidă pe nimeni făcând asta. „Ar trebui să fii declarat un bun de patrimoniu național pentru ceea ce faci“, declarase doamna Gurney, după ce îi spusese lui Andy că reușise să se apropie de copiii ei și că relațiile cu soțul ei se îmbunătățiseră. Andy zâmbise și îi mulțumise, dar acum, întins pe patul lui în întuneric, tot mai somnoros, reflecta că asta era destul de aproape de ceea ce li se întâmplase lui și lui Charlie: fuseseră declarați bunuri de patrimoniu național.

Totuși, talentul ăsta nu era chiar atât de rău. Nu atunci când putea ajuta o doamnă Gurney.

A zâmbit.

Și, zâmbind, a dormit.

10

Niciodată nu și-a putut aminti detaliile visului după aceea. Căutase ceva. Fusese într-un labirint de coridoare, luminat doar de lumini roșii și plictisitoare de atenționare. Deschisese ușile unor încăperi goale și apoi le închise din nou. Unele dintre camere erau pline de bulgări de hârtie mototolită, iar într-una dintre ele se afla o lampă de birou răsturnată și un tablou căzut, realizat în stilul lui Wyeth. Avea impresia că se afla într-un fel de bază militară care fusese închisă și golită într-o grabă infernală.

Și totuși, găsise în sfârșit ceea ce căuta. Era... ce? O cutie? Un cufăr? Era teribil de grea, orice ar fi fost, și era marcată cu un craniu și oase încrucișate, ca un borcan de otravă pentru șobolani ținut pe un raft înalt din pivniță. Cumva, în ciuda greutății sale (trebuia să cântărească cel puțin cât doamna Gurney), a reușit să o ridice. Își simțea toți mușchii și tendoanele întinse la maximum, dar nu simțea nicio durere.

Bineînțeles că nu simți, și-a spus lui însuși. *Nu simți pentru că e un vis. O să plătești pentru asta mai târziu. Vei simți durerea mai târziu.*

A cărat cutia afară din camera în care o găsise. Era un loc unde trebuia să o ducă, dar nu știa ce și unde era...

Vei ști când o vei vedea, i-a șoptit mintea.

Așa că a cărat cutia sau cufărul în sus și în jos pe coridoare nesfârșite, greutatea încordându-i nedureros mușchii, înțepenindu-i ceafa; și, deși mușchii nu-l dureau, avea un început de migrenă. Creierul este un mușchi, îi predica mintea, iar prelegerea devenea o cântare ca un cântec de copil, ca poezia repetitivă a unei fetițe: *Creierul este un mușchi care poate mișca lumea. Creierul este un mușchi care poate mișca…*

Acum toate ușile erau ca ușile de metrou, bombate spre exterior într-o ușoară curbă, prevăzute cu ferestre mari; toate aceste ferestre aveau colțurile rotunjite. Prin ușile astea (dacă erau uși) vedea o învălmășeală de priveliști. Într-o cameră, doctorul Wanless cânta la un acordeon uriaș. Arăta ca un Lawrence Welk dement, cu o cutie de tablă plină cu creioane în fața lui și un semn în jurul gâtului pe care scria NIMENI NU E ATÂT DE ORB CA ACELA CARE NU VREA SĂ VADĂ. Prin alt geam, vedea o fată într-un caftan alb zburând prin aer, urcându-se pe pereți și Andy a trecut repede de ea.

Prin altul, a văzut-o pe Charlie și s-a convins din nou că era un fel de vis de piraţi – comoară ascunsă, io-ho-ho și toate alea – pentru că Charlie a apărut vorbind cu Long John Silver. Bărbatul avea un papagal pe umăr și un petic pe ochi. Rânjea la Charlie cu un fel de prietenie linguşitoare falsă care îl făcea pe Andy să se simtă neliniştit. Ca o confirmare, piratul și-a strecurat un braţ în jurul umerilor lui Charlie și a urlat răguşit „Le venim noi de hac, puştoaico!“

Andy a vrut să se oprească acolo și să bată la geam până-i atrăgea atenţia lui Charlie – se uita la pirat de parcă era hipnotizată. Voia să se asigure că-i vedea intenţiile acestui bărbat, să se asigure că înţelegea că nu era ceea ce părea.

Dar nu s-a putut opri. Avea căcatul ăsta de

(*cutie? cufăr?*)

pentru

(*???*)

pentru ce? Ce dracu' trebuia să facă cu el?

Dar avea să ştie când era momentul.

A trecut de zeci de alte camere – nu-și amintea toate lucrurile pe care le-a văzut – și apoi s-a trezit într-un coridor lung și gol care se termina într-un perete gol. Dar nu complet gol; era ceva chiar în mijlocul lui, un dreptunghi mare din oţel, ca fanta de la cutia poştală.

Apoi a văzut cuvântul care fusese imprimat cu litere ieşite în relief și a înţeles.

Scria GUNOI.

Și, brusc, doamna Gurney era lângă el, o doamnă Gurney slabă și drăguţă, cu un corp bine proporţionat și picioare tonifiate care păreau făcute pentru a dansa toată noaptea, pentru a dansa pe o terasă până când păleau stelele și răsărea soarele în est ca o muzică dulce. N-aș fi ghicit niciodată, s-a gândit el, amuzat, că hainele ei au fost cândva făcute de Omar Făcătorul de corturi.

A încercat să ridice cutia, dar nu a reuşit. Dintr-odată, era pur și simplu prea grea. Durerea lui de cap era și mai puternică. Era ca un cal negru, calul fără călăreţ, cu ochii roşii. Și atunci a realizat cu oroare că era liber, era undeva în baza asta militară abandonată și venea după el, tropăind…

— Te ajut eu, a zis doamna Gurney. Tu m-ai ajutat pe mine, acum te ajut eu pe tine. Până la urmă, tu eşti bunul de patrimoniu naţional, nu eu.

— Arăţi atât de bine, a zis el.

Vocea lui venea de departe, răzbătând prin migrena înfiorătoare.

— Mă simt de parcă am fost eliberată din închisoare, a răspuns doamna Gurney. Lasă-mă să te ajut.

— Mă cam doare capul…

— Sigur că te doare. Până la urmă, și creierul e un mușchi.

L-a ajutat sau s-a ajutat singur? Nu-și amintea. Dar își amintea că s-a gândit că înțelegea visul acum, impulsul era cel de care voia să scape, odată și pentru totdeauna, impulsul. Și-a amintit că a înclinat cutia în dreptul fantei pe care scria GUNOI, a întors-o invers, întrebându-se cum va arăta ceea ce va ieși din ea, chestia asta care zăcea în capul lui încă din timpul facultății. Însă nu impulsul s-a vărsat; a avut parte de surpriză și de teamă când s-a deschis capacul. Era o cascadă de pastile albastre, pastilele *lui*, și îi era teamă; cum ar spune Granther McGee, îi era suficient de teamă cât să cace monede.

— Nu! a urlat el.

— Da, a răspuns ferm doamna Gurney. Creierul e un mușchi care poate mișca lumea.

Apoi a văzut totul așa cum vedea ea.

Părea că, cu cât turna mai mult, cu atât îl durea mai tare capul și, cu cât îl durea mai tare capul, cu atât era mai întuneric, până când n-a mai fost deloc lumină, întunericul era total, era un întuneric viu, cineva aruncase în aer toate siguranțele undeva și nu era lumină deloc, nu era nicio cutie, niciun vis, doar migrena lui și călărețul fără cap cu ochi roșii care tot venea.

Bum, bum, bum…

11

Trebuie să fi fost treaz de multă vreme înainte să-și dea seama că e treaz. Lipsa totală de lumină îl făcea să-i fie greu să găsească linia de separare. Cu câțiva ani înainte, citise despre un experiment în care un număr de maimuțe fusese pus în medii special concepute pentru a le înăbuși toate simțurile. Maimuțele înnebuniseră. Înțelegea de ce. N-avea idee de câtă vreme dormea, niciun mod concret de a măsura, în afară de…

— Ooo, Iisuse!

S-a ridicat în șezut și a simțit cum îi străpung capul două fulgere monstruoase de durere. Și-a prins capul în mâini și l-a legănat înainte și înapoi și, încetul cu încetul, durerea s-a diminuat până la un nivel mai ușor de tolerat.

Nu simțea nimic concret în afară de această migrenă oribilă. *Probabil că am*

dormit cu gâtul strâmb sau ceva de genul ăsta, s-a gândit el. *Trebuie să fi…*

Nu. Oh, nu. Cunoștea această durere de cap, o cunoștea bine. Era genul de migrenă pe care o căpăta în urma unui impuls mediu spre puternic… mai puternic decât cel pe care îl dăduse doamnelor grase și oamenilor de afaceri timizi, nu la fel de puternic precum cel pe care îl dăduse băieților de la popasul de pe autostradă de atunci.

Andy și-a dus repede mâinile la față și a pipăit-o rapid, de la sprâncene până la bărbie. Nu existau locuri amorțite. Când zâmbea, ambele colțuri ale gurii i se ridicau la fel ca întotdeauna. Se ruga la Dumnezeu să vină o lumină ca să-și poată cerceta ochii în oglinda din baie pentru a vedea dacă vreunul dintre ei avea pata aia de sânge….

Impuls? Să impulsioneze?

Asta era ridicol. Pe cine?

Cine, în afară de…

Respirația i s-a oprit în gât și apoi s-a reluat încet.

Se gândise la asta înainte, dar nu încercase niciodată. Se gândea că ar fi ca și cum ar supraîncărca un circuit, la nesfârșit. Îi fusese frică să încerce.

Pastila mea, s-a gândit el. *Pastila mea a întârziat și o vreau, chiar o vreau, chiar am nevoie de ea. Pastila mea va face ca totul să fie bine.*

A fost doar un gând. Nu i-a provocat nicio poftă. Ideea de a lua o Thorazine îi stârnea tot atâta emoție cât solicitarea „dă-mi, te rog, untul“. Adevărul era că, în afară de durerea de cap oribilă, se simțea destul de bine. Și faza era că avusese dureri de cap mult mai grave decât aceasta – cea de la aeroportul din Albany, de exemplu.

Asta era nimic în comparație cu aia.

M-am impulsionat singur, s-a gândit el, uimit.

Pentru prima dată, putea să înțeleagă cu adevărat cum se simțea Charlie, pentru că, pentru prima dată, se simțea puțin speriat de propriul talent paranormal. Pentru prima dată, înțelegea cu adevărat cât de puțin înțelegea despre ce era și ce putea face. De ce dispăruse? Nu știa. De ce se întorsese? Nu știa nici asta. Avea oare vreo legătură cu frica lui intensă de întuneric? Presentimentul venit din senin că Charlie era amenințată (avusese o amintire fantomatică a piratului cu un singur ochi și apoi aceasta a plutit, a dispărut) și propriul dezgust de sine, pentru felul în care o uitase? Posibil chiar și lovitura la cap când căzuse?

Nu știa; știa doar că se impulsionase singur.

Creierul este un mușchi care poate mișca lumea.

Brusc, i-a venit în minte că, în timp ce dădea mici impulsuri oamenilor de afaceri și doamnelor grase, ar fi putut deveni un centru de reabilitare pentru droguri, cu un singur angajat, și a fost cuprins de un extaz înfiorător de presupuneri. Se culcase gândindu-se că un talent care putea să o ajute pe biata doamnă Gurney cea grasă nu putea fi chiar atât de rău. Dar un talent care ar putea să dea jos maimuța de pe spatele fiecărui biet drogat din New York? Ce ziceți de asta, fani ai sportului?

— Iisuse! a șoptit el. Chiar nu mai sunt dependent?

Nu a existat nicio poftă. Thorazine, imaginea pastiluței albastre de pe farfurioara albă – acel gând devenise inconfundabil de neutru.

— Nu mai sunt dependent, și-a răspuns singur.

Următoarea întrebare: putea să rămână așa?

Doar și-a pus întrebarea asta și alte întrebări l-au inundat. Putea să afle exact ce i se întâmpla lui Charlie? Folosise impulsul asupra lui însuși în somn, ca un fel de autohipnoză. Putea să-l folosească asupra altora când era treaz? Asupra lui Pynchot care rânjea la nesfârșit și respingător, de exemplu? Pynchot ar fi știut ce i se întâmpla lui Charlie. L-ar putea constrânge să spună? Era posibil să o scoată de aici până la urmă? Exista o modalitate de a face asta? Și, dacă reușeau să iasă, ce se întâmpla? În primul rând, nu ar mai fugi. Asta nu era o soluție. Trebuia să... să fie un loc unde să se ducă.

Pentru prima dată după luni bune, se simțea entuziasmat, plin de speranță. A început să-și facă un plan rudimentar, acceptând, respingând, punând întrebări. Pentru prima dată după luni bune s-a simțit ca acasă în propriul cap, viu și alert, capabil să acționeze. Și, mai presus de toate, era ideea asta: dacă îi putea păcăli să creadă două lucruri – că era încă drogat și că era încă incapabil să-și folosească talentul de control mental, ar putea… ar putea avea o șansă să facă… să facă ceva.

Încă întorcea planul pe toate părțile când luminile s-au reaprins. În cealaltă încăpere, televizorul a început să debiteze aceeași veche prostie cu Isus-va-avea-grijă-de-sufletul-tău-și-noi-vom-avea-grijă-de-carnetul-tău-de-cecuri. *Ochii, ochii aceia electrizanți! Se uită din nou la tine, sau o vor face în curând.... Nu uita asta!*

Pentru o clipă, totul i-a revenit în minte – zilele și săptămânile de subterfugii care cu siguranță îl așteptau dacă voia să aibă vreo șansă și probabilitatea mare că va fi prins la un moment dat. Depresia s-a strecurat înăuntru... dar nu a

adus cu ea nicio poftă de pastilă, iar asta l-a ajutat să se adune. S-a gândit la Charlie, iar asta l-a ajutat și mai mult. S-a ridicat încet din pat și a mers în sufragerie.

— Ce s-a întâmplat? a strigat el cu voce tare. Mi-a fost frică! Unde sunt medicamentele mele? Să-mi aducă cineva medicamentele!

S-a așezat în fața televizorului, cu fața lăsată, posomorâtă și plictisită. Iar în spatele acelei fețe insipide, creierul său – acel mușchi care putea mișca lumea – ticăia din ce în ce mai repede.

12

Ca și visul pe care tatăl ei îl avusese în aceeași perioadă, Charlie McGee nu a putut niciodată să-și amintească detaliile lungii ei conversații cu John Rainbird, ci doar punctele esențiale. Niciodată nu a fost foarte sigură cum a ajuns să toarne povestea despre cum a ajuns să fie aici sau să vorbească despre singurătatea intensă pe care o simțea în lipsa tatălui ei și despre teroarea că ei ar găsi o modalitate de a o păcăli să își folosească din nou abilitatea pirochinetică.

O parte a fost din cauza penei de curent, desigur, și a faptului că știau că nu erau ascultați. O altă parte era John însuși, trecuse prin atât de multe, și înduioșătoarea lui frică de întuneric și de amintirile pe care i le aducea groapa teribilă în care îl băgaseră comuniștii vietnamezi. O întrebase, aproape apatic, de ce era ea închisă, iar ea începuse să vorbească doar pentru a-i distrage atenția. Dar a devenit repede mai mult decât atât. Totul începuse să iasă din ce în ce mai repede, tot ceea ce ținuse înăbușit, până când cuvintele au început să se încalece, în toate direcțiile. O dată sau de două ori ea plânsese, iar el o ținuse în brațe cu stângăcie. Ea un om blând... în multe privințe, îi amintea de tatăl ei.

— Acum, dacă vor afla că știi toate astea, a spus ea, probabil că te vor închide și pe tine. N-ar fi trebuit să vorbesc.

— M-ar închide, cu siguranță, a spus John vesel. Sunt categoria D, copile. Asta îmi dă dreptul să deschid sticle cu lustru de pardoseală și cam atât, a spus el amuzat. Vom fi în regulă dacă nu spui că mi-ai spus, cred.

— N-o voi face, a zis Charlie cu nerăbdare.

Ea însăși fusese puțin neliniștită, gândindu-se că, dacă John ar fi spus, s-ar

putea să-l folosească pe el drept pârghie.

— Mi-e îngrozitor de sete. Este apă cu gheață în frigider. Vrei și tu?

— Nu mă lăsa aici! a spus el imediat.

— Păi, hai să mergem împreună! Ne ținem de mână.

A părut că se gândește la asta.

— Bine, a zis el.

Au bâjbâit prin bucătărie împreună, ținându-se strâns de mână.

— Ai face bine să nu mai spui nimănui, copile. Mai ales despre asta. Ditamai indianul căruia îi e frică de întuneric. Ar râde ăștia de mine.

— Poate că nu ar râde dacă ar ști…

— Poate că nu. Poate că da, a zis el chicotind. Dar prefer să nu afle niciodată. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ai fost aici, puștoaico.

Era atât de emoționată, încât i s-au umplut iar ochii de lacrimi și a trebuit să se chinuie să și le stăpânească. Au ajuns la frigider și ea a bâjbâit după carafa de apă cu gheață. Nu mai era foarte rece, dar a uns-o pe gât. S-a întrebat neliniștită cât de mult vorbise și nu a știut. Dar îi spusese… totul. Până și părțile pe care nu voia să i le spună, ce se întâmplase la ferma familiei Manders. Sigur, oamenii ca Hockstetter știau, dar ei nu-i păsa de ei. Îi păsa de John… și de părerea lui despre ea.

Dar îi spusese. El punea câte o întrebare care cumva pătrundea până la miezul problemei și... ea povestea, de multe ori în lacrimi. Și, în loc de mai multe întrebări, de interogatoriu și de neîncredere, nu mai existau decât acceptare și empatie calmă. El părea să înțeleagă iadul prin care trecuse ea, poate pentru că el însuși trecuse prin iad.

— Uite apa! a spus ea.

— Mersi!

L-a auzit bând-o și apoi i-a pus paharul înapoi în mână.

— Mersi mult!

L-a pus deoparte.

— Hai să ne întoarcem în cealaltă cameră! a propus el. Mă întreb dacă se vor reaprinde vreodată luminile.

Era nerăbdător acum. Fuseseră stinse de mai bine de șapte ore, după cum aproxima el. Voia să iasă de acolo și să se gândească la toate astea. Nu la ceea ce i-a spus – știa toate astea –, ci cum să se folosească de ceea ce i-a spus.

— Sunt sigură că le vor reporni curând, a zis Charlie.

Au bâjbâit înapoi spre canapea și s-au așezat.

— Nu ți-au zis nimic de tatăl tău?

— Doar că e bine, a zis ea.

— Pun pariu că aș putea să merg să-l văd, a zis Rainbird, de parcă tocmai îi venise ideea asta.

— Ai putea? Chiar crezi că ai putea?

— Aș putea să fac schimb cu Herbie într-o zi. Să-l văd. Să-i spun că ești bine. Mă rog, nu să-i spun, să-i dau un bilețel sau ceva.

— Ah, n-ar fi periculos?

— Ar fi periculos să fac asta mereu. Dar îți sunt dator. O să văd cum se simte.

Și-a pus brațele în jurul lui în întuneric și l-a pupat. Rainbird i-a dat o îmbrățișare drăgăstoasă. O iubea în felul lui, acum mai mult ca niciodată. Era a lui acum și presupunea că el era al ei. Pentru o vreme.

Au șezut împreună fără să vorbească prea mult și Charlie a adormit. Apoi a zis ceva care a trezit-o brusc și complet, ca un strop de apă rece pe față.

— Căcat, trebuie să le aprinzi focurile, dacă poți.

Charlie și-a ținut respirația, șocată, de parcă o lovise brusc.

— Ți-am *zis*, a spus ea. E ca și cum ai da drumul unui… animal sălbatic dintr-o cușcă. Mi-am promis că n-o s-o mai fac niciodată. Soldatul de la aeroport… și bărbații ăia de la fermă… i-am omorât… i-am ars de *vii*!

Fața ei era înfierbântată, ardea și era pe punctul de a plânge iar.

— Felul în care ai spus-o, sună de parcă a fost autoapărare.

— Da, dar asta nu e o scuză să…

— Sună și de parcă i-ai salvat viața tatălui tău.

Charlie a tăcut. Dar el simțea grijile și confuzia și tristețea care o năpădeau în valuri. A schimbat subiectul, nu voia să-și amintească acum că aproape și-a omorât și propriul tată.

— Cât despre tipul ăla, Hockstetter, l-am văzut pe aici. Am văzut tipi ca el în război. Fiecare, o minune a lumii, Regele Căcat de pe Muntele Bălegar. Dacă nu primește ce vrea de la tine într-un fel, încearcă în altul.

— Asta mă sperie cel mai mult, a recunoscut ea cu o voce joasă.

— Plus că el chiar ar avea nevoie să i se dea foc la picioare.

Charlie era șocată, dar a chicotit zgomotos – așa cum glumele cu prostii o făceau uneori să râdă mai tare doar pentru că era atât de rău să le spui. Când a terminat de râs a zis:

— Nu, n-o să aprind focuri. Mi-am promis. E rău și n-o s-o fac.

Era suficient. Era timpul să se oprească. Simțea că putea să continue folosindu-și doar intuiția, dar își dădea seama că poate era un sentiment fals. Munca cu fata era la fel de obositoare ca spargerea unuia dintre seifurile lui Rammaden. Ar fi prea ușor să continue și să facă o greșeală care nu mai putea fi reparată niciodată.

— Da, OK. Presupun că ai dreptate.

— Chiar o să-l vezi pe tata?

— O să-ncerc, puștoaico.

— Îmi pare rău că ești blocat aici cu mine, John. Dar mă și bucur tare.

— Da.

Au vorbit despre nimicuri și ea și-a pus capul pe brațul lui. El a simțit că adoarme iar – era foarte târziu acum – și, când luminile s-au aprins, patruzeci de minute mai târziu, ea dormea dusă. Lumina a făcut-o să se întoarcă și să-și îngroape fața în întunericul lui. S-a uitat contemplativ la gâtul ei subțire ca o salcie, la ușoara curbă a craniului ei. Atâta putere într-o făptură atât de delicată. Era adevărat? Mintea lui încă respingea asta, dar inima lui știa că așa era. Era un sentiment bizar și cumva minunat să se simtă atât de divizat. Inima lui simțea că era adevărat într-o măsură în care ei nu ar fi crezut, adevărat probabil în măsura delirului lui Wanless.

A luat-o în brațe, a dus-o în pat și a băgat-o sub așternuturi. Când i-a tras plapuma până sub bărbie, s-a mișcat pe jumătate trează.

S-a aplecat impulsiv deasupra ei și a pupat-o.

— Noapte bună, puștoaico!

— Noapte bună, tati! a spus pe o voce mormăită și somnoroasă, apoi s-a întors și a rămas nemișcată.

El s-a uitat la ea câteva minute și apoi s-a întors în sufragerie. Însuși Hockstetter a dat buzna zece minute mai târziu.

— A picat curentul, a zis el. Furtuna. Ale dracului încuietori electronice, toate stricate! Ea cum…

— O să fie bine dacă vorbești dracului mai încet, a spus Rainbird pe o voce joasă.

Mâinile lui imense s-au întins și l-au apucat pe Hockstetter de reverul halatului alb și l-au tras cu violență spre el, astfel încât fața brusc speriată a lui Hockstetter era la mai puțin de trei centimetri de a lui.

— Și, dacă te mai porți vreodată pe aici de parcă mă cunoști, dacă te mai porți cu mine de parcă sunt mai mult decât un tip de categoria D, te omor și

apoi te tai în bucăți și apoi te bag într-un Cuisinart și te fac mâncare de mâțe.

Hockstetter a bolborosit ceva. Saliva îi făcea balonașe la colțurile buzelor.

— Înțelegi? Te omor! i-a spus el printre dinți și l-a scuturat pe Hockstetter de două ori.

— Î-î-î-în-n-nțeleg.

— Atunci, hai să ieșim de aici! a zis Rainbird și l-a împins pe Hockstetter, palid și cu ochii mari, pe coridor.

S-a uitat încă o dată în jur și apoi și-a împins căruciorul afară și a închis ușa cu încuietoare automată în urma lui. În dormitor, Charlie dormea mai departe, împăcată cum nu mai fusese de luni întregi. Poate de ani.

FOCURI MICI, FRATELE CEL MARE

1

Furtuna teribilă a trecut. Timpul a trecut – trei săptămâni. Vara, umedă și copleșitoare, încă domnea în estul Virginiei, dar începuse școala, iar autobuzele școlare galbene și greoaie se plimbau pe drumurile rurale bine întreținute din zona Longmont. În Washington, D.C., care nu era prea departe, începea un alt an de legislație, zvonuri și insinuări, marcat de obișnuita atmosferă de spectacol ciudat generată de televiziunea națională, de scurgerile de informații planificate și de aburii alcoolului.

Nimic din toate acestea nu făcea prea multă impresie în încăperile răcoroase și controlate din punct de vedere ecologic ale celor două case antebelice și în coridoarele și nivelurile alveolate de dedesubt. Singura corelație ar fi putut fi faptul că Charlie McGee începuse și ea școala. Fusese ideea lui Hockstetter ca ea să primească meditații, iar Charlie se împotrivise, dar John Rainbird o convinsese.

— Ce rău o să-ți facă? o întrebase el. Nu are rost ca o fată deșteaptă ca tine să rămână în urmă. La naiba – scuză-mă, Charlie –, dar uneori îmi doresc din tot sufletul să fi avut mai mult decât opt clase. N-aș mai spăla podele acum – tu... poți să pariezi pe asta. În plus, o să treacă timpul.

Așa că a făcut-o pentru John. Au venit tutorii: tânărul care preda engleza, femeia mai în vârstă care preda matematica, femeia mai tânără cu ochelari groși care a început să o învețe franceza, bărbatul în scaun cu rotile care preda științele. I-a ascultat și a presupus că a învățat, dar a făcut-o pentru John.

În trei ocazii, John își riscase slujba pentru a-i transmite biletele tatălui ei, iar ea se simțea datoare pentru asta și, prin urmare, era mai dispusă să facă ceea ce credea că îi va face plăcere lui John. Iar el îi adusese vești de la tatăl ei – că era bine, că era ușurat să știe că și Charlie era bine și că acum coopera la testele lor.

Acest lucru o neliniștise puțin, dar acum era suficient de mare ca să înțeleagă – oricum, puțin – că ceea ce era mai bine pentru ea putea să nu fie întotdeauna mai bine pentru tatăl ei. Iar în ultima vreme începuse să se întrebe din ce în ce mai mult dacă nu cumva John știa cel mai bine ce era bine pentru ea. În felul lui serios și amuzant (mereu înjura și apoi își cerea scuze pentru asta, ceea ce o făcea să chicotească), era foarte convingător. Nu spusese nimic despre cum să facă focul timp de aproape zece zile după pana de curent. Ori de câte ori vorbeau despre aceste lucruri, o făceau în bucătărie, unde el spunea că nu existau microfoane, și vorbeau întotdeauna cu voce joasă.

În ziua aia spusese:

— Te-ai mai gândit la toată treaba cu focurile, Charlie?

Mereu îi spunea Charlie acum, în loc de „puștoaico". Ea îl rugase.

A început să tremure. Numai gândul la foc avea efectul ăsta asupra ei, de la incidentul de la ferma familiei Manders. Era rece și încordată și tremura; pe rapoartele lui Hockstetter, asta se numea o „reacție fobică ușoară".

— Ți-am spus, a zis ea. Nu pot să fac asta. Nu voi face asta.

— Nu pot și nu vreau sunt două lucruri diferite, a zis John.

Spăla podeaua – dar foarte încet, ca să poată vorbi cu ea. Mopul se mișca dintr-o parte în alta. Vorbea așa cum vorbesc deținuții din închisoare, abia mișcându-și buzele.

Charlie nu a răspuns.

— Am două idei, a zis el. Dar, dacă nu vrei să asculți – dacă ești total hotărâtă – o să tac.

— Nu, e OK, a zis Charlie politicoasă.

Dar chiar își dorea să tacă, să nu mai vorbească despre asta, nici măcar să nu se gândească la asta, pentru că o făcea să se simtă prost. Numai că John făcuse atâtea pentru ea… și era disperată să nu îl jignească sau să-i rănească sentimentele. Avea nevoie de un prieten.

— Păi, mă gândeam doar că ei trebuie să știe cum ți-a scăpat de sub control la ferma aia, a zis el. Probabil ar avea foarte multă grijă. Nu cred că te-ar testa într-o cameră plină de hârtie și cârpe înmuiate în benzină, nu?

— Nu, dar…

A ridicat puțin o mână de pe coada mopului.

— Ascultă-mă, ascultă-mă.

— OK.

— Și cu siguranță știu că aia a fost singura dată când ai cauzat o reală – cum

îi spune? – conflagrație. Focuri mici, Charlie. Ăsta e secretul. Focuri mici. Și, dacă se întâmplă ceva – și mă îndoiesc de asta, pentru că cred că te controlezi mai bine decât îți închipui –, dar să zicem că ceva *chiar* s-ar întâmpla. Pe cine vor da vina? Pe tine? După ce idioții au petrecut jumătate de an forțându-te să o faci? O, nu, îmi pare rău, dar nu.

Lucrurile pe care le spunea o speriau, dar tot a trebuit să-și pună mâna la gură și să chicotească la expresia dramatică pe care o afișa indianul.

John a zâmbit puțin și el, apoi a dat din umeri.

— Cealaltă chestie la care mă gândeam e că nu poți să înveți să controlezi ceva decât dacă repeți constant.

— Nu-mi pasă dacă voi putea să o controlez vreodată. N-o s-o fac.

— Poate că da sau poate că nu, a zis John cu încăpățânare, storcând mopul.

L-a pus într-un colț și apoi a vărsat apa în chiuvetă. A dat drumul la apă să clătească găleata.

— Poate că vei fi *luată prin surprindere* și îți vei folosi puterea.

— Nu, nu cred.

— Sau să presupunem că faci febră mare odată. De la gripă sau crup sau, dracu' știe, ceva infecție.

Asta era una dintre puținele piste bune pe care i le sugerase Hockstetter.

— Ai avut vreodată apendicită, Charlie?

— Nu-uuu…

John a început să clătească podeaua.

— Fratele meu a avut, dar a făcut peritonită și aproape că a murit. Asta a fost pentru că eram în rezervație și îi durea pe toți în c… nimănui nu-i păsa dacă trăiam sau muream. A făcut febră mare, 40, cred, și delira, spunea blesteme oribile și vorbea cu oameni care nu erau acolo. Știi că credea că tata e Îngerul Morții sau ceva, venit să-l ducă pe lumea cealaltă, și a încercat să-l înjunghie cu un cuțit care era pe noptieră? Ți-am zis povestea asta, nu?

— Nu, a zis Charlie, șoptind acum, nu ca să nu se audă, ci dintr-o fascinație terifiantă. Serios?

— Serios, a spus John și a stors din nou mopul. Nu a fost vina lui. Febra i-a făcut asta. Oamenii pot să spună orice când delirează. *Orice.*

Charlie a înțeles unde bătea și a simțit cum o cuprindea teama. Nu se mai gândise la asta niciodată.

— Și dacă ai putea să controlezi această putere piro-nu-știu-cum…

— Dar cum să o controlez dacă delirez?

— Pur și simplu. Rainbird s-a întors la metafora originală a lui Wanless, cea care îl dezgustase pe Căpitan atât de tare cu aproape un an în urmă: E ca atunci când înveți să faci pe WC, Charlie. Odată ce înveți să-ți controlezi nevoile și vezica, poți s-o faci pentru totdeauna. Oamenii care delirează își udă patul de la transpirație uneori, dar nu fac pipi în pat aproape niciodată.

Hockstetter a subliniat că asta nu era mereu adevărat, dar Charlie nu avea de unde să știe asta.

— Oricum, ce vreau să zic e că, dacă ai *controlul*, nu va trebui să-ți mai faci griji pentru asta. O ai la degetul mic. Dar, ca să ai control, trebuie să repeți constant. Așa cum ai învățat să-ți legi șireturile sau să scrii cu litere de tipar la grădiniță.

— Dar… pur și simplu nu vreau să aprind focuri! Și n-o voi face! Nu *vreau*!

— Uite, te-am supărat, a zis John, speriat. Nu voiam să fac asta. Scuze, Charlie. O să tac. Eu și gura mea mare!

Dar data următoare a deschis ea singură subiectul.

Două sau trei zile mai târziu, s-a gândit cu grijă la lucrurile pe care le-a spus… și a crezut că și-a dat seama unde greșise.

— Nu s-ar termina niciodată, a zis ea. Mereu ar vrea mai mult și mai mult și mai mult. Dacă ai ști numai cum ne-au urmărit, nu se dau bătuți niciodată. Dacă încep, vor vrea focuri mai mari și mai mari și apoi focuri de tabără și apoi… nu știu… dar mi-e frică.

A admirat-o din nou. Avea o intuiție și o inteligență nativă incredibil de ascuțită. S-a întrebat ce va crede Hockstetter când el, Rainbird, îi va spune că Charlie McGee avea o idee extrem de bună despre care era planul lor general ultrasecret. Toate rapoartele lor despre Charlie teoretizau că pirochinezia era doar piesa centrală a multor talente metapsihice înrudite, iar Rainbird credea că intuiția ei era una dintre ele. Tatăl ei le spusese de nenumărate ori că Charlie știa că Al Steinowitz și ceilalți își vor face apariția la ferma Manders chiar înainte de sosirea lor. Era un gând înspăimântător. Dacă ar fi trebuit să aibă vreodată una dintre intuițiile ei amuzante despre autenticitatea lui... ei bine, se spunea că nici iadul nu se dezlănțuie la fel de tare ca o femeie disprețuită, iar, dacă jumătate din ceea ce credea despre Charlie era adevărat, atunci ea era perfect capabilă să fabrice iadul sau un facsimil rezonabil. S-ar putea să se trezească brusc foarte înfierbântat. Asta adăuga un anumit condiment procedurilor... un condiment care lipsea de prea mult timp.

— Charlie, a spus el, nu spun că ar trebui să faci lucrurile astea pe *gratis*.

Ea s-a uitat la el confuză.

John a oftat.

— Nu știu cum să-ți explic, a zis el. Presupun că te iubesc puțin. Ești ca fiica pe care n-am avut-o niciodată. Și felul în care te țin închisă aici, fără să te lase să-ți vezi tatăl, fără să te lase să ieși vreodată, ratând toate lucrurile pe care celelalte fetițe le au… îmi face *greață*.

Acum s-a uitat cu ochiul bun la ea, destul de insistent, speriind-o puțin.

— Ai primi tot felul de lucruri dacă ai coopera… și ai putea să mai pui de la tine.

— Să pun de la mine, a zis Charlie, intrigată.

— Da! Ai putea să-i faci să te lase afară, la soare, pun pariu. Poate chiar la magazinul din Longmont să faci cumpărături. Ai putea să ieși din căcatul ăsta de cutie și să locuiești într-o casă normală. Să vezi alți copii. Și…

— Să-l văd pe tata?

— Sigur, și asta.

Dar asta n-avea să se întâmple niciodată, pentru că, dacă cei doi își puneau informațiile cap la cap, își dădeau seama că John, infirmierul prietenos, era prea bun ca să fie adevărat. Rainbird nu-i transmisese niciodată vreun mesaj lui Andy McGee. Hockstetter credea că ar însemna să riște fără să câștige nimic, iar Rainbird, care îl credea pe Hockstetter un nemernic nenorocit în legătură cu majoritatea lucrurilor, a fost de acord.

Una era să păcălești un copil de opt ani cu povești despre faptul că nu existau microfoane în bucătărie și despre cum puteau vorbi cu voce joasă fără să fie auziți, dar cu totul altceva era să-l păcălești pe tatăl fetei, cu aceeași poveste de adormit copii, chiar dacă era dependent de nu mai știa de capul lui. McGee s-ar putea să nu fie suficient de dependent încât să nu observe faptul că acum nu făceau mai mult decât să se joace de-a băiatul bun și băiatul rău cu Charlie, o tehnică pe care departamentele de poliție o foloseau de sute de ani pentru a prinde infractorii.

Așa că a continuat să mintă că îi ducea mesajele ei lui Andy, așa cum îndruga atâtea alte minciuni. Era adevărat că îl vedea pe Andy destul de des, dar îl vedea doar pe monitoarele de supraveghere. Era adevărat că Andy coopera la testele lor, dar era de asemenea adevărat că era golit de puteri, incapabil să impulsioneze un copil să mănânce o înghețată.

Se transformase într-un mare zero gras, preocupat doar de ceea ce era la televizor și de momentul în care urma să îi sosească următoarea pastilă, și nu

mai cerea niciodată să își vadă fiica. Să-l întâlnească pe tatăl ei față în față și să vadă ce-i făcuseră ar putea să-i întărească din nou rezistența, iar el era foarte aproape de a o descoase acum; acum își *dorea* să fie convinsă. Nu, toate lucrurile erau negociabile, numai că Charlie McGee nu avea să-și mai vadă niciodată tatăl. Nu peste mult timp, presupunea Rainbird, Căpitanul avea să-l urce pe McGee într-un avion al Atelierului spre complexul din Maui. Dar fata nu avea nevoie să știe nici asta.

— Chiar crezi că m-ar lăsa să-l văd?

— N-am niciun dubiu, a răspuns el cu ușurință. Nu la început, desigur; e asul lor cu tine și ei știu asta. Dar, dacă ajungi până la un anumit punct și apoi spui că le vei tăia calea dacă nu te lasă să îl vezi...

A lăsat ideea neterminată. Momeala era afară, o momeală mare și sclipitoare trasă prin apă. Era plină de cârlige și oricum nu era bună de mâncat, dar asta mai era ceva ce puicuța asta dură nu știa.

Îl privea gânditoare. Nu au continuat discuția. Cel puțin nu în ziua aceea.

Cam o săptămână mai târziu, Rainbird și-a schimbat tactica. A făcut asta fără un motiv concret, dar propria intuiție îi spunea că nu putea ajunge mai departe prin simpla pledoarie. Era timpul să se roage, așa cum îl implorase Fratele Iepure pe Fratele Vulpe să nu fie aruncat în acel lan de mărăcini.

— Îți mai amintești despre ce vorbeam? a deschis el conversația.

Lustruia podeaua din bucătărie. Ea se prefăcea că își alege o gustare din frigider. Un picior curat și roz era proptit de celălalt, astfel încât el putea să-i vadă călcâiul – o poziție care i s-a părut ciudat de provocatoare pentru mijlocul copilăriei. Era cumva preerotică, aproape mistică. Iar a simțit că îi e dragă. Acum se uita la el peste umăr, contrariată. Părul ei strâns în coadă îi cădea peste umăr.

— Da, a zis ea. Îmi amintesc.

— Ei bine, stăteam să mă gândesc și am început să mă întreb ce mă face expert la a da sfaturi, a zis el. Nici măcar nu am o mie de dolari pentru un credit la bancă, să-mi iau o mașină.

— O, John, asta nu înseamnă nimic…

— Ba da. Dacă știam ceva, aș fi fost un tip ca Hockstetter. Cu studii superioare.

— Tati spune că orice prost poate să-și cumpere o diplomă de facultate, a spus ea dezgustată.

Inima i-a tresărit de fericire.

2

Trei zile după aceea, peștele a mușcat momeala.

Charlie i-a spus că s-a decis să-i lase să-și facă testele. Avea să aibă grijă, a zis. Și îi va face și pe ei să aibă grijă, dacă nu știau cum. Era trasă la față și palidă.

— Să faci asta doar dacă te-ai gândit bine de tot, a zis John.

— Am încercat, a șoptit ea.

— O faci pentru ei?

— *Nu!*

— Bine! O faci pentru tine?

— Da. Pentru mine. Și pentru tata.

— Bine, a zis el. Și, Charlie, fă-i să joace după regulile tale. Mă înțelegi? Ai arătat cât de puternică poți să fii. Nu-i lăsa să-ți vadă slăbiciunile acum. Dacă le văd, le vor folosi. Fă pe dura. Știi ce zic?

— Cred… că da.

— Ei primesc ceva și tu primești ceva. De fiecare dată. Nimic pe gratis.

S-a cocoșat puțin. Focul din ochiul lui s-a stins. Ura să-l vadă așa, trist și învins.

— Nu-i lăsa să te trateze cum m-au tratat pe mine. Am dat patru ani din viață și un ochi pentru țara asta. Unul dintre acei ani l-am petrecut într-o gaură în pământ mâncând gândaci, cu febră, mirosindu-mi propriul căcat tot timpul și adunând păduchi din păr. Și, când am ieșit, mi-au zis mersi mult, a zis John, și mi-au pus un mop în mână. Au furat de la mine, Charlie. Înțelegi? Nu-i lăsa să-ți facă asta.

— Înțeleg, a zis ea solemnă.

S-a luminat puțin și apoi a zâmbit.

— Deci când e ziua cea mare?

— Mă văd cu doctorul Hockstetter mâine. O să-i spun că m-am decis să cooperez… puțin. Și o să… o să-i spun ce vreau.

— Să nu ceri prea mult din prima. E ca la orice carusel din bâlci, Charlie. Trebuie să le arăți ceva strălucitor înainte să le iei banii.

Ea a dat din cap.

— Dar să le arăți cine conduce, da? Să le arăți cine e șeful.

— Da.

El a zâmbit și mai larg.

— Bravo! a zis el.

3

Hockstetter era furios.

— Ce *dracu'* de joc joci? a urlat la Rainbird.

Erau în biroul Căpitanului. A avut curaj să urle, s-a gândit Rainbird, pentru că era și Căpitanul acolo pe post de arbitru. Apoi s-a mai uitat o dată în ochii albaștri și nervoși ai lui Hockstetter, era roșu în obraji, avea degetele albe, și a recunoscut că probabil a greșit. A îndrăznit să treacă de porți și să intre în grădina secretă a privilegiului lui Hockstetter. Faptul că Rainbird l-a scuturat bine după pana de curent era una; Hockstetter greșise într-un mod foarte periculos și știuse asta. Dar acum era total altceva. S-a gândit.

Rainbird s-a mulțumit doar să-l privească lung pe Hockstetter.

— Ai aranjat cu grijă totul în jurul unei imposibilități! Știi foarte bine că n-o să-l vadă pe tatăl ei! „Ei primesc ceva și tu primești ceva", l-a imitat Hockstetter furios. Prostule!

Rainbird a continuat să se holbeze la Hockstetter.

— Să nu mă mai faci prost, a zis el calm.

Hockstetter a tresărit… dar doar puțin.

— Vă rog, domnilor, a zis Căpitanul obosit. Vă rog!

Pe birou era un reportofon. Tocmai terminaseră de ascultat conversația pe care o avusese Rainbird cu Charlie în dimineața aia.

— Aparent, doctorul Hockstetter a ratat lucrul important, adică echipa lui în sfârșit va primi *ceva*, a zis Rainbird. Ceea ce le va îmbunătăți bagajul de cunoștințe practice cu 100%, dacă matematica mea este corectă.

— Ca urmare a unui accident total neprevăzut, a spus Hockstetter încruntat.

— Un accident pe care voi, oameni buni, ați fost prea miopi ca să vi-l fabricați singuri, a replicat Rainbird. Prea ocupați să vă jucați cu șobolanii voștri, poate.

— Domnilor, e suficient! a zis Căpitanul. Nu suntem aici ca să incriminăm; nu ăsta e scopul acestei întâlniri. S-a uitat la Hockstetter. O să ai o șansă să joci în continuare, a zis el. Trebuie să recunosc că arăți surprinzător de puțină recunoștință.

Hockstetter a mormăit ceva.

Căpitanul s-a uitat la Rainbird.

— Oricum, cred și că ai dus rolul de *amicus curiae* prea departe, până la urmă.

— Așa credeți? Atunci tot nu înțelegeți nimic, a zis Rainbird uitându-se de la Căpitan la Hockstetter și înapoi la Căpitan. Cred că amândoi ați arătat o lipsă de înțelegere aproape paralizantă. Aveți doi psihiatri pentru copii la dispoziție și, dacă sunt o reprezentare bună a calibrului acelui domeniu, există mulți copii cu probleme mari.

— Ușor de zis, a zis Hockstetter. Această…

— Nu înțelegi cât de *inteligentă* e, l-a întrerupt Rainbird. Nu înțelegi cât de… cât de agilă e la a vedea cauze și efecte ale lucrurilor. Să lucrezi cu ea e ca și cum ai încerca să mergi pe teren minat. I-am propus ideea cu recompense și pedepse pentru că s-ar fi gândit singură la ea. Gândindu-mă la asta pentru ea, i-am întărit încrederea pe care o are în mine… practic, am transformat un dezavantaj în avantaj.

Hockstetter a deschis gura. Căpitanul i-a făcut semn să tacă și apoi s-a întors la Rainbird. A vorbit pe un ton molcom și împăciuitor, pe care nu-l folosea cu nimeni altcineva… dar nimeni altcineva nu era John Rainbird.

— Asta nu are legătură cu faptul că pare că ai limitat cât de departe pot merge Hockstetter și oamenii lui. Mai devreme sau mai târziu ea o să înțeleagă că ultima ei dorință – să-și vadă tatăl – nu-i va fi îndeplinită. Suntem toți de acord că, dacă-i îndeplinim dorința aia, s-ar putea să nu ne mai fie de folos niciodată.

— Așa e, a zis Hockstetter.

— Și, dacă e așa de isteață cum spui, a zis Căpitanul, va cere ce nu poate primi la un moment dat.

— Da, a zis Rainbird. Și atunci se va termina totul. În primul rând, ar realiza imediat că am mințit în legătură cu starea lui. Asta ar duce-o la concluzia că am fost de partea voastră în tot acest timp. Deci devine în întregime o chestiune de câtă vreme o poți ține pe acest făgaș.

Rainbird s-a aplecat înainte.

— Câteva chestiuni. În primul rând, amândoi trebuie să vă obișnuiți cu ideea că pur și simplu n-o să aprindă focuri pentru voi *ad infinitum.* E o persoană, o fetiță care vrea să-și vadă tatăl. Nu e un cobai.

— Deja am…, a început Hockstetter nerăbdător.

— Nu. Nu ați. Totul se rezumă chiar la baza sistemului de recompensare în

experimentare. Morcovul și bățul. Aprinzând focuri, Charlie crede că îți întinde morcovul și că, în cele din urmă, te va conduce pe tine – și pe ea însăși – la tatăl ei. Dar noi știm altceva. În realitate, tatăl ei este morcovul, iar noi o conducem. Acum, un catâr va ara toate cele patruzeci de hectare încercând să obțină acel morcov care îi atârnă în fața ochilor, catârii sunt proști. *Dar această fetiță nu este*.

S-a uitat la Căpitan și la Hockstetter.

— Eu tot spun asta. E ca și cum ai încerca să bați un cui în lemn de stejar – stejar proaspăt tăiat. E tare, nu știți asta? Pare că tot uitați. Mai devreme sau mai târziu o să-și dea seama ce faceți și o să vă spună să vă opriți. Pentru că nu e catâr. Nici cobai.

Și tu vrei să renunțe, s-a gândit Căpitanul cu o ură care creștea încet. Vrei să renunțe ca să o omori.

— Deci începeți cu ideea asta de bază, a continuat Rainbird. Apoi concepeți diverse strategii în care să prelungiți cooperarea ei cât mai mult. Apoi, la final, scrieți un raport. Dacă aveți suficiente date, sunteți recompensați cu bani. Puteți să mâncați morcovul. Apoi începeți din nou să injectați niște bieți oameni cu licoarea voastră de vrăjitoare.

— Ne insulți, a zis Hockstetter cu vocea tremurândă.

— Ați putea să-i bateți și pe proștii satului, a răspuns Rainbird.

— Cum propui să îi prelungim cooperarea?

— Ați putea să câștigați puncte cu ea dacă-i oferiți privilegii mici, a zis Rainbird. O plimbare pe gazon. Sau… orice fetiță iubește caii. Pun pariu că puteți câștiga câteva focuri dacă ați lăsa-o să se plimbe pe la grajduri puțin, însoțită de un îngrijitor de cai. Atât ar trebui să fie suficient să țină ocupați o duzină de funcționari plictisiți ca Hockstetter.

Hockstetter s-a ridicat de la masă.

— Nu trebuie să stau aici și să ascult așa ceva!

— Stai jos și taci din gură! a zis Căpitanul.

Hockstetter s-a înroșit, gata de harță, după care a pălit la fel de repede și părea gata să plângă. Apoi s-a așezat iar.

— O lași să meargă în oraș la cumpărături, a zis Rainbird. Poate aranjezi să se ducă în orășelul copiilor și să se dea în roller-coaster. Poate chiar cu prietenul ei bun, John, infirmierul.

— Tu chiar crezi că numai lucrurile astea…, a început Căpitanul.

— Nu, nu cred. Nu pentru multă vreme. Mai devreme sau mai târziu,

gândul o să-i revină la tatăl ei. Dar e și ea om. Vrea lucruri și pentru ea. Va merge destul de departe pe drumul pe care vrei să meargă doar dacă și-l poate justifica spunându-și că flutură ceva strălucitor în fața voastră înainte să pună mâna pe bani. Dar, în cele din urmă, toate gândurile ei se vor întoarce către dragul de tati, da. Asta mică nu e o trădătoare. E dură.

— Și până aici ați plătit, a zis Căpitanul gânditor. Toată lumea afară. Proiectul se termină. Cel puțin faza asta.

În multe feluri, ideea că finalul era aproape îl liniștea foarte tare.

— Nu încă, nu, a zis Rainbird, cu zâmbetul lui nemilos. Mai avem un as în mânecă. Un morcov foarte mare pentru când nu funcționează cel mic. Nu tatăl ei – nu marele premiu –, dar ceva care să o facă să mai continue puțin.

— Ce anume? a întrebat Hockstetter.

— Găsește tu ceva, a spus Rainbird încă zâmbind și a tăcut.

Căpitanul putea să găsească ceva, în ciuda faptului că o luase razna în ultima jumătate de an. Cu bateria pe jumătate golită, era mai deștept decât majoritatea angajaților lui (și pretendenții la tron) cu bateria încărcată. Cât despre Hockstetter, nu s-ar fi descurcat niciodată. Hockstetter se ridicase câteva trepte față de nivelul său de incompetență, o performanță care era posibilă mai degrabă în birocrația federală decât oriunde altundeva. Lui Hockstetter i-ar fi greu să deosebească după miros un sendviș cu brânză și de unul cu căcat.

Nu că mai conta dacă vreunul din ei și-ar fi dat seama care era ultimul morcov (Morcovul Final, ai putea spune) din acest concurs; rezultatele ar fi fost aceleași. L-ar fi așezat confortabil pe scaunul șoferului într-un fel sau altul. Ar fi întrebat: *Cine crezi că e tatăl ei acum, că tatăl ei nu mai e aici?*

Să se descurce singuri. Dacă puteau.

John Rainbird a continuat să zâmbească.

4

Andy McGee stătea în fața televizorului. Lumina de veghe de culoarea chihlimbarului de la Home Box Office strălucea în gadgetul pătrat de deasupra televizorului. Pe ecran, Richard Dreyfuss încerca să construiască Turnul Diavolului în sufrageria lui. Andy privea cu o expresie calmă și insipidă de plăcere. Pe dinăuntru, clocotea de agitație. Azi era ziua cea mare.

Pentru Andy, cele trei săptămâni care trecuseră de la pana de curent fuseseră o perioadă de tensiune și încordare aproape insuportabile, împletite cu fire luminoase de euforie vinovată. Înțelegea simultan cum KGB-ul putea inspira o asemenea teroare și cum Winston Smith al lui George Orwell trebuie să se fi bucurat de scurta lui perioadă secretă de rebeliune nebună. Avea din nou un secret. Îl rodea și fierbea în el, așa cum fac toate secretele grave în mințile celor care le păstrează, dar îl făcea și să se simtă întreg și puternic din nou. Era cu un pas înaintea lor. Dumnezeu știa cât timp va putea continua sau dacă va câștiga ceva, dar acum *începuse*.

Era aproape 10 dimineața, iar Pynchot, omul care rânjea veșnic, venea la 10. Urma o plimbare prin grădină pentru a „discuta despre progresele sale". Andy avea de gând să-l impulsioneze... sau cel puțin să încerce. Poate că ar fi făcut efortul înainte, dacă nu ar fi fost vorba de monitoarele de supraveghere și de nesfârșitele dispozitive de ascultare. Iar așteptarea îi dăduse timp să-și gândească planul de atac și să-l sondeze iar și iar pentru a găsi punctele slabe. De fapt, rescrisese de mai multe ori în minte părți ale scenariului.

Noaptea, întins pe pat, în întuneric, se gândise iar și iar: *Fratele cel mare ne urmărește. Continuă să îți spui asta și nu uita niciodată. Te-au închis chiar în creierul Fratelui celui mare și, dacă te aștepți cu adevărat să o ajuți pe Charlie, trebuie să continui să-i păcălești.*

Dormea mai puțin ca niciodată, mai ales pentru că era îngrozit să vorbească în somn. În unele nopți stătea treaz ore în șir, temându-se chiar să-și schimbe poziția în pat în caz că s-ar fi întrebat de ce un om drogat e atât de agitat. Iar atunci când îl lua somnul, dormea iepurește, bombardat de vise ciudate (deseori îi tot apărea figura lui Long John Silver, piratul cu un singur ochi și picior de lemn) și ușor de întrerupt.

Strecurarea pastilelor era partea cea mai ușoară, pentru că ei credeau că el și le dorea. Pastilele veneau acum de patru ori pe zi și nu mai avuseseră loc teste de la pana de curent. El credea că renunțaseră și asta voia să-i spună Pynchot astăzi, în timpul plimbării sale.

Uneori, tușea pastilele din gură în mână și le punea în resturile de mâncare pe care le-ar fi aruncat mai târziu la gunoi. Mai multe se duceau la toaletă. Alteori se prefăcuse că le ia cu berea de ghimbir. Scuipa pastilele în cutiile pe jumătate goale pentru a se dizolva și apoi le lăsa să stea, ca și cum ar fi fost uitate. Mai târziu le răsturna în chiuvetă.

Cu siguranță nu era un profesionist în acest domeniu și probabil că oamenii

care îl monitorizau erau. Dar nu credea că îl mai monitorizau foarte atent. Dacă o făceau, ar fi fost prins. Asta era tot. Dreyfuss și femeia al cărei fiu fusese luat la plimbare de către oamenii din echipaj escaladau partea laterală a Turnului Diavolului când soneria care se auzea la deschiderea ușii s-a declanșat pentru scurt timp. Andy nu s-a lăsat speriat.

Acum e momentul, și-a spus din nou.

Herman Pynchot a intrat în sufragerie. Era mai scund decât Andy, dar foarte zvelt; avea ceva care lui Andy i se păruse mereu ușor efeminat, deși nu știa exact ce. Astăzi părea extrem de reținut și era îmbrăcat într-un pulover gri, subțire, cu guler înalt și un sacou de vară. Și, bineînțeles, rânjea.

— Bună dimineața, Andy! a zis el.

— O! a zis Andy și apoi a făcut o pauză, de parcă se gândea. Bună, doctore Pynchot!

— Te superi dacă îl opresc? Trebuie să mergem la o plimbare, dacă mai știi.

— O! a exclamat Andy gânditor, apoi trăsăturile i s-au destins. Sigur. L-am văzut de trei sau patru ori deja. Dar îmi place finalul. E drăguț. Îl iau OZN-urile, știi? La stele.

— Serios? a zis Pynchot și a stins televizorul. Mergem?

— Unde? a întrebat Andy.

— La plimbare, a zis Herman Pynchot cu răbdare. Mai știi?

— O! a zis Andy și s-a ridicat. Sigur.

5

Holul în care dădea camera lui Andy era lat și cu gresie pe jos. Lumina era slabă și indirectă. Undeva, nu departe, era un centru informatic sau de comunicare; oamenii intrau cu carduri de acces și ieșeau cu printuri și se auzea zumzetul ușor al mașinăriilor.

Un tânăr într-o geacă sport – chintesența unui agent al guvernului – stătea în fața ușii apartamentului lui Andy. Sub braț se vedea o umflătură. Agentul era parte din procedura standard, dar a rămas în spate cât el și Pynchot au înaintat, privindu-i în liniște. Andy s-a gândit că nu avea să-i cauzeze probleme.

Agentul mergea în urma lor cât ei se îndreptau spre lift. Inima lui Andy bătea cu atâta putere, încât simțea că i se zguduie tot pieptul. Dar, fără să pară așa din exterior, observa totul cu atenție. Erau probabil o duzină de uși nemarcate.

Pe unele dintre ele le mai văzuse deschise și în alte plimbări pe acest coridor – o mică bibliotecă specializată, o sală de fotocopiere în alta –, dar, despre multe dintre ele, pur și simplu nu avea nicio idee. Charlie ar putea fi în spatele oricăreia dintre ele chiar acum... sau într-o cu totul altă parte a bazei militare.

S-au urcat în lift, care era suficient de mare pentru a încăpea o targă de spital. Pynchot și-a scos cheile, a răsucit una dintre ele în locașul special și a apăsat unul dintre butoanele nemarcate. Ușile s-au închis și liftul a urcat lin. Agentul de la Atelier s-a tolănit în partea din spate a cabinei. Andy stătea cu mâinile în buzunarele blugilor Lee, cu un zâmbet senin și insipid pe față.

Ușa liftului s-a deschis în ceea ce fusese cândva o sală de bal. Podeaua era din stejar lustruit. De cealaltă parte a încăperii, o scară în spirală făcea o dublă răsucire grațioasă în drumul său spre nivelurile superioare. În stânga, ușile franțuzești dădeau spre o terasă însorită și spre grădina de piatră de dincolo de ea. Din dreapta, unde ușile grele din stejar stăteau întredeschise, se auzea țăcănitul mașinilor de scris, care livrau cele două baloturi de hârtii din acea zi.

Și de pretutindeni se simțea mirosul de flori proaspete.

Pynchot a deschis drumul prin sala de bal însorită și, ca de obicei, Andy a comentat despre podea de parcă nu ar fi observat-o niciodată. Au intrat pe ușile franțuzești cu umbra Atelierului în spatele lor. Era foarte cald, foarte umed. Albinele bâzâiau leneșe prin aer. Dincolo de grădina cu peisaj stâncos se aflau hortensii, forsiția și tufe de rododendron. Se auzea sunetul mașinilor de tuns iarba care își făceau veșnica tură. Andy și-a întors fața spre soare cu o recunoștință care nu era prefăcută.

— Cum te simți, Andy? a întrebat Pynchot.

— Bine. Bine.

— Știi, ești aici de aproape jumătate de an, a zis Pynchot pe un ton ușor surprins de nu-că-e-incredibil-cât-de-repede-trece-timpul-când-te-distrezi.

Au făcut dreapta, spre aleile pietruite. Mirosul de caprifoi și sasafras plutea în aer. Pe cealaltă parte a iazului cu rațe, lângă cea de-a doua casă, doi cai se plimbau leneși.

— Atât de mult? a zis Andy.

— Da, e mult, a zis Pynchot rânjind. Și am ajuns la concluzia că puterea ta s-a… diminuat, Andy. De fapt, știi că nu am avut niciun rezultat.

— Păi, mă țineți drogat mereu, a zis Andy cu reproș. Nu puteți să vă așteptați să dau tot ce pot dacă sunt drogat.

Pynchot și-a dres vocea, dar nu a subliniat faptul că Andy nu luase nimic în

primele trei runde de testare și toate trei fuseseră fără rezultat.

— Adică am dat tot ce am putut, doctore Pynchot. *Am încercat.*

— Da, da. Sigur că ai încercat. Și credem – adică *eu* cred – că meriți puțină odihnă. Atelierul are un sediu mic în Maui, în Hawaii, Andy. Și eu trebuie să scriu un raport pe șase luni foarte curând. Ți-ar plăcea să...

Zâmbetul lui Pynchot s-a lărgit și arăta ca rânjetul unui prezentator TV, iar vocea lui adoptase tonul unui bărbat pe cale să ofere o gustare foarte bună unui copil.

— …ți-ar plăcea să recomand să fii trimis acolo pentru viitorul imediat?

Și viitorul imediat ar putea fi doi ani, s-a gândit Andy. Poate cinci. Ar fi vrut să îl țină sub supraveghere în caz că îi reveneau puterile și poate ca pe un as în mânecă în caz că apăreau dificultăți cu Charlie. Dar, într-un final, n-avea niciun dubiu că urma să se întâmple un accident sau o supradoză sau „suicid". În cuvintele lui Orwell, ar deveni o nonpersoană.

— Mi-aș primi medicamentele? a întrebat Andy.

— O, sigur, a zis Pynchot.

— Hawaii, a zis Andy visător, apoi s-a uitat la Pynchot cu ceea ce spera că e o expresie destul de stupidă. Probabil nu m-ar lăsa doctorul Hockstetter să plec. Doctorul Hockstetter nu mă place. Îmi dau seama.

— O, ba da, l-a asigurat Pynchot. Te place, Andy. Și oricum, tu ești copilașul meu, nu al doctorului Hockstetter. Te asigur, o să fie de acord cu ce sugerez eu.

— Dar nu ai depus cererea încă, a zis Andy.

— Nu, am zis să vorbesc cu tine mai întâi. Dar, oricum, aprobarea lui Hockstetter e doar o formalitate.

— Încă o serie de teste ar putea fi o idee bună, a zis Andy și l-a impulsionat ușor pe Pynchot. Doar de siguranță.

Ochii lui Pynchot au clipit bizar. I s-a diminuat rânjetul, a devenit confuz și apoi a dispărut complet. Acum Pynchot era cel care părea drogat și gândul ăsta i-a dat o satisfacție răutăcioasă lui Andy. Albinele dădeau târcoale florilor. Mirosul ierbii proaspăt tăiate, greu și sufocant, plutea în aer.

— Când îți scrii raportul, sugerează încă o serie de teste, a repetat Andy.

Ochii lui Pynchot s-au limpezit. Rânjetul i-a revenit.

— Sigur, chestia asta cu Hawaii rămâne doar între noi pentru moment, a zis el. Când îmi scriu raportul, o să sugerez încă o serie de teste. Cred că e o idee bună. De siguranță, știi tu.

— Dar, după aceea, s-ar putea să plec în Hawaii?

— Da, a zis Pymchot. După...

— Și încă o serie de teste s-ar putea să dureze cam trei luni?

— Da, cam trei luni.

Ochii lui Pynchot străluceau de parcă Andy era un elev-model.

Se apropiau de iaz acum. Rațele pluteau lenește pe suprafața ca o oglindă.

Cei doi bărbați s-au oprit lângă el. În spatele lor, tânărul în haină sport se uita la un bărbat și o femeie de vârstă mijlocie care mergeau cu pași repezi pe partea cealaltă a iazului. Reflexiile lor erau întrerupte doar de alunecarea lungă și lină a uneia dintre rațele albe. Andy s-a gândit că cuplul ăla semăna în mod bizar cu o reclamă prin poștă la asigurări, genul de reclamă care cade mereu din ziarul de duminică și ajunge în poala ta – sau în cafea.

Simțea o mică durere pulsatilă în tâmple. Nu era deloc supărătoare. Dar, în starea lui anxioasă, fusese foarte aproape de a-l impulsiona pe Pynchot mult mai tare decât trebuia, iar tânărul ar fi putut să observe. Nu părea să se uite la ei, dar Andy nu voia să se lase păcălit.

— Povestește-mi puțin despre drumurile și peisajul rural din jur, i-a spus liniștit lui Pynchot și l-a impulsionat din nou ușor.

Știa, din diverse frânturi de conversație, că nu erau teribil de departe de Washington D.C., dar nici foarte de aproape ca baza de operațiuni CIA din Langley. Mai multe nu știa.

— Foarte drăguț aici, a spus Pynchot visător, de când au astupat găurile.

— Da, e frumos, a spus Andy și a tăcut.

Uneori, un impuls ușor declanșa un șir de amintiri aproape hipnotice în persoana impulsionată – de obicei printr-o asociere obscură – și nu era înțelept să întrerupi ceea ce se întâmpla. Se putea crea un efect de ecou, iar ecoul putea deveni un ricoșeu, iar ricoșeul putea duce la... ei bine, la aproape orice. I se întâmplase unuia dintre oamenii de afaceri gen Walter Mitty și îl speriase de moarte pe Andy. Totul se terminase cu bine, dar, dacă amicul Pynchot ar fi început să urle brusc, nu ar fi fost deloc bine.

— Soția mea adoră chestia aia, a spus Pynchot cu aceeași voce visătoare.

— Care chestie? a întrebat Andy. Ce îi place?

— Noul ei tocător de deșeuri. E foarte...

S-a lăsat dus de val.

— Foarte drăguț, a comentat Andy.

Tipul în haină sport se apropiase ușor, iar Andy a simțit broboane fine de transpirație deasupra buzei superioare.

— Foarte drăguț, a fost de acord Pynchot și a aruncat o privire fugară spre iaz.

Agentul de la Atelier s-a apropiat și mai mult, iar Andy și-a spus că ar putea risca să mai dea un impuls... unul foarte mic. Pynchot stătea lângă el ca un televizor stricat.

Agentul a luat o bucată mică de lemn și a aruncat-o în apă. S-a lovit ușor de suprafața apei și undele s-au răspândit, strălucind. Ochii lui Pynchot au fluturat.

— E foarte frumoasă zona asta a țării, a spus Pynchot. Destul de deluroasă, să știi. O zonă bună pentru călărit. Eu și soția mea călărim aici o dată pe săptămână, dacă putem. Cred că Dawn e cel mai apropiat oraș dacă mergi spre vest... sud-vest, de fapt. Destul de mic. Dawn e pe autostrada 301. Gether este cel mai apropiat oraș în direcția est.

— Gether este pe o autostradă?

— Nu. E pe un drum mic.

— Unde merge autostrada 301? În afară de Dawn?

— Păi, până la D.C., dacă mergi spre nord. Aproape până la Richmond dacă mergi spre sud.

Andy voia să întrebe despre Charlie acum, plănuise să întrebe despre Charlie, dar reacția lui Pynchot îl speriase puțin. Asocierea lui cu s*oția, găurile, drăguț* și – foarte ciudat! – *tocătorul de deșeuri* fusese bizară și cumva neliniștitoare. S-ar putea ca Pynchot, deși accesibil, să nu fi fost totuși un subiect bun. S-ar putea ca Pynchot să aibă un fel de personalitate tulburată, încorsetată într-o normalitate aparentă, numai Dumnezeu știa ce forțe ar putea fi delicat contrabalansate dedesubt. Impulsionarea oamenilor instabili psihic putea duce la tot felul de rezultate neprevăzute. Dacă nu era umbra de la Atelier, poate că ar fi încercat oricum (după tot ce i se întâmplase, avea al naibii de puține remușcări în a se juca prin capul lui Herman Pynchot), dar acum îi era teamă să o facă. Un psihiatru cu puterile lui ar putea fi un mare plus pentru omenire... dar Andy McGee nu era psihiatru.

Poate că era o prostie să presupună atât de multe dintr-o singură reacție declanșată de amintiri; mai primise astfel de reacții și înainte, de la o mulțime de oameni, și foarte puțini dintre ei se speriaseră. Dar nu avea încredere în Pynchot. El rânjea prea mult.

Brusc, o voce rece și criminală a vorbit din adâncul lui, dintr-un hău adânc din subconștientul lui: *Spune-i să se ducă acasă și să se sinucidă. Apoi*

impulsionează-l. Impulsionează-l tare.

A respins gândul, îngrozit și puțin scârbit.

— Păi, a spus Pynchot, uitându-se în jur, zâmbind. Ne întoarcem?

— Sigur, a spus Andy.

Și așa începuse. Dar încă nu știa nimic despre Charlie.

6

NOTĂ INTERDEPARTAMENTALĂ

De la: Herman Pynchot

Către: Patrick Hockstetter

Data: 12 septembrie

Subiect: Andy McGee

Am revăzut toate notițele mele și majoritatea înregistrărilor în ultimele trei zile și am vorbit cu McGee. Nu există nicio schimbare esențială a situației de când am discutat ultima dată, pe 05.09, dar, pentru moment aș vrea să pun în așteptare ideea cu Hawaii, dacă nu există mari obiecții (așa cum spune însuși căpitanul Hollister, „sunt doar niște bani!“).

Adevărul este, Pat, că eu cred că o ultimă serie de teste ar putea fi înțeleaptă – doar de siguranță. După aceea, am putea merge mai departe și să-l trimitem la complexul din Maui. Cred că o serie finală ar putea dura aproximativ trei luni.

Te rog să mă sfătuiești înainte de a începe să întocmesc actele necesare.

Herm

7

NOTĂ INTERDEPARTAMENTALĂ

De la: P.H.

Către: Herm Pynchot

Data: 13 septembrie

Subiect: Andy McGee

Nu înțeleg! Ultima dată când ne-am adunat cu toții am fost de acord – tu la fel de mult ca oricare dintre noi – că McGee e distrus ca o siguranță arsă. Cât să tot eziți?

Dacă vrei să programezi o altă serie de teste, o serie *scurtă*, atunci ești invitatul meu. Începem cu fata săptămâna viitoare, dar, din cauza unei bune cantități de interferențe inepte ale unei anumite surse, cred că e posibil să nu dureze mult cooperarea ei. Cât timp durează, poate că nu ar fi o idee rea să-l avem pe

tatăl ei prin preajmă... pe post de „stingător de incendiu“????

O, da – poate că sunt „doar niște bani“, dar sunt banii contribuabililor, iar lejeritatea pe tema asta e rareori încurajată, Herm. Mai ales de către căpitanul Hollister. Nu uita asta.

Fă planurile pentru el pe șase–opt săptămâni cel mult, dacă nu obțineți rezultate... și, dacă da, îți mănânc personal mocasinii.

Pat

8

— Nenorocitul dracului! a spus Herm Pynchot cu voce tare când a terminat de citit nota.

A recitit al treilea paragraf: iată-l pe Hockstetter, Hockstetter care deținea un Thunderbird din 1958 complet restaurat, bătându-i *lui* obrazul în legătură cu banii. A mototolit nota și a aruncat-o la coșul de gunoi, apoi s-a lăsat pe spate în scaunul său rotativ. Cel mult două luni! Nu-i plăcea asta. Trei ar fi fost mai bine. Chiar simțea că...

Neașteptată și misterioasă, o viziune a tocătorului de deșeuri pe care îl instalase acasă i-a răsărit în minte. Nici asta nu-i plăcea. Tocătorul de deșeuri îi intrase cumva în minte în ultima vreme și se pare că nu reușea să și-l scoată. Îi apărea în minte mai ales atunci când încerca să se ocupe de problema lui Andy McGee. Gaura întunecată din centrul chiuvetei era păzită de o diafragmă de cauciuc... vaginală, care ...

S-a lăsat mai tare pe spate în scaun, visând. Când și-a revenit cu o tresărire, a fost deranjat să constate că trecuseră aproape douăzeci de minute. A tras spre el un formular de notițe și a scrijelit o notă pentru jegosul ăla de Hockstetter, recunoscându-și greșeala în legătură cu comentariul său nepotrivit „sunt doar niște bani“. A trebuit să se abțină să nu-și repete cererea pentru trei luni (iar în mintea lui a răsărit din nou imaginea găurii netede și întunecate a tocătorului de resturi). Dacă Hockstetter a spus două, două rămâneau. Dar dacă obținea rezultate cu McGee, Hockstetter avea să găsească o pereche de mocasini mărimea 43 așezată pe birou cincisprezece minute mai târziu, împreună cu un cuțit, o furculiță și un borcănel cu mirodenii asortate.

A terminat nota, a mâzgălit „Herm“ în partea de jos și s-a lăsat pe spate, masându-și tâmplele. Avea o durere de cap.

În liceu și în facultate, Herm Pynchot fusese un travestit ascuns. Îi plăcea să

se îmbrace în haine de femeie pentru că i se părea că îl făceau să arate... foarte drăguț. În primul an de facultate, în calitate de membru Delta Tau Delta, fusese descoperit de doi dintre băieții din fraternitate. Prețul tăcerii lor fusese un ritual de umilire, nu foarte diferit de inițierea la care chiar Pynchot participase cu mare bucurie.

La ora două dimineața, cei care l-au descoperit împrăștiaseră gunoaie de la un capăt la altul al bucătăriei fraternității și îl obligaseră pe Pynchot, îmbrăcat doar în chiloței de damă, în ciorapi și jartieră și un sutien umplut cu hârtie igienică, să curețe totul și apoi să spele podeaua, sub amenințarea constantă de a fi descoperit: ar fi fost suficient ca un alt „frate“ din fraternitate să coboare pentru o gustare matinală.

Incidentul se încheiase cu o masturbare reciprocă, pentru care Pynchot presupunea că ar fi trebuit să fie recunoscător – era probabil singurul lucru care îi făcuse să se țină cu adevărat de promisiune. Dar abandonase fraternitatea, îngrozit și dezgustat de el însuși – mai ales pentru că întregul incident i se păruse cumva excitant. De atunci nu se mai îmbrăcase niciodată în haine de femeie. Nu era homosexual. Avea o soție minunată și doi copii minunați, iar asta dovedea că nu era homosexual. Nici măcar nu se mai gândise de ani de zile la acel incident umilitor și dezgustător. Și totuși...

Imaginea tocătorului de deșeuri, acea gaură neagră și netedă căptușită cu cauciuc, a rămas. Iar durerea de cap era și mai mare.

Începuse ecoul declanșat de impulsul lui Andy. Acum era leneș și se mișca lent; imaginea tocătorului cuplată cu ideea de a fi foarte drăguț erau încă lucruri intermitente.

Dar aveau să se accelereze. Vor începe să ricoșeze. Până când va deveni insuportabil.

9

— Nu, a spus Charlie. E greșit.

Și s-a întors pentru ieși hotărâtă afară din camera mică. Fața ei era albă și încruntată. Avea niște dâre întunecate, violacee, sub ochi.

— Hei, stai puțin! a spus Hockstetter, întinzând mâinile și a râs puțin. Ce nu e bine, Charlie?

— Nimic, a spus ea. Nimic nu e bine.

Hockstetter s-a uitat prin cameră. Într-un colț, fusese montată o cameră de filmat Sony. Cablurile sale duceau prin peretele de plută presată la un videorecorder din camera de observație de alături. Pe masa din mijlocul camerei se afla o tavă din oțel încărcată cu talaș. În stânga ei se afla un electroencefalograf din care ieșeau fire. Un tânăr în halat alb se ocupa de toate.

— Asta nu ne ajută prea mult, a spus Hockstetter, încă zâmbind patern, dar era supărat. Nu trebuia să citești gânduri ca să-ți dai seama de asta, trebuia doar să te uiți în ochii lui.

— Nu mă asculți, a spus ea cu voce ascuțită. Niciunul dintre voi nu mă ascultă în afară de... (*în afară de John, dar nu poți să spui asta*).

— Spune-ne cum să facem să fie bine, a spus Hockstetter.

Nu o puteau liniști.

— Dacă ați fi *ascultat*, ați fi știut. Tava aia din oțel cu bucățele de lemn e OK, dar e singurul lucru care e OK. Masa din lemn și chestia aia de pe pereți sunt inflamabile... și la fel și hainele tipului ăluia.

A arătat spre tehnician, care a tresărit puțin.

— Charlie...

— Și camera de filmat.

— Charlie, camera aia e...

— E din plastic și, dacă se încinge suficient de tare, va exploda și bucățelele se vor împrăștia peste tot. Și nu există apă! Ți-am spus, trebuie să împing focul spre apă odată ce pornește. Tata și mama mi-au spus asta. Trebuie să-l împing spre apă ca să-l sting. Sau... sau...

A izbucnit în lacrimi. Îl voia pe John. Îl voia pe tatăl ei. Mai mult decât orice, mai mult decât *orice*, nu voia să fie aici. Nu dormise deloc noaptea precedentă.

La rândul lui, Hockstetter o privea gânditor. Lacrimile, starea emoțională... credea că aceste lucruri arătau cât se poate de clar că era într-adevăr pregătită să meargă până la capăt.

— În regulă, a spus el. În regulă, Charlie. Spune-ne ce avem de făcut și o vom face.

— Așa, a spus ea. Sau nu primiți nimic.

Hockstetter s-a gândit: *Vom primi destule, mucoaso!*

După cum s-a dovedit, a avut perfectă dreptate.

Mai târziu în acea după-amiază, au dus-o într-o altă cameră. Adormise în fața televizorului când au adus-o înapoi în apartament – corpul ei era încă suficient de tânăr pentru a-și impune nevoia asupra minții îngrijorate și confuze – și a dormit aproape șase ore. După somn și un hamburger cu cartofi prăjiți la prânz, se simțea mult mai bine, mai stăpână pe sine.

S-a uitat cu atenție prin cameră o perioadă lungă de timp.

Tava cu talaș era pe o masă metalică. Pereții erau din tablă de oțel industrial gri, fără ornamente.

Hockstetter a spus:

— Tehnicianul de acolo poartă o uniformă din azbest și pantofi din azbest.

I-a vorbit de sus, zâmbind în continuare paternal. Operatorul EEG-ului părea înfierbântat în costumul lui inconfortabil. Purta o mască din pânză albă pentru a evita aspirarea vreunei fibre de azbest. Hockstetter a arătat spre o oglindă pătrată din peretele cel mai îndepărtat.

— Aia e sticlă unidirecțională. Camera e în spatele ei. Și se vede cada.

Charlie s-a apropiat de ea. Era o cadă de modă veche, cu picioare, și părea în mod clar nelalocul ei în cadrul ăsta sumbru. Era plină cu apă. S-a gândit că era de ajuns.

— În regulă, a spus ea.

Zâmbetul lui Hockstetter s-a lărgit.

— Bine.

— Numai că tu mergi în cealaltă cameră, acolo. Nu vreau să fiu nevoită să mă uit la tine în timp ce o fac, l-a avertizat Charlie, aruncându-i o privire necruțătoare lui Hockstetter. S-ar putea să se întâmple ceva.

Zâmbetul paternal al lui Hockstetter a tremurat puțin.

11

— Avea dreptate, să știi, a spus Rainbird. Dacă ai fi ascultat-o, ai fi putut să o nimerești din prima.

Hockstetter s-a uitat la el și a mârâit.

— Dar tu tot nu vrei să crezi, nu-i așa?

Hockstetter, Rainbird și Căpitanul se aflau în fața geamului unidirecțional. În spatele lor, camera de filmat era îndreptată spre încăpere, iar videorecorderul

Sony bâzâia aproape inaudibil. Geamul era ușor polarizat, făcând ca tot ce se afla în sala de testare să aibă o tentă albăstruie, ca peisajul văzut prin fereastra unui autobuz Greyhound. Tehnicianul o conecta pe Charlie la EEG. Un monitor TV din camera de observație îi reproducea undele cerebrale.

— Uită-te la undele alfa! a murmurat unul dintre tehnicieni. E foarte răvășită.

— Speriată, a spus Rainbird. E foarte speriată.

— Crezi acum? a întrebat brusc Căpitanul. La început nu ai crezut, dar acum crezi.

— Da, a spus Rainbird. Cred.

În cealaltă cameră, tehnicianul s-a îndepărtat de Charlie.

— Suntem gata aici.

Hockstetter apăsat un comutator.

— Dă-i drumul, Charlie! Când ești gata.

Charlie a aruncat o privire spre geamul unidirecțional și, pentru o clipă stranie, i s-a părut că se uită direct în singurul ochi al lui Rainbird.

El s-a uitat înapoi, zâmbind cu jumătate de gură.

12

Charlie McGee s-a uitat la geam și nu a văzut nimic în afară de propria-i reflexie... dar senzația că era privită de mai multe perechi de ochi era foarte puternică. Și-ar fi dorit ca John să fie și el dincolo de oglindă; asta ar fi făcut-o să fie mai liniștită. Dar nu simțea că era acolo.

S-a uitat înapoi la tava cu talaș.

Nu a fost un impuls, ci un *imbold*. S-a gândit să o facă și a fost din nou dezgustată și speriată să realizeze că *vrea* să o facă. Se gândea să o facă așa cum o persoană înfometată și înfierbântată s-ar așeza în fața unei înghețate de ciocolată și se gândește să o înfulece. Era în regulă, dar mai întâi ai vrea o clipă să... să o savurezi.

Această dorință a făcut-o să se simtă rușinată de ea însăși, iar apoi a clătinat din cap aproape cu furie. *De ce n-aș vrea s-o fac? Dacă oamenii se pricep la anumite lucruri, vor întotdeauna să le facă. Ca mami cu acrostihurile ei și ca domnul Douray de pe strada noastră din Port City, care făcea mereu pâine. Când aveau destulă la el acasă, făcea și pentru alții. Dacă ești bun la ceva, vrei să faci*

acel lucru....

Talaș, s-a gândit ea cu puțin dispreț. *Ar fi trebuit să-mi dea ceva* dur.

13

Tehnicianul a fost primul. Îi era cald, se simțea inconfortabil și transpirat în hainele din azbest și la început a crezut că era doar asta. Apoi a văzut că undele alfa ale fetei deveneau din ce în ce mai înalte, semn distinctiv al concentrării extreme și, de asemenea, semn că imaginația ei funcționa.

Senzația de căldură a crescut – și deodată s-a speriat.

14

— Se întâmplă ceva acolo, a spus unul dintre tehnicienii din camera de observație cu o voce înaltă și emoționată. Temperatura tocmai a sărit de zece grade. Diagrama ei alfa arată ca Anzii...

— Uite! a exclamat Căpitanul. *Uite!*

Vocea lui a vibrat triumfal, vocea unui om care a așteptat ani mulți un astfel de moment.

15

S-a concentrat cât a putut de tare asupra tăvii cu talaș. Nu a luat foc, mai degrabă a explodat. O clipă mai târziu, tava s-a răsturnat de două ori, împrăștiind bucățele de lemn în flăcări, și s-a izbit de perete suficient de tare încât să lase o adâncitură în tabla din oțel.

Tehnicianul care monitorizase EEG-ul a strigat de frică și brusc a luat-o la fugă nebunește spre ușă. Sunetul strigătului său a aruncat-o pe Charlie înapoi în timp, în aeroportul din Albany. Era strigătul lui Eddie Delgardo, care alerga spre toaleta femeilor cu bocancii lui de armată în flăcări.

S-a gândit cu groază și cu o exaltare bruscă: *O, Doamne, a devenit mult mai puternică!*

Peretele din oțel dezvoltase o ondulație ciudată, întunecată. Camera devenise

exploziv de fierbinte. În cealaltă cameră, termometrul digital, care trecuse de la 21 de grade la 26 și apoi se oprise, a urcat acum rapid peste 32, apoi 34 de grade înainte de a încetini.

Charlie a aruncat focul spre cadă; era aproape panicată acum. Apa s-a învolburat, apoi a început să clocotească furios. Într-un interval de cinci secunde, conținutul căzii a trecut de la rece la un clocot agitat și aburind.

Tehnicianul ieșise, uitând ușa camerei de testare întredeschisă. În camera de observație s-a pornit o agitație bruscă și panicardă. Hockstetter a început să urle.

Căpitanul stătea cu gura căscată la fereastra-oglindă, uitându-se cum fierbea cada plină cu apă. Nori de aburi se ridicau din ea, iar geamul unidirecțional a început să se încețoșeze. Doar Rainbird era calm, zâmbind ușor, cu mâinile împreunate la spate. Arăta ca un profesor al cărui elev-vedetă a folosit postulate dificile pentru a rezolva o problemă deosebit de grea.

(*Înapoi!*)

Urla în mintea ei.

(*Înapoi! Înapoi! ÎNAPOI!*)

Și, deodată, a dispărut. Ceva s-a dezlegat, s-a învârtit liber pentru o secundă sau două, apoi s-a oprit pur și simplu. Nu s-a mai putut concentra și a scăpat focul din frâu.

Putea să vadă din nou camera și să simtă căldura pe care o crease aducându-i sudoare pe piele. În camera de observație, termometrul a atins un maxim de 35 de grade și apoi a scăzut cu un grad.

Cada care bolborosea sălbatic a început să se liniștească, dar cel puțin jumătate din conținutul său se evaporase. În ciuda ușii deschise, micuța încăpere era fierbinte și umedă ca o saună.

16

Hockstetter își verifica febril instrumentele. Părul lui, de obicei pieptănat atât de elegant și de strâns la spate încât aproape că părea că țipă, se desfăcuse acum, arătând ca o coamă țepoasă. Semăna puțin cu Alfalfa din *The Little Rascals*.

— Am reușit! a gâfâit el. Avem ce ne trebuie, avem totul... am filmat... gradientul de temperatură... ai văzut cum fierbe apa din cada aia? Iisuse!...

avem și înregistrarea audio?... avem?... *Doamne*, ai văzut ce a făcut?

A trecut pe lângă unul dintre tehnicienii săi, s-a întors cu spatele și l-a apucat brusc de partea din față a halatului.

— Ați spune că a existat vreo îndoială că *ea* a făcut asta? a strigat el.

Tehnicianul, aproape la fel de entuziasmat ca Hockstetter, a clătinat din cap.

— Nicio îndoială, șefu'. Niciuna.

— Dumnezeule mare! a spus Hockstetter, îndepărtându-se amețit și distras din nou. M-aș fi gândit... ceva... da, ceva... dar tava aia... a zburat...

L-a zărit pe Rainbird, care încă stătea în fața geamului cu sens unic, cu mâinile încrucișate la spate, cu acel zâmbet blând și uimit pe față. Pentru Hockstetter, vechile animozități erau uitate. S-a repezit spre marele indian, l-a apucat de mână și a strâns-o tare.

— Avem tot, i-a spus lui Rainbird cu o satisfacție sălbatică. Avem tot, e suficient cât să putem sta în picioare în fața tribunalului! Chiar până la nenorocita de Curte Supremă.

— Da, aveți, a fost de acord Rainbird cu blândețe. Acum ar fi bine să trimiți pe cineva să o ia pe *ea.*

— Ce!? Hockstetter s-a uitat la el cu privirea pierdută.

— Păi, a spus Rainbird, tot pe tonul său cel mai blând, tipul care a fost acolo poate a avut o întâlnire de care a uitat, pentru că a plecat într-o grabă infernală. A lăsat ușa deschisă, și incendiatoarea ta a ieșit pur și simplu.

Hockstetter a rămas cu gura căscată la geam.

Efectul de abur se înrăutățise, dar nu exista nicio îndoială că încăperea era goală, cu excepția căzii, a EEG-ului, a tăvii de oțel răsturnate și a talașului împrăștiat.

— Unul dintre voi să se ducă după ea! a strigat Hockstetter, întorcându-se. Cei cinci sau șase bărbați au rămas lângă instrumentele lor și nu s-au mișcat. Se pare că nimeni, în afară de Rainbird, nu observase că și Căpitanul plecase imediat ce plecase fata.

Rainbird i-a zâmbit lui Hockstetter și apoi și-a ridicat privirea pentru a-i include și pe ceilalți, acești oameni ale căror fețe deveniseră brusc aproape la fel de palide ca halatele lor de laborator.

— Sigur, a spus el încet. Care dintre voi vrea să se ducă să o ia pe fetiță?

Nimeni nu s-a mișcat.

Era amuzant, într-adevăr; lui Rainbird îi trecea prin minte că așa aveau să se uite politicienii când aveau să afle că în sfârșit reușiseră, că rachetele erau cu

adevărat în aer, că bombele cădeau, că pădurile și orașele erau în flăcări.

A fost atât de amuzant, încât a trebuit să râdă... și să râdă... și să râdă.

17

— Sunt atât de frumoase! a spus Charlie încet. Totul este atât de frumos!

Stăteau lângă iazul cu rațe, nu departe de locul unde tatăl ei și Pynchot stătuseră cu doar câteva zile în urmă. Ziua asta era mult mai răcoroasă decât fusese cea de atunci, iar câteva frunze începuseră să prindă culoare. Un vânt ușor, doar un pic prea puternic pentru a fi numit o simplă adiere, agita suprafața iazului.

Charlie și-a întors fața spre soare și a închis ochii, zâmbind. John Rainbird, care stătea lângă ea, petrecuse șase luni închis la Camp Stewart, în Arizona, înainte de a pleca peste ocean, și văzuse aceeași expresie pe fețele bărbaților care ieșeau de acolo după o bătaie lungă și grea.

— Vrei să mergi până la grajduri și să te uiți la cai?

— O, da, sigur! a spus ea imediat, apoi s-a uitat timid la el. Asta, dacă nu te deranjează.

— Să mă deranjeze? Și eu mă bucur să fiu afară. Pentru mine, asta e o pauză.

— Te-au repartizat?

— Nu, a spus el.

Au început să meargă pe malul iazului spre grajdurile de pe partea opusă.

— Au cerut voluntari. Nu cred că au primit mulți, după ce s-a întâmplat ieri.

— I-a speriat? a întrebat Charlie, un pic prea dulceag.

— Cred că da, a spus Rainbird, și nu spunea altceva decât adevărul.

Căpitanul o prinsese din urmă pe Charlie în timp ce străbătea holul și o însoțise înapoi în apartamentul ei. Tânărul care își părăsise poziția de la EEG era acum pe cale de a fi trimis să lucreze în Panama City. Ședința personalului de după test fusese o afacere nebunească, cu oamenii de știință atât în cea mai bună, cât și în cea mai proastă formă, schițând o sută de idei noi pe de o parte și îngrijorându-se fără oprire – nu era de mirare, după ce se întâmplase – despre cum să o controleze pe ea, pe de altă parte.

S-a sugerat ca locuința ei să fie izolată împotriva incendiilor, să se instaleze un paznic cu normă întreagă, să se înceapă din nou testarea cu medicamente. Rainbird ascultase atât cât a putut suporta și apoi a bătut puternic pe marginea

mesei de conferințe cu banda inelului mare, cu turcoază pe care îl purta. A bătut până când a captat atenția tuturor celor prezenți. Pentru că Hockstetter nu-l plăcea (și aici poate că „ură“ nu ar fi fost un cuvânt prea puternic), subordonații îl displăceau și ei, dar steaua lui Rainbird se ridicase în ciuda acestui fapt. La urma urmei, își petrecuse o bună parte din fiecare zi cu această torță umană.

— Sugerez, spusese el, ridicându-se în picioare și privindu-i cu bunăvoință din lentila sfărâmată care era fața lui, să continuăm exact așa cum am făcut-o până acum. Până astăzi ați procedat pornind de la premisa că fata probabil că nu avea abilitatea despre care știați cu toții că fusese documentată de zeci de ori și că, dacă o avea, era o putere mică, iar dacă nu era o putere mică, probabil că oricum nu o va mai folosi niciodată. Acum ați aflat că nu e așa și ați vrea să o supărați din nou.

— Nu-i adevărat, a spus Hockstetter, enervat. Asta e pur și simplu...

— *E adevărat!* a tunat Rainbird la el, iar Hockstetter s-a făcut mic.

Rainbird a zâmbit din nou la chipurile din jurul mesei.

— Acum fata mănâncă din nou. S-a îngrășat cinci kilograme și nu mai este o umbră sfrijită a ceea ce ar trebui să fie. Citește, vorbește, pictează după numere; a cerut o casă de păpuși, pe care prietenul ei, infirmierul, a promis că va încerca să i-o aducă. Pe scurt, starea ei de spirit e mai bună decât a fost vreodată de când a venit aici. Domnilor, nu vom începe să ne jucăm cu un statu-quo roditor, nu-i așa?

Bărbatul care monitorizase mai devreme echipamentul de înregistrare video spusese cu ezitare:

— Și dacă dă foc la apartamentul ei micuț?

— Dacă ar fi vrut să o facă, spusese Rainbird liniștit, ar fi făcut-o deja. La asta nu primise niciun răspuns.

Acum, în timp ce el și Charlie părăseau marginea iazului și traversau spre grajdurile roșu-închis cu ornamentele albe proaspăt vopsite, Rainbird a râs în hohote.

— Cred că i-ai speriat, Charlie.

— Dar tu nu ești speriat?

— De ce să fiu speriat? a spus Rainbird și i-a ciufulit părul. Mă transform într-un bebeluș doar atunci când e întuneric și nu pot ieși afară.

— Of, John, nu trebuie să-ți fie rușine de asta.

— Dacă aveai de gând să-mi dai foc, a spus el, reformulându-și comentariul

din noaptea precedentă, cred că ai fi făcut-o până acum.

Ea a înlemnit imediat.

— Aș vrea să nu... să nu mai spui lucruri de genul ăsta.

— Charlie, îmi pare rău. Câteodată mi-o ia gura înaintea creierului.

Au intrat în grajduri, care erau întunecate și parfumate. Lumina soarelui pătrundea înăuntru, creând dungi melancolice în care praful dansa cu o lentoare visătoare.

Un îngrijitor curăța coama unui cal negru, castrat, cu un semn alb pe frunte. Charlie s-a oprit, privind încântată calul. Grăjdarul s-a uitat la ea și a zâmbit.

— Tu trebuie să fii tânăra domnișoară. Mi-au spus să fiu cu ochii în patru după tine.

— E atât de *frumoasă*! a șoptit Charlie.

Mâinile îi tremurau să atingă blana aia mătăsoasă. O singură privire în ochii întunecați, calmi și blânzi ai calului, și se îndrăgostise.

— Ei bine, de fapt, e băiat, a spus grăjdarul și i-a făcut cu ochiul lui Rainbird, pe care nu-l mai văzuse niciodată și pe care nu-l știa de la Adam. Într-un anumit grad, cel puțin.

— Cum îl cheamă?

— Necromantul, a spus grăjdarul. Vrei să-l mângâi?

Charlie s-a apropiat șovăitoare. Calul și-a coborât capul și ea l-a mângâiat; după câteva clipe, i-a vorbit. Nu i-a trecut prin cap că avea să mai aprindă încă o jumătate de duzină de focuri doar pentru a călări pe el cu John alături... dar Rainbird a văzut asta în ochii ei și a zâmbit.

Ea s-a uitat brusc la el și a văzut zâmbetul, iar pentru o clipă, mâna cu care mângâia botul calului s-a oprit. Era ceva în acel zâmbet care nu-i plăcea, iar ea crezuse că îi plăcea totul la John. Avea presentimente cu majoritatea oamenilor și nu lua prea mult în considerare acest lucru; făcea parte din ea, la fel ca ochii ei albaștri și degetul mare foarte flexibil. De obicei, ea se purta cu oamenii în funcție de sentimentele astea. Nu-i plăcea Hockstetter, pentru că simțea că nu-i păsa de ea mai mult decât i-ar fi păsat de o eprubetă. Pentru el, ea era doar un obiect.

Dar, în cazul lui John, simpatia ei se baza doar pe ceea ce făcea, pe bunătatea lui față de ea, și poate că o parte din ea era din cauza feței sale desfigurate: se putea identifica și putea simpatiza cu el din acest motiv. La urma urmei, de ce se afla aici dacă nu pentru că și ea era o ciudată?

Totuși, dincolo de asta, el era unul dintre acei oameni rari – ca și domnul

Raucher, proprietarul prăvăliei cu delicatese din New York care juca adesea șah cu tatăl ei – pe care, dintr-un motiv oarecare, nu-i putea citi deloc. Domnul Raucher era bătrân, purta aparat auditiv și avea un număr albastru decolorat tatuat pe antebraț. Odată, Charlie îl întrebase pe tatăl ei dacă acel număr albastru însemna ceva, iar tatăl ei îi spusese – după ce o avertizase să nu i-l menționeze niciodată domnului Raucher – că-i va explica mai târziu. Dar nu o făcuse niciodată. Uneori, domnul Raucher îi aducea felii de cârnăciori polonezi pe care le mânca în timp ce se uita la televizor.

Și acum, privind zâmbetul lui John, care părea atât de ciudat și cumva neliniștitor, s-a întrebat pentru prima dată: *La ce te gândești?*

Apoi, astfel de gânduri mărunte au fost alungate de frumusețea calului.

— John, a spus ea, ce înseamnă „necromant“?

— Păi, a spus el, din câte știu eu, înseamnă ceva de genul „vrăjitor“ sau „magician“.

— Vrăjitor... Magician...

Ea a rostit cuvintele încet, de parcă le-ar fi degustat, în timp ce mângâia mătasea întunecată a botului Necromantului.

18

Mergând înapoi cu ea, Rainbird i-a sugerat:

— Ar trebui să-l rogi pe Hockstetter ăla să te lase să călărești calul, dacă îți place atât de mult.

— Nu... n-aș putea…, a spus ea, privindu-l cu ochii mari și speriați.

— O, sigur că ai putea, a zis el, prefăcându-se că nu înțelege. Nu știu prea multe despre cai, dar știu că ar trebui să fie animale blânde. Pare îngrozitor de mare, dar nu cred că ar fugi cu tine, Charlie.

— Nu, nu asta vreau să spun. Pur și simplu nu m-ar lăsa.

El a oprit-o, punându-și mâinile pe umerii ei.

— Charlie McGee, câteodată ești cu adevărat prostuță, a spus el. Mi-ai făcut o favoare atunci când s-au stins luminile, Charlie, și ai ținut-o pentru tine. Așa că acum ascultă-mă și o să-ți fac și eu una. Vrei să-ți vezi tatăl din nou?

Ea a dat repede din cap.

— Atunci trebuie să le arăți că vorbești serios. E ca la pocher, Charlie. Dacă nu joci dur... atunci pur și simplu nu joci deloc. De fiecare dată când aprinzi

un foc pentru ei, pentru unul din testele lor, primești ceva de la ei.

I-a scuturat ușor umerii.

— Îți vorbește unchiul tău John. Auzi ce-ți spun?

— Chiar crezi că m-ar lăsa? Dacă i-aș ruga?

— Dacă i-ai *ruga*? Poate că nu. Dar dacă le-ai *cere*, da. Îi aud uneori. Dacă te duci să le golești coșurile de gunoi și scrumierele, ei te consideră doar o altă piesă de mobilier. Hockstetter ăla e pe cale să facă pe el.

— Serios? a zâmbit ea puțin.

— Serios.

Au început să meargă din nou.

— Dar tu, Charlie? Știu cât de speriată erai înainte. Acum cum ești?

I-a luat mult să răspundă. Iar când a făcut-o, a fost pe un ton mai gânditor și cumva mai matur decât cel pe care Rainbird îl auzise până atunci din partea ei.

— E diferit acum, a spus ea. Este mult mai puternică. Dar... am fost mai stăpână pe ea decât am fost vreodată înainte. În ziua aia la fermă – a luat-o un fior și vocea i-a scăzut puțin – pur și simplu... mi-a scăpat o vreme. S-a... s-a dus peste tot.

Ochii i s-au întunecat. A privit în interiorul memoriei și a văzut puii explodând ca niște artificii vii și oribile.

— Dar ieri, când i-am poruncit să se retragă, a făcut-o. Mi-am spus că va fi doar un foc mic. Și așa a fost. A fost ca și cum i-am dat drumul într-o singură linie dreaptă.

— Și apoi l-ai tras înapoi în tine?

— Doamne, nu! a spus ea, uitându-se la el. L-am pus în apă. Dacă l-aș fi tras înapoi în mine... cred că aș fi ars.

Au mers în tăcere o vreme.

— Data viitoare, trebuie să fie mai multă apă.

— Dar nu ți-e frică acum?

— Nu la fel cum îmi era înainte, a spus ea, făcând o distincție atentă. Când crezi că mă vor lăsa să-l văd pe tata?

El și-a pus un braț în jurul umerilor ei, ca un prieten la nevoie.

— Dă-le destul material, Charlie, a zis el.

În după-amiaza aceea a început să se înnoreze, iar spre seară a început să cadă o ploaie rece de toamnă. Într-o casă dintr-o suburbie mică și foarte exclusivistă de lângă complexul Atelierului – o suburbie numită Longmont Hills – Patrick Hockstetter se afla în atelierul său, construind o machetă de barcă (bărcile și T-birdul său restaurat erau singurele sale hobbyuri iar prin casă se aflau zeci de baleniere, fregate și pacheboturi de-ale lui) și se gândea la Charlie McGee.

Era într-o dispoziție extrem de bună. Simțea că, dacă ar mai putea scoate de la ea încă o duzină de teste — chiar și încă zece – viitorul lui ar fi asigurat. Și-ar putea petrece tot restul vieții investigând proprietățile Lotului Șase... și cu o mărire substanțială de salariu. A lipit cu grijă un catarg la locul lui și a început să fluiere.

Într-o altă casă din Longmont Hills, Herman Pynchot trăgea o pereche de chiloți ai soției sale peste o erecție gigantică. Ochii lui erau întunecați și în transă. Soția lui se afla la o cină cu prietenii. Unul dintre cei doi copii ai săi era la o întâlnire a cercetașilor, iar celălalt copil era la un turneu de șah la școala gimnazială. Pynchot și-a prins cu grijă la spate unul dintre sutienele soției sale. Atârna fără vlagă pe pieptul său îngust. S-a privit în oglindă și s-a gândit că arăta... ei bine, foarte drăguț. A ieșit în bucătărie, fără să țină cont de ferestrele neacoperite. Mergea ca un om într-un vis. A stat lângă chiuvetă și s-a uitat în gura dispozitivului de tocat deșeuri Waste-King, recent instalat. După un timp îndelungat în care a rămas pe gânduri, l-a pornit. Și, în sunetul dinților de oțel care se roteau și scrâșneau, s-a masturbat. După ce orgasmul a venit și a trecut, a început să se uite în jur. Ochii îi erau plini de teroare goală, ochii unui om care se trezește dintr-un coșmar. A închis tocătorul de deșeuri și a fugit spre dormitor, aplecându-se când trecea pe lângă ferestre. Capul îl durea și bâzâia. Pentru numele lui Dumnezeu, ce i se întâmpla?

Într-o a treia casă din Longmont Hills – o casă cu o priveliște asupra dealului, pe care cei ca Hockstetter și Pynchot nu puteau nici măcar să spere să și-o permită – căpitanul Hollister și John Rainbird stăteau în sufragerie și beau coniac din pahare speciale. Vivaldi răsuna din sistemul stereo al Căpitanului. Vivaldi fusese unul dintre preferații soției sale. Biata Georgia.

— Sunt de acord cu tine, a spus Căpitanul încet, întrebându-se din nou de ce îl invitase în casa lui pe acest om pe care îl ura și de care se temea.

Puterea fetei era extraordinară, iar el presupunea că o putere extraordinară te

făcea să te împrietenești cu oameni bizari.

— Faptul că a menționat o „dată viitoare“ într-un mod atât de nonșalant înseamnă foarte mult.

— Da, a spus Rainbird. Se pare că, într-adevăr, jocul nu s-a încheiat.

— Dar nu va dura la nesfârșit.

Căpitanul și-a învârtit coniacul, apoi s-a forțat să se uite în singurul ochi al lui Rainbird.

— Cred că înțeleg cum intenționezi să întinzi coarda asta, chiar dacă Hockstetter nu înțelege.

— Oare?

— Da, a spus Căpitanul și a făcut o pauză. Apoi a adăugat: E periculos pentru tine.

Rainbird a zâmbit.

— Dacă află de partea cui ești cu adevărat, a spus Căpitanul, ai mari șanse să afli cum se simte o friptură în cuptorul cu microunde.

Zâmbetul lui Rainbird s-a transformat într-un rânjet de rechin fără haz.

— Și ai vărsa o lacrimă amară, căpitane Hollister?

— Nu, a spus Căpitanul. N-are rost să te mint în legătură cu asta. Dar de ceva vreme – de dinainte ca ea să facă asta – am simțit fantoma doctorului Wanless plutind pe aici. Câteodată chiar aici, lângă umărul meu.

S-a uitat la Rainbird peste marginea paharului său.

— Crezi în fantome, Rainbird?

— Da, cred.

— Atunci, știi la ce mă refer. În timpul ultimei întâlniri pe care am avut-o cu el, a încercat să mă avertizeze. A creat o metaforă – să văd dacă mai știu – John Milton la șapte ani, care se chinuia să-și scrie numele cu litere lizibile, e aceeași ființă umană care crește și scrie *Paradisul pierdut*. A vorbit despre ea... despre potențialul ei de distrugere.

— Da, a spus Rainbird, iar ochii lui au strălucit.

— M-a întrebat ce am face dacă am descoperi că avem o fetiță care poate progresa de la a provoca incendii la a provoca explozii nucleare și până la a arunca în aer întreaga planetă. Mi s-a părut amuzant, iritant și aproape sigur dement.

— Dar acum crezi că s-ar putea să fi avut dreptate.

— Să spunem că mă trezesc uneori întrebându-mă la trei dimineața. Tu nu?

— Căpitane, când grupul de la Proiectul Manhattan a produs explozia

primului lor dispozitiv atomic, nimeni nu era foarte sigur de ce se va întâmpla. Exista o școală de gândire care credea că reacția în lanț nu se va sfârși niciodată – că vom avea un soare în miniatură care va străluci în deșertul de acolo până la sfârșitul lumii.

Căpitanul a dat încet din cap.

— Și naziștii au fost oribili, a spus Rainbird. Japonezii au fost oribili. Acum germanii și japonezii sunt OK, iar rușii sunt oribili. Musulmanii sunt oribili. Cine știe cine poate deveni oribil în viitor?

— E periculoasă, a spus Căpitanul, ridicându-se neliniștit. Wanless avea dreptate în privința asta. E o fundătură.

— Poate.

— Hockstetter spune că tava a rămas îndoită după ce a lovit peretele. Era tablă de oțel, dar s-a ondulat din cauza căldurii. Tava în sine a fost răsucită complet. A topit-o. Fetița aia ar fi putut să ajungă la 1.600 de grade într-o fracțiune de secundă.

S-a uitat la Rainbird, dar Rainbird arunca absent o privire prin sufragerie, ca și cum și-ar fi pierdut interesul.

— Ce vreau să spun e că ceea ce plănuiești să faci e periculos pentru noi toți, nu doar pentru tine.

— O, da! a fost de acord Rainbird cu satisfacție. Există un risc. Poate că nu va trebui să o facem. Poate că Hockstetter va avea ceea ce-i trebuie înainte de a fi necesar să punem în aplicare... ăăă, planul B.

— Hockstetter reprezintă o tipologie, a spus Căpitanul sec. E dependent de informații. Niciodată nu va avea suficient. Ar putea să o testeze timp de doi ani și tot ar putea să strige că ne-am grăbit prea tare când am... când am luat-o. Tu știi asta și eu știu asta, așa că hai să nu ne jucăm.

— Vom ști când va fi momentul, a spus Rainbird. *Eu* voi ști.

— Și atunci ce se va întâmpla?

— Va veni John, infirmierul amabil, a spus Rainbird, zâmbind ușor. O va întâmpina, va vorbi cu ea și o va face să zâmbească. John, infirmierul prietenos, o va face să se simtă fericită, pentru că este singurul care poate. Și când John va simți că ea se află în momentul de maximă fericire, o va lovi peste puntea nasului, spărgându-i-l exploziv și introducându-i fragmente de oase în creier. Va fi rapid și eu mă voi uita la fața ei când se va întâmpla.

A zâmbit – într-un mod care nu-l mai făcea deloc să semene cu un rechin, de data asta. Zâmbetul era blând, amabil... și *patern*. Căpitanul și-a golit paharul

de coniac. Avea nevoie de el. Spera doar ca Rainbird să știe într-adevăr care este momentul potrivit atunci când va veni, altfel, s-ar putea să afle cu toții cum se simte o friptură în cuptorul cu microunde.

— Ești nebun, a spus Căpitanul.

Cuvintele au scăpat înainte de a le putea reține, dar Rainbird nu părea ofensat.

— O, da! a încuviințat el și a dat pe gât coniacul, continuând să zâmbească.

20

Fratele cel Mare. Fratele cel Mare era problema.

Andy s-a deplasat din sufrageria apartamentului său spre bucătărie, forțându-se să meargă încet, să păstreze un zâmbet tâmp pe față – mersul și expresia unui om care este drogat de plăcere până la refuz.

Până acum nu reușise decât să se mențină aici, lângă Charlie, și să afle că cel mai apropiat drum era Autostrada 301 și că zona era destul de rurală. Toate astea se întâmplaseră cu o săptămână în urmă. Trecuse o lună de la pana de curent și el încă nu știa nimic mai mult despre dispunerea acestei baze guvernamentale decât ceea ce reușise să observe la plimbările cu Pynchot.

Nu voia să impulsioneze pe nimeni aici, în camera lui, pentru că Fratele cel Mare îl urmărea și asculta mereu. Și nu voia să-l mai impulsioneze pe Pynchot, pentru că Pynchot era distrus – Andy era sigur de asta. De la mica lor plimbare pe lângă iazul cu rațe, Pynchot slăbise. Avea cearcăne sub ochi, de parcă ar fi dormit prost. Uneori începea să vorbească și apoi se îndepărta, ca și cum și-ar fi pierdut firul gândurilor... sau ca și cum ar fi fost întrerupt.

Toate astea făceau ca poziția lui Andy să fie cu atât mai șubredă.

Cât timp va dura până când colegii lui Pynchot vor observa ce i se întâmpla? Ar putea crede că nu era decât o criză nervoasă, dar să presupunem că ar fi făcut legătura cu el? Ăsta ar fi fost sfârșitul oricărei șanse minime pe care Andy o avea de a pleca de aici cu Charlie. Iar sentimentul lui că Charlie avea mari probleme devenise din ce în ce mai puternic.

Ce avea de gând să facă, pentru Dumnezeu, cu Fratele cel Mare?

A luat un suc de struguri din frigider, s-a întors în sufragerie și s-a așezat în fața televizorului fără să-l vadă, cu mintea lucrând fără odihnă, căutând o cale de scăpare. Dar, când a apărut acea ieșire, a fost (ca și pana de curent) o

surpriză totală. Într-un fel, Herman Pynchot a fost cel care i-a deschis ușa: a făcut-o printr-un act de sinucidere.

21

Doi bărbați au venit și l-au luat. L-a recunoscut pe unul dintre ei de la ferma familiei Manders.

— Haide, uriașule! i-a spus acesta. O mică plimbare.

Andy a zâmbit prostește, dar în interior începuse teroarea. Se întâmplase ceva. Se întâmplase ceva rău; nu trimiteau astfel de băieți dacă era ceva bun. Poate că fusese descoperit. De fapt, ăsta era lucrul cel mai probabil.

— Încotro?

— Hai odată!

A fost dus la lift, dar când au coborât în sala de bal, au mers mai departe înăuntru, în loc să iasă afară. Au trecut pe lângă secretariat, au intrat într-o cameră mai mică unde o secretară se ocupa de corespondență pe o mașină de scris IBM.

— Intrați! a spus ea.

Au trecut prin dreapta ei și au intrat pe o ușă într-un mic birou cu un bovindou, care oferea o priveliște asupra iazului cu rațe printr-un pâlc de arini pitici.

În spatele unui birou de modă veche stătea un bărbat în vârstă, cu o față ageră și inteligentă; obrajii îi erau roșii, dar mai degrabă din cauza soarelui și a vântului, decât de la băutură, s-a gândit Andy.

A ridicat privirea spre Andy, apoi a dat din cap către cei doi bărbați care îl aduseseră.

— Vă mulțumesc. Puteți aștepta afară.

Au plecat.

Bărbatul din spatele biroului s-a uitat cu atenție la Andy, care i-a răspuns cu blândețe, încă zâmbind puțin. Spera din tot sufletul că nu exagera.

— Bună ziua! Cine sunteți? a întrebat el.

— Numele meu este căpitanul Hollister, Andy. Poți să-mi spui Căpitane. Vorba umblă că eu sunt șeful acestui rodeo.

— Încântat de cunoștință! a spus Andy.

A zâmbit mai tare. Înăuntru, tensiunea mai urcase o treaptă.

— Am niște vești triste pentru tine, Andy.

(*o, Doamne, nu, e Charlie, i s-a întâmplat ceva lui Charlie*)

Căpitanul îl privea fix cu ochii lui mici și vicleni, ochi adânciți în plasele lor plăcute de riduri mici, încât aproape că nu observai cât de reci și de studioși erau.

— Da?

— Da, a spus Căpitanul, și a tăcut o clipă.

Și tăcerea galopa agonizant.

Căpitanul începuse să-și studieze mâinile, care stăteau împreunate pe birou. Era tot ce putea face Andy să se abțină să nu sară peste birou și să-l sugrume. Apoi Căpitanul și-a ridicat privirea.

— Doctorul Pynchot este mort, Andy. S-a sinucis aseară.

Maxilarul lui Andy a căzut în surpriză neprefăcută. L-au cuprins brusc valuri de ușurare și de groază deopotrivă. Și peste toate astea, ca un cer clocotitor peste o mare confuză, se afla conștientizarea că asta schimba totul... dar cum? *Cum?*

Căpitanul îl privea. *Îl suspecta. Suspecta ceva. Dar sunt suspiciunile lui serioase sau sunt doar o parte a muncii sale?*

Avea o sută de întrebări. Avea nevoie de un răgaz de gândire și nu avea timp. Trebuia să gândească din mers.

— Te surprinde? a spus Căpitanul.

— Era prietenul meu, a spus Andy simplu, și a trebuit să închidă gura ca să nu spună mai mult.

Omul ăsta îl asculta cu răbdare; se oprea mult timp după fiecare remarcă a lui Andy (așa cum se oprea acum) ca să vadă dacă pe Andy îl lua gura pe dinainte. Tehnica standard de interogare. Și în jungla asta existau capcane; Andy simțea asta puternic. Fusese un ecou, bineînțeles. Un ecou care se transformase într-un ricoșeu. Îl impulsionase pe Pynchot și declanșase un ricoșeu care îl făcuse bucăți. Și, cu toate astea, lui Andy nu-i părea rău. Existau orori... și exista omul cavernelor care tresărea și se bucura.

— Ești sigur că a fost... Adică, uneori un accident poate părea...

— Mă tem că nu a fost un accident.

— A lăsat un bilet?

(*În care mă numea pe mine?*)

— S-a îmbrăcat în lenjeria intimă a soției sale, a ieșit în bucătărie, a pornit tocătorul de deșeuri și și-a băgat brațul în el.

— O... Doamne... Dumnezeule!

Andy s-a lăsat greu pe scaun. Dacă nu ar fi fost la îndemână, s-ar fi așezat pe podea. Nu mai avea putere în picioare. S-a uitat la căpitanul Hollister cu o groază bolnăvicioasă.

— Nu ai avut nimic de-a face cu asta, nu-i așa, Andy? a întrebat Căpitanul. Nu cumva l-ai impulsionat tu să facă asta?

— Nu, a spus Andy. Chiar dacă aș mai putea să o fac, de ce aș face așa ceva?

— Poate pentru că a vrut să te trimită în Hawaii, a spus Căpitanul. Poate că nu ai vrut să te duci în Maui, pentru că fiica ta este aici. Poate că ne-ai păcălit în tot timpul ăsta, Andy.

Și, deși acest căpitan Hollister dădea târcoale adevărului, Andy a simțit un mic sentiment de ușurare în piept. Dacă era convins că îl impulsionase pe Pynchot să facă asta, acest interviu nu s-ar fi desfășurat doar între patru ochi. Nu, doar făcea lucrurile ca la carte; asta era tot. Probabil că aveau tot ce le trebuia pentru a justifica o sinucidere chiar în dosarul lui Pynchot, fără să caute metode misterioase de crimă. Nu se spunea că psihiatrii aveau cea mai mare rată de sinucidere dintre toate profesiile?

— Nu, nu e deloc adevărat, a spus Andy.

Părea înspăimântat, confuz, gata să plângă.

— Am *vrut* să merg în Hawaii. I-am spus că eu cred că de aia a vrut să facă mai multe teste, pentru că voiam să merg. Nu cred că mă plăcea în unele privințe. Dar cu siguranță nu am avut nimic de-a face cu... cu ceea ce i s-a întâmplat.

Căpitanul l-a privit gânditor. Ochii lor s-au întâlnit pentru o clipă, apoi Andy și-a coborât privirea.

— Ei bine, te cred, Andy, a spus Căpitanul. Herm Pynchot fusese supus unei mari presiuni în ultima vreme. Face parte din viața asta pe care o trăim, presupun. E regretabil. Mai pune și faptul că era travestit în secret și, ei bine, va fi greu pentru soția lui. Foarte greu. Dar noi avem grijă de ai noștri, Andy.

Andy a simțit cum ochii bărbatului îl străpungeau.

— Da, întotdeauna avem grijă de ai noștri. Ăsta e cel mai important lucru.

— Sigur, a spus Andy cu tristețe.

A urmat un moment lung de tăcere. După o vreme, Andy și-a ridicat privirea, așteptându-se să îl vadă pe Căpitan privindu-l. Dar Căpitanul se uita la peluza din spate și la arini, iar fața lui părea lăsată, tulburată și bătrână, fața unui om care a fost ispitit să se gândească la alte vremuri, poate mai fericite. L-

a văzut pe Andy privindu-l și o cută mică de dezgust i-a apărut pe chip și apoi a dispărut. O ură acidă și bruscă s-a aprins în interiorul lui Andy. Și de ce n-ar trebui să fie dezgustat? Avea în fața ochilor un gras dependent de droguri – sau asta credea el că vede. Dar cine a dat ordinele? Și ce-i faci fiicei mele, monstru bătrân?

— Păi, a zis Căpitanul, mă bucur să-ți spun că oricum vei merge la Maui, Andy – e un vânt năprasnic care nu face bine nimănui[17], sau ceva de genul ăsta, hmmm? Am început deja să pregătesc actele.

— Dar... auzi, doar nu crezi că am avut vreo legătură cu ce i s-a întâmplat doctorului Pynchot, nu-i așa?

— Nu, bineînțeles că nu.

Acea mică și involuntară undă de dezgust din nou. Și, de data asta, Andy a simțit satisfacția bolnăvicioasă pe care își imagina că trebuie să o simtă un negru care a reușit să batjocorească un alb. Dar peste asta plutea alarma provocată de acea frază: „Am început deja să pregătesc actele."

— Păi, asta e bine. Săracul doctor Pynchot! S-a uitat abătut o clipă (în mod simbolic doar!) și apoi a spus nerăbdător: Când plec?

— Cât de curând posibil. Cel târziu până la sfârșitul săptămânii viitoare.

Cel mult nouă zile! Parcă i-ar fi tras cineva un pumn în stomac.

— Mi-a plăcut discuția noastră, Andy. Îmi pare rău că a trebuit să ne întâlnim în circumstanțe atât de triste și de neplăcute!

Se întindea spre întrerupătorul interfonului, iar Andy și-a dat brusc seama că nu-l putea lăsa să facă asta.

Nu putea face nimic în apartamentul lui, cu camerele și dispozitivele de ascultare.

Dar dacă tipul ăsta chiar era marele șef, biroul ăsta ar fi fost mort de-a binelea: ar fi avut grijă să verifice periodic dacă fuseseră plantate sau nu microfoane. Desigur, ar putea avea propriile dispozitive de ascultare, dar...

— Lasă mâna jos! a spus Andy, și a impulsionat.

Căpitanul a ezitat. Mâna lui s-a retras și s-a alăturat perechii ei de pe birou. A aruncat o privire spre peluza din spate, cu acea expresie în derivă, de parcă depăna amintiri.

— Înregistrezi ședințele aici?

— Nu, a spus Căpitanul calm. Multă vreme am avut un Uher 5000 cu activare vocală – ca acela care l-a băgat pe Nixon în bucluc – dar l-am scos

acum paisprezece săptămâni.

— De ce?

— Pentru că se părea că îmi voi pierde locul de muncă.

— De ce credeai că o să îți pierzi slujba?

Foarte repede, într-un fel de litanie, Căpitanul a spus:

— Fără producție. Fără producție. Fără producție. Fondurile trebuie justificate cu rezultate. Înlocuiți-l pe omul de la vârf. Fără casete. Fără scandal.

Andy a încercat să cumpănească bine. Îl ducea asta într-o direcție în care voia să meargă? Nu putea să-și dea seama, iar timpul era scurt. Se simțea precum cel mai prost și mai lent copil de la vânătoarea de ouă de Paște. S-a hotărât să meargă un pic mai departe pe acest traseu.

— De ce nu produceai?

— Nu mai exista capacitatea de control mental la McGee. S-a golit definitiv. Toată lumea e de acord cu asta. Fata nu ar fi aprins focuri. A spus că nu va face asta indiferent de situație. Oamenii spuneau că eram obsedat de Lotul Șase. Mi-am încercat norocul, a zis el cu un zâmbet. Acum e în regulă. Chiar și Rainbird spune asta.

Andy a reînnoit impulsul și o mică durere a început să-i pulseze în frunte.

— De ce e în regulă?

— Trei teste până acum. Hockstetter este extaziat. Ieri a dat foc la o bucată de tablă de oțel. Temperatura la fața locului a depășit 11.000 de grade timp de patru secunde, spune Hockstetter.

Șocul îi înrăutățea durerea de cap, îi era mai greu să-și stăpânească gândurile încâlcite. Charlie aprindea focuri? Ce-i făcuseră? Ce Dumnezeu?

A deschis gura să întrebe și interfonul a bâzâit, panicându-l și făcându-l să impulsioneze mult mai tare decât trebuia. Pentru o clipă, i-a dat Căpitanului aproape tot ce avea. Căpitanul a tresărit cu tot corpul, ca și cum ar fi fost atins de un baston cu electroșocuri pentru vite. A scos un sunet de parcă s-a înecat și fața lui roșie și-a pierdut aproape toată culoarea. Durerea de cap a lui Andy a făcut un salt cuantic și degeaba și-a impus să o ia mai ușor; nu ar ajuta-o pe Charlie ca el să facă un atac cerebral în biroul acestui om.

— Nu face asta, s-a plâns Căpitanul. Mă doare...

— Spune-le să nu deranjeze în următoarele zece minute, a spus Andy.

Undeva, calul negru lovea în ușa grajdului său, vrând să iasă, să fugă liber. Simțea cum îi curge transpirația uleioasă pe obraji.

Interfonul a sunat din nou. Căpitanul s-a aplecat în față și a apăsat

comutatorul. Fața lui îmbătrânise cu cincisprezece ani.

— Căpitane, asistentul senatorului Thompson este aici cu cifrele pe care le-ați cerut în legătură cu Proiectul „Saltul".

— Fără apeluri în următoarele zece minute, a spus Căpitanul și a închis.

Andy era ud până la piele. Oare îi va ține asta la distanță? Sau vor mirosi păcăleala? Nu mai conta. Așa cum Willy Loman obișnuia să strige, pădurea ardea.

Doamne, de ce se gândea la Willy Loman? Înnebunea. Calul negru avea să iasă în curând și să alerge neîngrădit. Aproape că a chicotit.

— Charlie a aprins focuri?

— Da.

— Cum ai convins-o să facă asta?

— Metoda „morcovului și a bățului", recompensă și pedeapsă... A fost ideea lui Rainbird. Pentru primele două a avut voie să se plimbe afară. Acum are voie să călărească acel cal. Rainbird crede că asta o va face să continue încă două săptămâni. Și a repetat: Hockstetter e extaziat.

— Cine este acest Rainbird? a întrebat Andy, fără să știe că tocmai pusese întrebarea care avea să-i aducă premiul cel mare.

Căpitanul a vorbit în rafale scurte în următoarele cinci minute. I-a spus lui Andy că Rainbird era un asasin plătit al Atelierului care fusese rănit îngrozitor în Vietnam, își pierduse un ochi acolo (*piratul cu un singur ochi din visul meu,* s-a gândit Andy amorțit). I-a spus lui Andy că Rainbird fusese cel care se ocupase de operațiunea care îi prinsese, în cele din urmă, pe Andy și pe Charlie lângă lacul Tashmore. I-a povestit despre pana de curent și despre primul pas inspirat al lui Rainbird pe drumul care a făcut-o pe Charlie să înceapă să aprindă focuri în condiții de testare. În cele din urmă, atunci când se terminase șirul de dezamăgiri, i-a spus lui Andy că interesul personal al lui Rainbird în toate acestea era viața lui Charlie. A vorbit despre chestiile astea cu o voce lipsită de emoții, dar oarecum agitată. Apoi a tăcut.

Andy a ascultat cu o furie și o groază tot mai mari. Tremura din tot corpul când monologul Căpitanului s-a încheiat. *Charlie,* s-a gândit el. *O, Charlie, Charlie!*

Cele zece minute aproape se terminaseră și mai avea atâtea lucruri de aflat. Cei doi au rămas tăcuți timp de poate patruzeci de secunde; un observator ar fi putut ajunge la concluzia că erau prieteni vechi care comunicau și fără cuvinte. Gândurile lui Andy o luaseră la goană.

— Căpitane Hollister, a spus el.

— Da?

— Când are loc înmormântarea lui Pynchot?

— Poimâine, a spus Căpitanul cu calm.

— Mergem împreună. Tu și cu mine. Înțelegi?

— Da, înțeleg. Mergem la înmormântarea lui Pynchot.

— Eu am cerut să mergem. Am izbucnit în plâns când am auzit că a murit.

— Da, ai izbucnit în plâns.

— Am fost foarte afectat.

— Da, ai fost.

— O să mergem cu mașina ta personală, doar noi doi. Pot fi oameni de la Atelier în mașinile din fața și din spatele nostru, motociclete de o parte și de alta, dacă asta este procedura standard de operare, dar noi mergem singuri. Ai înțeles?

— O, da. Clar ca bună ziua. Doar noi doi.

— Și o să avem o discuție lungă. Înțelegi și asta?

— Da, o discuție lungă.

— Mașina ta are microfoane?

— Nu, deloc.

Andy a început să impulsioneze din nou, o serie de atingeri ușoare. De fiecare dată când o făcea, Căpitanul tresărea puțin, iar Andy știa că exista o șansă excelentă să declanșeze un ecou acolo, dar trebuia să o facă.

— O să vorbim despre locul unde este ținută Charlie. O să vorbim despre modalități de crea haos aici fără a încuia toate ușile așa cum a făcut-o pana de curent. Și vom vorbi despre modalitățile prin care eu și Charlie putem ieși de aici. Ai înțeles?

— N-ai voie să evadezi, a spus Căpitanul cu o voce copilăroasă, dar plină de ură. Nu e în scenariu.

— Acum este, a spus Andy și a impulsionat din nou.

— Auuuu! s-a plâns Căpitanul.

— Ai înțeles asta?

— Da, înțeleg, nu, nu mai face asta, doare!

— Hockstetter ăsta... va pune întrebări despre faptul că mă duc la înmormântare?

— Nu, Hockstetter este ocupat cu fetița. Nu prea se mai gândește la altceva zilele astea.

— Bine.

Nu era bine deloc. Era disperare.

— Un ultim lucru, căpitane Hollister... O să uiți că am avut această mică discuție.

— Da, o să uit totul.

Calul negru era liber. A început să alerge. *Scoate-mă de aici*, s-a gândit Andy. *Scoate-mă de aici; calul e liber și pădurea arde.* Durerea de cap a venit în valuri cumplite.

— Tot ceea ce ți-am spus îți va veni de la sine ca o idee proprie.

— Da.

Andy s-a uitat la biroul lui și a văzut acolo o cutie de Kleenex. A luat un șervețel din ea și a început să-și tamponeze ochii. Nu plângea, dar durerea de cap îi făcuse ochii să lăcrimeze și asta era la fel de bine.

— Sunt gata să plec acum, i-a spus Căpitanului.

I-a dat drumul. Căpitanul a privit din nou la arini, gânditor și pustiit. Încetul cu încetul, culoarea i-a revenit în obraji și s-a întors spre Andy, care se ștergea puțin la ochi și își trăgea nasul. Nu era nevoie să exagereze.

— Cum te simți acum, Andy?

— Un pic mai bine, a spus Andy. Dar... știi... să aud așa despre asta...

— Da, te-a afectat foarte tare, a spus Căpitanul. Vrei să bei o cafea sau altceva?

— Nu, mulțumesc. Aș vrea să mă întorc în apartamentul meu, te rog.

— Bineînțeles că da. Te conduc până afară.

— Mulțumesc.

22

Cei doi bărbați care îl conduseseră mai devreme până la birou îl priveau pe Andy cu suspiciune – Kleenexul, ochii roșii și înlăcrimați, brațul patern pe care Căpitanul i-l pusese în jurul umerilor. Cam aceeași expresie era și în ochii secretarei Căpitanului.

— A plâns în hohote când a auzit că Pynchot a murit, a spus Căpitanul cu voce scăzută. A fost foarte afectat. Cred că voi vedea dacă pot aranja ca el să participe cu mine la înmormântarea lui Herman. Ai vrea să faci asta, Andy?

— Da, a spus Andy. Da, te rog. Dacă se poate aranja. Bietul doctor Pynchot!

Și deodată a izbucnit în lacrimi adevărate.

Cei doi bărbați l-au condus pe lângă asistentul dezorientat și stânjenit al senatorului Thompson, care avea în mâini mai multe dosare cu coperți albastre.

L-au scos pe Andy afară, încă plângând, fiecare ținându-l de câte un cot, într-o strângere ușoară. Fiecare dintre ei avea o expresie de dezgust foarte asemănătoare cu cea a Căpitanului – dezgust pentru acest dependent de droguri gras care își pierduse total controlul emoțiilor și orice simț al perspectivei și care vărsa lacrimi pentru omul care îi fusese răpitor.

Lacrimile lui Andy erau reale... dar era Charlie cea pentru care plângea.

23

John călărea întotdeauna cu ea, dar, în visele ei, Charlie călărea singură. Grăjdarul de serviciu, Peter Drabble, o echipase cu o șa englezească mică și îngrijită, dar, în visele ei, călărea fără nimic.

Ea și John călăreau pe potecile care traversau terenul Atelierului, intrând și ieșind din pădurea în miniatură, de pini, și, ocolind iazul cu rațe, nu mergeau niciodată foarte repede, dar, în visele ei, ea și Necromantul galopau împreună, din ce în ce mai repede, printr-o pădure adevărată; se avântau cu viteză pe o potecă sălbatică, iar lumina era verde printre ramurile împletite de deasupra capului, iar părul i se revărsa pe spate.

Simțea cum se mișcă mușchii Necromantului sub pielea lui mătăsoasă, iar ea călărea cu mâinile prinse de coama lui și îi șoptea la ureche că vrea să meargă mai repede... mai repede... mai repede.

Necromantul răspundea. Copitele lui erau ca un tunet. Drumul prin aceste păduri verzi și încâlcite era un tunel, iar de undeva din spatele ei se auzea un pocnet slab și…

(*pădurea arde*)

…o adiere de fum. Era un foc, un foc pe care ea îl aprinsese, dar nu exista nicio vină – doar euforie. Puteau să-l depășească. Necromantul putea merge oriunde, putea face orice. Puteau scăpa amândoi din pădurea-tunel. Putea vedea lumina de la capătul tunelului verde.

— Mai repede! Mai repede!

Exaltarea. Libertatea. Nu-și mai putea da seama unde se terminau coapsele ei

și unde începeau coastele Necromantului. Erau una, fuzionate, ca metalele pe care le suda cu puterea ei când le făcea testele. În fața lor se afla prăbușit un copac uriaș și alb, ca un schelet. Înnebunită de o bucurie sălbatică, l-a lovit ușor pe Necromant cu călcâiele goale și a simțit cum i se încordează crupa.

Au sărit peste copac, pentru o clipă plutind în aer. A dat capul pe spate; se ținea de coama calului și țipa – nu de frică, ci pur și simplu pentru că a nu țipa, a se abține, ar fi putut-o face să explodeze. *Liberă, liberă, liberă... Necromantule, te iubesc!*

Au trecut ușor de copacul căzut, dar acum mirosul de fum era mai pregnant, mai clar – trosnea ceva în spatele lor și abia când o scânteie a coborât în spirală și i-a urzicat pentru scurt timp pielea, înainte de a se stinge, și-a dat seama că era dezbrăcată. Dezbrăcată și…

(*dar pădurea arde*)

…liberă, fără restricții, dezlănțuită – ea și Necromantul, alergând spre lumină.

— Mai repede! a șoptit ea. Mai repede, o, te rog!

Cumva, calul mare și negru a mărit viteza. Vântul în urechile lui Charlie era un tunet grăbit. Nu era nevoie să respire; aerul îi pătrundea prin gura întredeschisă. Razele soarelui străluceau printre copacii bătrâni ca niște bare prăfuite, ca un cupru învechit.

Iar în față era lumina – capătul pădurii, câmpul deschis, unde ea și Necromantul aveau să alerge la nesfârșit. Focul era în spatele lor, mirosul odios de fum, senzația de frică.

Soarele era în față, iar ea îl va călări pe Necromant până la mare, unde poate își va găsi tatăl și vor trăi amândoi prinzând în năvoade pești strălucitori și alunecoși.

— Mai repede! a strigat, triumfătoare. O, Necromantule, *mergi mai repede, mergi mai repede,* mergi...

Și atunci silueta a pășit în culoarul care se lărgea în locul în care se termina pădurea, blocând lumina cu propria formă, blocând ieșirea. La început, ca întotdeauna în acest vis, a crezut că era tatăl ei, era sigură că era tatăl ei, iar bucuria ei a devenit aproape dureroasă... înainte de a se transforma brusc în teroare totală.

Abia a avut timp să își dea seama că bărbatul era prea mare, prea înalt – și totuși, cumva familiar, îngrozitor de familiar, chiar și silueta lui – înainte ca Necromantul să se dea în spate, țipând.

Caii pot să țipe? Nu știam că pot să țipe…

Se străduia să rămână pe loc, coapsele îi alunecau în timp ce copitele calului zgâriau aerul, și nu țipa, ci scâncea, dar era un *țipăt* și erau alte scâncete undeva în spatele ei, *o, Doamne*, s-a gândit, *cai acolo, în spate, cai în spate și pădurea arde…*

În față, blocând lumina, silueta aia, forma aia îngrozitoare. Acum începea să vină spre ea; ea căzuse pe potecă și Necromantul i-a atins ușor cu botul abdomenul gol.

— Să nu-mi rănești calul! a strigat ea către silueta care înainta, tatăl din vis care nu era tatăl ei.

— Să nu rănești caii! O, te rog, nu răni caii!

Dar silueta înainta și scotea o armă… și atunci se trezea, uneori cu un țipăt, alteori doar cu o transpirație rece, înfiorată, știind că visase urât, dar incapabilă să-și amintească nimic în afară de goana nebunească și antrenantă pe poteca împădurită și mirosul de foc… aceste lucruri, și un sentiment aproape bolnăvicios de trădare….

Și în ziua aia, în grajd, avea să-l mângâie pe Necromant sau poate își va pune obrazul pe umărul lui cald și va simți o spaimă pentru care nu avea un nume.

17 Proverb american care apare în volumul de proverbe din 1546 al lui John Heywood (n. tr.).

SFÂRȘITUL JOCULUI

1

Era o cameră mai mare.

Până săptămâna trecută fusese capela neoficială a Atelierului. Viteza cu care avansau lucrurile putea să fie mai bine simbolizată de viteza și ușurința cu care Căpitanul trecuse prin solicitările lui Hockstetter. O nouă capelă – nu o cameră de rezervă bizară, ci o capelă reală – avea să fie construită în partea de est a terenului. Între timp, testele care mai trebuiau făcute pe Charlie McGee aveau să fie făcute aici.

Lambriurile din lemn fals și stranele fuseseră smulse. Și podeaua, și pereții fuseseră izolați cu vată din azbest care arăta ca vata din oțel și apoi erau acoperiți cu tablă din oțel bine securizată. Zona care fusese altarul și naosul fusese desființată. Fuseseră instalate instrumentele de monitorizare ale lui Hockstetter și un computer. Toate astea – gata într-o singură săptămână; munca începuse chiar cu patru zile înainte ca Herman Pynchot să-și ia viața într-un mod atât de sinistru.

Acum, la două după-amiaza într-o zi de octombrie timpuriu, un perete din beton stătea în mijlocul camerei lungi. În dreapta lui era un rezervor mare de apă. În rezervorul adânc de doi metri fuseseră turnate mai mult de nouă sute de kilograme de gheață. În fața lui stătea Charlie McGee, mică și aranjată, într-o salopetă de blugi și cu șosete de rugbi cu dungi roșii și negre. Părul îi era strâns în două cozi legate cu fundițe negre, din catifea și îi ajungeau până la omoplați.

— Bine, Charlie, a zis vocea lui Hockstetter în interfon.

Ca și celelalte lucruri, interfonul fusese instalat la repezeală și avea un sunet metalic și prost.

— Suntem gata când ești și tu gata.

Camerele filmau color. În filmele astea, capul fetiței se apleacă puțin și pentru câteva secunde nu se întâmplă nimic. În partea stângă a cadrului filmului este inserată o citire digitală a temperaturii.

Dintr-odată, începe să se deplaseze în sus, de la 21 la 26 și până la 32. După aceea, cifrele sar în sus atât de repede, încât sunt doar o ceață roșiatică schimbătoare; sonda electronică de temperatură a fost plasată în centrul peretelui din beton.

De aici filmul se derulează în *slow motion*; e singurul mod în care întreaga acțiune poate fi prinsă. Pentru oamenii care se uitau prin hublourile din sticlă securizată ale camerei de observație, s-a întâmplat cu viteza unui glonț.

Cu o încetinire extremă, peretele a început să fumege; mici particule de mortar și beton au început să sară leneș în sus, ca niște floricele de porumb. Apoi se poate observa cum mortarul care ține cărămizile împreună *se scurge*, ca melasa caldă. Apoi cărămizile încep să se sfărâme, din centru spre exterior. Ploi de particule, apoi nori de particule, suflă înapoi în timp ce bolțarii explodează din cauza căldurii.

Acum, senzorul digital de căldură implantat în centrul acestui zid se oprește când înregistrează peste 3.500 de grade. Se oprește nu pentru că temperatura a încetat să mai urce, ci pentru că senzorul în sine a fost distrus.

În jurul acestei săli de testare, care a fost o capelă, sunt amplasate opt aparate de aer condiționat Kelvinator uriașe, toate funcționând la capacitate maximă, toate pompând aer înghețat în sala de testare. Toate cele opt au intrat în funcțiune imediat ce temperatura totală a camerei a trecut de 35. Charlie devenise foarte pricepută în a direcționa fluxul de căldură care venea de la ea către un singur punct, dar, așa cum știe oricine s-a ars vreodată la mână cu mânerul unei tigăi fierbinți, chiar și suprafețele așa-zis neconductibile conduc căldura – dacă există suficientă căldură pe care să o conducă.

Cu toate cele opt Kelvinatoare industriale în funcțiune, temperatura din camera de testare ar fi trebuit să fie de -26 °C, ± 5 °C. În schimb, înregistrările arată o creștere continuă, până la peste 37, apoi 40, apoi 42. Dar toată transpirația care curgea pe fețele observatorilor nu poate fi explicată doar prin căldură.

Acum nici măcar mișcarea în *slow motion* extrem nu va oferi o imagine clară a ceea ce se întâmplă, dar un lucru este clar: în timp ce bolțarii continuă să explodeze, nu poate exista nicio îndoială că ard; aceste blocuri ard la fel de repede ca ziarele într-un șemineu. Sigur, o carte de științe de clasa a VIII-a ne

învață că orice arde dacă se încălzește suficient de tare. Dar una e să citești astfel de informații și cu totul altceva să vezi bolțari arzând cu flăcări albastre și galbene.

Apoi totul este întunecat de o explozie furioasă de particule dezintegrate, în timp ce întregul perete se evaporă. Fetița face o jumătate de viraj în *slow motion* și, o clipă mai târziu, suprafața calmă a apei înghețate din rezervor este tulburată și clocotită. Iar căldura din încăpere, care a ajuns la 44 °C (chiar și cu toate cele opt aparate de aer condiționat, e la fel de cald ca o zi de vară în Valea Morții), începe să scadă.

Multă muncă pentru băiatul care dă cu mătura.

2

NOTĂ INTERDEPARTAMENTALĂ

De la: Bradford Hyuck

Către: Patrick Hockstetter

Data: 2 octombrie

Subiect: Telemetrie, ultimul test pentru C. McGee (#4)

Pat – m-am uitat la filme de patru ori și încă nu-mi vine să cred că nu e vreun truc cu efecte speciale. Un sfat nesolicitat: când ajungi în fața subcomisiei Senatului care se ocupă de Lotul Șase și de planurile de reînnoire, fă toate pregătirile necesare și fă mai mult decât e nevoie să-ți acoperi curul – pune-ți vesta antiglonț! Pentru că natura umană e cum e, tipii ăia se vor uita la filme și nu le va veni să creadă că nu erau doar baliverne.

În ceea ce privește afacerile: citirile datelor sunt livrate prin curier special și nota asta ar trebui să ajungă cu maximum două sau trei ore înainte. Poți să le citești și tu, dar o să-ți fac un rezumat cu ce am găsit. Concluziile pot fi rezumate în două cuvinte: am rămas perplecși. De data asta a fost conectată la aparate de parcă era un astronaut care pleca în spațiu. Vei observa:

1) Tensiune în parametri normali pentru un copil de opt ani și abia dacă urcă atunci când explodează peretele ca bomba de la Hiroshima.

2) Unde alfa anormal de mari; ceea ce am numi „circuitul imaginației“ ei e bine cuplat. S-ar putea să fii sau nu de acord cu Clapper și cu mine că undele sunt mai degrabă mai uniforme, sugerând o anumită „dexteritate imaginativă controlată“ (expresia lui Clapper, nu a mea). Ar putea să indice că se află în control total și poate manipula abilitatea cu precizie mai mare.

3) Toată telemetria metabolică e în parametri normali – nimic ciudat sau nelalocul lui. E de parcă ar citi o carte bună sau și-ar face temele, nu de parcă creează ceea ce tu spui că trebuie să fi fost o căldură de

peste 16.600 de grade. După părerea mea, cea mai fascinantă și frustrantă informație dintre toate e testul CAT Beal Searies. *Aproape nicio ardere calorică!* Dacă nu mai știi fizica din școală – pericol profesional cu voi, psihiatrii – o calorie nu e altceva decât o unitate de măsură pentru căldură, mai exact, cantitatea de căldură necesară pentru a ridica temperatura unui gram de apă cu un grad Celsius. A ars probabil 25 de calorii în timpul acelui micuț spectacol, cam cât am arde noi dacă am face o duzină de abdomene sau dacă am da două ture în jurul clădirii. Dar caloriile măsoară căldura, la dracu', și ce produce ea e căldură… nu? Vine *din* ea sau *prin* ea? Și dacă vine prin ea, de unde vine? Află chestia asta și ai Premiul Nobel în buzunar! Îți spun: dacă seria noastră de teste e la fel de limitată cum spui, sunt sigur că nu vom afla niciodată.

Un ultim lucru: sunteți siguri că doriți să continuați aceste teste? În ultima vreme, trebuie doar să mă gândesc la copilul ăla și încep să devin foarte neliniștit. Încep să mă gândesc la pulsari, la neutrini, la găuri negre și la cine știe ce altceva. Există forțe libere în acest univers despre care nici măcar nu știm încă, iar pe unele dintre ele le putem observa doar la o distanță de milioane de ani-lumină... și să respirăm ușurați din această cauză. Ultima dată când m-am uitat la filmul ăla, am început să mă gândesc la fată ca la o fisură – o spărtură, dacă vrei – în însăși forja creației. Știu cum sună asta, dar simt că ar fi o neglijență să nu o spun. Dumnezeu să mă ierte că spun asta, având și eu trei fete minunate, dar eu, personal, voi răsufla ușurat când ea va fi neutralizată.

Dacă ea poate produce 16.600 de grade de căldură localizată fără să se chinuie, v-ați gândit vreodată ce s-ar putea întâmpla dacă și-ar pune cu adevărat în minte să facă asta?

Brad

3

— Vreau să-l văd pe tata, a spus Charlie când a intrat Hockstetter.

Părea palidă și slăbită. Își schimbase puloverul cu o cămașă de noapte veche și își lăsase părul să-i cadă pe umeri.

— Charlie..., a început el, dar tot ce voia să spună s-a topit brusc.

Era profund tulburat de memoriul lui Brad Hyuck și de măsurătorile telemetrice care îl însoțeau. Faptul că Brad avusese destulă încredere în date ca să permită ca acele ultime două paragrafe să fie tipărite spunea multe și sugera și mai multe.

Hockstetter însuși era speriat. Când aprobase transportul lui Charlie de la capelă în sala de teste, Căpitanul autorizase și instalarea mai multor aparate de aer condiționat Kelvinator în jurul apartamentului lui Charlie – nu opt, ci douăzeci. Doar șase fuseseră instalate până atunci, dar, după Testul nr. 4, lui

Hockstetter nici măcar nu-i mai păsa dacă erau instalate sau nu. Era de părere că puteau să instaleze și două sute de afurisenii din alea, însă puterile ei tot nu ar fi fost stăvilite. Nu se mai punea problema dacă putea sau nu să se sinucidă, ci dacă putea sau nu să distrugă întreaga bază a Atelierului dacă voia – și poate și toată Virginia de Est pe deasupra. Hockstetter se gândea acum că, dacă fata își punea în minte să facă aceste lucruri, putea. Iar ultima etapă a acestui raționament era și mai înspăimântătoare: John Rainbird era singura persoană care putea să o țină în frâu. Iar Rainbird era nebun.

— Vreau să-l văd pe tata, a repetat ea.

Tatăl ei era la înmormântarea amărâtului de Herman Pynchot. Se dusese acolo cu Căpitanul, la cererea acestuia din urmă. Chiar și moartea lui Pynchot, deși n-avea nimic de-a face cu tot ceea ce se întâmpla aici, părea să-și fi coborât propria umbră diabolică asupra minții lui Hockstetter.

— Ei bine, cred că se poate aranja asta, a spus Hockstetter cu prudență, dacă ne arăți ceva mai mult...

— V-am arătat destule, a răspuns ea. Vreau să-l văd pe tata.

Buza inferioară îi tremura; ochii îi luceau, înlăcrimați.

— Infirmierul care se ocupă de tine, a spus Hockstetter, indianul, a spus că nu ai vrut să te plimbi cu calul în dimineața asta, după test. Părea îngrijorat pentru tine.

— Nu e calul meu, a spus Charlie, cu o voce răgușită. Nimic din ce e aici nu e al meu. Nimic în afară de tata și... vreau... să-l... văd! a mai zis ea, strigând furioasă de-acum, cu lacrimi în glas.

— Charlie, nu te agita, a spus Hockstetter, dintr-odată speriat. I se părea lui, sau se făcuse mai cald aici? Haide, nu te agita.

Rainbird. De asta ar fi trebuit să se ocupe Rainbird, lua-o-ar naiba de treabă!

— Ascultă-mă, Charlie, a continuat el schițând un zâmbet larg, prietenos. Ți-ar plăcea să mergi la Six Flags Over Georgia? E cel mai grozav parc de distracții din tot Sudul, în afară de Disney World. Am închiria tot parcul pentru o zi, doar pentru tine. Ai putea să te dai în roata mare sau în carusel, să te duci în castelul bântuit...

— Nu vreau să merg în niciun parc de distracții, vreau doar să-l văd pe tati. Și așa o să și fac. Sper că mă auzi, pentru că am de gând să-l văd pe tati!

Se făcuse mai cald, fără îndoială.

— Ești transpirat, a spus Charlie.

S-a gândit la zidul din bolțari, care explodase atât de repede, încât flăcările nu

se putuseră observa decât la derularea cu încetinitorul. S-a gândit la tava de oțel care se rostogolise de două ori în aer prin cameră, împroșcând cu bucăți de lemn în flăcări. Dacă și-ar fi îndreptat puterea aceea spre el, l-ar fi transformat într-o grămadă de cenușă și oase topite aproape înainte să-și dea seama ce i se întâmplă.

O, Doamne, te rog…

— Charlie, nu rezolvi nimic dacă te superi pe mi…

— Ba da, a spus ea cu o voce perfect serioasă. Ba da, rezolv. Și sunt supărată pe tine, doctore Hockstetter. Sunt foarte supărată pe tine.

— Charlie, te rog...

— Vreau să-l văd, a spus ea din nou. Și-acum, pleacă! Spune-le că vreau să-l văd pe tata și după aceea pot să mă testeze cât vor ei. Nu mă deranjează. Dar, dacă nu-l văd, o să fac să se întâmple ceva. Așa să le spui.

Doctorul a plecat. Simțea că ar trebui să mai spună ceva – ceva care să-i redea puțin din demnitatea pierdută, să compenseze puțin pentru frica

(*„ești transpirat“*)

pe care ea o văzuse schimonosindu-i fața – dar n-a reușit. A plecat, și nici măcar ușa de oțel care-i despărțea nu a putut să-i aline complet teama... sau furia față de John Rainbird. Pentru că Rainbird prevăzuse acest lucru și nu spusese nimic. Și dacă îl acuza pe Rainbird de asta, indianul nu ar fi făcut decât să-i arate acel zâmbet care îi dădea fiori pe șira spinării și să întrebe cine era psihiatrul pe aici, mai exact?

Testele îi diminuaseră într-atât lui Charlie complexele legate de provocarea incendiilor, încât situația se asemăna cu un dig de pământ prin care se strecura apa. Testele îi dăduseră ocazia să-și exerseze și să-și rafineze o putere rudimentară, care devenise ceva ce ea putea să arunce cu o precizie mortală, de parcă ar fi fost un artist de circ care azvârle cuțite.

Iar testele fuseseră o lecție perfectă pentru asta. Îi arătaseră, dincolo de orice îndoială, cine era șeful aici.

Ea era.

4

După ce a plecat Hockstetter, Charlie s-a prăbușit pe canapea, cu fața în palme, plângând. Au cuprins-o valuri după valuri de emoții contradictorii –

vinovăție și groază, indignare, chiar și un fel de plăcere furioasă.

Dar frica era cea mai pregnantă dintre toate. Lucrurile se schimbaseră atunci când fusese de acord cu testele lor; se temea că lucrurile se schimbaseră pentru totdeauna. Iar acum nu doar că voia să-și vadă tatăl, ci avea nevoie de el. Avea nevoie ca el să-i spună ce să facă în continuare.

La început existaseră recompense – plimbări pe afară cu John, permisiunea să-l perieze pe Necromant, apoi să-l călărească. Ținea la John și ținea la Necromant... o, dacă prostul ăla ar fi știut cât de mult o rănise spunând că Necromantul era al ei, când Charlie știa prea bine că niciodată nu va fi așa!

Calul cel mare era al ei doar în visele sale agitate pe care și le amintea doar pe jumătate. Dar acum... acum... testele în sine, șansa de a-și folosi puterea și de a o simți cum crește... *astea* începeau să devină recompensele. Se transformaseră într-un joc teribil, dar captivant. Și simțea că abia zgâriase suprafața. Era ca un bebeluș care abia învățase să meargă.

Avea nevoie de tatăl ei, avea nevoie ca el să-i spună ce e bine, ce e rău, dacă să continue sau să se oprească pentru totdeauna. Dacă...

— Dacă mă *pot* opri, a șoptit ea printre degete.

Acesta era cel mai înspăimântător lucru dintre toate – să nu mai fie sigură că poate să se oprească. Și dacă nu putea, ce ar fi însemnat asta? O, ce ar fi însemnat asta?

A început să plângă din nou. Nu se mai simțise niciodată atât de îngrozitor de singură.

5

Înmormântarea a fost un episod urât. Andy crezuse că nu avea să aibă nicio problemă; îi trecuse durerea de cap și, la urma urmei, înmormântarea era doar o scuză pentru a fi singur cu Căpitanul. Nu-l plăcuse pe Pynchot, deși, în cele din urmă, Pynchot se dovedise a fi doar un pic prea nesemnificativ pentru a-l urî. Aroganța lui abia ascunsă și plăcerea lui nedisimulată de a se arăta superior tuturor – din cauza acestor lucruri și din cauza grijii lui pentru Charlie, care îl acapara cu totul, Andy nu se simțise prea vinovat de ricoșeul pe care îl

declanșase fără să vrea în mintea lui Pynchot. Ricoșeu care în cele din urmă îl distrusese pe omul acela.

I se mai întâmplase și înainte ca gesturile lui să aibă ecou, dar avusese întotdeauna șansa de a îndrepta lucrurile. Devenise destul de priceput la asta în momentul în care el și Charlie fuseseră nevoiți să fugă din New York. În aproape fiecare creier omenesc păreau să existe mine terestre îngropate, temeri și vinovății adânc înrădăcinate, impulsuri sinucigașe, schizofrenice, paranoice – chiar și criminale. Un impuls provoca o stare de sugestibilitate extremă, iar, dacă o sugestie tindea spre una dintre acele căi întunecate, putea fi distrugătoare. Una dintre gospodinele care participau la programul Weight-Off începuse să sufere de stări catatonice înspăimântătoare. Unul dintre oamenii de afaceri mărturisise că avea o nevoie morbidă de a-și scoate pistolul de serviciu din dulap și de a juca ruleta rusească cu el, o nevoie care era cumva legată în mintea sa de o povestire a lui Edgar Allan Poe, „William Wilson“, pe care o citise cu mult timp în urmă, în liceu. În ambele cazuri, Andy reușise să oprească ecoul înainte ca acesta să se accelereze și să se transforme în acel ricoșeu letal. În cazul omului de afaceri, un mic funcționar bancar liniștit, cu părul blond-nisipiu nu fusese nevoie decât de un alt impuls și de sugestia tăcută că nu citise niciodată povestea lui Poe. Legătura – indiferent în ce ar fi constat ea – a fost ruptă. Șansa de a întrerupe ecoul nu se ivise niciodată în privința lui Pynchot.

Căpitanul vorbea neliniștit despre sinuciderea bărbatului în timp ce se îndreptau spre înmormântare, pe o ploaie de toamnă rece și șfichiuitoare; părea că încearcă să se împace cu ideea. A spus că nu și-ar fi imaginat că e posibil ca un om pur și simplu să... să-și țină brațul pe loc când lamele începuseră să taie și să macine. Dar Pynchot exact așa făcuse. Cumva, Pynchot făcuse exact așa. Din momentul acela, înmormântarea a început să fie o experiență nefericită pentru Andy.

Cei doi au asistat doar la slujba de la mormânt, stând departe de micul grup format din prieteni și familie, strânși sub un buchet de umbrele negre. Andy a descoperit că una era să-și amintească de aroganța lui Pynchot, de visurile lui de putere în care se credea un mic Cezar, când de fapt era doar un om mic care nu avea nicio putere reală; să își amintească eternul lui zâmbet iritant, ca un tic nervos. Și cu totul alta era să se uite la soția lui cea palidă și spălăcită, care purta un costum negru și pălărie cu voal, ținându-și de mână cei doi băieți (cel

mai mic era cam de vârsta lui Charlie, iar amândoi păreau complet amețiți și debusolați, ca și cum ar fi fost drogați), fiind conștientă – pentru că bineînțeles că era conștientă – că prietenii și rudele știau cu toții cum a fost găsit soțul ei, îmbrăcat în lenjeria ei intimă, cu brațul drept făcut fărâme până aproape de cot, ascuțit ca un creion viu, cu sângele împrăștiat în chiuvetă și pe dulapurile de bucătărie Wood-Mode, cu bucăți de carne...

Andy a înghițit cu greu. S-a aplecat în față în ploaia rece, luptându-se cu nodul din gât. Vocea preotului urca și cobora fără sens.

— Vreau să plec, a spus Andy. Putem să mergem?

— Da, bineînțeles, a răspuns Căpitanul, care arăta palid, bătrân și părea că nu se simte prea bine. Am fost la destule înmormântări anul ăsta, îmi ajunge.

S-au îndepărtat încet de grupul care stătea în jurul ierbii false, de florile care erau deja cu capetele plecate și-și scuturau petalele prin ploaia deasă, de sicriul care stătea pe suportul lui, deasupra gropii. Au mers unul lângă altul înapoi spre aleea șerpuită și pietruită unde Chevy-ul berlină al Căpitanului era parcat în spatele cortegiului funerar. Au trecut pe sub sălcii care picurau și fosneau misterios. Alți trei sau patru bărbați, abia vizibili, se mișcau în jurul lor. Andy s-a gândit că acum înțelege cum se simte președintele Statelor Unite.

— E foarte rău pentru văduvă și pentru băieței, a spus Căpitanul. Scandalul, știi.

— O să... o să aibă cineva grijă de ea?

— Da, în ceea ce privește banii, a spus Căpitanul aproape fără nicio intonație.

Se apropiau de alee. Andy a zărit Vega-ul portocaliu al Căpitanului, parcat pe margine. Doi bărbați se urcau liniștiți într-un Biscayne din fața lui. Alți doi se urcau într-un Plymouth gri în spatele acestuia.

— Dar nimeni nu va putea să-i cumpere pe cei doi băieți. Le-ai văzut fețele? a continuat el.

Andy nu a spus nimic. Acum se simțea vinovat; era ca o lamă de fierăstrău ascuțită care îi tăia măruntaiele. Nici măcar faptul că își spunea că propria poziție fusese disperată nu-l ajuta. Tot ce putea să facă acum era să-și imagineze chipul lui Charlie în fața ochilor... Charlie și o figură întunecată și amenințătoare în spatele ei, un pirat cu un singur ochi pe nume John Rainbird, care încercase să-i câștige încrederea, ca să grăbească ziua în care…

S-au urcat în Vega și Căpitanul a pornit motorul. Biscayne-ul din față a ieșit din parcare, iar Căpitanul l-a urmat. Limuzina Plymouth s-a luat și ea după ei.

Andy a simțit o certitudine bruscă, aproape stranie, că impulsul îl părăsise din nou – că, atunci când avea să încerce, n-ar mai fi găsit nimic acolo. Ca pedeapsă pentru expresia de pe fețele celor doi băieți.

Dar ce altceva avea de făcut decât să încerce?

— O să avem o mică discuție, i-a spus Căpitanului, și și-a folosit impulsul.

Iată și apăsarea, iar durerea de cap s-a instalat aproape imediat – prețul pe care avea să îl plătească pentru că se folosise atât de repede de el din nou.

— Nu te va împiedica să conduci, a continuat el.

Căpitanul a părut să se așeze mai bine pe scaun. Mâna lui stângă, care se îndreptase spre indicatorul de direcție, a ezitat o clipă și apoi a continuat. Vega a urmat încetișor mașina din față, mergând printre stâlpii groși de piatră, și a ieșit în drumul principal.

— Nu, nu cred că mica noastră discuție mă va împiedica să conduc, a spus Căpitanul.

Se aflau la vreo treizeci de kilometri de complex; Andy verificase kilometrajul la plecare și din nou la sosirea la cimitir. Cel mai mult merseseră pe autostrada despre care îi spusese Pynchot, 301. Era un drum care se parcurgea rapid. Bănuia că nu avea la dispoziție mai mult de douăzeci și cinci de minute pentru a aranja totul. Nu se gândise aproape la nimic altceva în ultimele două zile și credea că avea totul destul de bine pus la punct... dar mai era un lucru pe care trebuia neapărat să-l știe.

— Cât timp puteți dumneata și Rainbird să vă asigurați că o să coopereze Charlie, căpitane Hollister?

— Nu prea mult, a spus Căpitanul. Rainbird a aranjat lucrurile foarte inteligent, astfel încât, în absența ta, el este singurul care o controlează cu adevărat. Tatăl surogat. Cu o voce joasă, aproape cântată, a spus: El e tatăl ei când tatăl ei nu e acolo.

— Și când se oprește, va fi ucisă?

— Nu imediat. Rainbird o mai poate ține ocupată o vreme. Căpitanul a semnalizat intrarea pe 301, apoi a continuat: Se va preface că am aflat noi ce făceau. Că vorbeau. Că îi dădea sfaturi despre cum să se descurce cu... problema ei. Că el și-a trimis biletele.

A tăcut, dar Andy nu avea nevoie de mai mult. Simțea că i se face greață. S-a întrebat dacă se felicitaseră unul pe altul pentru cât de ușor era să păcălească o copiliță, să-i câștige afecțiunea într-un loc izolat și apoi, după ce îi câștigau încrederea, să o întoarcă pe toate părțile după bunul lor plac. Când nimic

altceva nu mai funcționa, îi spuneau doar că singurul ei prieten, infirmierul John, urma să-și piardă slujba și poate să fie urmărit penal în baza legii privind secretele oficiale pentru că a pretins că îi e prieten. Charlie se va ocupa singură de restul. Charlie se va ocupa de ei. Ea va continua să coopereze.

Sper să-l întâlnesc pe individul ăsta în curând. Sper din suflet.

Dar nu avea timp să se gândească la asta acum... și dacă lucrurile mergeau bine, nu avea să fie nevoit să se întâlnească deloc cu Rainbird.

— Trebuie să plec în Hawaii peste o săptămână, a spus Andy.

— Da, așa e.

— Cum mă duc?

— Cu un avion de transport al armatei.

— Pe cine ai contactat ca să aranjezi asta?

— Puck, a spus Căpitanul imediat.

— Cine e Puck, căpitane Hollister?

— Maiorul Victor Puckeridge. De la Andrews.

— Baza aeriană Andrews.

— Da, bineînțeles.

— E prieten cu dumneata?

— Jucăm golf, a zâmbit Căpitanul vag. Lovește mingile cu efect.

Ce vești minunate, s-a gândit Andy. Capul îi pulsa ca un dinte stricat.

— Să presupunem că l-ai suna în după-amiaza asta și i-ai spune că vrei să muți zborul ăla cu trei zile mai devreme?

— Da? a spus Căpitanul cu îndoială.

— Ar fi asta o problemă? Hârțogărie multă?

— A, nu. Puck ar băga o lovitură cu efect prin toată hârțogăria, a răspuns el, iar zâmbetul i-a reapărut, ușor ciudat și nu tocmai vesel. Lovește mingile cu efect. Ți-am spus asta?

— Da. Da, mi-ai spus.

— Aha. Bine.

Motorul mașinii torcea la o viteză perfect legală de optzeci și opt de kilometri pe oră. Ploaia se domolise, devenind o ceață constantă. Ștergătoarele de parbriz țăcăneau înainte și înapoi.

— Sună-l în după-amiaza asta, Căpitane. Când te întorci.

— Să-l sun pe Puck, da. Tocmai mă gândeam că ar trebui să fac asta.

— Spune-i că trebuie să fiu mutat miercuri în loc de sâmbătă.

Patru zile nu era prea mult timp pentru cât trebuia să recupereze – trei

săptămâni ar fi fost mai bine – dar lucrurile se îndreptau rapid spre un punct culminant acum. Începuse jocul final. Faptele erau chiar acolo, iar Andy, obligat de situație, le-a recunoscut. Nu voia – nu putea – s-o lase pe Charlie în calea acelei creaturi numite Rainbird mai mult decât trebuia.

— Miercuri în loc de sâmbătă.

— Da. Și apoi spune-i lui Puck că vii și tu.

— Să vin cu tine? Nu pot...

Andy a reluat impulsul. L-a durut, dar a apăsat din greu. Căpitanul a tresărit în scaun. Mașina a virat cu grijă pe șosea, iar Andy s-a gândit din nou că practic ținea cu tot dinadinsul să producă un ecou în capul acestui individ.

— Vin, da. Vin și eu.

— Așa este, a spus Andy înverșunat. Acum... ce fel de aranjamente ai făcut în privința securității?

— Niciun aranjament special de securitate, a spus Căpitanul. Ești suficient de anihilat de Thorazine. Și ești epuizat, nu-ți poți folosi abilitatea de control mental. A devenit latentă.

— A, da, a spus Andy și și-a dus o mână ușor tremurândă la frunte. Vrei să spui că voi călători singur cu avionul?

— Nu, a spus imediat Căpitanul, cred că voi veni și eu.

— Da, dar în afară de noi doi?

— Vor fi doi oameni de la Atelier cu noi, pe de o parte ca să avem însoțitori de bord și pe de altă parte ca să fie cu ochii pe tine. Știi cum e procedura standard. Protejați investiția.

— Doar doi agenți sunt programați să meargă cu noi? Ești sigur?

— Da.

— Și echipajul, bineînțeles.

— Da.

Andy s-a uitat pe fereastră. Erau la jumătatea drumului de întoarcere acum. Asta era partea crucială, iar capul îl durea deja atât de tare, încât se temea că ar putea uita ceva. Dacă o făcea, tot castelul de nisip s-ar fi prăbușit.

Charlie, s-a gândit el, și a încercat să controleze.

— Hawaii e departe de Virginia, căpitane Hollister. Va face avionul o escală de realimentare?

— Da.

— Știi unde?

— Nu, a spus Capitanul cu seninătate, iar lui Andy i-a venit să-i dea un

pumn în ochi.

— Când vorbești cu... cum îl cheamă? A bâjbâit frenetic în mintea lui obosită și rănită și și-a amintit. Când vorbești cu Puck, află unde va ateriza avionul pentru alimentare.

— Da, în regulă.

— Doar să integrezi întrebarea în mod firesc în conversație.

— Da, o să aflu unde alimentează, strecurând întrebarea în mod firesc în conversație.

S-a uitat la Andy cu ochi gânditori și visători, iar Andy s-a trezit întrebându-se dacă el era cel care dăduse ordinul ca Vicky să fie ucisă. A simțit brusc nevoia de a-i spune să calce pedala de accelerație și să intre cu mașina în capul de pod care se apropia pe sensul opus. Dar ce făcea cu Charlie? Charlie! I-a spus propria minte. Ține-ți firea de dragul lui Charlie.

— Ți-am spus că Puck lovește mingile cu efect? a spus Căpitanul fericit.

— Da. Mi-ai spus.

Gândește. Gândește, la naiba! Undeva lângă Chicago sau Los Angeles părea cel mai probabil. Dar nu pe un aeroport civil, cum ar fi O'Hare sau L.A. International. Avionul ar trebui să alimenteze cu combustibil la o bază aeriană. Chestia asta în sine nu reprezenta o problemă pentru planul lui de doi bani – era unul dintre puținele lucruri care nu-i creau probleme – atât timp cât putea afla din vreme unde se opreau.

— Am vrea să plecăm la ora trei după-amiaza, i-a spus Căpitanului.

— La trei.

— O să ai grijă ca acest John Rainbird să fie trimis altundeva.

— Să-l trimitem altundeva? a spus Căpitanul cu speranță, iar pe Andy l-au trecut fiorii când și-a dat seama că omului îi era frică de Rainbird – destul de tare.

— Da. Nu contează unde.

— San Diego?

— În regulă.

Acum. Ultima tură. Era cât pe-aci să reușească; în față, un semn verde reflectorizat indica drumul spre Longmont. Andy a băgat mâna în buzunarul din față al pantalonilor și a scos o foaie de hârtie împăturită. O ținea deocamdată în poală, între degetul arătător și inelar.

— O să le spui celor doi băieți de la Atelier care vin cu noi în Hawaii să ne întâlnim la baza aeriană, a spus el. Trebuie să se întâlnească cu noi la Andrews.

Dumneata și cu mine vom merge la Andrews așa cum mergem acum.

— Da.

Andy a inspirat adânc.

— Dar fiica mea va fi cu noi.

— Ea? Căpitanul a arătat pentru prima dată o agitație reală. *Ea?* Dar e periculoasă! Nu poate... nu putem...

— Nu a fost periculoasă până când nu ați început voi să vă jucați cu ea, a spus Andy cu asprime. Acum vine cu noi și nu ai voie să mă mai contrazici, *ai înțeles asta*?

De data asta, derapajul mașinii a fost mai pronunțat, iar Căpitanul a gemut.

— Vine cu noi, a fost el de acord. Nu te mai contrazic. Mă doare. Mă doare.

Dar nu atât de tare cât mă doare pe mine.

Acum vocea lui părea să vină de departe, prin plasa de durere îmbibată de sânge care se strângea tot mai tare în jurul creierului său.

— O să-i dai ăsta, a spus Andy și i-a dat biletul împăturit Căpitanului. Dă-i-l astăzi, dar cu grijă, ca să nu bănuiască nimeni.

Căpitanul a băgat biletul în buzunarul de la piept. Acum se apropiau de Atelier; în stânga lor se aflau rândurile duble de gard electric. Semnele de avertizare le fluturau prin fața ochilor la fiecare cincizeci de metri.

— Repetă punctele esențiale, a spus Andy.

Căpitanul a vorbit repede și concis – vocea unui om care fusese instruit cum să repete ceea ce reținuse încă din zilele tinereții sale petrecute la academia militară.

— Voi aranja să pleci spre Hawaii cu un avion de transport al armatei miercuri, în loc de sâmbătă. Eu voi veni cu tine; fiica ta ne va însoți și ea. Cei doi agenți de la Atelier, care vor veni și ei, se vor întâlni cu noi la Andrews. Voi afla de la Puck unde va fi realimentat avionul. Voi face asta când îl voi suna pentru a schimba data zborului. Am un bilet pentru fiica ta. I-l voi da după ce termin de vorbit cu Puck, și o voi face într-un mod care să nu trezească suspiciuni nejustificate. Și voi aranja ca John Rainbird să fie în San Diego miercurea viitoare. Cred că am acoperit tot.

— Da, a spus Andy, cred că da.

S-a lăsat pe spătarul scaunului și a închis ochii. Fragmente încurcate din trecut și din prezent îi zburau prin minte, fără țintă, ca niște bețe de Marocco spulberate de un vânt puternic.

Avea cu adevărat vreo șansă să funcționeze, sau nu făcea decât să le aducă

moartea amândurora? Știau ce putea să facă Charlie acum; avuseseră o experiență directă. Dacă nu mergea bine, aveau să-și termine călătoria în cala de marfă a acelui avion de transport al armatei. În două sicrie.

Căpitanul s-a oprit în dreptul gheretei de pază, a coborât geamul și i-a înmânat santinelei un card de plastic, pe care omul l-a introdus într-un terminal de calculator.

— Mergeți, domnule, a spus el.

Căpitanul a pornit mai departe.

— Încă un lucru, căpitane Hollister. O să uiți totul despre conversația asta. Vei face absolut spontan toate lucrurile pe care le-am discutat. N-o să vorbești despre ele cu nimeni.

— În regulă.

Andy a aprobat din cap. Nu era în regulă, dar trebuia să fie de ajuns. Șansele de a produce un ecou aici erau extraordinar de mari, pentru că fusese forțat să-l impulsioneze teribil de tare pe om și, de asemenea, pentru că instrucțiunile pe care i le dăduse erau complet opuse intențiilor sale. Căpitanul ar putea duce operațiunea la bun sfârșit pur și simplu în virtutea funcției pe care o ocupa aici. Sau nu. În momentul de față, Andy era prea obosit și prea îl dureau toate ca să-i mai pese.

Abia a reușit să iasă din mașină; Căpitanul a trebuit să-l ia de braț ca să-i păstreze echilibrul. Era vag conștient de faptul că îi făcea plăcere să simtă ploaia rece de toamnă pe față.

Cei doi bărbați din Biscayne se uitau la el cu un fel de dezgust rece. Unul dintre ei era Don Jules. Jules purta un hanorac albastru pe care scria U.S. OLYMPIC DRINKING TEAM[18].

Uitați-vă bine la grăsanul drogat, s-a gândit Andy amețit. Era din nou la un pas de lacrimi, a început să gâfâie și să se sufoce. Uitați-vă bine acum, pentru că dacă grăsanul scapă de data asta, o să arunce în aer toată cloaca asta putredă cu mlaștină cu tot.

— Gata, gata! a spus Căpitanul, și l-a bătut pe umăr cu o compasiune condescendentă și superficială.

Fă-ți treaba și atât, s-a gândit Andy, abținându-se cu încrâncenare să nu plângă; nu avea să mai plângă în fața lor, a niciunuia dintre ei. *Fă-ți treaba și atât, ticălosule!*

6

Întors în apartamentul său, Andy s-a împiedicat până la pat, abia conștient de ceea ce făcea, și a adormit. A zăcut ca un obiect lipsit de viață timp de șase ore, în timp ce sângele i se scurgea dintr-o spărtură minusculă din creier și o serie de celule cerebrale se albiseră și muriseră.

Era ora 22:00 când s-a trezit. Durerea de cap era încă îngrozitoare. Și-a dus mâinile la fața pe care și-o simțea din nou amorțită în anumite zone, de data asta mai mari – una sub ochiul stâng, una pe pometele stâng și una chiar pe maxilar.

Nu pot să o forțez mai mult fără să mă omor, s-a gândit el și a știut că era adevărat. Dar avea să reziste suficient de mult, încât să ducă totul până la capăt, ca să-i dea lui Charlie o șansă, dacă o să se poată. Cumva, trebuia să reziste până atunci.

S-a dus la baie și a luat un pahar cu apă. Apoi s-a întins din nou și, după o lungă perioadă, a adormit din nou. Ultimul său gând când s-a trezit a fost că Charlie probabil că-i citise deja biletul.

7

Căpitanul Hollister avusese o zi extrem de plină de când se întorsese de la înmormântarea lui Herm Pynchot. Abia se instalase în biroul său, când secretara îi adusese o notă interdepartamentală urgentă, de la Pat Hockstetter. Căpitanul a rugat-o imediat să-i facă legătura cu Vic Puckeridge la telefon și s-a așezat să citească nota. *Ar trebui să ies mai des pe afară*, s-a gândit el, *să-mi mai aerisesc creierul...* Pe drumul de întoarcere își dăduse seama că nu avea rost să aștepte o săptămână întreagă pentru a-l expedia pe McGee în Maui, fiindcă miercurea aceea oricum avea să fie mult prea târziu.

Apoi nota i-a captat întreaga atenție.

Era departe de stilul obișnuit, rece și cam baroc al lui Hockstetter; de fapt, era redactată într-o proză exagerat de plină de înfloriturі, aproape isterică, iar Căpitanul s-a gândit cu oarecare amuzament că puștoaica probabil că-l lovise pe bune pe Hockstetter cu crosa-n cap. Și că-l lovise al naibii de tare.

Nu conta decât că Charlie era încăpățânată. Se întâmplase mai repede decât se așteptaseră, asta era tot. Poate – nu, *probabil*! – chiar mai devreme decât se așteptase Rainbird. Ei bine, aveau să lase lucrurile așa câteva zile și apoi... apoi...

Șirul gândurilor i s-a rupt. Brusc, ochii lui au părut să privească undeva, departe, cu o ușoară nedumerire. Cu ochii minții a văzut o crosă de golf, o crosă de cinci, șuierând și lovind o minge Spalding. Putea să și audă acel fluierat jos, *vâââj!*. Apoi mingea a dispărut, s-a înălțat albă pe cerul albastru. Dar lovea… lovea bine.

Nu se mai încrunta de acum. Ce-o fi fost în capul lui? Nu-i stătea în fire să se abată în halul ăsta de la subiect! Charlie era încăpățânată; la asta se gândise. Păi, asta era în regulă!

Nu avea de ce să se enerveze. O vor lăsa în pace o vreme, poate până în weekend, și apoi îl vor putea băga pe Rainbird la înaintare. Fiindcă ea ar fi aprins o mulțime de focuri numai să-l țină pe Rainbird cât mai în siguranță.

Și-a strecurat mâna în buzunarul de la piept și a pipăit hârtiuța împăturită acolo. În sinea lui auzea din nou sunetul lent al unei crose de golf legănându-se, sunet care părea să reverbereze în birou. Dar acum nu mai era un vâjâit. Era un sâsâit mut aproape, ceva foarte asemănător cu sunetul pe care l-ar scoate un... șarpe. Asta era neplăcut. Șerpii i se păruseră întotdeauna neplăcuți, încă din fragedă pruncie.

Făcând un efort, și-a alungat din minte toate prostiile alea cu șerpi și crose de golf. Poate că înmormântarea îl necăjise mai mult decât își dăduse seama.

Interfonul a sunat și secretara lui i-a spus că Puck era pe linia unu. Căpitanul a ridicat receptorul și, după o mică discuție, l-a întrebat pe Puck dac-ar fi fost vreo problemă dacă hotăra să mute expedierea în Maui de sâmbătă pe miercuri. Puck a verificat și a spus că nu vedea nicio problemă.

— Să zicem, în jurul orei trei după-amiaza?

— Nicio problemă, a repetat Puck. Doar să n-o mutați încă și mai devreme de-atât, că abia atunci vom avea probleme. Fiindcă vom fi mai aglomerați decât o autostradă la ora de vârf.

— Nu, nu, așa rămâne, a spus Căpitanul. Și mai e ceva: o să-l însoțesc. Dar ține asta doar pentru tine, bine?

Puck a izbucnit într-un hohot de râs baritonal puternic.

— Avem chef de-un pic de soare, de ceva distracție și de niște fustițe din frunze?

— De ce nu? a încuviințat Căpitanul. Voi escorta o încărcătură valoroasă. Pot să justific asta în fața unei comisii a Senatului dacă trebuie, cred. Și nu am mai avut o vacanță adevărată din 1973. Și atunci afurisiții ăia de arabi cu petrolul lor cu tot mi-au stricat ultima săptămână de odihnă!

— O să-mi țin gura, l-a asigurat Puck. Și-ai de gând să joci și golf cât vei fi pe-acolo? Știu cel puțin două terenuri grozave în Maui.

Căpitanul a tăcut. S-a uitat gânditor la tăblia biroului său, apoi prin ea. Telefonul îi alunecase ușor de la ureche.

— Căpitane? Mai ești acolo?

Se auzea un sunet jos, clar și amenințător în birouașul său confortabil: *Sssssss…*

— La naiba, cred că s-a-ntrerupt legătura! a murmurat Puck. Căpitane? Că…

— Încă mai dai cu crosa, amice? l-a întrebat Căpitanul.

Puck a izbucnit din nou în râs.

— Glumești? Când mor, o să mă-ngroape pe nenorocitul ăla de teren de golf! Mi s-a părut că te-am pierdut pentru o clipă…

— Sunt chiar aici, a spus Căpitanul. Puck, există șerpi în Hawaii?

Acum era rândul lui Puck să se oprească.

— Poftim?

— Șerpi. Șerpi otrăvitori.

— …Doamne, să mor dacă știu! Pot să verific eu pentru tine dacă e important…

Tonul șovăielnic al lui Puck sugera că, de fapt, Căpitanul avea deja vreo cinci mii de spioni angajați pentru a verifica chiar lucruri de genul ăsta.

— Nu, e-n regulă, l-a liniștit Căpitanul. Ținea din nou receptorul bine lipit de ureche: Gândeam și eu cu voce tare, cred. Poate că îmbătrânesc.

— Nu tu, Căpitane! Ești ca un vampir.

— Da, poate. Mersi, amice!

— Nicio problemă! Mă bucur că-ți iei o vacanță. Nimeni nu merită una mai mult decât tine, după anul pe care l-ai avut.

Se referea la Georgia, bineînțeles, fiindcă nu avea habar de familia McGee. Ceea ce însemna, s-a gândit Căpitanul obosit, că nu știa nici măcar jumătate din poveste.

A dat să-și ia la revedere, apoi a adăugat:

— Apropo, Puck, unde se va opri avionul ăla pentru alimentare? Ai vreo idee?

— Durban, Illinois, i-a răspuns Puck cu promptitudine. În afara orașului Chicago.

Căpitanul i-a mulțumit, și-a luat rămas-bun și a închis. A dus din nou mâna la biletul din buzunar și l-a atins. Ochii lui au căzut pe nota lui Hockstetter. Părea că și fata fusese destul de supărată. Poate că n-ar strica să se ducă jos și să stea un pic de vorbă cu ea, să-i aducă puțină alinare.

S-a aplecat și a apăsat pe interfon.

— Da, Căpitane?

— O să cobor puțin, a spus el. Ar trebui să mă-ntorc în vreo treizeci de minute.

— Foarte bine.

S-a ridicat și a ieșit din birou. În timp ce făcea asta, a dus mâna direct la buzunarul de la piept și a pipăit din nou biletul de acolo.

8

La cincisprezece minute după plecarea Căpitanului, Charlie stătea întinsă pe patul ei, cu mintea într-un vârtej total de îngrijorare, teamă și meditații confuze. Literalmente nu știa ce să creadă.

Venise la cinci fără un sfert, cu o jumătate de oră în urmă, și se prezentase ca fiind căpitanul Hollister („dar te rog să-mi spui doar Căpitanul; toată lumea îmi spune așa"). Avea un chip amabil și perspicace, care îi amintea puțin de ilustrațiile din *Vântul printre sălcii*. Era o față pe care o văzuse undeva recent, dar nu reușise să-și dea seama unde până când Căpitanul nu-i împrospătase memoria: bărbatul fusese cel care o adusese înapoi în apartamentul ei după primul test, când omul în costum alb o luase la fugă, lăsând ușa deschisă. Stătuse atât de mult într-o ceață de șoc, vinovăție și – da! – bucuria dătătoare de entuziasm a triumfului, încât chiar nu era de mirare că nu fusese în stare să-l recunoască. Probabil c-ar fi putut s-o escorteze până în apartamentul ei însuși Gene Simmons, basistul de la Kiss, iar ea, una, tot nu și-ar fi dat seama.

Bărbatul îi vorbise într-un mod domol și convingător, ceea ce-o făcuse pe ea să nu aibă pic de încredere în el încă de la bun început.

Îi spusese că Hockstetter își făcea griji fiindcă ea declarase că pune capăt testărilor până când o să-și vadă tatăl. Charlie i-a confirmat asta și nu a mai spus nimic, păstrând o tăcere încăpățânată... mai mult de frică. Dacă discutai

despre motivele pentru care ai făcut anumite lucruri cu un vorbitor abil ca acest Căpitan, el ar fi demontat aceste motive unul câte unul, până când ți s-ar fi părut până și ție că negrul era alb și albul, negru. O solicitare simplă era suficientă. Era cea mai sigură cale de urmat.

Dar el o luase prin surprindere, când îi spusese:

— Dacă așa simți tu, e-n regulă.

Expresia ei surprinsă probabil că fusese, oarecum, comică, pentru că chicotise și adăugase:

— Va trebui să facem niște pregătiri, dar...

La auzul cuvintelor „niște pregătiri", ea s-a posomorât din nou.

— Fără focuri, i-a zis. Fără teste. Chiar dac-o să-ți ia zece ani să faci toate „pregătirile".

— O, nu cred că va dura atât, i-a răspuns el, fără pic de supărare. Doar că am și eu șefi în fața cărora trebuie să dau socoteală, Charlie! Și un loc ca ăsta funcționează pe baza multor documente. Dar n-o să fie nevoie s-aprinzi nici măcar o lumânărică până termin eu de aranjat totul.

— Bine, i-a zis ea, cu răceală, fără să-l creadă câtuși de puțin, fără să creadă că el o să aranjeze vreodată ceva. Pentru că nici n-o să dau foc la nimic.

— Cred că reușesc să pregătesc totul până… miercuri. Da, sigur-sigur până miercuri.

Și-apoi el tăcuse brusc. Stătuse cu capul ușor aplecat, de parc-ar fi ascultat ceva emis pe un ton prea înalt pentru ca ea să-l poată auzi. Charlie se uitase la el, nedumerită, și fusese pe cale să-l întrebe dacă se simțea bine, numai că apoi și-a închis gura brusc. Era ceva… ceva aproape familiar la felul în care el ședea.

— Chiar crezi c-o să-l pot vedea miercuri? l-a întrebat cu timiditate.

— Da, cred că da, a încuviințat Căpitanul.

Apoi el s-a foit în scaun și a oftat adânc. Privirea lui a surprins-o pe a ei și a schițat un mic zâmbet buimac și… familiar, oarecum. Și apoi, din senin, el spusese:

— Am auzit că tatăl tău știe să joace golf bine de tot.

Charlie a clipit. Din câte știa, tatăl ei nu se atinsese în viața lui de o crosă de golf. S-a pregătit să spună asta, dar apoi și-a amintit și o explozie amețitoare de energie a străbătut-o.

(*Domnul Merle! El e fix ca domnul Merle!*)

Domnul Merle fusese unul dintre clienții lui tati când locuiseră în New York. Un tip mărunțel cu păr blond și ochelari cu rame roz și un zâmbet drăguț și

timid. Care ajunsese să fie mai încrezător în el însuși, ca toți ceilalți, de altfel. Lucra la o companie de asigurări sau o bancă sau cam așa ceva. Și tati își făcuse o mulțime de griji în legătură cu domnul Merle o vreme. Fusese vorba despre un „ri-cooo-șeu“. Pentru că folosise impulsul. Totul avusese de-a face cu o poveste pe care o citise domnul Merle cândva. Impulsul pe care îl folosise tati ca să-l facă pe domnul Merle să aibă mai multă încredere în el însuși constase în a-l face pe acesta să-și amintească de povestea aia într-un mod foarte prost, într-un mod care îl făcea să vomite aproape. Tati spunea că „ri-cooo-șeul“ venea de la poveste și că se lovea de pereții capului domnului Merle ca o minge de tenis, numai că în loc să se oprească, așa cum ar face o minge de tenis, în cele din urmă, amintirea acelei povești avea să devină tot mai puternică, până când o să-l facă pe domnul Merle să se simtă foarte rău. Numai că Charlie înțelesese că lui tati îi era teamă că ar putea să facă mai mult, nu doar să-i provoace rău fizic domnului Merle; lui tati îi fusese teamă c-o să-l omoare. Așa că îl reținuse pe domnul Merle într-o seară, după ce plecaseră ceilalți, și îl îndemnase să creadă că nu citise niciodată povestea respectivă. Și după asta, domnului Merle i-a fost bine. Tati i-a spus cândva că spera ca domnul Merle să nu se ducă niciodată să vadă filmul *The Deer Hunter/Vânătorul de cerbi*, dar nu i-a explicat de ce.

Numai că, înainte să-l „repare“ tati, domnul Merle arătase exact precum Căpitanul.

Așa că, dintr-odată, a fost sigură că tatăl său îi dăduse un impuls acestui om, așa că entuziasmul ei a devenit mai puternic decât o tornadă. După ce nu mai auzise nimic despre el, în afară de rapoartele generale pe care i le aducea John uneori, după ce nu-l mai văzuse și nu mai avusese habar pe unde se afla, s-a simțit, brusc, de parcă tatăl ei ar fi fost în aceeași cameră cu ea, spunându-i că totul o să fie în regulă și că el se afla prin apropiere.

Căpitanul s-a ridicat brusc în picioare.

— Păi, o să plec acum... Dar o să ne vedem curând, Charlie. Și să nu-ți faci griji!

A vrut să-i spună să nu plece, să rămână și să-i povestească mai multe despre tatăl ei, unde era, dacă era bine… dar parcă i se încleștase gura și-i înțepenise limba.

Căpitanul s-a dus spre ușă și apoi s-a oprit.

— O, era să uit!

A traversat încăperea până la Charlie, a scos o hârtiuță împăturită din

buzunarul lui de la piept și i-a dat-o. Fata a luat-o încet, s-a uitat la ea și a pus-o în buzunarul halatului.

— Și, când ieși la călărit, să fii mereu atentă la șerpi, i-a zis el, ca pe un mare secret. Dacă vede calul un șarpe, o s-o ia la goană. De fiecare dată... La naiba!

S-a întrerupt și și-a masat tâmpla. Pentru o clipă, a părut bătrân și distras. Apoi a clătinat ușor din cap, de parcă ar fi alungat un gând sâcâitor, și-a luat la revedere și a plecat.

Charlie a stat liniștită multă vreme după plecarea lui. Apoi a scos bilețelul, l-a desfăcut, a citit ce scria acolo, și apoi totul s-a schimbat.

9

Charlie, draga mea…

Primul lucru: când termini de citit bilețelul ăsta, aruncă-l în toaletă și trage apa, bine?

Al doilea: dacă totul merge așa cum plănuiesc – așa cum *sper* – vom pleca de aici miercurea viitoare. Bărbatul care ți-a dat biletul ăsta e de partea noastră, deși nu știe că e… te-ai prins?

Al treilea: vreau să fii în grajduri miercuri după-amiază la ora unu. Nu-mi pasă cum o faci – fă să izbucnească un alt foc pentru ei, dacă de asta e nevoie. Dar trebuie să fii acolo.

Al patrulea și cel mai important: *să nu ai încredere în acest John Rainbird*. S-ar putea să te supere treaba asta. Știu că ai avut încredere în el. Dar e un tip foarte periculos, Charlie. Nu te învinuiește nimeni că ai avut încredere în el – Hollister spune că e atât de convingător, încât ar putea primi și-un Oscar pentru prefăcătorie! Dar să știi că el i-a condus pe bărbații care ne-au luat prizonieri la casa lui Granther. Sper că asta n-o să te supere prea tare, dar, din cât te cunosc, probabil te va necăji. Nu e plăcut să auzi că cineva te-a folosit pentru interesele proprii. Ascultă, Charlie: dacă vine Rainbird – și probabil că va veni – e foarte *important* ca el să creadă că sentimentele tale pentru el sunt neschimbate. N-o să ne stea în cale miercuri după-amiaza.

O să mergem la Los Angeles sau la Chicago, Charlie, și cred că știu o cale să aranjez o conferință de presă pentru noi. Am un vechi prieten pe nume Quincey și mă bazez pe faptul că o să ne ajute și cred – *trebuie* să cred! – c-o să vrea să ne ajute dacă voi lua legătura cu el. O conferință de presă ar însemna că toată țara va afla despre noi. Poate vor dori să ne țină undeva, sub pază, dar vom fi împreună. Sper că și tu vrei asta la fel de mult ca mine.

Nu ar fi atât de rău aici, doar că te pun să aprinzi focuri din motive anapoda, nelalocul lor. Dacă ai vreo îndoială că ar trebui să fugi din nou, amintește-ți că va fi ultima dată… și că asta ar fi vrut mama ta.

Îmi e dor de tine, Charlie, și te iubesc mult.

Tata

10

John?

John era în spatele celor care îi împușcaseră pe ea și pe tata cu tranchilizante?

John?

Își clătina capul cu putere, dintr-o parte în alta. Sentimentul de dezolare și durerea păreau prea mari ca să mai fie stăpânite. Nu exista niciun răspuns pentru dilema asta grea. Dacă îi dădea crezare tatălui ei, trebuia să creadă că John o păcălise în tot acest timp doar ca s-o convingă să le accepte testele. Dacă însă continua să creadă în John, atunci bilețelul pe care tocmai îl mototolise și îl aruncase în toaletă era o minciună semnată de tatăl ei. Dar, oricum ar fi fost, durerea și *prețul* erau enorme. Asta însemna să fii adult? Să faci față acelei dureri? Asta trebuia să plătești? Dacă așa era, spera să moară de tânără.

Și-a amintit felul în care își luase privirea de la Necromant atunci, în prima zi, și cum îl văzuse pe John zâmbind… era ceva ce nu-i plăcea în zâmbetul ăla. Și-a amintit că n-a simțit niciodată nimic real din partea lui, de parcă ar fi fost închis în el însuși sau… sau…

A încercat să ignore gândul.

(*sau mort pe dinăuntru*)

Dar nu se lăsa ignorat.

Dar el nu era *așa.* Nu *era.* Teroarea lui din timpul penei de curent… Povestea despre ce-i făcuseră comuniștii vietnamezi. Puteau fi toate doar niște minciuni? Puteau fi, cu fața lui care era ca o hartă distrusă menită să-i susțină povestea?

Ea clătina din cap cu putere, dintr-o parte în alta pe pernă, dintr-o parte într-alta, dintr-o parte într-alta, într-un gest nesfârșit de negare. Nu voia să se gândească la asta, nu voia, nu voia…

Dar nu se putea abține.

Să presupunem… să presupunem că ei ar fi provocat pana de curent? Sau să presupunem că se întâmplase pur și simplu… iar el o folosise?

(*NU! NU! NU! NU! NU! NU!*)

Și totuși, mintea îi scăpase de acum de sub controlul ei conștient și se învârtea în jurul acestui nebunesc și înfiorător petic de urzici cu un fel de determinare inexorabilă și rece. Era o fată deșteaptă și își mânuia lanțul argumentelor cu mare grijă, câte o mărgică pe rând, spunând lucrurile așa cum un penitent nefericit trebuie să spună teribilele boabe de mătanie ale

spovedaniei complete și să se predea.

Și-a amintit un serial TV pe care îl văzuse odată, *Starsky și Hutch*. Într-un episod, îl băgaseră pe un polițist în aceeași celulă de închisoare cu un tip rău care știa totul despre un jaf. Îl numiseră pe polițistul care se prefăcea o „sosie“ de pușcăriaș.

Să fi fost, oare, și John Rainbird o „sosie“?

Tatăl ei îi scrisese că acela era adevărul. Și de ce ar fi mințit-o tatăl ei? Tu pe cine crezi? Pe John sau pe tati? Pe tati sau pe John?

Nu, nu, nu, nu, repeta mintea ei în mod constant, monoton... și fără niciun efect. Era prinsă într-o tortură a îndoielii pe care nicio fetiță de opt ani nu ar trebui să o suporte, iar când a venit somnul, visul a sosit odată cu el. Numai că de data asta a văzut chipul necunoscutului, care stătea în picioare pentru a bloca pătrunderea luminii.

11

— OK ce s-a întâmplat? a întrebat Hockstetter, morocănos.

Tonul său indica limpede c-ar fi fost bine să fie ceva al naibii de important. Fiindcă era la el acasă și se uita la un film cu James Bond din cadrul Sunday Night Movie când sunase telefonul și un necunoscut îi spusese că era posibil să fie o problemă cu fetița. Hockstetter nu a îndrăznit să întrebe care era problema pe o linie neprotejată. Așa că a plecat cum era, într-o pereche de blugi pătați de vopsea și un tricou.

Venise speriat, mestecând un Rolaid pentru a-și anihila bolboroseala acidului gastric. Își sărutase soția de la revedere. Ca răspuns la întrebarea ei nerostită, îi spusese că se ivise o mică problemă cu o parte din echipament și că o să se întoarcă repede. S-a întrebat ce ar fi spus ea dacă ar fi știut că acea „mică problemă“ îl putea ucide în orice clipă.

Stând acum aici și uitându-se în monitorul fantomatic cu infraroșu pe care îl foloseau pentru a o supraveghea pe Charlie când luminile erau stinse, și-a dorit din nou ca totul să se termine și ca fetița să dispară. Nu se așteptase niciodată la așa ceva, când totul fusese doar o problemă teoretică expusă într-o serie de dosare albastre. Adevărul era zidul de ciment cuprins de flăcări; adevărul erau temperaturile de 16.000 de mii de grade sau chiar mai mult; adevărul era Brad Hyuck vorbind despre toate forțele care aprindeau motorul universului; și

adevărul gol goluț era că el, unul, era foarte speriat. Se simțea ca și cum ar fi stat deasupra unui reactor nuclear instabil.

Omul care o supraveghea în acel moment, Neary, a întors capul când a intrat Hockstetter.

— Căpitanul a coborât să o viziteze în jurul orei cinci, a spus el. A strâmbat din nas când i-am adus cina. S-a culcat devreme.

Hockstetter s-a uitat în monitor. Charlie se zvârcolea neliniștită pe pat, complet îmbrăcată.

— Pare c-ar avea un coșmar.

— Unul sau mai multe, a spus Neary cu mâhnire. Am sunat pentru că temperatura de acolo a crescut cu trei grade în ultima oră.

— Asta nu e mult.

— Este atunci când o cameră are temperatura reglată în permanență, ca a ei. Nu prea-s multe îndoieli că ea e cea care încălzește totul.

Hockstetter s-a gândit la asta, mușcându-și un deget.

— Cred că cineva ar trebui să intre acolo și s-o trezească, a zis Neary, recunoscând, în cele din urmă, care era problema.

— Pentru asta m-ați chemat până aici, jos?! s-a răstit Hockstetter. Să trezesc un copil și să-i dau un pahar cu lapte cald?

— Nu am vrut să-mi depășesc atribuțiile! a mormăit Neary, stingherit.

— Nu, a spus Hockstetter, și s-a abținut să mai spună ceva.

Fetița ar fi trebuit să fie trezită dacă temperatura mai creștea mult și exista întotdeauna posibilitatea ca, dacă era suficient de speriată, să se repeadă asupra primei persoane pe care-ar fi văzut-o când se trezea.

La urma urmei, ei toți se ocupaseră doar cu eliminarea oricărui control și echilibru pe care fetița le deținuse în ceea ce privea capacitățile ei pirochinetice și avuseseră destul de mult succes.

— Unde e Rainbird? a întrebat.

Neary a ridicat din umeri.

— Freacă menta în Winnipeg, din câte știu eu. Dar nu mai are nimic de-a face cu fata. Și cred că ea ar fi destul de suspicioasă dacă el ar apărea ac…

Termometrul digital inserat pe panoul de control al lui Neary a mai sărit un grad, a ezitat, apoi a mai sărit încă două într-o succesiune rapidă.

— Cineva *trebuie* să se ducă acolo, a spus Neary, iar acum vocea îi era un pic nesigură. Sunt 32 de grade acolo acum! Dacă explodează?

Hockstetter a încercat să se gândească repede ce să facă, dar parcă i se blocase

creierul.

Acum transpira în neștire, dar gura îi devenise uscată ca un ciorap de lână. Ar fi vrut să fie acasă, lăsat pe spate în fotoliul La-Z-Boy, uitându-se la James Bond cum se luptă cu spionii sovietici din SMERȘ sau cum naiba s-o fi numit agenția aceea rusească. Nu voia să fie aici. Nu voia să se uite la numerele roșii de sub micul pătrat de sticlă, așteptând să urce până la zece, treizeci, o sută, așa cum se întâmplase când peretele de cărămidă...

Gândește-te! și-a poruncit. *Ce trebuie să faci? Ce trebuie să...*

— Tocmai s-a trezit, a spus Neary încet.

Amândoi se holbau intens la monitor. Charlie își legănase picioarele pe podea și stătea cu capul în jos, cu palmele pe obraji, părul ascunzându-i fața. După o clipă s-a ridicat și s-a dus în baie, cu chipul lipsit de orice expresie, cu ochii cârpiți de somn – mai mult adormită decât trează, a ghicit Hockstetter.

Neary a apăsat un întrerupător și monitorul din baie s-a aprins. Acum imaginea era tot mai clară în lumina neonului. Hockstetter se aștepta ca ea să urineze, dar Charlie stătea doar în ușă, uitându-se la toaletă.

— O, Maica Sfântă, uită-te la asta! a murmurat Neary.

Apa din vasul de toaletă începuse să aburească ușor. Asta a durat mai mult de un minut (unu-douăzeci și unu în jurnalul lui Neary), iar apoi Charlie s-a dus la toaletă, a tras apa, a urinat, a tras din nou apa, a băut două pahare de apă și s-a întors în pat. De data asta, somnul ei părea mai ușor, profund chiar. Hockstetter a aruncat o privire spre termometru și a văzut că scăzuse cu patru grade. În timp ce se uita, a mai scăzut încă un grad, la 20,5 – doar un grad peste temperatura normală a apartamentului.

A rămas cu Neary până după miezul nopții.

— Mă duc acasă să mă culc. O să-ți notezi asta, nu-i așa?

— Pentru asta sunt plătit, i-a răspuns Neary, stingherit.

Hockstetter a plecat acasă. A doua zi, a scris un memoriu în care sugera că trebuie urgent să fie puse în balanță toate cunoștințele în plus pe care le-ar fi putut dobândi grație continuării testelor cu potențialele pericole care puteau să apară și care, în opinia sa, sporeau deja cu prea mare repeziciune.

12

Charlie își amintea puține lucruri din acea noapte. Își amintea că îi era cald, că se trezise, că scăpase de căldură. Își amintea visul, dar numai vag – un sentiment de libertate

(*în față era lumina... capătul pădurii, terenul deschis unde ea și Necromantul aveau să călărească pentru totdeauna*)

amestecat cu un sentiment de teamă și un sentiment de pierdere. Văzuse fața lui, fața lui John, în tot timpul ăsta. Și poate că ea știuse că acela era adevărul. Poate că ea știuse asta

(*ard pădurile nu răni caii nu răni caii o te rog nu răni caii*)

tot timpul.

Când s-a trezit în dimineața următoare, teama, buimăceala și singurătatea ei începuseră să se transforme, într-un mod inevitabil, poate, în nestemata strălucitoare și dură a furiei.

Ar fi bine ca miercuri să nu-mi mai stea în cale, s-a gândit ea. *Pur și simplu, așa ar fi bine să fie. Dacă-i adevărat c-a făcut ce-a făcut, ar fi bine să nu se apropie de mine sau de tati miercuri.*

13

Târziu în dimineața aia, Rainbird a intrat împingând căruciorul cu produse de curățenie, mopuri, bureți și cârpe. Uniforma albă de infirmier îi flutura ușor.

— Bună, Charlie! a spus el.

Charlie era pe canapea, uitându-se la o carte cu poze. Și-a ridicat privirea, palidă și fără pic de zâmbet pe chip, și, în acel prim moment... precaută. Pielea părea întinsă prea tare peste pomeții ei. Apoi a zâmbit. Dar lui Rainbird i s-a părut că nu era zâmbetul său obișnuit.

— Bună, John!

— Nu arăți prea bine în dimineața asta, Charlie, iartă-mă că-ți spun.

— N-am dormit prea bine.

— Of, chiar așa?

Însă el știa deja asta. Prostul ăla de Hockstetter aproape că făcea spume la gură pentru că fetița făcuse să crească temperatura cu cinci sau șase grade în timp ce dormea.

— Îmi pare rău să aud asta. E din cauza tatălui tău?

— Cred că da. A închis cartea și s-a ridicat în picioare: Cred că o să mă duc să mă întind un pic. Nu am chef să vorbesc sau altceva.

— Sigur. Am înțeles.

A privit-o cum pleacă și, când ușa dormitorului s-a închis cu un pocnet, s-a dus în bucătărie să-și umple găleata. Era ceva legat de felul în care îl privise. De zâmbetul ei... Ceva care nu-i plăcuse. Avusese o noapte proastă, da, bine. Toată lumea le are din când în când, iar a doua zi dimineața te răstești la soție sau te uiți fix la ziar sau mai știu eu ce. Sigur. Dar... undeva înăuntru începuse să sune o alarmă. Trecuseră săptămâni de când nu-l mai privise așa. Nu venise la el în dimineața asta, nerăbdătoare și bucuroasă să-l vadă, și nici asta nu-i plăcea. Rămăsese în spațiul personal astăzi. Asta îl deranjase. Poate că era doar consecința unei nopți proaste, și poate că visele urâte din noaptea precedentă fuseseră doar cauzate de ceva ce mâncase ea, dar îl deranja oricum.

Și îl mai măcina și altceva: Căpitanul coborâse să o vadă ieri după-amiază târziu. Or, el nu mai făcuse asta niciodată.

Rainbird a lăsat găleata și a prins capul de mop de marginea ei. A scufundat mopul, l-a scurs și a început să spele podeaua cu mișcări lungi și lente. Fața lui mutilată era calmă și liniștită.

Mi-ai înfipt un cuțit în spate, Căpitane? Ai crezut că ți-a ajuns? Sau poate că doar te-ai speriat ca un laș de mine?

Dacă ultima variantă era adevărată, atunci îl judecase foarte greșit pe Căpitan. Hockstetter era altă mâncare de pește. Experiența lui Hockstetter cu comisiile și subcomisiile Senatului era aproape nulă, fiindcă n-avusese parte decât de câte-o milogeală pe ici, pe colo. Chestii coroborate. Își putea permite luxul de a-i fi teamă. Căpitanul însă nu-și permitea. Căpitanul s-ar fi cuvenit să știe că nu existau dovezi suficiente, mai ales ținând cont că era vorba despre ceva cu atâta potențial exploziv (joc de cuvinte *cu siguranță* intenționat) precum Charlie McGee. Și nu era vorba doar despre fondurile pe care Căpitanul le va cere; pentru că, atunci când o să ajungă în fața acelei comisii senatoriale care își ținea ședințele doar în spatele ușilor închise, Căpitanul trebuia să rostească în mod hotărât cea mai temută și mai misterioasă dintre toate expresiile birocratice: *finanțare pe termen lung*. Iar în fundal, el o să fie silit să lase să pândească, nerostită, dar puternică, sugestia că, probabil, trebuia să se apeleze la eugenie. Rainbird a ghicit că, în cele din urmă, Căpitanului îi va fi imposibil să evite ca un grup de senatori să vină aici pentru a o urmări pe

Charlie în acțiune. Poate că ar trebui să li se permită să-și aducă și copiii, s-a gândit Rainbird, tot spălând și clătind. Ar fi fost mai bine decât în vizită la delfinii dresați de la Sea World! Căpitanul ar fi știut că avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi.

Și atunci de ce venise să o vadă aseară? De ce ținuse neapărat să facă valuri?

Rainbird storcea mopul și se uita cum apa cenușie și murdară se scurgea înapoi în găleată. S-a uitat prin ușa deschisă a bucătăriei spre ușa închisă a dormitorului lui Charlie. Îl lăsase pe dinafară și nu-i plăcea asta.

Îl enerva foarte, foarte tare.

14

În acea noapte de luni, la începutul lui octombrie, o furtună ușoară a venit dinspre sud, făcând să zboare cu viteză nori negri peste o lună mare și plină care plutea liniștită chiar deasupra orizontului. Primele frunze au căzut foșnind pe peluzele și terenurile îngrijite cu grijă, pentru ca grădinarii neobosiți să aibă ce să îndepărteze de dimineață. Unele dintre ele se roteau în aer până în iazul cu rațe, unde pluteau ca niște bărcuțe. Toamna venise din nou în Virginia.

În apartamentul lui, Andy se uita la televizor; încă nu-i trecuse de tot durerea de cap. Zonele amorțite de pe fața lui se diminuaseră dar nu dispăruseră. Nu putea decât să spere că totul o să fie gata până miercuri după-amiază. Dacă lucrurile mergeau așa cum plănuise, putea să mențină la minimum numărul dăților în care va trebui să îl impulsioneze în mod activ pe Căpitan. Dacă Charlie primise biletul lui și dacă era în stare să se întâlnească cu el la grajdurile de peste drum... atunci ea ar fi devenit impulsul lui, pârghia lui, arma lui. Cine avea de gând să se certe cu el când avea în posesie echivalentul unei arme nucleare?

Căpitanul era acasă, în Longmont Hills. Ca și în noaptea în care Rainbird îl vizitase, bea un pahar de coniac, iar din casetofon se auzea încetișor muzică. Chopin în seara asta. Căpitanul stătea pe canapea. În cealaltă parte a camerei, sprijinită sub o pereche de afișe cu tablouri de Van Gogh, se afla geanta lui de golf veche și zgâriată. O adusese din subsol, unde adunase o grămadă de echipament sportiv în cei doisprezece ani în care locuise aici cu Georgia, când nu fusese în misiuni prin toate colțurile lumii. Adusese geanta de golf în

sufragerie, pentru că în ultima vreme nu reușea să-și scoată din minte golful. Golful și șerpii...

Adusese geanta de golf înăuntru cu intenția de a scoate fiecare dintre crosele de golf și cele două *putter*-e și de a le examina, de a le atinge, de a vedea dacă nu cumva asta avea să-l ajute să se relaxeze. Și apoi una dintre crose a părut că... ei bine, era amuzant (ridicol, de fapt), dar una dintre crose a părut să se miște. De parcă nu era deloc o crosă de golf, ci un șarpe, un șarpe veninos care se târâse acolo...

Căpitanul a scăpat geanta, care s-a izbit de perete, și a fugit. O jumătate de pahar de coniac îi oprise tremurul ușor al mâinilor. Când și-a terminat paharul, putea să-și spună că nu tremurase deloc.

A început să ducă paharul spre gură și apoi s-a oprit. Era din nou acolo!

Zărise o mișcare... sau îi jucau ochii feste?

Cu siguranță-i jucau ochii feste! Nu era niciun șarpe în nenorocita aia de geantă de golf! Doar crose pe care nu le folosise suficient în ultima vreme. Fusese prea ocupat. Și era și un jucător de golf destul de bun. Nu un Nicklaus sau un Tom Watson, la naiba, nu, dar se descurca binișor. Nu lovea întotdeauna la fel de bine ca Puck. Căpitanului nu-i plăcea să lovească mingea cu putere, pentru că atunci aceasta ar fi ajuns în iarba înaltă, unde, uneori, erau...

Revino-ți! Revino-ți în fire! Mai ești Căpitan sau nu?

Au început să-i tremure iar degetele. Din ce cauză? Pentru numele lui Dumnezeu, din ce cauză? Uneori i se părea că există o explicație, una perfect rezonabilă – ceva, poate, ce spusese cineva și el pur și simplu... nu-și putea... aminti. Dar alteori

(ca acum Iisuse Hristoase ca acum)

se simțea ca și cum ar fi fost în pragul unei crize de nervi. Se simțea ca și cum creierul i-ar fi fost secționat în bucăți ca o caramea încălzită de aceste gânduri străine de care nu putea scăpa.

(ești tu Căpitanul sau nu ești?)

Căpitanul și-a aruncat brusc paharul de coniac în șemineu, unde s-a spart ca o bombă. Un sunet înăbușit – un hohot de plâns – i-a ieșit din gâtul în care i se pusese un nod, precum ceva putred care trebuia să fie dat afară indiferent de cât de mare ar fi fost costul. Apoi a traversat camera (mergând împleticit ca un bețiv), a apucat cureaua genții de golf (din nou ceva părea să se miște și să se zbată acolo... să se *foiasscă* și să *sâsssâââie*) și și-a pus-o pe umăr. A tras-o înapoi

în caverna umbroasă a pivniței, acționând deja doar din instinct, cu picături mari și clare de sudoare pe frunte. Fața îi încremenise într-o grimasă de teamă și determinare.

Nimic nu-i acolo în afară de crose de golf, nimic nu-i acolo în afară de crose de golf, îi cânta mintea la nesfârșit, și la fiecare pas se aștepta ca o vietate lungă și maro, una cu ochi negri și colți mici și ascuțiți care picurau venin, să se strecoare din geantă și să-i înfigă două gemene ace ale morții în gât.

S-a simțit mult mai bine de îndată ce s-a întors în sufragerie. Cu excepția unei dureri de cap sâcâitoare, era mult mai bine.

Putea să gândească din nou clar. Aproape.

S-a îmbătat.

Și dimineața s-a simțit din nou mai bine.

Pentru o vreme.

15

Rainbird și-a petrecut acea vântoasă noapte de luni adunând informații. Informații tulburătoare. Mai întâi, a intrat și a vorbit cu Neary, bărbatul care supraveghea monitoarele când Căpitanul îi făcuse acea vizită lui Charlie, după-amiază.

— Vreau să văd casetele video, a spus Rainbird.

Neary nu s-a opus. L-a așezat pe Rainbird într-o cămăruță din capătul holului, cu casetele de duminică și cu o stație Sony completă care permitea să iei prim-planuri și să oprești imaginile după voie. Neary era bucuros că scăpase de el și spera doar că Rainbird nu se va întoarce și nu va vrea altceva. Să o monitorizeze pe fată era suficient de rău. Rainbird, în felul lui reptilian, era, cumva, mai rău.

Benzile durau trei ore, marcate de la 0000 la 0300 și așa mai departe. Rainbird a găsit-o pe cea în care apărea Căpitanul și a urmărit-o de patru ori, mișcându-se doar pentru a derula caseta în momentul în care Căpitanul spunea: „Păi, o să plec acum... Dar o să ne vedem curând, Charlie. Și să nu-ți faci griji!“

Dar erau destule lucruri pe caseta aia care îi stârneau îngrijorarea lui John Rainbird.

Nu-i plăcea cum arăta Căpitanul. Părea să fi îmbătrânit; în timp ce vorbea cu

Charlie, părea, uneori, că-și pierde firul, ca un om senil. Ochii lui aveau o privire nedumerită, care semăna, în mod ciudat, cu privirea pe care Rainbird o asocia cu momentul în care începi să simți oboseala după o luptă și pe care un camarad de război de-ai lui o asemuise cândva cu o dejecție a creierului.

Cred că reușesc să pregătesc totul până… miercuri. Da, sigur-sigur până miercuri.

Acum, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, spusese una ca asta?

Crearea unei astfel de așteptări în mintea puștoaicei era cea mai sigură cale la care Rainbird se putea gândi pentru a arunca în aer testele ulterioare. Concluzia evidentă era că, de fapt, Căpitanul își făcea propriul joc – că nu era decât un intrigant, care acționa în stilul caracteristic Atelierului.

Dar Rainbird nu credea asta. Căpitanul nu arăta ca un om implicat într-o intrigă. Arăta ca un om care era profund distrus. Să luăm, de exemplu, întrebarea aceea despre tatăl lui Charlie, dacă juca golf sau nu. Asta venise din senin. Nu se potrivea cu nimic din ce spusese înainte și cu nimic din ce spusese după aceea. Rainbird a cochetat puțin cu ideea că fusese un fel de cod, dar aceasta era, în mod evident, absolut ridicolă. Căpitanul știa că tot ce se întâmpla în apartamentul lui Charlie era monitorizat și înregistrat, supus unei verificări aproape permanente. Era capabil să deghizeze un enunț despre o călătorie mai bine de-atât. O remarcă despre golf... Dar întrebarea lui plutise, pur și simplu, în aer, irelevantă și derutantă.

Și mai era și ultima chestie.

Rainbird a repetat-o la nesfârșit. Căpitanul se oprește. „O, era să uit!“ Și apoi îi înmânează ceva la care ea se uită curioasă și pe care apoi îl pune deoparte în buzunarul halatului.

Cu degetele lui Rainbird pe butoanele videorecorderului Sony, Căpitanul a spus „O, era să uit!“ de cel puțin cinci ori. I-a dat obiectul de cel puțin cinci ori. La început, Rainbird a crezut că fusese doar o lamă de gumă de mestecat, dar apoi a folosit funcțiile de înghețare și zoom. Asta l-a convins că, probabil, fusese un bilețel.

Căpitane, ce naiba pui la cale?

16

Și-a petrecut restul acelei nopți și primele ore ale dimineții de marți la o consolă de calculator, căutând toate informațiile la care se putea gândi despre Charlie McGee, încercând să deslușească un fel de tipar. Și nu a găsit nimic. A început să-l doară capul din cauza că-și obosise prea tare ochiul.

Se ridicase să stingă luminile când i-a venit un gând brusc, o conexiune total ieșită din comun. Avea legătură nu cu Charlie, ci cu criptograma corpolentă și drogată care era taică-său.

Pynchot se ocupase de Andy McGee, iar săptămâna trecută Herman Pynchot se sinucisese într-unul dintre cele mai macabre moduri pe care Rainbird și le putea imagina. Un mod care demonstra că omul fusese, în mod clar, un dezechilibrat. Că avusese pitici pe creier... ceva la mansardă. Căpitanul îl duce pe Andy la înmormântare... poate că fusese ceva un pic ciudat dacă te gândeai mai bine, dar, în niciun caz, ieșit din comun.

Apoi Căpitanul începe să se poarte cam ciudat – vorbește despre golf și transmite bilețele.

E ridicol! E epuizat, nu-și mai poate folosi abilitatea de control mental...

Rainbird stătea cu mâna pe întrerupătoarele de lumină. Ecranul consolei de calculator strălucea într-un verde tern, în culoarea unui smarald proaspăt dezgropat.

Cine spune că e epuizat? El?

Mai era și un alt lucru ciudat aici, și-a dat seama Rainbird brusc. Pynchot renunțase la Andy, se hotărâse să-l trimită la complexul din Maui. Dacă Andy nu putea face nimic care să demonstreze de ce era capabil Lotul Șase, nu mai avea niciun motiv să-l țină prin preajmă... și ar fi fost mai sigur să-l separe de Charlie. Bine. Dar apoi Pynchot se răzgândește brusc și decide să programeze o altă serie de teste.

Apoi Pynchot decide să curețe tocătorul de gunoi... în timp ce e în funcțiune.

Rainbird s-a întors la consola computerului. A făcut o pauză, gândindu-se, apoi a apăsat pe HELLO COMPUTER/SOLICITARE STATUS ANDREW MCGEE 14112/ CONTINUARE TESTARE/BAZA MILITARĂ MAUI/Q4

PROCESARE, a apărut pe computer. Și o clipă mai târziu: HELLO RAINBIRD/ANDREW MCGEE 14112 STOPARE TESTARE/AUTORIZARE „STARLING“/PLECARE PROGRAMATĂ PENTRU MAUI ORA 1500 OCTOMBRIE 9/AUTORIZARE „STARLING“/ANDREWS AFB-DURBAN [ILL] AFB-KALAMI AIRFIELD

[HI]/ PAUZĂ

Rainbird s-a uitat la ceas. 9 octombrie era miercuri. Andy pleca din Longmont spre Hawaii a doua zi după-amiază. Cine afirma asta? Autorizația Starling, iar acesta era însuși Căpitanul. Dar asta era prima dată când Rainbird afla despre această mutare.

Degetele îi dansau din nou pe tastatură.

INTEROGARE PROBABILITATE ANDREW MCGEE 14112/PRESUPUSĂ ABILITATE DE CONTROL MENTAL/REFERINȚĂ ÎNCRUCIȘATĂ HERMAN PYNCHOT

A trebuit să facă o pauză pentru a căuta numărul de cod al lui Pynchot în cartea de vizită, zdrențuită și transpirată... pătată de sudoare și de transpirație, pe care o împăturise în buzunarul de la spate înainte de a veni aici.

14409 Q4

PROCESARE, a răspuns computerul, apoi ecranul a rămas gol atât de mult timp, încât Rainbird a început să creadă că programase greșit și că se va alegea doar cu un „609“ pentru tot efortul său.

Apoi computerul a afișat ANDREW MCGEE 14112/PROBABILITATE CONTROL MENTAL 35%/REFERINȚĂ ÎNCRUCIȘATĂ HERMAN PYNCHOT/PAUZĂ

Treizeci și cinci la sută?

Cum era posibil așa ceva?

În regulă, s-a gândit Rainbird. Să-l lăsăm pe Pynchot în afara afurisitei ăsteia de ecuații și să vedem ce se întâmplă.

A tastat SOLICITARE PROBABILITATEA ANDREW MCGEE 14112/PRESUPUNERE CONTROL MENTAL Q4

PROCESARE, a răspuns computerul, iar de data aceasta răspunsul său a venit într-un interval de cincisprezece secunde:

ANDREW MCGEE 14112/PROBABILITATE DE CONTROL MENTAL 2%/PAUZĂ

Rainbird s-a lăsat pe spate, a închis ochiul bun și a simțit un fel de triumf în tot zvâcnetul din capul său. Pusese întrebările importante invers, dar ăsta era prețul pe care oamenii îl plăteau pentru salturile lor intuitive, salturi despre care un computer nu știa nimic, chiar dacă fusese programat să spună „Bună ziua“, „La revedere“, „Îmi pare rău [*numele programatorului*]“, „Ce păcat“ și „La naiba“.

Computerul nu credea că există o mare probabilitate ca Andy să-și fi păstrat

abilitatea de control mental... până când nu adăugase factorul Pynchot. Atunci procentul sărise până la Lună aproape.

A tastat pe SOLICITARE DE CE PRESUPUNERE CAPACITATE DE CONTROL MENTAL A LUI ANDREW MCGEE 14112 [PROBABILITATEA] CREȘTE DE LA 2% LA 35% CÂND E ÎNCRUCIȘATĂ CU HERMAN PYNCHOT 14409 Q4

PROCESARE, a răspuns computerul, iar apoi: HERMAN PYNCHOT 14409 ADJUDECAT SINUCIDERE/PROBABILITATE IA ÎN CONSIDERARE FAPTUL CĂ ANDREW MCGEE 14112 AR FI PUTUT PROVOCA SINUCIDERE/CONTROL MENTAL/PAUZĂ

Era acolo, chiar aici, în memoria celui mai mare și mai sofisticat computer din emisfera vestică. Așteptând doar ca cineva să-i pună întrebările potrivite.

Să presupunem că îi dau ceea ce bănuiesc despre Căpitan ca fiind o certitudine? s-a întrebat Rainbird, și s-a hotărât să o facă. Și-a scos din nou cartea de coduri și a căutat numărul Căpitanului.

A apăsat FIȘIER. CĂPITANUL JAMES HOLLISTER 16040/ A PARTICIPAT LA ÎNMORMÂNTAREA LUI HERMAN PYNCHOT 14409 W/ANDREW MCGEE 14112 F4

ÎN FIȘIER, a revenit computerul.

FIȘIER, Rainbird a bătut înapoi, CĂPITANUL JAMES HOLLISTER 16040/MOMENTAN PREZINTĂ SEMNE DE STRES PSIHIC F4

609, a revenit computerul. Se pare că nu deosebea „stres psihic“ de „Shinola“.

— Mânca-mi-ai... ceva-ul! a mormăit Rainbird, și a încercat din nou.

FIȘIER/CĂPITANUL JAMES HOLLISTER 16040/ÎN PREZENT SE COMPORTĂ CONTRAR DIRECTIVELOR REF CHARLENE MCGEE 14111 F4

DOSAR

— Arată fișierul, târfa dracului! s-a răstit Rainbird. Hai să vedem ce facem cu asta!

A început să bată din nou în tastatură.

SOLICITARE PROBABILITATE ANDREW MCGEE 14112/PRESUPUSĂ ABILITATE DE CONTROL MENTAL/REFERINȚĂ ÎNCRUCIȘATĂ HERMAN PYNCHOT 14409/REFERINȚĂ ÎNCRUCIȘATĂ CĂPITANUL JAMES HOLLISTER 16040 Q4

PROCESARE, a afișat computerul, iar Rainbird s-a așezat mai comod,

privind ecranul, pregătit să aștepte o vreme. Două procente era prea puțin; pe 35% tot nu merita să pui pariu, dar...

Computerul a afișat acum acest lucru: ANDREW MCGEE 14112/ PROBABILITATE DE CONTROL MENTAL 90%/REFERINȚĂ ÎNCRUCIȘATĂ HERMAN PYNCHOT 14409/REFERINȚĂ ÎNCRUCIȘATĂ CĂPITANUL JAMES HOLLISTER 16040/PAUZĂ

Acum ajunsese la 90%! Și puteai să pui pariu că procentele alea erau adevărate!

Și alte două lucruri pe care John Rainbird ar fi pariat erau, în primul rând, că, de fapt, Căpitanul îi înmânase, într-adevăr, lui Charlie un bilet din partea tatălui ei și, în al doilea rând, că acesta conținea un fel de plan de evadare.

— Ticălos bătrân și jegos! a murmurat John Rainbird, cu un strop de admirație, însă.

Așezându-se din nou în fața computerului, Rainbird a apăsat 600 LA REVEDERE COMPUTER 600

604 LA REVEDERE RAINBIRD 604

Rainbird a oprit tastatura și a început să chicotească.

17

Rainbird s-a întors acasă și a adormit îmbrăcat. S-a trezit marți, imediat după prânz, și l-a sunat pe Căpitan pentru a-i spune că nu va ajunge în după-amiaza aceea. Căpătase o răceală urâtă, posibil un început de gripă, și nu voia să riște să i-o transmită lui Charlie.

— Sper că asta nu te va împiedica să mergi mâine la San Diego, a spus Căpitanul vesel.

— San Diego?

— Trei dosare, a spus Căpitanul. Strict secrete. Am nevoie de un curier. Tu ești acela. Avionul tău pleacă de la Baza Aeriană Andrews mâine la ora 7:00.

Rainbird s-a gândit repede. Asta era tot mâna lui Andy McGee, singurul care știa cine este el. Bineînțeles că știa! Asta fusese scris în biletul către Charlie, împreună cu orice plan nebunesc de evadare pe care McGee îl pusese la cale. Și asta explica de ce fata se comportase atât de ciudat cu o zi în urmă. Fie când se dusese la înmormântarea lui Herman Pynchot, fie când se întorsese, Andy îi dăduse Căpitanului un impuls zdravăn, iar acesta spusese tot ce Andy dorise ca

el să spună. McGee trebuia să zboare de la Baza Aeriană Andrews mâine după-amiază; acum Căpitanul îi spunea că el, Rainbird, pleca mâine-dimineață. McGee se folosea de Căpitan ca să-l scoată pe el din peisaj în deplină siguranță. Era...

— Rainbird? Ești acolo?

— Sunt aici, a spus el. Poți să trimiți pe altcineva? Mă simt destul de rău, Căpitane.

— Nu am încredere în nimeni cum am în tine, i-a răspuns Căpitanul. Chestia asta e dinamită. N-am vrea ca... orice șarpe ascuns în iarbă să... să o ia.

— Ați spus „șarpe"? a întrebat Rainbird.

— Da! Șerpi! a țipat de-a binelea celălalt.

McGee îl impulsionase toată noaptea și în capul lui Hollister avea loc un soi de avalanșă în ralanti. Rainbird a avut brusc sentimentul – nu, certitudinea intuitivă! – că, dacă îl refuza pe Căpitan și continua să facă tot ce făcea, acela avea să moară… așa cum murise Pynchot.

Oare voia să facă una ca asta?

A decis că nu voia.

— Bine, a zis el. O să fiu în avion. La 07:00. După ce-am înghițit toate antibioticele pe care le-aș putea înghiți. Ești un bastard nenorocit, Căpitane.

— Să știi că pot să-mi demonstrez apartenența fără niciun fel de problemă, a zis Căpitanul, dar degajarea lui era forțată și lipsită de semnificație; fiindcă părea, mai degrabă, ușurat și emoționat.

— Da, sunt ferm convins că poți!

— Poate ai șansa să joci golf dacă ajungi pe-acolo.

— Nu joc... Golf.

Și atunci și-a amintit că-i pomenise lui Charlie jocul de golf... golful și șerpii. Cumva, lucrurile astea două făceau parte din caruselul căruia McGee îi dăduse drumul să se învârtă în capul Căpitanului.

— Da, poate o să joc, a zis el.

— Să fii la Andrews la 07:00, a zis Căpitanul, și să întrebi de Dick Folsom. E ajutorul primarului Puckeridge.

— Bine, a zis Rainbird, deși nu avea nicio intenție să se afle pe undeva, prin apropierea Bazei Aeriene Andrews în ziua următoare. La revedere, Căpitane!

A închis, apoi s-a așezat pe pat. Și-a pus cizmele uzate și a început să facă planuri.

18

BUNĂ COMPUTER/STATUS INVESTIGAȚIE JOHN RAINBIRD 14222/ANDREWS AFB [DC] CĂTRE SAN DIEGO [CA] DESTINAȚIE FINALĂ/Q9

BUNĂ CĂPITANE/STATUS JOHN RAINBIRD 14222/ANDREWS [DC] CĂTRE SAN DIEGO [CA] DESTINAȚIE FINALĂ/PLEACĂ DIN BAZA AERIANĂ ANDREWS AFB 0700 H EST/STATUS OK/PAUZĂ.

Computerele sunt ca niște copii, s-a gândit Rainbird, citind mesajul acela. Pur și simplu, introdusese codul nou al Căpitanului – ar fi fost uimit că-l avea – și, pentru computer, devenise Căpitanul. A început să fluiere nearmonios. Era chiar după apus și cei din Atelier își vedeau de treburile zilnice.

FIȘIER SECRET

COD TE ROG

COD 19180

COD 19180, a revenit computerul, pregătit să deschidă fișierul secret.

Rainbird a ezitat doar puțin și apoi a apăsat pe FIȘĂ/JOHN RAINBIRD 14222/ANDREWS [DC] CĂTRE SAN DIEGO [CA] DESTINAȚIE FINALĂ/ANULEAZĂ/ANULEAZĂ/ANULEAZĂ F9 [19180]

EȘUAT.

Apoi, folosind caietul de coduri, Rainbird i-a spus computerului pe cine să informeze de anulare: pe Victor Puckridge și pe ajutorul lui, Richard Folsom. Aceste instrucțiuni noi vor fi în telexul de noapte către Andrews și avionul în care ar fi trebuit să călătorească, pur și simplu, va pleca fără el. Nimeni nu va ști nimic, nici măcar Căpitanul.

600 LA REVEDERE COMPUTER 600

600 LA REVEDERE CĂPITANE 600

Rainbird s-a îndepărtat de tastatură. Ar fi fost perfect posibil să oprească totul în seara asta, desigur. Dar nu ar fi ajuns la nicio concluzie. Computerul l-ar fi ajutat până într-un punct, dar computerele nu pot să-ți facă ele toată treaba. Mai bine să îi oprească după ce începea totul, să-i prindă nepregătiți. În plus, astfel ar fi fost și mai amuzant.

Toată chestia asta era amuzantă. Cât fuseseră ocupați cu fata, bărbatul își recăpătase abilitatea de influențare mentală sau reușise să și-o ascundă cu succes. Probabil că nu-și mai lua medicamentele. Acum îl controla și pe

Căpitan, ceea ce însemna că era la un singur pas de a controla organizația care îl luase prizonier. Chiar era amuzant; Rainbird învățase că jocurile finale erau deseori amuzante.

Nu știa exact ce plănuise McGee, dar bănuia. Se vor duce la Baza Aeriană Andrews, într-adevăr, doar că Charlie va fi cu ei. Căpitanul putea s-o scoată din incinta Atelierului fără prea multe probleme – numai și numai Căpitanul însă, nimeni altcineva de pe fața pământului nu ar fi fost în stare. S-ar duce cu toții la Andrews, dar nu în Hawaii. E posibil ca Andy să fi plănuit să dispară în Washington, D.C. Sau poate că aveau să se dea jos din avion la Durban și Căpitanul avea să fie programat să ceară o mașină pentru personal. În cazul ăsta, ar fi dispărut în Shytown – numai ca să reapară în ziarul *Tribune* din Chicago câteva zile mai târziu.

Cochetase scurt cu ideea de a nu le sta deloc în cale. Și asta ar fi fost amuzant. S-a gândit că, probabil, Căpitanul va ajunge într-un spital de psihiatrie, vorbind despre crose de golf și șerpi în iarbă, sau că, poate, se va sinucide. Cât despre Atelier: ar putea la fel de bine să-și imagineze ce s-ar întâmpla cu un mușuroi care stă deasupra unui borcan de nitroglicerină. Rainbird a ghicit că la nici cinci ani după ce presa va afla despre strania poveste a familiei Andrew McGee, Atelierul va înceta să existe. Nu se simțea prea legat de Atelier și nu se simțise niciodată. Era un om pe picioarele lui, un mercenar mutilat, un înger al morții cu pielea ca de cupru și statu-quoul Atelierului nu însemna nimic pentru el. Nu îi era loial Atelierului în acest moment.

Îi era loial lui Charlie.

Ei doi aveau o întâlnire stabilită. Urma să se uite în ochii ei și ea în al lui… și se putea foarte bine ca amândoi să iasă împreună din flăcări. Faptul că, omorând-o, era posibil ca el să salveze lumea de la un Armaghedon aproape imposibil de imaginat nu făcea parte din planurile lui. Nici lumii nu îi era mai dator cu loialitatea lui decât îi era Atelierului. La fel ca Atelierul, lumea îl aruncase afară fără milă dintr-o societate pustie care ar fi putut fi singura lui salvare… și, în lipsa acesteia, îl transformase într-un Injun Joe care bea Sterno și pompează benzină la o benzinărie 76 sau vinde păpuși *kachina* false la un stand de rahat de pe marginea drumului, undeva pe autostradă, între Flagstaff și Phoenix.

Dar Charlie, Charlie!

Fuseseră blocați într-un vals al morții încă din noaptea beznei nesfârșite, din timpul penei de curent. Ceea ce doar suspectase în dimineața aceea în

Washington, când îl „rezolvase“ pe Wanless, evoluase într-o certitudine de necontestat: fata era a lui. Dar ar fi fost un act de iubire, nu de distrugere, pentru că și contrariul era aproape sigur adevărat.

Era acceptabil. În multe feluri, își dorea să moară. Și să moară de mâna ei, în flăcările ei, ar fi fost un act de căință… și, posibil, de iertare.

De îndată ce ea și tatăl său aveau să fie din nou împreună, fetița ar fi devenit o armă încărcată… nu, un aruncător de flăcări gata de atac.

Avea să se uite la ea și să-i lase să fie împreună. Ce s-ar întâmpla atunci? Cine putea ști?

Și nu ar distruge tot hazul dacă ar ști?

19

În noaptea aceea, Rainbird s-a dus la Washington și a găsit un avocat lacom care lucra până târziu. I-a dat trei sute de dolari în bancnote mici. Și acolo, în biroul avocatului, Rainbird și-a rezolvat toate problemele pentru a fi pregătit pentru următoarea zi.

18 „Echipa olimpică de bețivani a SUA“ în original (n. red.).

FOCUL VIU

1

Miercuri dimineață, la ora șase, Charlie McGee s-a trezit, și-a dat jos cămașa de noapte și a intrat la duș. Și-a spălat corpul și părul, apoi a lăsat să curgă apa rece și a stat tremurând sub jet încă un minut. S-a uscat cu prosopul, apoi s-a îmbrăcat cu atenție – chiloți de bumbac, bluză de mătase, șosete albastru-închis până la genunchi și salopetă de blugi. După aceea și-a încălțat mocasinii jerpeliți și confortabili.

Se gândise că nu avea să doarmă deloc noaptea trecută; se dusese la culcare temătoare și agitată.

Dar reușise să doarmă. Și visase încontinuu. Nu pe Necromant și fuga prin pădure, ci pe mama ei. Ceea ce era ciudat, pentru că nu se mai gândea la mama ei atât de des pe cât obișnuia să o facă; uneori, chipul ei îi apărea înceţoșat și îndepărtat în memorie, ca o fotografie decolorată.

Dar în visele de noaptea trecută, chipul mamei – ochii ei plini de veselie, gura ei caldă și generoasă – fusese atât de clar, încât ai fi zis că tocmai ce o văzuse cu o zi înainte.

Acum, îmbrăcată și gata să-și înceapă ziua, unele dintre cutele nefireşti de încordare îi dispăruseră de pe chip și părea calmă. Pe peretele de lângă ușa care ducea în chicinetă se afla un buton de apelare și un difuzor încastrat într-o placă de crom lustruit, chiar sub întrerupătorul de lumină.

A apăsat butonul.

— Da, Charlie?

Știa că e vocea lui Mike. La ora șapte, adică în aproximativ jumătate de oră, Mike avea să plece și Louis urma să îi ia locul.

— Vreau să merg la grajduri după-amiază, a zis ea, și să-l văd pe Necromant. Poți să anunți pe cineva?

— O să las un bilet pentru doctorul Hockstetter, Charlie.

— Mulțumesc.

A făcut o scurtă pauză. Ajungeai să le cunoști vocile. Mike, Louis, Gary.

Îți imaginai cum arată, așa cum ți-ai fi închipuit chipul unui DJ de la radio. Ajungeai să-i placi.

Și-a dat brusc seama că cel mai probabil nu avea să mai vorbească niciodată cu Mike.

— Mai voiai să zici ceva, Charlie?

— Nu, Mike. Să... să ai o zi bună.

— Ah, mulțumesc, Charlie!

Mike a părut plăcut surprins.

— Și tu.

A pornit televizorul și a schimbat canalul pe un desen animat care rula în fiecare dimineață. Popeye inhala spanac prin pipă și se pregătea să-l bată pe Bluto până-i suna apa în cap. Ora unu părea la un veac distanță.

Dacă doctorul Hockstetter o să spună că n-are voie să iasă?

Pe ecranul televizorului se vedea un cadru cu mușchii lui Popeye. În fiecare avea câte un motor cu reacție.

Ar face bine să nu spună așa ceva. Sper să n-o facă. Pentru că o să mă duc. Într-un fel sau altul, o să mă duc.

2

Andy nu avusese parte de o odihnă la fel de ușoară sau de vindecătoare ca fiica lui. Se zvârcolise și se răsucise, ațipind uneori doar ca să se trezească tocmai când somnul începea să devină mai profund, pentru că în minte i se contura imaginea unui coșmar. Singurul vis urât pe care și-l amintea era cel în care Charlie se împleticea pe culoarul dintre grajduri, decapitată, cu flăcări roșii-albastre țâșnindu-i din gât în loc de sânge.

Intenționase să stea în pat până la ora șapte, dar când cadranul digital al ceasului de lângă pat a ajuns la 6:15, n-a mai putut să aștepte. S-a dat jos și s-a îndreptat spre duș.

Seara trecută, la ora nouă și ceva, fostul asistent al lui Pynchot, doctorul Nutter, apăruse cu actele de care Andy avea nevoie la plecare. Nutter, un bărbat

înalt, chel, în vârstă de vreo cincizeci de ani, era un tip incompetent și prietenos. „Îmi pare rău că te pierd; sper să te bucuri de șederea ta în Hawaii; aș fi vrut să merg cu tine, ha-ha-ha; te rog, semnează asta.“

Hârtia pe care Nutter voia să o semneze era o listă cu puținele sale obiecte personale (pe care era și brelocul lui, a observat Andy, simțind un fior de nostalgie). Urma să le inventarieze odată ajuns în Hawaii și să semneze o altă foaie care să ateste că, într-adevăr, îi fuseseră toate returnate.

Voiau să semneze o hârtie referitoare la obiectele sale personale după ce îi uciseseră soția, îi urmăriseră pe el și pe Charlie prin jumătate de țară, apoi îi răpiseră și îi ținuseră prizonieri: lui Andy i s-a părut foarte amuzant și de-a dreptul kafkian. *Cu siguranță n-aș vrea să pierd vreo cheie,* s-a gândit el, mângâlindu-și semnătura; *s-ar putea ca la un moment dat să am nevoie de una dintre ele ca să deschid o sticlă de suc cu ea, nu-i așa, băieți?*

Mai era și o copie a programului de miercuri, parafat cu atenție de Căpitan în josul paginii.

Aveau să plece la ora 12:30, iar Căpitanul urma să-l ia pe Andy din camera lui. El și Căpitanul aveau să se îndrepte spre punctul estic de control, trecând prin zona de parcare C, unde aveau să fie escortați de două mașini.

Apoi aveau să conducă până la Andrews și să se îmbarce în avion aproximativ la ora 15:00. Aveau să facă o singură oprire pentru realimentare – la baza Durban Air Force, lângă Chicago.

Bine, s-a gândit Andy. *OK.*

S-a îmbrăcat și a început să se se fâțâie prin apartament, împachetându-și hainele, aparatul de ras, pantofii, papucii de casă. Îi puseseră la dispoziție două valize Samsonite. Și-a amintit să facă totul încet, mișcându-se de parcă ar fi fost drogat.

După ce aflase despre Rainbird de la Căpitan, primul lui gând fusese marcat de speranța că o să-l întâlnească: ar fi avut o satisfacție atât de mare să-l impulsioneze pe omul care o împușcase pe Charlie cu săgeata tranchilizantă și care o trădase mai apoi într-un mod și mai teribil, să-l facă să-și pună pistolul la tâmplă și să apese pe trăgaci. Dar nu mai voia să se întâlnească cu Rainbird. Nu mai voia să aibă parte de vreo surpriză. Zonele amorțite ale feței lui se micșoraseră, ajungând de dimensiunile unor înțepături de ac, dar erau încă acolo – un memento că, dacă l-ar fi impulsionat prea tare, era foarte probabil să se sinucidă.

Voia doar ca lucrurile să se desfășoare fără probleme.

Își împachetase prea repede puținele lucruri, așa că nu mai avea altceva de făcut decât să stea și să aștepte. Gândul că avea să-și revadă fiica în curând era ca un sâmbure de căldură în creierul său.

I se părea că mai e o veșnicie până la ora unu.

3

Rainbird nu a dormit deloc în noaptea aia. S-a întors de la Washington în jurul orei 5:30 dimineața, și-a parcat Cadillacul și s-a așezat la masa din bucătărie, bând ceașcă după ceașcă de cafea.

Aștepta un telefon de la Andrews și, până când apelul nu avea să vină, nu se putea liniști.

Teoretic, încă era posibil să fi ajuns la urechile Căpitanului ce făcuse cu computerul.

McGee îl tulburase destul de tare pe căpitanul Hollister, dar nu era bine să-l subestimeze.

În jurul orei 6:45, a sunat telefonul. Rainbird și-a pus jos ceașca de cafea, s-a ridicat, s-a dus în sufragerie și a răspuns.

— Rainbird la telefon.

— Rainbird? Sunt Dick Folsom de la Baza Aeriană Andrews. Ajutorul maiorului Puckeridge

— M-ai trezit, frate, a zis Rainbird. Sper să iei lăței mari cât o ladă de portocale! Ăsta-i un blestem indian, să știi.

— Au renunțat la tine, a zis Folsom. Bănuiesc că știi.

— Da. M-a sunat chiar Căpitanul azi-noapte.

— Îmi pare rău, a zis Folsom. E procedura standard de operare, atât.

— Bun, ai operat în modul standard. Pot să mă culc la loc?

— Da. Te invidiez.

Rainbird a scos chicoteala obligatorie și a închis.

S-a întors în bucătărie, și-a luat ceașca de cafea, s-a uitat pe geam și n-a văzut nimic.

Prin minte îi trecea rugăciunea pentru morți.

4

În dimineața aia, Căpitanul a ajuns în biroul său pe la 10:30, cu o oră și jumătate mai târziu decât de obicei. Își cercetase mica Vega de la proră până la pupă înainte de a ieși din casă. În timpul nopții își băgase în cap că mașina e infestată cu șerpi.

Îi luase douăzeci de minute să inspecteze totul; simțise nevoia să se asigure că nu există șerpi cu clopoței sau vipere (ori ceva mai sinistru și mai exotic) cuibărindu-se în întunericul portbagajului, ațipind de la căldura motorului, ghemuiți în torpedou. Deschisese torpedoul apăsându-i butonul cu o mătură, ca să nu se apropie prea mult, în caz că vreo dihanie șuierătoare ar fi sărit la el, iar când o hartă a Virginiei a ieșit din gaura pătrată din bord, aproape că a țipat.

Apoi, la jumătatea drumului spre Atelier, trecuse pe lângă terenul de golf Greenway și se oprise pe acostament pentru a se uita cu un fel de concentrare visătoare la jucătorii de golf din secțiunile opt și nouă. De fiecare dată când unul dintre ei lovea mingea, abia se abținea să nu iasă din mașină ca să le strige să se ferească de șerpii din iarba înaltă.

În cele din urmă, sunetul claxonului unui camion cu zece roți (staționase cu roțile din stânga încă pe carosabil) l-a scos din starea de amețeală și și-a continuat drumul. Secretara sa l-a întâmpinat cu un teanc de telegrame venite peste noapte, pe care Căpitanul le-a luat, pur și simplu, fără să se obosească să le răsfoiască să vadă dacă vreuna conține ceva îndeajuns de important încât să necesite atenția lui imediată. Fata de la birou se uita peste mai multe cereri și mesaje când, deodată, și-a ridicat curioasă privirea spre Căpitan. Bărbatul nu-i dădea deloc atenție. Se uita nedumerit la sertarul lat din partea de sus a biroului ei.

— Îmi cer scuze, a zis ea.

Era perfect conștientă că încă e văzută ca fata cea nouă, chiar și după ce trecuseră atâtea luni, că înlocuise pe cineva apropiat Căpitanului. Și pe cineva cu care probabil se culca, se gândea ea uneori.

— Hmm?

S-a uitat în sfârșit la ea. Dar avea ochii lipsiți de expresie, goi. Era șocant, într-un fel… Ca și cum te-ai uita la geamurile oblonite ale unei case bântuite.

Ea a ezitat, apoi a întrebat:

— Căpitane, te simți bine? Ești... ăăă, puțin palid.

— Mă simt bine, a zis el, iar pentru un moment a redevenit el însuși, risipindu-i din griji.

Și-a îndreptat spatele, a ridicat capul, iar ochii nu-i mai erau goi.

— Oricine merge în Hawaii trebuie să se simtă bine, nu?

— Hawaii? a zis Gloria nedumerită.

Era o veste nouă pentru ea.

— Nu-ți mai bate capul cu astea, a zis Căpitanul, luând formularele și mesajele interdepartamentale, îndesându-le laolaltă cu telegramele. Mă uit mai târziu pe ele. Ai ceva să-mi zici despre vreunul dintre cei doi McGee?

— Da, un singur lucru, a zis ea. Acum ajungeam la asta. Mike Kellaher spune că fata a cerut să meargă la grajduri în după-amiaza asta, să vadă un cal…

— Da, e în regulă, a zis Căpitanul.

— ...ea a sunat puțin mai târziu și a zis că ar vrea să meargă la unu fără un sfert.

— Bine, bine.

— O s-o însoțească domnul Rainbird?

— Rainbird e pe drum spre San Diego, a spus Căpitanul cu o satisfacție imposibil de confundat. O să trimit pe cineva să o preia.

— Bine. O să vrei să vezi…

Dar vocea ei nu s-a mai auzit. Căpitanul și-a luat ochii de la femeie, părând să se holbeze din nou la sertar. Era întredeschis. Așa trebuia să fie, conform regulilor. Înăuntru era o armă. Gloria se pricepea să tragă cu arma. Și Rachel se pricepuse.

— Căpitane, ești sigur că nu e nimic în neregulă?

— Ar trebui să închizi ăla, a zis Căpitanul. Le plac locurile întunecate. Le place să se târască și să se ascundă.

— Cui? a întrebat Gloria cu precauție.

— Șerpilor, a zis Căpitanul și a intrat în biroul lui.

5

S-a așezat la birou, cu telegramele și mesajele formând o grămăjoară dezordonată în fața lui. Uitase de ele. Totul era uitat acum, în afară de șerpi, de crose de golf și ceea ce urma să facă la unu fără un sfert. Avea să meargă la

Andy McGee. Simțea că Andy îi va spune ce să facă mai departe. Avea un sentiment puternic că Andy va face ca totul să fie bine.

Tot ce avea să se întâmple după ora unu fără un sfert, atât în după-amiaza asta, cât și în restul vieții sale era un întuneric amețitor.

Nu-i păsa. Era o ușurare, într-un fel.

6

La zece fără un sfert, John Rainbird s-a strecurat în cameră micuță de monitorizare de lângă apartamentul lui Charlie. Louis Tranter, un bărbat enorm, ale cărui fese aproape că se revărsau de pe scaunul pe care stătea, urmărea monitoarele. Termometrul digital indica o temperatură constantă de douăzeci de grade. S-a uitat peste umăr când ușa s-a deschis și s-a crispat la vederea lui Rainbird.

— Am auzit că pleci din oraș, a zis el.

— M-au scos de pe listă, a zis Rainbird. Și nu m-ai văzut în dimineața asta, Louis.

Celălalt bărbat l-a privit nedumerit.

— Nu m-ai văzut deloc, a repetat Rainbird. După ora cinci, n-o să-mi mai pese de nimic. Dar până atunci, nu m-ai văzut, ține minte. Și dacă aud că zici altceva, o să te prind și o să-mi tai niște șunculiță. Ai priceput?

Louis Tranter s-a făcut alb la față. Prăjitura pe care o mânca i-a căzut din mână pe panoul înclinat de oțel care adăpostea monitoarele TV și comenzile pentru microfoane. S-a rostogolit pe panou și a căzut pe podea fără să i se acorde atenție, lăsând în urmă o dâră de firimituri. Dintr-odată, nu-i mai era deloc foame. Auzise că tipul ăsta e nebun, iar acum înțelegea că tot ce auzise era cât se poate de adevărat.

— Am priceput, a șoptit el, privindu-i rânjetul dubios și privirea scânteietoare din singurul ochi funcțional.

— Bine, a zis Rainbird și s-a îndreptat spre el.

Louis s-a ferit, dar Rainbird l-a ignorat complet și s-a apropiat de unul dintre monitoare. S-a uitat la Charlie, cât se poate de frumoasă în salopeta ei albastră. Privind-o ca un iubit, Rainbird a observat că nu-și împletise părul azi; îi cădea liber și delicat pe umeri. Nu făcea nimic, stătea pur și simplu pe canapea. Nu citea o carte. Nu se uita la televizor. Arăta ca o femeie care așteaptă autobuzul.

Charlie, și-a spus admirativ. *Te iubesc. Chiar te iubesc.*

— Ce program are azi? a întrebat Rainbird.

— Nimic special, a zis Louis încântat, mai-mai să se bâlbâie. Doar o să iasă la unu fără un sfert să țesale calul ăla pe care-l călărește. Mai facem un test mâine.

— Mâine, hă?

— Da.

Lui Louis nu-i păsa nici cât negru sub unghie de teste, dar s-a gândit că asta i-ar plăcea lui Rainbird să audă și că în felul ăsta Rainbird o să plece.

Chiar părea încântat. I-a reapărut rânjetul.

— Merge la grajduri la unu fără un sfert, hă?

— Da.

— Cine o duce? Dacă eu sunt pe drum spre San Diego?

Louis a scos un chicotit pițigăiat, aproape feminin, ca să arate că apreciază ironia.

— Prietenul tău, Don Jules.

— Nu e prietenul meu.

— Nu, sigur că nu, a încuviințat Louis repede. I s-au... i s-au părut destul de amuzante ordinele, dar din moment ce au venit direct de la Căpitan...

— Amuzante? Ce i s-a părut amuzant?

— Păi, faptul că i-a zis să o scoată și să o lase acolo. Căpitanul a zis că o s-o supravegheze grăjdarul. Dar ăia nu se pricep la nimic. Don pare să creadă că o să-i ia o grămadă să...

— Da, dar nu e plătit să gândească. Nu-i așa, grăsanule?

L-a plesnit tare pe Louis pe umăr. S-a auzit ca un trăsnet.

— Nu, sigur că nu, a răspuns celălalt prompt.

Începuse să transpire.

— Ne vedem mai târziu, a zis Rainbird și s-a îndreptat din nou spre ușă.

— Pleci?

Louis n-a putut să-și ascundă ușurarea.

Rainbird s-a oprit cu mâna pe clanță și s-a uitat înapoi.

— Ce vrei să spui? a zis el. N-am fost niciodată aici.

— Nu, domnule, niciodată, a răspuns Louis repede.

Rainbird a dat din cap și a ieșit. A închis ușa după el. Louis s-a uitat câteva secunde la ușă, apoi a oftat cu putere, ușurat. Avea subsuorile umede și cămașa albă i se lipise de spate. Câteva clipe mai târziu, și-a ridicat prăjitura căzută, a scuturat-o și a început iar s-o mănânce. Fata încă stătea liniștită, fără să facă

nimic. Cum reușise Rainbird – tocmai Rainbird, dintre toți oamenii – să o facă să-l placă era un mister pentru Louis Tranter.

7

La unu fără un sfert, o eternitate după ce se trezise Charlie, s-a auzit un bâzâit scurt la ușă. Don Jules a intrat, purtând o jachetă groasă de baseball și o pereche de pantaloni vechi de catifea reiată. S-a uitat la ea cu răceală, fără prea mult interes.

— Haide! a zis el.

Charlie l-a urmat.

8

Ziua aia era răcoroasă și frumoasă. La 12:30, Rainbird traversa gazonul încă verde, spre grajdul jos în formă de L, cu vopsea roșu-închis – culoarea sângelui uscat – și bârnele imaculat de albe. Deasupra, nori albi treceau încet pe cer. O adiere îi făcea tricoul să se miște.

Dacă era să mori, asta era o zi bună.

În grajd, a găsit biroul grăjdarului-șef și a intrat. I-a arătat ecusonul de nivel A.

— Da, domnule? a zis Drabble.

— Evacuează locul ăsta, a zis Rainbird. Toată lumea afară. În cinci minute.

Grăjdarul nu s-a împotrivit și, deși a devenit un pic palid, era atât de bronzat, încât nu s-a observat.

— Și caii?

— Doar oamenii. Prin spate.

Rainbird s-a schimbat în uniformă de camuflaj, în „pijamale“ – termen care ajunsese porecla americanilor în timpul Războiului din Vietnam. Buzunarele pantalonilor erau mari și adânci și cu clapetă. A scos un pistol mare dintr-un buzunar. Grăjdarul-șef s-a uitat la el cu înțelepciune și deloc surprins. Rainbird îl ținea lejer în mână, îndreptat spre podea.

— O să fie probleme, domnule?

— S-ar putea, a zis Rainbird încet. Nu prea știu. Haide, bătrâne!

— Sper că nu le veți face rău cailor, a zis Drabble.

Rainbird a zâmbit. S-a gândit: *Și ea speră la fel.* Îi văzuse ochii când era cu caii. Și locul ăsta, cu grămezile și baloții de fân, cu lemn uscat peste tot, era o cutie cu iască cu semne de interzicere a fumatului.

Era o linie de demarcație fină.

Dar, pe măsură ce trecuseră anii și el devenise din ce în ce mai nepăsător față de viața lui, depășise linii și mai fine.

A mers în spate, spre ușile duble, și s-a uitat afară. Nu apăruse nimeni încă. S-a întors și a început să se plimbe printre boxele grajdului, simțind mirosul dulce, pătrunzător și cumva plin de nostalgie al cailor.

S-a asigurat că toate boxele erau încuiate.

S-a întors la ușile duble. Acum venea cineva. Două siluete. Erau încă în capătul opus al iazului, la cinci minute distanță. Nu erau Căpitanul și Andy McGee. Erau Don Jules și Charlie.

Vino la mine, Charlie! s-a gândit el cu tandrețe. *Vino la mine acum!*

S-a uitat în jur pentru o clipă, la platformele umbrite de sus și s-a dus spre scară – trepte simple de lemn bătute în cuie pe o grindă de susținere – și a început să urce cu ușurință.

Trei minute mai târziu, Charlie și Don Jules au intrat în grajdul rece și întunecos. Au rămas în prag pentru o clipă, cât li s-au obișnuit ochii cu întunericul. Rainbird își montase un amortizor pentru pistolul .357 Mag pe care îl ținea în mână; se întindea peste țeavă ca un păianjen negru și bizar.

Nu era, de fapt, un amortizor foarte silențios, fiindcă e aproape imposibil să faci în așa fel încât un pistol de mare calibru să nu se audă deloc. Când și dacă ar apăsa pe trăgaci, ar lătra răgușit prima dată, o bubuitură joasă a doua oară și apoi ar fi, în mare parte, inutil. Rainbird sperase să nu fie silit să folosească deloc arma, dar acum a coborât-o cu ambele mâini și a aranjat-o astfel încât amortizorul să acopere un cerc mic pe pieptul lui Don Jules.

Jules se uita atent în jur.

— Poți să pleci acum, a zis Charlie.

— Hei! a zis Jules, ridicând vocea și ignorând-o pe Charlie.

Rainbird îl știa pe Jules. Un bărbat căruia-i plăcea să facă lucrurile ca la carte. Urmează fiecare ordin și nimeni nu te va pune în pericol. Vei fi mereu „acoperit“.

— Hei, grăjdarule! E cineva aici? A venit copila!

— Poți să pleci acum, a zis Charlie din nou și Jules a ignorat-o din nou.

— Haide! a zis el, apucând-o pe Charlie de încheietură. Trebuie să găsim pe cineva.

Cu un mic regret, Rainbird s-a pregătit să îl împuște pe Don Jules. Ar fi putut fi mai rău; măcar Jules ar muri ca la carte și „acoperit".

— Am *zis* că poți să pleci acum! a strigat Charlie și brusc i-a dat drumul încheieturii.

Nu i-a dat doar drumul; și-a retras mâna, ca și cum ar fi atins ceva fierbinte.

Rainbird privea această scenă îndeaproape.

Jules se întorsese și se uita la Charlie. Își masa încheietura, dar Rainbird nu reușea să vadă dacă îi rămăsese o urmă acolo sau nu.

— Să ieși de aici imediat! a zis Charlie încetișor.

Jules a băgat o mână în haină și Rainbird s-a pregătit din nou să-l împuște. Nu voia să o facă până nu scotea Jules arma din haină și intenția lui de a o duce înapoi în casă nu devenea evidentă.

Dar arma era doar pe jumătate afară atunci când i-a dat drumul pe podeaua din hambar, țipând. A făcut doi pași înapoi, îndepărtându-se de fată, cu ochii larg deschiși.

Charlie s-a întors pe jumătate, de parcă Jules n-o mai interesa. La jumătatea laturii lungi a L-ului, din perete ieșea un robinet sub care se afla o găleată pe jumătate plină cu apă.

Din găleată au început să se ridice molcom aburi.

Rainbird nu credea că Jules observase asta, fiindcă privirea lui era pironită asupra lui Charlie.

— Ieși de aici, nenorocitule, a zis ea, sau te ard de viu! Te prăjesc!

John Rainbird a încurajat-o în liniște.

Jules se uita la ea, nehotărât. În acest moment, cu capul lăsat și ușor înclinat, ochii mișcându-i-se agitați dintr-o parte în alta, arăta ca un șobolan și părea periculos.

Rainbird era pregătit să o susțină dacă trebuia să facă vreo mișcare, dar spera ca Jules să fie înțelept. Puterea ei reușea să iasă de sub control.

— Ieși afară în momentul ăsta, a zis Charlie. Du-te înapoi de unde ai venit. O să mă uit să văd dacă faci asta. *Mișcă-te! Ieși afară de aici!*

Enervarea stridentă din vocea ei l-a făcut să se decidă.

— Ia-o ușor, a zis el. OK. Dar nu ai unde să pleci, fetițo. Oriunde te-ai duce, ai un drum greu de parcurs.

Pe măsură ce vorbea, trecea încet pe lângă ea și se apropia de ușă.

— O să mă uit, a zis Charlie cu înverșunare. Nici să nu te gândești să te întorci, boule ce ești!

Jules a ieșit. A zis altceva, dar Rainbird n-a auzit.

— *Pleacă odată!* a urlat Charlie.

S-a postat în pragul ușii duble, cu spatele la Rainbird, cu lumina după-amiezii căzând peste ea, o făptură mititică. Valul de iubire pentru fetiță a năvălit din nou peste el. Deci ăsta era punctul lor de întâlnire!

— Charlie! a zis el cu voce joasă.

Ea a înlemnit și a făcut un singur pas înapoi. Nu s-a întors, dar el a simțit recunoașterea bruscă și furia care o inundau, deși era vizibilă doar în felul lent în care i s-au ridicat umerii.

— Charlie! a strigat el din nou. Hei, Charlie!

— Tu! a șoptit ea.

Rainbird abia dacă a auzit-o. Undeva, sub el, un cal fornăia încet.

— Eu sunt, a aprobat el. Charlie, eu am fost tot timpul.

Acum ea s-a întors și a scrutat partea îndepărtată a grajdului. Rainbird a văzut-o făcând asta, dar ea nu l-a văzut; era în spatele unor baloți stivuiți, bine ascuns pe platforma superioară, umbrită.

— Unde ești? a răcnit ea. M-ai păcălit! Tu ai fost! Tati spune că tu ai fost atunci, la Granther! Mâna ei se dusese inconștient la gât, acolo unde el îi pusese săgeata: *Unde ești?*

Ah, Charlie, ce n-ai da să știi?

Un cal a nechezat din nou: nu era un nechezat liniștit și mulțumit, ci unul de teamă bruscă și acută.

Nechezatul lui a fost preluat de un altul. S-a auzit un zgomot puternic dublu, când unul dintre caii pursânge a lovit cu piciorul în ușa încuiată a boxei sale.

— Unde ești?! a strigat din nou fetița, iar Rainbird a simțit că temperatura a început să crească brusc.

Chiar sub el, unul dintre cai – probabil Necromantul – a nechezat puternic, într-un mod care semăna cu un țipăt de femeie.

9

Soneria a scos un sunet sec și, parcă, răgușit, iar căpitanul Hollister a intrat în apartamentul lui Andy de sub casa din nord a plantației. Nu mai era bărbatul

care fusese cu un an înainte. Omul de atunci fusese bătrân, dar dur, voinic și isteț; omul de atunci avusese o față pe care te-ai fi așteptat să o vezi ghemuită pe marginea unei ascunzători de vânătoare în noiembrie, ținând nonșalant o pușcă în mână. Omul de acum mergea de parcă ar fi fost distras. Părul său, gri ca oțelul cu un an în urmă, era acum aproape alb și fin ca al unui copil. Gura îi tremura ușor. Dar cea mai mare schimbare era în ochii lui, care păreau nedumeriți și cumva copilărești; această expresie era din când în când întreruptă de o privire suspicioasă, aruncată într-o parte și în alta, temătoare și aproape crispată. Mâinile îi atârnau pe lângă corp, iar degetele i se mișcau fără niciun scop. Ecoul îi ricoșa acum în creier cu o viteză nebună, șuierătoare și fatală.

Andy McGee s-a ridicat în picioare pentru a-i ieși în întâmpinare. Era îmbrăcat exact așa cum fusese în ziua în care el și Charlie fugiseră pe Third Avenue în New York, cu Sedanul Atelierului pe urmele lor. Jacheta de catifea reiată era ruptă acum la cusătura umărului stâng, iar pantalonii maro erau decolorați și lucioși.

Așteptarea îi făcuse bine. Simțea că a reușit să se împace cu toate astea. Nu și să le înțeleagă, însă. Simțea că nu va reuși niciodată asta, nici măcar dacă el și Charlie ar fi izbutit cumva să învingă destinul, scăpând cu bine și continuând să trăiască. Nu găsea niciun defect fatal în propriul caracter pe care să dea vina pentru această gafă de proporții, niciun păcat al tatălui care trebuia ispășit de fiică. Nu era greșit să ai nevoie de două sute de dolari sau să participi la un experiment controlat, așa cum nu era greșit nici să vrei să fii liber. *Dacă aș putea să scap*, se gândea el, *le-aș spune asta: învățați-vă copiii, învățați-vă bebelușii, învățați-i bine, ei spun că știu ce fac, și uneori știu, dar, de cele mai multe ori, mint.*

Dar a fost ce a fost, *n'est-ce pas?* Într-un fel sau altul, măcar vor primi o lecție. Dar asta nu-i aducea niciun sentiment de iertare sau de înțelegere pentru cei care făcuseră totul. Găsindu-și liniștea, a închis în el însuși focul urii sale pentru birocrații fără chip care făcuseră totul în numele securității naționale sau al cine mai știe cărui ideal. Doar că acum nu mai erau o gloată fără chip: unul dintre ei stătea chiar în fața lui, zâmbind și tremurând, cu o privire golită de orice expresie. Andy nu simțea deloc simpatie pentru halul în care îl adusese pe Căpitan.

Ți-ai făcut-o cu mâna ta, amice!

— Bună, Andy! a zis Căpitanul. Ești pregătit?

— Da, i-a răspuns. Mă ajuți și tu să car una din valize?

Vidul Căpitanului a fost rupt de una dintre privirile acelea pline de perspicacitate.

— Le-ai verificat? s-a răstit el. Le-ai verificat să n-aibă șerpi?

Andy l-a impulsionat – nu prea tare, însă. Voia să salveze cât de mult putea, în caz de urgență.

— Ridic-o! i-a cerut el, arătând spre una din cele două valize.

Căpitanul s-a dus și a ridicat-o. Andy a luat-o pe cealaltă.

— Unde e mașina ta?

— E aici, afară, a zis Căpitanul. Mi-a fost adusă.

— O să ne verifice cineva?

Ce voia să zică însă era: *O să încerce cineva să ne oprească?*

— De ce ar face asta? a întrebat Căpitanul, realmente surprins. Eu mă ocup de tot.

Andy trebuia să se declare mulțumit de răspunsul acela.

— Plecăm, a zis el, și o să punem valizele astea în portbagaj…

— E OK în portbagaj, a zis Căpitanul. Am verificat de dimineață.

— …și apoi vom merge la grajduri să o luăm și pe fiica mea. Ai vreo întrebare?

— Nu, a zis Căpitanul.

— Bine! Haide, să mergem!

Au plecat din apartament și s-au îndreptat spre lift. Câțiva oameni se grăbeau pe holuri, văzându-și de treburile lor. S-au uitat cu precauție la Căpitan, iar apoi și-au abătut privirile.

Liftul i-a dus până în sala de bal, iar Căpitanul i-a condus pe holul lung din față.

Josie, roșcata care păzea ușa în ziua în care Căpitanul îi ordonase lui Al Steinowitz să meargă la Hastings Glen, plecase să facă lucruri mai mari și mai bune. Acum, în locul ei stătea un tânăr, cu un ușor început de chelie, încruntându-se deasupra unui manual de programare pe calculator. Într-o mână avea un marker galben. A ridicat privirea când s-au apropiat.

— Salut, Richard! a spus Căpitanul. Te-ai pus cu burta pe carte?

Richard a izbucnit în râs.

— Mai degrabă s-a pus cartea pe mine, a răspuns, privindu-l pe Andy cu multă curiozitate.

Andy l-a privit, la rândul său, fără pic de interes.

Căpitanul și-a strecurat degetul mare într-o fantă și s-a auzit un trosnet. O

lumină verde a strălucit pe consola lui Richard.

— Destinația? a întrebat Richard.

A lăsat markerul și a luat un pix, pe care îl ținea acum deasupra unui carnețel cu spirală.

— Grajduri, a spus Căpitanul, vesel. Mergem să o luăm pe fiica lui Andy și vor evada.

— Baza Aeriană Andrews, a replicat Andy, și a dat un impuls.

Durerea i s-a înfipt imediat în creștet, ca un satâr de carne tocit.

— Andrews AFB, a încuviințat Richard, și a notat în carnețel, împreună cu ora. O zi bună, domnilor!

Au ieșit afară, în ziua însorită și răcoroasă de octombrie. Vega Căpitanului era parcată pe pietrișul alb al aleii circulare.

— Dă-mi cheile tale! i-a cerut Andy.

Căpitanul i le-a dat, Andy a deschis portbagajul și au depozitat bagajele. Andy a trântit portbagajul și i-a înmânat cheile înapoi.

— Să mergem!

Căpitanul a înconjurat iazul cu rațe până la grajduri.

În timp ce mergeau, Andy a observat un bărbat cu o geacă de baseball care alerga spre casa pe care tocmai o părăsiseră și a simțit o furnicătură de neliniște. Căpitanul a parcat în fața ușilor deschise ale grajdurilor.

A întins mâna după chei și Andy i-a dat ușor peste mână.

— Nu! Lasă motorul pornit! Haide!

A coborât din mașină. Capul îi zvâcnea, trimițând impulsuri ritmice de durere în adâncul creierului, dar nu era chiar atât de rău. Nu încă.

Căpitanul a ieșit, apoi a rămas în picioare, nehotărât.

— Nu vreau să intru acolo, a spus el. Ochii lui se mișcau de colo-colo, nebunește: E prea mult întuneric. Și lor le place întunericul. Se ascund... Mușcă...

— Nu sunt șerpi acolo, l-a liniștit Andy și l-a impulsionat ușor.

A fost suficient pentru a-l face pe Căpitan să se miște, deși nu părea foarte convins. Au intrat în grajd.

Pentru o clipă nebunească și îngrozitoare, Andy a crezut că ea nu era acolo.

Trecerea de la lumină la umbră i-a lăsat ochii lipsiți de vedere pentru o clipă. Era cald în grajd, și plin de aburi, și ceva supărase caii, care nechezau tânguitor și loveau cu copitele în boxe. Andy nu vedea nimic.

— Charlie? a chemat-o, cu vocea lui spartă și gravă. Charlie?

— Tati! a strigat ea, iar bucuria a trecut prin el ca un glonț – bucurie care s-a transformat în teamă când a auzit frica stridentă din vocea ei. Tati, nu intra! Nu intra…

— Cred că e cam târziu pentru asta, a spus o voce de undeva de sus.

10

— Charlie! strigase vocea încet.

Era undeva deasupra capului, dar unde? Părea să vină de peste tot.

Furia o cuprinsese în rafale – furie alimentată de nedreptatea oribilă a situației, care nu părea să se termine vreodată, de felul în care străinii aceia aveau să fie mereu prezenți, la fiecare pas al ei, blocându-i orice tentativă de evadare. Și brusc a simțit cum începea să iasă din ea... ceva. Era întotdeauna mult mai aproape de suprafață acum... mult mai nerăbdătoare să iasă la suprafață. Ca și în cazul bărbatului care o adusese aici. Când a scos pistolul, ea pur și simplu l-a înfierbântat pentru ca el să-l lase jos. Și a avut mare noroc că gloanțele nu au explodat înăuntru.

Deja simțea cum căldura se aduna în interiorul ei și începea să iasă afară, pe măsură ce bateria ciudată, sau ce-o fi fost, se aprindea. A scrutat platforma întunecată de deasupra ei, dar nu l-a putut zări. Erau prea multe grămezi de baloți. Prea multe umbre.

— N-aș face asta dac-aș fi în locul tău, Charlie! a îndemnat-o, și vocea lui era puțin mai ridicată acum, dar calmă încă, străbătând prin ceața ei de furie și de confuzie.

— Ar trebui să cobori! a strigat Charlie la el, tremurând. Ar trebui să cobori înainte să mă hotărăsc să dau foc la tot! Pot s-o fac!

— Știu că poți, a răspuns vocea blândă. Plutea de nicăieri, de peste tot: Dar, dacă o vei face, vei da foc multor cai, Charlie. Nu-i auzi?

Îi auzea. De îndată ce el i-a atras atenția, i-a auzit perfect. Erau aproape înnebuniți de frică, fornăind și lovindu-se de ușile lor încuiate. Necromantul se afla într-una din acele boxe.

Respirația i s-a oprit, i s-a pus un nod în gât. A văzut din nou șanțul de foc care traversa curtea familiei Manders și puii care explodau.

S-a întors din nou spre găleata cu apă, fiind foarte speriată de acum. Puterea tremura la limita capacității ei de a o controla, iar într-o clipă

(*Înapoi!*)
avea să se dezlănțuie
(*!ÎNAPOI!*)
și să izbucnească, pur și simplu, până la cer.
(*!!ÎNAPOI, ÎNAPOI, MĂ AUZI, ÎNAPOI!!!*)

De data asta, găleata pe jumătate plină nu s-a mai aburit, ci a ajuns la un clocot instantaneu și furios. O clipă mai târziu, robinetul din crom aflat chiar deasupra găleții s-a răsucit de două ori, s-a învârtit ca o elice și apoi a explodat din țeava care ieșea din perete. Instalația a zburat de-a lungul grajdului ca o rachetă și s-a prăbușit cu o bufnitură, după ce s-a izbit de peretele din celălalt capăt. Apa a țâșnit din țeavă. Apă rece, fiindcă îi simțea răceala. Dar, la câteva momente după ce a țâșnit, apa s-a transformat în abur și o ceață groasă a umplut coridorul dintre boxe. Un furtun verde încolăcit care atârna pe un cuier de lângă țeavă își topise capetele de plastic.

(*ÎNAPOI*)

A început să-l controleze din nou și să-l tragă în jos. Cu un an în urmă, ar fi fost incapabilă de așa ceva; chestia ar fi trebuit să-și urmeze propriul curs distructiv. Acum reușea să-l controleze mai bine... ah, dar mai era atât de mult de controlat!

Stătea în picioare, tremurând.

— Ce mai vrei? l-a întrebat cu voce joasă. De ce nu poți să ne lași să plecăm?

Un cal a scos un fornăit ca un scâncet aproape, un sunet înalt și speriat. Charlie a înțeles exact cum se simțea.

— Nimeni nu crede că vi se poate permite să plecați, a răspuns vocea liniștită a lui Rainbird. Sunt sigur că nici măcar tatăl tău nu crede asta. Ești periculoasă, Charlie. Și tu o știi prea bine. Am putea să-ți dăm drumul, iar următorii oameni care te vor înhăța ar putea fi rușii, sau nord-coreenii, sau chiar chinezii. Poate crezi că glumesc, dar nu glumesc.

— Asta nu e vina mea! a strigat ea.

— Nu, a spus Rainbird meditativ. Bineînțeles că nu este. Dar, oricum, toate-s numai prostii. Nu-mi pasă de factorul Z, Charlie. Nu mi-a păsat niciodată. Îmi pasă doar de tine.

— Ah, *mincinosule!* a strigat Charlie cu voce tare. M-ai păcălit, te-ai prefăcut că ești ceva ce nu ești...

S-a oprit. Rainbird s-a cățărat repede peste o grămadă joasă de baloți, apoi s-a așezat pe marginea platformei, cu picioarele atârnând. Pistolul se afla în poala

lui. Fața lui arăta ca o lună distrusă aflată deasupra ei.

— Te-am mințit? Nu. Am amestecat adevărurile, Charlie, asta e tot ce am făcut vreodată. Și am făcut-o ca să te țin în viață.

— Mincinos nenorocit! a șoptit ea, dar a fost uimită să descopere că voia să-l creadă și că ochii i s-au umplut de lacrimi.

Era atât de obosită și voia să-l creadă, voia să creadă că o plăcuse.

— Nu făceai teste, a spus Rainbird. Nici tatăl tău nu făcea teste. Ce crezi că voiau să facă? Să spună „Ah, ne pare rău, am făcut o greșeală" și să te lase să pleci? Ai văzut cum lucrează tipii ăștia, Charlie. I-ai văzut cum l-au împușcat pe insul ăla, Manders, în Hastings Glen. I-au smuls unghiile propriei tale mame și apoi au...

— *Oprește-te!* a strigat ea în agonie și forța s-a agitat din nou, neliniștită, aproape de suprafață.

— Nu, n-o să mă opresc, a spus el. E timpul să știi adevărul, Charlie. Te-am făcut să vrei să cooperezi. Te-am făcut să fii importantă pentru ei. Crezi c-am făcut-o pentru că asta e treaba mea? Pe naiba! Sunt cu toții niște ticăloși. Căpitanul, Hockstetter, Pynchot, tipul ăla, Jules, care te-a adus aici – toți sunt niște nemernici.

Ea se holba la el, ca și cum ar fi fost hipnotizată de chipul lui plutitor. Nu purta peticul, iar locul unde fusese ochiul lui era o scobitură răsucită și tăiată, ca o amintire îngrozitoare.

— Nu te-am mințit în legătură cu asta, a spus el, și și-a atins fața. Degetele lui s-au mișcat ușor, aproape cu dragoste, pe cicatricele crestate în partea laterală a bărbiei, pe obrazul jupuit, până la orbita arsă complet. Am amestecat adevărurile, asta, da. Nu a existat nicio gaură în pământ în Hanoi, nici comuniști vietnamezi. Au făcut-o oamenii mei. Pentru că erau niște nemernici, ca și ăștia.

Charlie nu înțelegea, nu pricepea ce voia să spună. Mintea i-o lua razna.

Nu știa că putea să-l ardă până la sânge?

— Nimic din toate astea nu contează, a spus el. Nimic în afară de noi doi. Trebuie să fim sinceri unul cu celălalt, Charlie. Asta e tot ce-mi doresc. Să fiu sincer cu tine.

Și ea a simțit că el spunea adevărul, dar că vorbele lui ascundeau un adevăr mai întunecat. Era ceva ce nu-i spunea.

— Vino sus, a spus el, și hai să vorbim despre asta!

Da, era ca o hipnoză. Și, într-un fel, era ca un mesaj telepatic. Pentru că, deși

înțelegea forma acelui adevăr întunecat, picioarele ei au început să se miște spre scara ce ducea la platformă. Nu despre discuții era vorba, ci despre sfârșit. Sfârșitul îndoielii, al mizeriei, al fricii... sfârșitul tentației de a da naștere unor focuri tot mai mari, până când totul o să aibă un sfârșit îngrozitor... În felul lui sucit și nebunesc, vorbea despre prietenie într-un mod în care nimeni altcineva nu putea să o facă. Și... da, o parte din ea își dorea asta. O parte din ea voia un sfârșit și o eliberare.

Așa că a dat să se îndrepte spre scară, iar mâinile ei erau pe trepte când tatăl ei a năvălit înăuntru.

11

— *Charlie?* a strigat el, și vraja s-a rupt.

Mâinile ei au părăsit scara și brusc a înțeles totul. S-a întors spre ușă și l-a văzut stând acolo. Primul ei gând

(*tati, te-ai îngrășat!*)

i-a trecut prin minte și a dispărut atât de repede, încât abia a avut ocazia să-și dea seama de el. Și gras sau nu, era el; l-ar fi recunoscut oriunde, iar dragostea pentru el s-a revărsat prin ea și a înlăturat vraja lui Rainbird ca pe o ceață. Și se înțelegea că, indiferent ce ar fi însemnat John Rainbird pentru ea, pentru tatăl ei nu însemna decât moarte.

— Tati! a strigat ea. Nu intra!

Brusc, Rainbird s-a încruntat, iritat. Pistolul nu mai era în poala lui; era îndreptat direct spre silueta din ușă.

— Intră! a zis Rainbird și Andy a intrat. Acum oprește-te!

Andy s-a oprit.

Căpitanul l-a urmat, era la un pas sau doi în spatele lui, de parcă ar fi fost legați unul de celălalt. Ochii Căpitanului căutau dintr-o parte într-alta prin întunericul din grajd.

— Știu că poți s-o faci, a zis Rainbird și vocea lui a devenit puțin mai moale, aproape amuzată. De fapt, amândoi puteți. Dar, domnule McGee… Andy? Pot să-ți spun Andy?

— Cum vrei, a zis tatăl ei, calm.

— Andy, dacă-ți vei folosi puterea asupra mea, o să rezist suficient de mult timp încât să-ți împușc fiica. Și, sigur, Charlie, dacă-ți vei folosi *tu* puterea

asupra mea, cine știe ce se va întâmpla?

Charlie a fugit spre tatăl ei. Și-a lipit fața de materialul dur al gecii de catifea reiată.

— Tati, tati! a șoptit răgușită.

— Bună, dulceață! a spus el și i-a mângâiat părul.

A ținut-o în brațe, apoi s-a uitat la Rainbird. Stând acolo, pe marginea podului, ca un marinar pe catarg, era piratul cu un singur ochi din visul lui Andy.

— Și acum ce facem? l-a întrebat pe Rainbird.

Era conștient că Rainbird putea, probabil, să-i rețină aici până când individul pe care îl văzuse alergând pe peluză aducea ajutoare, dar, cumva, nu credea că asta era ceea ce voia.

Rainbird i-a ignorat întrebarea.

— Charlie? a spus el.

Charlie a tresărit în brațele lui Andy, dar nu s-a întors.

— Charlie! a spus din nou, în șoaptă, dar insistent. Uită-te la mine, Charlie!

Încet, reticentă s-a întors și l-a privit.

— Vino aici, sus, i-a cerut, așa cum aveai de gând să faci! Nu s-a schimbat nimic. O să ne terminăm treaba și toate astea se vor sfârși.

— Nu, nu pot permite asta, a spus Andy, pe un ton aproape civilizat. Plecăm.

— Urcă, Charlie, a spus Rainbird, sau îi trag un glonț în cap tatălui tău chiar acum! Poți să mă arzi, dar pariez că pot să apăs pe trăgaci înainte să se întâmple.

Charlie a gemut adânc, gutural, ca un animal rănit.

— Nu te mișca, Charlie! a rugat-o Andy.

— O să fie bine, a spus Rainbird. Vocea lui era joasă, rațională, persuasivă: Îl vor trimite în Hawaii și va fi bine. Tu alegi, Charlie. Un glonț în cap pentru el sau nisipurile aurii de acolo, de pe plaja Kalami. Ce alegi? *Tu* alegi.

Ochii ei albaștri nu s-au dezlipit de Rainbird, Charlie s-a îndepărtat de tatăl ei tremurând.

— Charlie! a spus el brusc. Nu!

— Se va termina, a spus Rainbird. Țeava pistolului era neclintită; nu se mișca dinspre capul lui Andy: Și asta e ceea ce vrei, nu-i așa? O voi face cu blândețe și o voi face curat. Ai încredere în mine, Charlie. Fă-o pentru tatăl tău și fă-o pentru tine. Ai încredere în mine.

A mai făcut un pas. Și încă unul.

— Nu! a strigat Andy. Nu-l asculta, Charlie!

Dar era ca și cum el i-ar fi dat un motiv să plece. A mers din nou spre scară. Și-a pus mâinile pe treapta de deasupra capului și apoi s-a oprit. S-a uitat la Rainbird l-a privit drept în ochi.

— Îmi promiți că va fi bine?

— Da, a spus Rainbird, dar Andy a simțit brusc și complet: forța minciunii... a tuturor minciunilor lui.

Va trebui să-i dau un impuls, s-a gândit el cu o uimire mută. *Nu lui, ci ei.*

Și-a adunat puterile pentru a o face. Ea era deja în picioare pe prima treaptă, cu mâinile apucând-o pe următoarea, de deasupra capului.

Și atunci Căpitanul – de care toți uitaseră că mai era prin preajmă – s-a pus pe urlat.

12

Când Don Jules s-a întors în clădirea pe care Căpitanul și Andy o părăsiseră cu doar câteva minute înainte, avea o privire atât de sălbatică, încât Richard, care era de serviciu la ușă, a pus mâna pe pistolul din sertar.

— Ce...? a început el.

— Alarma, alarma, alarma! a strigat Jules.

— Aveți autorizație...

— Am autorizația de care am nevoie, tâmpitule! Fata! Fata se pregătește să fugă!

Pe consola lui Richard se aflau două cadrane simple de tip combinație, numerotate de la unu la zece. Agitat, Richard a scăpat pixul și a reglat cadranul din stânga la puțin peste șapte. Jules s-a apropiat și a reglat cadranul din dreapta puțin peste unu. O clipă mai târziu, din consolă a început să se audă un bubuit slab, un sunet care se repeta în tot complexul Atelierului.

Grădinarii își opreau mașinile de tuns iarba și alergau spre magaziile în care erau depozitate puștile. Ușile de la încăperile în care se aflau terminalele sensibile ale computerelor se închideau și se blocau automat. Gloria, secretara Căpitanului, și-a scos propriul pistol. Toți agenții disponibili ai Atelierului au alergat spre difuzoare pentru a aștepta instrucțiuni, descheind hainele pentru a elibera armele. Tensiunea din gardul exterior a trecut de la obișnuita gâdilare

ușoară din timpul zilei la un voltaj ucigător. Dobermanii care alergau între cele două garduri au auzit bâzâitul, au simțit schimbarea în timp ce Atelierul se pregătea de starea de luptă și au început să latre și să sară isteric. Porțile dintre Atelier și lumea exterioară s-au închis și s-au blocat automat. Unui camion de panificație care făcea provizii i-a fost distrusă bara de protecție din spate de una dintre porțile glisante, iar șoferul a avut noroc că a scăpat de electrocutare.

Zumzetul părea nesfârșit, subliminal.

Jules a apucat microfonul de pe consola lui Richard și a spus:

— Cod galben-aprins! Repet, cod galben-aprins! Ăsta nu e un exercițiu! Spre grajduri! Fiți precauți!

Și-a căutat în minte termenul de cod atribuit lui Charlie McGee și nu i-a venit. Părea că schimbau lucrurile pe zi ce trecea.

— E vorba de fată, și folosește puterea! Repet, o folosește!

13

Orv Jamieson stătea sub difuzorul din salonul de la etajul al doilea al clădirii din nord, ținând Windsucker-ul într-o mână. Când a auzit mesajul lui Jules, s-a așezat brusc și a pus pistolul în toc.

— Ă-hă, și-a spus în sinea lui, în timp ce ceilalți trei cu care trăgea la opt bile au ieșit în fugă. Ă-hă, nu eu, nu contați pe mine.

Ceilalți puteau să alerge pe-acolo ca niște câini de vânătoare după un miros puternic, dacă voiau. Ei nu fuseseră la ferma Manders. N-o văzuseră pe această fetiță de clasa a treia în acțiune.

Ce-și dorea OJ mai mult decât orice în acel moment era să găsească o groapă adâncă și să se strecoare în ea.

14

Căpitanul Hollister auzise foarte puțin din conversația în trei dintre Charlie, tatăl ei și Rainbird. Era în așteptare, cu ordinele sale vechi executate și fără să fi primit încă altele noi.

Sunetele discuției se scurgeau fără sens peste capul lui și era liber să se gândească la jocul său de golf, la șerpi, la crosa nr. 9, la șerpi boa, la crosa nr. 5,

la șerpi cu clopoței, la altă crosă nr. 9 și la pitoni suficient de mari încât să înghită o capră întreagă. Nu-i plăcea locul ăsta.

Era plin de fân care îi amintea de mirosul de pe terenul de golf. În fânul acela fusese mușcat fratele lui de un șarpe când Căpitanul avea doar trei ani, nu fusese un șarpe foarte periculos, dar fratele lui mai mare *țipase*, *țipase*, și se simțea mirosul de fân, mirosul de trifoi, mirosul de timoftică, iar fratele lui mai mare era cel mai puternic și mai curajos băiat din lume, dar acum *țipa*, Leon Hollister, un băiat mare și dur de nouă ani, *țipa*: „Du-te după *tata*!“ și lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce-și ținea piciorul umflat în mâini, iar căpitanul Hollister, în vârstă de trei ani, se întorcea să facă ceea ce îi spunea fratele său, îngrozit și plângând, și-atunci șarpele se târâse pe *piciorul* lui, pe propriul *picior*, ca o apă verde mortală. Iar mai târziu doctorul spusese că mușcătura nu era periculoasă, că șarpele trebuie să fi mușcat altceva cu puțin timp înainte și că își golise sacul cu otravă, dar Lennie credea că moare și peste tot se simțise mirosul dulce de vară al ierbii și cosașii săreau, cu eternul lor sunet de *cri-cri-cri* și scuipând suc de tutun („Scuipă și te las să pleci“ fusese strigătul în acele zile de demult din Nebraska); mirosuri bune, sunete bune, mirosuri și sunete de teren de golf, și țipetele fratelui său și senzația de șarpe solzos, privind în jos și văzându-i capul plat, triunghiular, ochii negri... șarpele se strecurase pe piciorul Căpitanului când mergea prin iarba înaltă... înapoi în sălbăticie, s-ar putea spune... și mirosul era așa... și nu-i plăcea locul acela.

Crose nr. 4 și vipere și crose scurte și șerpi cu clopoței...

Gândurile ricoșau în mintea lui tot mai repede, iar ochii Căpitanului se mișcau în gol în jurul grajdului întunecat, în timp ce John Rainbird se confrunta cu familia McGee.

În cele din urmă, ochii lui s-au fixat pe furtunul de plastic verde, parțial topit, de lângă țeava de apă spartă.

Atârna ondulat pe suportul lui, încă parțial ascuns de aburul care plutea în aer.

L-a cuprins brusc teroarea cea mare, la fel de explozivă ca flăcările unei detonări. Pentru o clipă, teroarea a fost atât de puternică, încât nu a putut nici măcar să respire, darămite să strige un avertisment. Mușchii îi erau încremeniți, blocați.

Apoi s-au eliberat. Căpitanul a tras o mare gură de aer într-o zvâcnire convulsivă și a scos un țipăt neașteptat, care i-a spart timpanele.

— Șarpe! ȘARPE! ȘERPIȘOR!

Nu a fugit. Chiar așa slăbit cum era acum, nu-i stătea în fire căpitanului Hollister să fugă. A sărit înainte ca un robot ruginit și a apucat o greblă care era sprijinită de perete. Era un șarpe și voia să-l bată, să-l distrugă și să-l strivească. Voia…voia…

Îl va salva pe Lennie!

S-a repezit la furtunul parțial topit, agitând în aer grebla. Apoi lucrurile s-au întâmplat foarte repede.

15

Când au început țipetele, agenții, majoritatea înarmați cu pistoale, și grădinarii, majoritatea cu puști, înaintau spre grajdul scund în formă de L, alcătuind un cerc aproximativ. O clipă mai târziu, s-a auzit un zgomot puternic și ceea ce ar fi putut fi un strigăt înăbușit de durere. La o secundă distanță s-a auzit un sunet de sfâșiere, apoi un zgomot surd care era cu siguranță al unui revolver amortizat.

Cercul din jurul grajdului și-a oprit o clipă înaintarea, după care a continuat să se strângă.

16

Țipătul Căpitanului și fuga bruscă spre greblă au întrerupt concentrarea lui Rainbird doar pentru o clipă, dar o clipă a fost de ajuns. Pistolul s-a îndepărtat brusc dinspre capul lui Andy spre Căpitan. A fost o mișcare instinctivă, schimbarea rapidă și alertă a unui tigru care vânează în junglă. Așadar, instinctele sale ascuțite l-au trădat și l-au făcut să cadă de pe muchia ascuțită pe care mersese atât de mult timp.

Andy a folosit impulsul la fel de repede și la fel de instinctiv. Când pistolul și-a schimbat direcția spre Căpitan, i-a strigat lui Rainbird:

— Sari! și a impulsionat mai tare decât o făcuse vreodată în viața lui.

Durerea care i-a sfâșiat capul ca niște schije a avut o forță devastatoare și a simțit că ceva *cedează*, pentru totdeauna și irevocabil.

Explozie, s-a gândit el. Gândul era vâscos și tulbure. S-a clătinat înapoi. Toată partea stângă a corpului îi amorțise. Piciorul stâng nu mai voia să-l țină.

(*a venit în sfârșit o explozie în sfârșit a cedat nenorocitul*)

Rainbird s-a aruncat peste marginea platformei, împingându-se cu putere în brațe. Surpriza care i se citea pe față îi dădea un aspect aproape comic. Ținea mâna pe armă; chiar și atunci când s-a lovit rău de podea, căzând ca o pleașcă, cu un picior rupt, s-a ținut de armă. Nu și-a putut înăbuși un strigăt de durere și de nedumerire, dar a ținut mâna pe armă.

Căpitanul ajunsese la furtunul verde și îl lovea sălbatic cu grebla. I se mișca gura, dar nu ieșea niciun sunet – doar un jet fin de salivă.

Rainbird și-a ridicat privirea. Părul i-a căzut peste față. Și-a scuturat capul ca să-l dea la o parte. Singurul lui ochi strălucea. Gura lui era o linie frântă. A ridicat pistolul și l-a îndreptat spre Andy.

— Nu! a strigat Charlie. Nu!

Rainbird a tras, iar fumul a țâșnit din găurelele de aerisire ale amortizorului. Glonțul a făcut să sară așchii strălucitoare și proaspete pe lângă capul pe care Andy a încercat să și-l țină la cutie. Rainbird și-a sprijinit un braț de podea și a tras din nou. Capul lui Andy a tresărit puternic spre dreapta și sângele i-a țâșnit din partea stângă a gâtului ca o fântână arteziană.

— Nu! a strigat din nou Charlie și și-a dus mâinile la față. Tati! Tati!

Rainbird și-a tras mâna de sub el și așchii lungi i-au pătruns în palmă.

— Charlie! a murmurat el. Charlie, uită-te la mine!

17

Dispuși deja într-un cerc strâns în jurul grajdului, au făcut o pauză, neștiind cum să procedeze.

— Fata, a spus Jules. O înconjurăm…

— Nu! a strigat fata din interior, ca și cum ar fi auzit ce plănuia Jules. Apoi: Tati! Tati!

Apoi a mai fost o altă voce care s-a auzit mult mai tare, și o străfulgerare bruscă, furioasă, care i-a făcut să-și ascundă ochii. Un val de căldură s-a rostogolit pe ușile deschise ale grajdului, iar bărbații care stăteau în față s-au

clătinat înapoi din cauza lui.

A urmat fumul, fumul și lumina roșie a focului. Undeva, în mijlocul acelui infern în miniatură, au început să necheze caii.

18

Charlie a alergat spre tatăl ei, cu mintea ca un vârtej al groazei, iar când Rainbird a vorbit, chiar s-a întors spre el. Era întins pe burtă, încercând să țină arma în echilibru cu ambele mâini.

În mod incredibil, zâmbea.

— Așa, a răcnit el. Ca să-ți pot vedea ochii. Te iubesc, Charlie.

Și a tras.

Puterea a sărit nebunește din ea, total scăpată de sub control. În drum spre Rainbird, a vaporizat bucata de plumb care altfel s-ar fi îngropat în creierul ei. Pentru o clipă, a părut că un vânt puternic îi flutura hainele lui Rainbird – și pe cele ale Căpitanului din spatele lui – și că nu se întâmpla nimic altceva. Dar nu doar hainele fluturau, ci carnea însăși flutura, curgea ca seul și apoi zbura de pe oasele care deja se carbonizau, se înnegreau și ardeau.

A urmat o strălucire de lumină fără sunet, care a orbit-o momentan; nu a mai văzut nimic, dar auzea caii în boxele lor, înnebunind de frică... și a simțit miros de fum.

Caii! Caii! s-a gândit, bâjbâind în întunericul din fața ochilor ei. Era visul ei. Era schimbat, dar ăsta era. Și deodată, preț de o clipă, s-a trezit că era din nou în aeroportul din Albany, o fetiță care fusese cu cinci centimetri mai scundă și cu zece kilograme mai ușoară și mult mai inocentă, o fetiță cu o pungă de hârtie în mână care scormonea prin gunoi, mergând din cabină telefonică în cabină telefonică, atacându-le, monedele revărsându-se din fantele de returnat restul....

Zguduia totul acum, aproape orbește, pipăind cu mintea ceea ce trebuia să facă.

Ușile boxelor care formau latura lungă a L-ului au luat foc. Au căzut zăbrelele, fumegând, pe podeaua de scândură, una după alta, deformate de la căldură.

Partea din spate a grajdului sărise în aer într-o învălmășeală de bârne și scânduri fumegânde, în timp ce puterea trecuse peste Căpitan și Rainbird și

distrugea mai departe, ca o ghiulea trasă dintr-un tun paranormal. Gloanțele sfărâmate au șuierat pe o distanță de douăzeci de metri sau mai mult, într-un evantai care se mărea, iar agenții de la Atelier care se aflau în calea lor puteau la fel de bine să fi fost loviți de o explozie puternică de muniție. Un tip pe nume Clayton Braddock a fost perfect decapitat de o bucată de tablă care se rotea prin aer. Bărbatul de lângă el a fost tăiat în două de o grindă care a zburat prin aer ca o elice scăpată de sub control. Unui al treilea i-a fost tăiată o ureche de o bucată de lemn fumegândă, fără să fie conștient de asta aproape zece minute.

Lanțul agenților de la Atelier s-a dizolvat. Cei care nu puteau fugi s-au târât. Un singur om și-a păstrat poziția chiar și pentru câteva clipe. George Sedaka, omul care, împreună cu Orv Jamieson, deturnase scrisorile lui Andy în New Hampshire. Sedaka nu făcuse decât să se odihnească la complexul Atelierului înainte de a pleca spre Panama City. Bărbatul care fusese în stânga lui Sedaka era acum întins pe jos, gemând. Bărbatul din dreapta lui Sedaka fusese nefericitul Clayton Braddock.

Dar Sedaka era în mod miraculos neatins. Așchii și gloanțe fierbinți zburaseră peste tot în jurul lui. Un cârlig de balotat, cu muchii ascuțite și letale, se îngropase în pământ la mai puțin de zece centimetri de picioarele lui. Strălucea de un roșu stins.

Partea din spate a grajdului arăta de parcă mai multe batoane de dinamită ar fi explodat acolo. Grinzi prăbușite, în flăcări, îngrădeau o gaură înnegrită care avea poate opt metri în diametru. O grămadă mare de gunoi de grajd absorbise cea mai mare parte din forța extraordinară a lui Charlie atunci când își făcuse ieșirea explozivă; acum era în flăcări, iar ceea ce mai rămăsese din spatele grajdului era cuprins de vâlvătaie.

Sedaka auzea caii nechezând înăuntru, vedea strălucirea portocalie a focului, în timp ce flăcările își croiau drum în sus spre podul plin de fân uscat. Era ca și cum ar fi privit printr-un hublou spre Iad.

Sedaka s-a hotărât brusc că nu mai vrea să facă asta.

Era puțin mai greu decât să ataci poștași neînarmați pe drumuri de țară. George Sedaka și-a pus pistolul în toc și a luat-o la goană.

19

Charlie încă bâjbâia, incapabilă să înțeleagă tot ce se întâmplase.

— Tati! a strigat ea. Tati! Tati!

Totul era înceţoşat, fantomatic. Aerul era plin de scântei roşii şi fum fierbinte, sufocant. Caii încă loveau cu copitele în uşile boxelor, dar acum uşile rămase fără zăvor se deschideau. Unii cai măcar au reuşit să iasă.

Charlie a căzut în genunchi, îngrijorată pentru tatăl ei, iar caii au început să treacă pe lângă ea spre ieşire, nişte siluete întunecate, ca dintr-un vis. Sus, o grindă în flăcări a căzut într-o ploaie de scântei şi a aprins fânul dintr-unul dintre compartimentele inferioare. În latura scurtă a L-ului, un butoi de 100 de litri de motorină pentru tractoare a explodat cu un vuiet surd.

Copite zburătoare au trecut la câţiva centimetri de capul lui Charlie, care se târa cu mâinile întinse orbeşte. Apoi, unul dintre caii care fugeau i-a dat o lovitură fulgerătoare şi ea a căzut pe spate. A nimerit cu mâna peste un pantof.

— Tati? a scâncit ea. Tati?

Era mort. Era convinsă că murise. Totul murise în jurul ei; lumea era în flăcări; îi uciseseră mama şi acum îi uciseseră şi tatăl.

Vederea începea să îi revină, dar totul era încă întunecat. Valuri de căldură pulsau peste ea. I-a pipăit piciorul, cureaua, apoi a urcat uşor pe cămaşa lui până când a simţit un petic umed şi lipicios. Se întindea. Acolo s-a oprit îngrozită şi nu a putut să-şi facă degetele să cerceteze mai departe.

— Tati! a şoptit ea,

— Charlie?

Nu era mai mult decât un hârâit jos, răguşit... dar era el. Andy a întins uşor mâna spre faţa ei şi a tras-o cu ultimele puteri spre el.

— Vino încoace! Apropie-te... apropie-te!

A venit lângă el şi i-a întrezărit chipul prin fumul gros. Partea stângă a feţei era schimonosită într-o grimasă urâtă; ochiul stâng era puternic injectat de sânge, amintindu-i de acea dimineaţă din Hastings Glen, când se treziseră în motelul acela.

— Tati, uită-te la toată nebunia asta! a gemut Charlie şi a început să plângă.

— Nu e timp, a spus el. Ascultă! Ascultă, Charlie!

Ea s-a aplecat asupra lui şi lacrimile ei îi udau faţa.

— Asta trebuia să se întâmple, Charlie.... Nu-ţi irosi lacrimile pe mine. Dar...

— Nu! Nu!

— Charlie, taci din gură! a zis el aspru. Vor vrea să te omoare acum. Ai înţeles? Nu... fără alte jocuri. Jos mănuşile!

A pronunţat „bănuşi“ din colţul gurii lui strâmbe.

— Nu-i lăsa, Charlie. Și nu-i lăsa să se ascundă. Nu-i lăsa să spună... doar un incendiu...

Își ridicase ușor capul și acum se lăsase pe spate, gâfâind. De afară, peste pocnetul flămând al focului, se auzea pocnetul slab și lipsit de importanță al armelor... și din nou nechezatul cailor.

— Tati, nu vorbi... odihnește-te...

— Nu e timp.

Folosindu-și brațul drept, a reușit să se ridice parțial ca să o privească în ochi. Îi curgea sânge din ambele colțuri ale gurii.

— Scapă de aici dacă poți, Charlie.

I-a șters sângele. Simțea cum căldura focului îi înfierbântă spatele.

— Pleacă dacă poți. Dacă trebuie să-i omori pe cei care-ți stau în cale, Charlie, fă-o! E război. Fă-i să știe că au fost într-un război.

Vocea îl lăsa de tot.

— Scapă dacă poți, Charlie! Fă-o pentru mine! Ai înțeles?

Ea a încuviințat.

Deasupra capului, undeva în spatele grajdului, o altă grindă s-a desprins într-o explozie de scântei galben-portocalii, ca niște artificii. Acum, căldura se năpustise asupra lor ca și cum ar fi ieșit din coșul de fum al unui cuptor deschis. Scânteile s-au aprins pe pielea ei și s-au stins ca niște insecte flămânde și mușcătoare.

— Fă în… a tușit sânge gros și a forțat cuvintele să iasă. Fă în așa fel încât să nu mai poată face niciodată așa ceva. Dă-i foc, Charlie! Arde totul!

— Tati...

— Haide, acum! Înainte ca grajdul să sară în aer.

— Nu te pot lăsa aici, a spus ea cu o voce tremurândă și neajutorată.

El a zâmbit și a tras-o și mai aproape, ca și cum ar vrut să-i șoptească la ureche. Dar, în schimb, a sărutat-o.

— Te iubesc, Ch... a mai apucat el să spună și și-a dat duhul.

20

Don Jules se trezise automat la conducere. A rezistat cât a putut de mult după ce a izbucnit incendiul, convins că fetița le va ieși în bătaia puștii. Când asta nu s-a întâmplat – și când oamenii din fața grajdurilor începuseră să vadă

pentru prima dată ce se întâmplase cu cei din spatele lor – a decis că nu mai putea aștepta, nu dacă voia să-i țină pe loc. A pornit într-acolo și ceilalți l-au urmat... dar fețele lor erau crispate și încremenite. Nu mai arătau ca niște oameni la vânătoare de curcani. Apoi, umbrele s-au mișcat rapid în spatele ușii duble. Ea ieșea. Au ridicat armele; doi bărbați au tras înainte să iasă ceva. Apoi...

Dar nu era fata; erau caii, cel puțin cinci cai, opt, zece, cu spume la gură, cu ochii căscați, înnebuniți de frică.

Oamenii lui Jules, în gardă, au deschis focul. Chiar și cei care fuseseră reținuți, văzând că din grajd ieșeau cai și nu oameni, păreau incapabili să se mai abțină odată ce colegii lor începuseră să tragă. A fost un măcel. Doi cai au căzut în genunchi, iar unul dintre ei a gemut în agonie. Sângele țâșnea în aerul cristalin de octombrie și împroșca iarba.

— Opriți-vă! a țipat Jules. *Opriți-vă, la dracu'! Nu mai împușcați caii ăștia nenorociți!*

Ar fi putut la fel de bine să fie regele Knut dând ordine mareei. Bărbații – speriați de ceva ce nu puteau să vadă, agitați de semnalul de alarmă, de codul galben, de focul care acum trimitea un fum negru și gros spre cer și de zgomotul puternic al motorinei care exploda – aveau în sfârșit ținte în mișcare în care să tragă... și trăgeau.

Doi cai zăceau morți pe iarbă. Un altul zăcea jumătate pe aleea de pietriș și jumătate în exteriorul ei, gâfâind după aer. Alți trei, înnebuniți de frică, au virat la stânga și s-au repezit spre cei patru sau cinci oameni împrăștiați acolo. S-au dat laoparte, trăgând în continuare, dar unul dintre ei s-a împiedicat și, călcat în picioare, țipa de mama focului.

— *Încetați!* a strigat Jules. Încetați! *Încetați-încetați să mai trageți! La dracu', încetați să mai trageți, dobitocilor!*

Dar măcelul a continuat. Cu expresii ciudat de goale, bărbații își reîncărcau armele. Mulți dintre ei, ca și Rainbird, erau veterani ai Războiului din Vietnam, iar acum retrăiau un vechi coșmar la o intensitate dementă. Alți câțiva renunțaseră să mai tragă, dar erau o minoritate. Cinci cai zăceau răniți sau morți pe iarbă și pe alee. Alți câțiva fugiseră, iar Necromantul se afla printre aceștia, cu coada fluturând ca un steag de luptă.

— Fata! a strigat cineva, arătând spre ușile grajdurilor. Fata!

Era prea târziu. Abia ce se terminase măcelul cailor și atenția lor era

împărțită. Până să se întoarcă spre locul unde Charlie stătea cu capul plecat, mică și letală în salopeta ei de blugi și șosetele albastre, până la genunchi, tranșeele de foc începuseră deja să radieze dinspre ea către ei, ca firele unei pânze de păianjen ucigaș.

21

Charlie era din nou inundată de forța aceea, și simțea o mare ușurare. Durerea pierderii tatălui ei, ascuțită și tăioasă ca un stilet, se retrăgea și devenea nimic altceva decât o durere surdă.

Ca întotdeauna, forța aceasta o atrăgea ca un magnet, ca o jucărie fascinantă și îngrozitoare a cărei gamă completă de posibilități încă aștepta să fie descoperită.

Tranșeele de foc se întindeau pe iarbă până la oamenii aliniați în fața ei.

Ați omorât caii, ticăloșilor, s-a gândit ea, iar vocea tatălui ei a răsunat, ca și cum ar fi fost de acord: *Dacă trebuie să-i omori pe cei care-ți stau în cale, Charlie, fă-o! E război. Fă-i să știe că au fost într-un război.*

Da, a hotărât ea, îi va face să știe că au fost într-un război.

Unii dintre ei au început să fugă. Ea a curbat una dintre liniile de foc spre dreapta cu o ușoară întoarcere a capului, și trei dintre ei au fost înghițiți de flăcări. Au căzut la pământ, țipând în convulsii.

Ceva a bâzâit pe lângă capul ei și altceva i-a imprimat o urmă subțire pe încheietura mâinii. Era Jules, care luase o altă armă de la Richard. Stătea acolo, cu picioarele depărtate, cu arma scoasă, trăgând în ea.

Charlie a îndreptat focul spre el: un singur fulger de forță, puternic și scurt.

Jules a fost aruncat înapoi cu o asemenea forță încât ai fi zis că l-a lovit bila pentru demolare a unei macarale invizibile. A zburat patruzeci de metri, nu mai era un om, ci o minge de foc clocotitoare.

Apoi au început toți să fugă. Au fugit așa cum au fugit la ferma familiei Manders.

Foarte bine, s-a gândit ea. *Bine faceți…*

Nu voia să ucidă oameni. Asta nu se schimbase. Ceea ce se schimbase era determinarea ei de a-i ucide dacă ar fi fost nevoită. Dacă îi stăteau în cale.

A luat-o către cea mai apropiată dintre cele două clădiri, cea care avea în spate un hambar – imaginea perfectă dintr-un calendar rustic.

Ferestrele eu explodat ca atinse de focuri de armă. Iedera care se cățăra pe latura de est a casei s-a scuturat puțin și apoi a izbucnit în flăcări. Vopseaua a fumegat, s-a bășicat, apoi a luat foc. Flăcările s-au cățărat pe acoperiș, dorind parcă să-și înșface prada.

O ușă s-a deschis în forță, lăsând să se audă răcnetul strident și panicat al unei alarme de incendiu și a douăzeci de secretare, tehnicieni și analiști. Au alergat pe peluză spre gard, i-au ocolit pe cei care muriseră curentați și pe câinii care lătrau și săreau și apoi s-au adunat ca niște oi speriate.

Forța a vrut să se îndrepte spre ei, dar ea a deturnat-o și a îndreptat-o spre gard, făcând ca ochiurile din gardul de plasă să se frângă și să-și plângă lacrimile de metal topit. S-a auzit un zvâcnet, un sunet discret de electrocutare, în timp ce gardul se supraîncărca și apoi începea să se scurtcircuiteze segment cu segment.

Scântei purpurii, orbitoare, au țâșnit în sus.

Mici mingi de foc au început să sară din vârful gardului, iar duzele ceramice au explodat ca niște rațe de lut într-un poligon de tragere.

Câinii o luaseră razna acum. Blana de pe spate era ridicată în țepi caraghioși și alergau de colo-colo între gardul interior și cel exterior, ca niște *bansh*ee, ca niște harpii. Unul dintre ei s-a izbit de gardul de înaltă tensiune și a fost aruncat în sus, cu picioarele întinse și rigide. S-a prăbușit într-un nor de fum. Doi dintre prietenii lui l-au atacat cu o isterie sălbatică.

În spatele casei în care fuseseră ținuți Charlie și tatăl ei nu era niciun hambar, dar exista o clădire lungă, joasă, bine întreținută, care era tot din lemn roșu, cu ornamente albe. Clădirea asta adăpostea parcul auto al Atelierului. Acum, ușile largi s-au deschis în forță și o limuzină Cadillac blindată, cu numere de înmatriculare guvernamentale, a ieșit în viteză.

Trapa de pe capotă era deschisă, și din ea se ițeau capul și trunchiul unui bărbat.

Cu coatele sprijinite pe marginea trapei, a început să tragă cu un pistol mitralieră spre Charlie. În fața ei, bucăți de gazon săreau în toate părțile, lăsând la iveală mici gropi zdrențuite.

Charlie s-a întors spre mașină și a trimis forța în direcția aceea. Forța creștea în continuare; plutea, și totuși părea să capete ponderabilitate, ceva invizibil care acum părea să se alimenteze singur într-o reacție în lanț, o spirală de forță care creștea. Rezervorul de benzină al limuzinei a explodat, învăluind partea din spate a mașinii și aruncând țeava de eșapament spre cer ca o suliță. Dar

chiar înainte ca acest lucru să se întâmple, capul și trunchiul celui care trăsese au fost incinerate, parbrizul mașinii a explodat, iar anvelopele speciale ale limuzinei au început să curgă ca seul.

Mașina și-a continuat drumul prin propriul inel de foc, ieșind de sub control, pierzându-și forma inițială, topindu-se în ceva ce semăna cu o torpilă. S-a rostogolit de două ori și o a doua explozie a zguduit-o.

Secretarele fugeau acum din cealaltă casă, mișcându-se repede, ca furnicile. Ar fi putut să le mănânce cu focul – și o parte din ea ar fi vrut să o facă – dar, cu un efort al voinței ei în declin, a întors focul asupra casei, casa în care cei doi fuseseră ținuți împotriva voinței lor... casa în care John o trădase.

A scos toată forța din ea. Pentru o clipă a părut că nu se întâmplă absolut nimic; aerul tremura ușor, ca deasupra jăraticului unui grătar bine încins... și apoi întreaga casă a explodat.

Singura imagine clară care i-a rămas (iar mai târziu, mărturiile supraviețuitorilor au repetat-o de mai multe ori) a fost cea a coșului de fum al casei care se ridica spre cer ca o rachetă de cărămidă, aparent intactă, în timp ce sub ea cele douăzeci și cinci de camere se dezintegrau ca o căsuță de jucărie în flacăra unei torțe.

Piatră, plăci de diverse materiale, scânduri s-au ridicat în aer și au zburat în suflul fierbinte, de dragon al forței lui Charlie. O mașină de scris IBM, topită și răsucită, care arăta acum ca un burete de vase din sârmă, s-a răsucit în aer și s-a prăbușit între cele două garduri, săpând un crater. Un scaun de secretară, cu partea rotativă învârtindu-se nebunește, a fost aruncat în afara ariei ei vizuale cu viteza unei săgeți trase de o arbaletă.

Valul de căldură se rostogolea pe peluză în direcția lui Charlie.

S-a uitat în jur căutând altceva de distrus. Fumul se înălța spre cer acum din mai multe locuri – din cele două case antebelice elegante (doar una dintre ele mai semăna cu o casă acum), din grajd, din ceea ce fusese limuzina. Chiar și aici, în câmp deschis, căldura devenea intensă.

Și totuși, forța se tot agita, vrând să fie trimisă în misiune, având *nevoie* să fie trimisă, altfel s-ar fi prăbușit înapoi peste sursă și ar fi distrus-o.

Charlie habar nu avea ce lucru inimaginabil s-ar fi putut întâmpla în cele din urmă. Dar când s-a întors spre gard și spre drumul care ducea la ieșirea din complexul Atelierului, a văzut oameni aruncându-se asupra gardului într-o frenezie oarbă de panică. În unele locuri, gardul se scurtcircuitase și reușiseră să se cațăre peste el. Câinii prinseseră pe cineva, o tânără în fustă galbenă care țipa

îngrozitor. Și, clar de parcă ar fi fost încă în viață și ar fi stat chiar lângă ea, Charlie și-a auzit tatăl strigând:

— *Ajunge, Charlie! Ajunge! Oprește-te cât mai poți!*

Dar putea?

Întorcându-se de la gard, a căutat cu disperare ceea ce avea nevoie, încercând să nu hrănească forța, încercând să o țină sub control și suspendată. A început să mâzgălească spirale nebunești, fără direcție, pe iarbă, pe o suprafață din ce în ce mai extinsă.

Nimic. Nimic în afară de…

Iazul cu rațe.

22

OJ pleca și niciun câine nu avea să-l oprească.

Fugise din casă când ceilalți au început să se îndrepte spre grajd. Era foarte speriat, dar nu destul de panicat încât să sară gardul electric după ce porțile s-au închis automat pe șine. Urmărise întregul holocaust din spatele trunchiului gros și noduros al unui ulm bătrân. Când fetița a scurtcircuitat gardul, a așteptat până când s-a îndepărtat puțin și și-a îndreptat atenția spre distrugerea casei. Apoi a fugit spre gard, cu Windsucker-ul în mâna dreaptă.

Când o secțiune a gardului n-a mai fost alimentată cu curent electric, a sărit în curtea câinilor. Doi dintre ei au venit după el. Și-a apucat încheietura mâinii drepte cu mâna stângă și i-a împușcat pe amândoi. Erau niște ticăloși mari, dar Windsucker-ul era mai mare. Nu aveau să mai mănânce mâncarea preferată, decât dacă serveau chestia aia în raiul câinilor.

Un al treilea câine l-a prins pe la spate, i-a smuls turul pantalonilor și o bucată bună din fesa stângă, l-a trântit la pământ. OJ s-a întors și l-a prins cu o mână, ținând Windsucker-ul cu mâna cealaltă. L-a lovit cu patul pistolului, apoi l-a împuns cu țeava atunci când câinele a venit spre gâtul lui. Țeava a alunecat perfect între fălcile dobermanului și OJ a apăsat pe trăgaci. Sunetul a fost amortizat.

— Sos de merișoare! a strigat OJ, ridicându-se șovăitor în picioare.

A început să râdă isteric. Poarta de ieșire nu mai primea curent; până și rezerva slabă pe care o mai avea se epuizase. OJ a încercat să o deschidă. Deja alți oameni se înghesuiau și îl îmbrânceau. Câinii care mai rămăseseră se

dăduseră înapoi, scoțând fornăituri mânioase. Unii dintre ceilalți agenți supraviețuitori își scoseseră și ei armele și trăgeau în ei. Revenise destulă disciplină, astfel încât cei cu arme erau poziționați cât de cât în jurul secretarelor, analiștilor și tehnicienilor neînarmați.

OJ s-a aruncat cu toată greutatea asupra porții. Nu se deschidea. Se blocase cu toate celelalte. OJ s-a uitat în jur, neștiind ce să facă în continuare. Îi revenise oarecum echilibrul mintal; una era să fugi când erai singur și neobservat, dar acum erau prea mulți martori în jur.

Dacă puștoaica aia infernală mai lăsase vreun martor în viață.

— Va trebui să vă cățărați! a strigat el. Vocea lui s-a pierdut în confuzia generală. *Cățărați-vă, la naiba!*

Niciun răspuns. Doar se împingeau în gardul exterior, cu fețele transpirate de panică.

OJ a apucat o femeie lipită de poarta de lângă el.

— *Nuuuu!* a strigat ea.

— Cațără-te, târfă! a răcnit OJ și a împins-o pentru a o pune în mișcare.

Ea a început să se cațăre.

Au văzut-o și alții și au priceput ce trebuiau să facă. Gardul interior încă fumega și scuipa scântei pe alocuri; un bărbat gras pe care OJ l-a recunoscut ca fiind unul dintre bucătarii de la cantină ținea în el aproximativ două mii de volți. Tremura și zvâcnea, executând un dans rapid în iarbă, cu gura deschisă și obrajii înnegriți.

Un alt doberman s-a năpustit în față și a smuls o bucată din piciorul unui tânăr uscățiv, cu ochelari de soare, îmbrăcat în halat de laborator. Un agent a tras spre câine, a ratat și a spulberat cotul tânărului cu ochelari de soare. Tânărul tehnician de laborator a căzut la pământ și a început să se zvârcolească, strângându-și cotul și implorând ajutorul Sfintei Fecioare. OJ a împușcat câinele înainte ca acesta să-i smulgă beregata tânărului.

Ce dezastru! a gemut el în sinea lui. *Doamne, ce dezastru!*

Acum erau poate o duzină de oameni care se cățărau pe poarta mare. Femeia pe care o îmboldise OJ ajunsese în vârf, dar s-a clătinat și a căzut dincolo cu un scâncet sugrumat. A început imediat să țipe. Poarta era înaltă; fusese o cădere de aproape trei metri; aterizase greșit și își rupsese brațul.

O, Iisuse Hristoase, ce dezastru!

Cățărându-se pe poartă, cu degetele încleștate ca niște gheare, arătau ca la un antrenament al pușcașilor marini în viziunea unui dement.

OJ s-a uitat înapoi, încercând să o vadă pe puștoaică, încercând să vadă dacă venea după ei. Dacă venea, martorii puteau să-și poarte singuri de grijă; el avea să se cațăre pe poartă și dus era.

Apoi unul dintre analiști a strigat:

— Pentru numele lui *Dumnezeu*, ce…

Șuieratul s-a ridicat imediat, înecându-i vocea. OJ avea să spună mai târziu că primul lucru la care s-a gândit a fost că bunica lui prăjea ouă, numai că sunetul ăsta era de un milion de ori mai puternic decât acela, ca și cum o ceată de uriași s-ar fi hotărât să prăjească toți ouă deodată.

S-a umflat și a crescut și, deodată, iazul cu rațe dintre cele două case a fost acoperit de aburi albi care se ridicau în văzduh. Întregul iaz, cu un diametru de aproximativ cincisprezece metri și o adâncime de un metru și jumătate în centru, fierbea.

Pentru o clipă, OJ a văzut-o pe Charlie, care stătea la vreo douăzeci de metri de iaz, cu spatele la cei care încă se luptau să scape, apoi s-a pierdut în ceață. Șuierăturile continuau să se audă. Ceața albă plutea peste peluza verde, iar soarele strălucitor de toamnă arunca arce prismatice în umezeala vâscoasă. Norul de aburi se ridica și plutea în derivă. Cei care voiau să evadeze se agățau de gard ca niște muște, cu capetele întoarse peste umeri, privind.

Ce se întâmplă dacă nu este suficientă apă? s-a gândit brusc OJ. Dacă nu e destulă pentru a-i stinge chibritul sau torța sau ce naiba e? Ce se va întâmpla atunci?

Orville Jamieson a hotărât că nu vrea să mai stea să afle. Se săturase să facă pe eroul. Și-a băgat Windsucker-ul înapoi în toc și s-a cățărat pe poartă aproape în fugă. Ajuns în vârf, a sărit cu băgare de seamă și a aterizat în poziție de ghemuit lângă femeia care încă își ținea brațul rupt și țipa.

— Te sfătuiesc să nu mai țipi și să pleci naibii de aici, i-a spus OJ, și și-a urmat prompt propriul sfat.

23

Charlie stătea în propria ei lume albă, mistuindu-și forța în iazul cu rațe, luptându-se cu ea, încercând să o domolească, să o facă să se oprească. Vitalitatea ei părea nesfârșită. O avea sub control acum, da; o consuma lin în

iaz, ca și cum ar fi trecut printr-o țeavă invizibilă. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă toată apa s-ar fi evaporat înainte ca ea să-i poată opri forța și să o disperseze?

Nu mai voia distrugere. Ar fi lăsat-o să cadă înapoi asupra ei și să o distrugă înainte de a-i permite să se extindă și să se realimenteze.

(*Înapoi! Înapoi!*)

Acum, în sfârșit, simțea cum își pierde puțin din intensitate, din... din capacitatea de a rămâne întreagă. Se destrăma. Aburi albi și groși peste tot, și miros de spălătorie. Șuieratul zgomotos al iazului pe care nu-l mai vedea.

(*!!!ÎNAPOI!!!*)

S-a gândit din nou, vag, la tatăl ei, și o durere proaspătă a sfâșiat-o: mort; era mort; gândul părea să dilueze și mai mult forța, iar acum, în sfârșit, șuieratul a început să se estompeze. Aburul a trecut maiestuos pe lângă ea. Deasupra ei, soarele era o monedă de argint pătată.

Am schimbat soarele, a gândit ea incoerent, apoi, *Nu – nu chiar – e aburul – ceața... va dispărea...*

Dar, cu o siguranță bruscă venită din adâncul ei, știa că *putea* schimba soarele dacă voia... în timp.

Puterea creștea încă.

Acest act de distrugere, această apocalipsă, abia se apropiase de limita sa actuală. *Potențialul* abia dacă fusese atins.

Charlie a căzut în genunchi pe iarbă și a început să plângă, să-și plângă tatăl, să-i plângă pe ceilalți oameni pe care îi omorâse, chiar și pe John. Poate că ceea ce Rainbird ar fi vrut pentru ea ar fi fost cel mai bine, dar chiar și cu tatăl ei mort și cu această ploaie de distrugere pe capul ei, simțea din plin răspunsul ei la viață, se lupta pentru supraviețuire.

Și astfel, poate cel mai mult, s-a plâns pe ea însăși.

24

Nu știa cât timp a stat pe iarbă, cu capul legănat în mâini: oricât de imposibil ar fi părut, era posibil să fi ațipit. Oricât de mult ar fi durat, când și-a revenit a văzut că soarele era mai strălucitor și puțin mai la vest pe cer. Aburul iazului clocotitor fusese înlăturat de briza ușoară. Charlie s-a ridicat încet în picioare și s-a uitat în jur.

Mai întâi, i-a atras atenția iazul. A văzut că fusese aproape... foarte aproape. Nu mai rămăseseră decât băltoace de apă, aplatizate de lumina soarelui, ca niște pietre prețioase de sticlă strălucitoare încrustate în noroiul alunecos de pe fundul iazului. Nuferi distruși și ierburi de apă zăceau ici și colo ca niște bijuterii corodate; deja pe alocuri noroiul începea să se usuce și să se crape. A văzut câteva monede în noroi și un obiect ruginit care arăta ca un cuțit foarte lung sau poate ca o lamă de mașină de tuns iarba. Gazonul din jurul iazului fusese pârjolit.

O liniște fatală se așternuse peste complexul Atelierului, întreruptă doar de pocnetul și pârâitul vioi al focului. Tatăl ei îi spusese să îi facă să înțeleagă că au fost într-un război, iar ceea ce rămăsese arăta foarte mult ca un câmp de luptă abandonat. Grajdul, hambarul și casa de pe o parte a iazului ardeau cu furie. Tot ce rămăsese din casa de pe cealaltă parte erau dărâmături fumegânde; era ca și cum locul ar fi fost lovit de o bombă incendiară de mari dimensiuni sau de o rachetă V-2 din Al Doilea Război Mondial.

Liniile înnegrite se întindeau pe iarbă în toate direcțiile, formând acele modele idioate în spirală, încă fumegând. Limuzina blindată arsese singură la capătul unui șanț de pământ surpat. Nu mai semăna cu o mașină; era doar o adunătură de fiare fără sens.

Gardul era cel mai cumplit.

Cadavrele zăceau împrăștiate de-a lungul perimetrului său interior, în jur de cinci. În spațiul dintre garduri se mai aflau încă două sau trei cadavre, plus o mulțime de câini morți.

Ca într-un vis, Charlie a început să meargă în direcția aia.

Mai erau oameni care se mișcau pe peluză, dar nu mulți. Doi dintre ei au văzut-o venind și s-au retras. Alții păreau să nu știe cine e și că ea provocase tot dezastrul. Mergeau din inerție, ca într-un vis, așa cum o fac supraviețuitorii exploziilor.

Charlie a început să se cațăre pe gardul interior.

— N-aș face asta în locul tău, a zis un bărbat în haine albe de infirmier pe un ton conversațional. Te prind câinii dacă faci asta, fetiță.

Charlie nu l-a ascultat. Câinii care mai rămăseseră au mârâit-o, dar nu s-au apropiat; până și lor le ajunsese, se pare. S-a cățărat pe poarta de la intrare, mișcându-se încet și cu grijă, ținându-se strâns și așezându-și vârful mocasinilor în găurile plasei. A ajuns sus, și-a trecut un picior peste, apoi celălalt. Apoi, mișcându-se cu aceeași hotărâre, a coborât și, pentru prima dată în jumătate de

an, a păşit pe un pământ care nu aparţinea Atelierului. Pentru o secundă, a rămas pe loc, sub influenţa şocului.

Sunt liberă, s-a gândit fără entuziasm. *Liberă!*

În depărtare, au început să se audă tot mai tare sirenele, apropiindu-se.

Femeia cu braţul rupt încă şedea pe iarbă, la aproximativ douăzeci de paşi de garnizoana abandonată. Arăta ca un copil gras, prea obosit să se ridice. Avea ochii cât cepele. Buzele îi erau albăstrii.

— Braţul tău! a zis Charlie răguşită.

Femeia s-a uitat la Charlie şi a recunoscut-o. A încercat să se îndepărteze, târându-se, plângând de frică.

— Nu te apropia de mine, a zis printre dinţi. Toate testele lor! Toate testele lor! Nu am nevoie de teste! Eşti o vrăjitoare! O vrăjitoare!

Charlie s-a oprit.

— Braţul tău, a zis ea. Te rog. Braţul tău. Îmi pare rău. Te rog?

Îi tremurau buzele din nou. I se părea acum că panica femeii, felul în care îşi dădea ochii peste cap, felul în care îşi dezvelea dinţii – astea erau cele mai rele lucruri.

— Te rog! a zis ea plângând. Îmi pare rău! L-au omorât pe tati.

— Trebuiau să te omoare şi pe tine, a zis femeia, gâfâind. De ce nu te arzi singură, dacă îţi pare atât de rău?

Charlie a făcut un pas spre ea şi femeia s-a îndepărtat din nou, urlând atunci când a căzut peste braţul rănit.

— Să nu îndrăzneşti să te apropii de mine!

Dintr-odată, toată suferinţa şi durerea şi furia lui Charlie şi-au găsit vocea.

— *Nu a fost vina mea pentru nimic!* a ţipat la femeia cu braţul rupt. *Nu a fost vina mea pentru nimic; şi-au făcut-o cu mâna lor şi n-o să iau vina asupra mea şi n-o să mă sinucid! Mă auzi? Mă auzi?*

Femeia s-a îndepărtat bolborosind.

Sirenele erau mai aproape.

Charlie a simţit forţa ieşind la suprafaţă nerăbdătoare, împreună cu emoţiile ei.

A împins-o înapoi înăuntru, a făcut-o să dispară.

(*şi n-o să fac nici asta*)

A traversat drumul, lăsând-o în urmă pe femeia care bolborosea, încovoiată de durere. Dincolo era o câmpie, cu iarbă până la genunchi, cu fân şi timoftică de un alb-argintiu specific lunii octombrie, dar încă aromată.

(*unde mă duc?*)
Nu știa încă.
Dar nu aveau să o mai prindă vreodată.

CHARLIE PE CONT PROPRIU

1

Miercuri povestea a apărut fragmentar la știrile de seară, dar americanii nu au văzut-o până nu s-au trezit a doua zi dimineață. Până atunci, toate informațiile disponibile au fost aranjate în ceea ce americanii par să își dorească atunci când zic că vor „știri“ – și ce vor să spună cu adevărat e „Spune-mi o poveste“ și asigură-te că are un început, un cuprins și un final de vreun fel sau altul.

Povestea pe care au primit-o americanii la cafeaua de dimineață, la emisiunea *Today, Good Morning, America* și *The CBS Morning News*, a fost următoarea: a fost un atentat terorist cu bombă la un laborator guvernamental pentru cercetare științifică din Longmont, Virginia. Gruparea teroristă nu era cunoscută încă, deși trei dintre ele au ieșit să revendice atacul – o grupare a armatei japoneze, o grupare din Khafadi, desprinsă din Septembrie Negru, și o grupare locală cu numele elegant și frumos de Militanții Vremii din Vestul Mijlociu.

Deși nimeni nu știa exact cine se afla în spatele atacului, rapoartele păreau destul de clare în ceea ce privește felul în care s-a desfășurat. Un agent pe nume John Rainbird, un indian și veteran al Războiului din Vietnam fusese un dublu agent care plantase bombele în numele grupării teroriste. Ori se omorâse din greșeală, ori se sinucisese la locul uneia dintre explozii, un grajd. O sursă a afirmat că Rainbird fusese doborât, de fapt, de căldură și fum în timp ce încerca să scoată caii afară din grajdul care ardea; acest lucru a dat tonul obișnuitei ironii de pe platoul de televiziune despre teroriștii care ucid cu sânge-rece și le pasă de animale mai mult decât le pasă de oameni. Douăzeci de vieți fuseseră pierdute în tragedie; patruzeci și cinci de oameni fuseseră răniți, zece dintre ei cu răni grave. Supraviețuitorii fuseseră toți „sechestrați“ de guvern.

Asta era povestea. Numele Atelierului abia dacă s-a auzit. Era destul de satisfăcător.

În afară de un singur caz nerezolvat.

2

— Nu-mi pasă unde e, a zis noul șef al Atelierului după incendiu și evadarea lui Charlie.

Lucrurile fuseseră într-o confuzie totală primele zece zile, când fata ar fi putut fi foarte ușor prinsă din nou în plasa Atelierului; încă nu își reveniseră la normal. Noua șefă ședea în spatele unui birou improvizat; noul ei birou nu avea să fie livrat decât peste trei săptămâni.

— Și nu îmi pasă nici de ce poate să facă. E un copil de opt ani, nu Femeia Fantastică. Nu poate să stea ascunsă multă vreme. Vreau să fie găsită și apoi omorâtă.

Vorbea cu un bărbat de vârstă mijlocie care arăta ca un bibliotecar dintr-un orășel de provincie. Inutil să mai spunem că nu era.

A bătut cu degetele pe niște fișe printate de pe biroul directorului. Fișele Căpitanului nu supraviețuiseră incendiului, dar majoritatea informației lui fusese stocată în memoria computerului.

— Care e starea ăstora?

— Propunerile pentru Lotul Șase au fost amânate pe termen indefinit, i-a spus șefa. Totul ține de politică, desigur. Unsprezece moși, un tânăr și trei babe cu păr albastru care probabil dețin acțiuni într-o clinică elvețiană de transplant de glande de capră[19]... toți transpirați în chiloți, speriați de ce s-ar fi putut întâmpla dacă apărea fata. Ar fi…

— Mă îndoiesc tare că senatorii din Idaho, Maine și Minnesota au transpirat în chiloți, a murmurat bărbatul care nu era bibliotecar.

Șefa a dat din umeri.

— Îi interesează Lotul Șase. Sigur că asta-i interesează. Aș zice că semaforul e galben.

A început să se joace cu părul, care era lung – un păr ciufulit și frumos, castaniu-închis.

— „Amânat pe o perioadă nedefinită“ înseamnă până le aducem fata cu o

etichetă atârnată de degetul mare de la picior.

— Trebuie să fim Salomeea, a murmurat bărbatul de partea cealaltă a biroului. Dar tipsia e încă goală.

— Ce dracu' tot zici?

— Nu contează, a spus el. Pare că trebuie să o luăm iar de la zero.

— Nu chiar, a răspuns șefa pe un ton sumbru. Nu-l mai are pe tatăl ei care să aibă grijă de ea. E singură. Și vreau să fie găsită. Repede!

— Și dacă se omoară singură până o găsim?

Șefa s-a lăsat pe spate în scaunul Căpitanului și și-a prins mâinile la ceafă. Bărbatul care nu era bibliotecar s-a uitat apreciativ la felul în care i s-a întins puloverul peste rotunjimile sânilor. Căpitanul nu arătase niciodată așa.

— Dacă se omora, cred că ar fi făcut-o până acum.

S-a aplecat din nou înainte și a bătut cu degetele pe calendarul de pe birou.

— Cinci noiembrie, a zis ea, și nimic. Între timp, cred că ne-am luat toate măsurile de precauție posibile. *Times, Washington Post, Chicago Tribune*… urmărim toate ziarele mari, dar până acum, nimic.

— Să presupunem că se decide să se ducă la unul mai mic? *Podunk Times,* în loc de *New York Times*? Nu putem să urmărim fiecare organ al presei din țară.

— Asta e, din păcate, adevărat, a fost de acord șefa. Dar nu s-a auzit nimic. Ceea ce înseamnă că n-a zis nimic.

— Oricum, cine ar crede o poveste atât de nebunească spusă de o fetiță de opt ani?

— Dacă ar aprinde un foc la finalul poveștii, cred că ar fi dispuși să-i dea crezare, a răspuns șefa. Dar nu vrei să-ți spun ce afirmă computerul? a zis ea zâmbind și a bătut cu degetele pe hârtii. Computerul spune că există o probabilitate de optzeci la sută să aducem comitetului cadavrul ei fără să ridicăm un deget… numai cât să o identificăm.

— Suicid?

Șefa a dat din cap. Ideea asta părea să-i placă foarte tare.

— Foarte bine, a zis bărbatul care nu era bibliotecar, ridicându-se în picioare. După părerea mea, aș ține cont și că prezicerea computerului cum că Andrew McGee ar fi fost aproape sigur golit de puteri nu s-a adeverit.

Zâmbetul șefei a pălit puțin.

— O zi bună, Șefa! a zis bărbatul care nu era bibliotecar și a ieșit din birou.

3

În aceeași zi de noiembrie, un bărbat într-o cămașă de flanel, pantaloni de flanel și cizme lungi verzi tăia lemne sub un cer alb, melancolic. În ziua asta călduță, iarna părea departe; temperatura era destul de plăcută, zece grade. Geaca bărbatului, pe care nevasta îl obligase să o poarte, era agățată de un stâlp al gardului. În spatele lui, o grămadă spectaculoasă de dovleci portocalii erau stivuiți lângă vechiul hambar – unii deja începeau să se strice, din păcate.

Bărbatul a mai pus un buștean pe buturuga de tăiat lemne, a ridicat toporul deasupra capului și a lovit. S-a auzit un pocnet satisfăcător și două bucăți de lemn au căzut pe fiecare parte a buturugii. Se apleca să le ridice și să le arunce peste celelalte când a auzit o voce din spatele lui:

— Ți-ai pus altă buturugă, dar urma e tot acolo, nu? E tot acolo.

S-a întors speriat. Ce a văzut l-a făcut să se dea în spate fără să vrea, lăsând toporul să cadă peste o urmă de arsură care nu dispărea de pe pământ. Prima dată a crezut că se uita la o fantomă, fantasma sinistră a unui copil înviat din cimitirul Darthmouth Crossing, care era la câțiva kilometri mai sus. Stătea acolo, pe alee, palidă, murdară și slabă, cu ochii duși în fundul capului și strălucitori, cu salopeta ponosită și ruptă. Pe brațul drept avea o julitură lungă până la cot aproape. Părea infectată. Avea mocasini în picioare sau ceea ce fuseseră cândva mocasini; acum era greu de zis.

Și apoi, brusc, a recunoscut-o. Era fetița de anul trecut: își spusese Roberta și avea un aruncător de flăcări în cap.

— Bobbi? a zis el. Doamne Sfinte, tu ești, Bobbi?

— Da, e tot acolo, a repetat ea, de parcă nu îl auzise și el a realizat ce era strălucirea din ochii ei: plângea.

— Bobbi, iubito, ce s-a întâmplat? Unde e tatăl tău?

— Tot acolo, a zis pentru a treia oară și apoi și-a pierdut cunoștința, prăbușindu-se.

Irv Manders abia dacă a reușit să o prindă. Cu ea în brațe, în genunchi, în mizeria din curte, Irv Manders a început să urle după soția sa.

4

Doctorul Hofferitz a ajuns la căderea întunericului și a rămas cu fata pentru aproximativ douăzeci de minute în dormitorul din spatele casei. Irv și Norma Manders au stat în bucătărie, mai mult uitându-se la cină decât mâncând-o. Din când în când, Norma își privea soțul, nu acuzator, ci mai degrabă confuz, și se simțea frica, nu în ochii ei, ci în jurul lor – ochii unei femei care se luptă cu o migrenă cauzată de tensiune sau cu o durere lombară.

Bărbatul pe nume Tarkington ajunsese în ziua de după marele incendiu; venise la spitalul unde era internat Irv și le dăduse o carte de vizită pe care scria doar WHITNEY TARKINGTON RECTIFICĂRI GUVERNAMENTALE

— Vrei doar să pleci de aici, spusese Norma.

Buzele ei erau strânse și albe, și ochii avuseseră aceeași privire plină de durere pe care o aveau acum. Arătase spre brațul soțului ei, înfășurat în bandaje voluminoase; drenele fuseseră instalate și îi sporeau durerea în mod considerabil.

Irv îi spusese că trecuse prin mare parte din cel de-Al Doilea Război Mondial fără urme vizibile, în afară de niște hemoroizi nenorociți; a fost nevoie să fie aici, la el acasă, în Hastings Glen, ca să fie împușcat.

— Vrei doar să pleci, a repetat Norma.

Dar Irv, care probabil avusese mai mult timp să se gândească, a zis:

— Spune ce trebuie să spui, Tarkington.

Tarkington a scos un cec de treizeci și cinci de mii de dolari – nu un cec guvernamental, ci unul făcut pe contul unei mari companii de asigurări. Nu una cu care lucra familia Manders.

— Nu vrem mita ta, a zis Norma cu asprime și s-a întins, pe deasupra patului lui Irv, după butonul care chema asistenta.

— Cred că mai bine mă ascultați înainte să luați o decizie pe care poate o veți regreta mai târziu, a răspuns Whitney Tarkington încet și politicos.

Norma s-a uitat la Irv și Irv a dat din cap. Și-a luat mâna de lângă buton. Reticentă.

Tarkington avea o servietă cu el. Acum și-a pus-o pe genunchi, a deschis-o și a scos un dosar cu numele MANDERS ȘI BREEDLOVE pe el. Norma a făcut ochii mari și stomacul i s-a strâns ca un ghem. Breedlove era numele ei de fată. Nimănui nu-i place să vadă un dosar guvernamental cu numele lui pe el; e ceva oribil la ideea că cineva e cu ochii pe tine, că poate îți știe secretele.

Tarkington vorbise pentru probabil patruzeci și cinci de minute pe o voce

joasă, rezonabilă. Ocazional ilustra ce avea de zis cu copii xerox din dosarul Manders/Breedlove. Norma scruta aceste hârtii cu buzele strânse și apoi i le dădea lui Irv, pe patul de spital.

— Suntem într-o situație de securitate națională, spusese Tarkington în seara aia oribilă. Trebuie să înțelegeți asta. Nu ne place să facem asta, dar ideea e că trebuie să înțelegeți. Nu știți foarte multe despre lucrurile astea.

— Știu că ați încercat să omorâți un om neînarmat și pe fetița lui, răspunsese Irv.

Tarkington zâmbise rece – un zâmbet rezervat pentru oamenii care se păcălesc singuri că știu cum funcționează guvernul pentru a-și proteja spatele de acuzații – și a răspuns:

— Nu știi ce ai văzut sau ce înseamnă. Sarcina mea nu e să te conving de ceva anume, ci doar să încerc să te conving să nu vorbești despre asta. Acum, uite: nu trebuie să fie nimic atât de dureros. Cecul e neimpozabil. O să vă plătească reparațiile pentru casă și spitalizarea și o să vă mai rămână și de cheltuială. Și evităm multe neplăceri.

Neplăceri, s-a gândit Norma acum, auzind cum se mișcă doctorul Hofferitz prin dormitorul din spate și uitându-se la cina ei aproape neatinsă. După ce plecase Tarkington, Irv se uitase la ea și zâmbise, dar ochii îi erau bolnavi și răniți. I-a spus: „Tata mereu zicea că dacă ești într-un concurs de aruncat căcat, nu contează cât arunci, ci cât se lipește de tine."

Amândoi proveneau din familii numeroase. Irv avea trei frați și trei surori, Norma avea patru surori și un frate. Aveau unchi, nepoate, nepoți și verișori cât cuprindea. Aveau părinți, bunici, socri… și, ca în toate familiile, câțiva proscriși.

Unul dintre nepoții lui Irv, un băiat pe nume Fred Drew pe care îl văzuse doar de trei sau patru ori, avea o mică cultură de marijuana în curtea din spatele casei sale din Kansas, conform hârtiilor lui Tarkington. Unul dintre unchii Normei, un antreprenor care era îngropat până la gât în datorii și afaceri dubioase pe coasta Golfului din Texas, al cărui nume era Milo Breedlove, avea de întreținut o familie de șapte membri și până și o șoaptă de-ar fi venit de la guvern și tot castelul de nisip al lui Milo s-ar fi dărâmat și i-ar fi falimentat pe toți. O verișoară de-ale lui Irv (de gradul al doilea; credea că s-au întâlnit o dată, dar nu-și amintea cum arăta) aparent delapidase o sumă mică de bani de la banca la care lucrase cu aproximativ șase ani în urmă. Banca aflase și o lăsase să plece, alegând să nu o urmărească penal, ca să evite publicitatea negativă. Ea

a restituit banii într-o perioadă de doi ani și acum avea un succes moderat cu propriul salon de înfrumusețare în North Fork, Minnesota. Dar termenul de prescripție nu se împlinise și putea fi urmărită la nivel federal în temeiul nu știu cărei legi care avea legătură cu practicile bancare. FBI-ul avea un dosar pe numele fratelui mai mic al Normei, Don. Acesta fusese implicat în organizația stângistă Studenți pentru o Societate Democratică la mijlocul anilor ’60 și s-ar putea să fi fost implicat pentru scurt timp într-un complot pentru a arunca în aer un birou al companiei Dow Chemical din Philadelphia. Nu erau suficiente dovezi pentru a se prezenta în instanță (iar Don însuși îi spusese Normei că, atunci când a aflat ce se întâmpla, a renunțat la grup, îngrozit), dar o copie a dosarului transmisă la sediul corporației pentru care lucra l-ar fi făcut, fără îndoială, să-și piardă locul de muncă.

Continuase la nesfârșit vocea mormăitoare a lui Tarkington în camera mică, închisă și strâmtă. A păstrat ce era mai bun pentru sfârșit. Numele de familie al lui Irv fusese Mandroski atunci când străbunicii lui veniseră în America din Polonia în 1888. Erau evrei, iar Irv însuși era parțial evreu, deși în familie nu mai existase nicio legătură cu iudaismul de pe vremea bunicului său, care se căsătorise cu o femeie care nu era evreică; cei doi trăiseră în agnosticism fericit de atunci. Sângele se subțiase și mai mult când tatăl lui Irv făcuse la fel (așa cum făcuse și Irv, căsătorindu-se cu Norma Breedlove, o metodistă ocazională). Dar mai existau Mandroski în Polonia, iar Polonia se afla în spatele Cortinei de Fier, iar dacă CIA ar fi vrut, ar fi putut pune în mișcare un scurt lanț de evenimente care ar fi sfârșit prin a le face viața foarte, foarte dificilă acestor rude pe care Irv nu le văzuse niciodată. Evreii nu erau iubiți în spatele Cortinei de Fier.

Vocea lui Tarkington a amuțit. A băgat dosarul la loc, a închis servieta, a lăsat-o la picioare din nou și s-a uitat la ei luminos, ca un elev silitor care tocmai își recitase frumos poezia.

Irv stătea rezemat de pernă, dintr-odată foarte obosit. Simțea ochii lui Tarkington asupra lui și asta nu-l deranja foarte tare, dar ochii Normei erau și ei asupra lui, agitați și confuzi.

Ai rude în țara-mamă, nuuu? s-a gândit. Era un clișeu atât de uzitat, încât era amuzant, dar cumva nu-i venea deloc să râdă. *Câte grade de rudenie până nu-ți mai sunt rude? Verișori de gradul patru? Cinci? Șase? Doamne, ferește! Și dacă îl înfruntăm pe nenorocitul ăsta ipocrit și îi trimite pe oamenii ăia în Siberia, ce mă fac? Le trimit o vedere în care să le spun că lucrează în saline pentru că am oprit să*

iau o fetiță și pe tatăl ei când făceau autostopul în Hastings Glen? Doamne, ferește!

Doctorul Hofferitz, care avea aproape optzeci de ani, a ieșit încet din dormitorul din spate, dându-și părul alb pe spate cu o mână zbârcită. Irv și Norma, amândoi bucuroși că au fost treziți din rememorarea trecutului, s-au uitat la el întrebători.

— E trează, a zis doctorul Hofferitz și a dat din umeri. Păpușica voastră zdrențuită nu e într-o formă foarte bună, dar nu e în niciun pericol. Are o tăietură infectată pe brat și încă una pe spate, pe care spune că o are pentru că s-a târât pe sub un gard de sârmă ghimpată ca să scape de un „porc care era supărat pe ea".

Hofferitz s-a așezat la masa din bucătărie oftând, a scos un pachet de țigări Camel și și-a aprins una. Fumase toată viața și, așa cum le spunea uneori colegilor, în ceea ce-l privea, chirurgul general putea să se ducă dracului.

— Vrei ceva de mâncare, Karl? a întrebat Norma.

Hofferitz s-a uitat la farfuriile lor.

— Nu, dar dacă aș vrea, pare că nu ar trebui să-mi dați o farfurie nouă, a zis el sec.

— Trebuie să stea multă vreme în pat? a întrebat Irv.

— Trebuie s-o duceți în Albany, a zis Hofferitz.

Pe masă era un castron cu măsline și a luat un pumn de măsline din el.

— Observație. Are febră 38,3. E de la infecție. O să vă las niște penicilină și un unguent cu antibiotic. În mare parte, ce trebuie să facă e să mănânce, să bea lichide și să se odihnească. Malnutriție. Deshidratare.

A băgat o măslină în gură.

— Ai făcut foarte bine că i-ai dat supă de pui, Norma. Ar fi vomitat orice altceva, cu siguranță. Nimic altceva în afară de lichide transparente și mâine, supă de vită, de pui, multă apă. Și mult gin, desigur; ăsta e cel mai bun lichid transparent.

A râs la vechea glumă, pe care și Irv și Norma o auziseră de sute de ori, și a mai băgat o măslină în gură.

— Trebuie să anunț poliția, să știți.

— Nu! au zis Irv și Norma deodată și apoi s-au uitat unul la celălalt, erau atât de evident surprinși încât doctorul Hofferitz a râs din nou.

— Are necazuri, nu?

Irv părea stingherit. A deschis gura și a închis-o la loc.

— Are legătură cu necazul de anul trecut, poate?

De data asta, Norma a deschis gura, dar înainte să poată să vorbească, Irv a spus:

— Credeam că trebuie să raportezi doar rănile prin împușcare, Karl.

— După lege, după lege, a zis Hofferitz nerăbdător și a stins țigara. Dar știi că există un spirit al legii, la fel cum există o literă a legii, Irv. Uite o fetiță pe care spui că o cheamă Roberta McCauley și o să cred asta când vor zbura porcii. Zice că s-a julit la spate când s-a târât pe sub un gard de sârmă ghimpată și mi se pare cam ciudat să pățești asta în drum spre rudele tale, chiar dacă s-a scumpit benzina. Zice că nu-și amintește nimic din ultima săptămână și asta cred. Cine e, Irv?

Norma s-a uitat speriată la soțul ei. Irv s-a lăsat pe spătarul scaunului și s-a uitat la doctorul Hofferitz.

— Da, a zis el într-un final, are legătură cu necazul de anul trecut. De asta te-am sunat, Karl. Ai văzut necazuri și acum, și în trecut. Știi ce-s alea necazuri. Și știi că uneori legile sunt la fel de bune ca oamenii care le fac. Spun doar că, dacă se va afla că fetița este aici, asta va însemna probleme pentru o mulțime de oameni care nu le merită. Norma și cu mine, multe dintre rudele noastre... și fata de acolo. Și cred că doar atât pot să-ți spun. Ne cunoaștem de douăzeci și cinci de ani. Trebuie să decizi singur ce o să faci.

— Și dacă-mi țin gura, a zis Hofferitz, aprinzându-și încă o țigară, ce-o să faci?

Irv a avut un scurt schimb de priviri cu Norma. După o clipă ea a clătinat ușor din cap dezorientată și și-a lăsat ochii în farfurie.

— Nu știu, a zis Irv încet.

— O s-o ții ca pe un papagal în colivie? a întrebat Hofferitz. E un oraș mic, Irv. Pot să-mi țin gura, dar sunt în minoritate. Tu și soția ta mergeți la biserică. Sunteți buni enoriași. Oamenii vin și pleacă. Inspectorii de lactate vor veni să vă verifice vacile. Evaluatorul de impozite o să treacă pe la voi într-o bună zi – cheliosul ăla nenorocit – să vă reevalueze clădirile. Ce veți face? O să-i faceți o cameră în pivniță? Fainã viață pentru un copil, ce să zic.

Norma părea din ce în ce mai tulburată.

— Nu știu, a repetat Irv. Cred că trebuie să mă mai gândesc la asta. Înțeleg ce spui… dar dacă ai ști ce fel de oameni sunt pe urmele ei…

Hofferitz a mijit ochii, dar nu a spus nimic.

— Trebuie să mă mai gândesc. Dar o să o ții pentru tine pentru moment?

Hofferitz a băgat și ultima măslină în gură, a oftat, s-a ridicat, ținându-se de

marginea mesei.

— Da, a zis. E în stare stabilă. Penicilina va omorî bacteriile. O să-mi țin gura, Irv. Dar ai face bine să te gândești, OK? Mult și bine. Pentru că un copil nu e un papagal.

— Nu, a zis Norma încet. Sigur că nu.

— E ceva ciudat cu copilul ăla, a zis Hofferitz, ridicându-și geanta neagră. Ceva foarte bizar. N-am văzut ce și n-am reușit să-mi dau seama… dar am simțit.

— Da, a zis Irv. Chiar e ceva ciudat la ea, Karl. De asta are necazuri.

L-a condus pe doctor în noaptea caldă și ploioasă de noiembrie.

5

După ce doctorul a terminat de sondat și de apăsat cu mâinile lui bătrâne, zbârcite, dar incredibil de blânde, Charlie a căzut într-un somn febril, dar nu neplăcut. Le auzea vocile din cealaltă cameră și a înțeles că vorbeau despre ea, dar era sigură că doar vorbeau... nu puneau la cale planuri.

Cearșafurile erau reci și curate; greutatea plăpumii colorate era reconfortantă pe pieptul ei. Plutea în derivă. Și-a amintit de femeia care o numise vrăjitoare. Și-a amintit că a plecat. Și-a amintit că a făcut autostopul cu o dubă plină de hipioți, toți fumând droguri și bând vin, și și-a amintit că i-au spus că e sora lor mai mică și au întrebat-o unde se duce.

— Spre nord, a răspuns ea, și asta provocase urlete aprobatoare.

După asta și-a amintit foarte puțin până ieri și până la porcul care a atacat-o, aparent cu intenția de a o mânca. Cum ajunsese la ferma familiei Manders și de ce venise aici – dacă fusese o decizie conștientă sau altceva – nu-și putea aminti.

Plutea în derivă. Somnul s-a adâncit. A dormit profund. Și în visul ei erau din nou în Harrison, iar ea tresărea în pat, cu fața udă de lacrimi, țipând de groază, iar mama ei s-a repezit înăuntru, cu părul ei castaniu, scânteietor și minunat în lumina dimineții, iar ea a urlat:

— Mami, am visat că tu și tati erați morți!

Și mama ei i-a mângâiat fruntea fierbinte cu mâna rece și a spus:

— Șșș, Charlie, șșș! E dimineață acum și nu că a fost un vis prostuț?

6

Irv și Norma n-au dormit prea mult în noaptea aia. Au stat treji și s-au uitat la o succesiune de sitcomuri tâmpite, apoi la știri și apoi la emisiunea *Tonight.* Cam din cincisprezece în cincisprezece minute Norma se ridica, pleca din sufragerie încet și se ducea să o verifice pe Charlie.

— Cum e? a întrebat Irv pe la unu fără un sfert.

— Bine. Doarme.

Irv a mormăit.

— Te-ai gândit, Irv?

— Trebuie să o ținem aici până se face mai bine, a zis Irv. Apoi vorbim cu ea. Aflăm ce e cu tatăl ei. Nu văd mai departe de atât.

— Dacă se întorc…

— De ce să se întoarcă? a întrebat Irv. Ne-au închis gura. Își închipuie că ne-au speriat…

— Pe mine chiar m-au speriat, a zis Norma încet.

— Dar n-a fost OK, a răspuns Irv, la fel de încet. Știi asta. Banii ăia… bani „de asigurare"... nu mi s-a părut niciodată OK, ție?

— Nu, a zis ea și s-a foit neliniștită. Dar ce a spus doctorul Hofferitz e adevărat, Irv. O fetiță trebuie să aibă o familie… și trebuie să meargă la școală… și să aibă prieteni… și… și…

— Ai văzut ce a făcut atunci, a zis Irv pe un ton sec. Piro-cum-îi-zice. I-ai spus că e un monstru.

— Regret și acum că am folosit cuvântul ăla, a zis Norma. Tatăl ei… părea așa un tip bun. Dacă am ști unde e acum.

— E mort, a zis o voce din spatele lor și Norma chiar a țipat când s-a întors și a văzut-o pe Charlie stând în tocul ușii, curată acum, ceea ce îi accentua paloarea.

Fruntea îi strălucea ca o lampă. Plutea într-una din cămășile de noapte din flanel ale Normei.

— Tati e mort. L-au omorât și nu am unde să merg acum. Mă ajutați, vă rog? Îmi pare rău. Nu e vina mea. Le-am spus că nu e vina mea… le-am spus… dar doamna aia a spus că sunt o vrăjitoare… a spus…

Lacrimile curgeau acum, îi șiroiau pe obraji și vocea lui Charlie s-a transformat în suspine incoerente.

— O, iubito, vino aici! a zis Norma și Charlie a alergat la ea.

7

Doctorul Hofferitz a venit a doua zi și a spus că starea lui Charlie s-a îmbunătățit. A venit la două zile după și a zis că e mult mai bine. A venit în weekend și a spus că e foarte bine.

— Irv, te-ai decis ce să faci?

Irv a dat din cap.

8

Norma s-a dus singură la biserică în dimineața aia de duminica, spunând oamenilor că Irv e „puțin bolnav". Irv a stat acasă cu Charlie, care era încă slăbită, dar putea să se plimbe prin casă acum. Cu o zi înainte, Norma îi cumpărase multe haine – nu din Hastings Glen, unde astfel de cumpărături ar fi adus comentarii, ci din Albany.

Irv a șezut în spatele sobei, cioplind, și după o vreme Charlie a venit și s-a așezat lângă el.

— Nu vrei să știi? a zis ea. Nu vrei să știi ce s-a întâmplat după ce am luat mașina ta și am plecat de aici?

Și-a luat ochii din ce făcea și i-a zâmbit.

— M-am gândit c-o să-mi spui tu când vei fi pregătită, puișor.

Fața ei albă, încordată și serioasă nu s-a schimbat.

— Nu ți-e frică de mine?

— Ar trebui să-mi fie?

— Nu ți-e frică să nu te ard?

— Nu, puișor. Nu cred. Să-ți spun ceva. Nu mai ești fetiță. Poate nu ești fată mare, ești undeva între, dar ești destul de mare. Un copil de vârsta ta, orice copil, ar putea să facă rost de chibrituri dacă ar vrea, ar putea să dea foc casei sau mai știu eu ce. Dar nu mulți fac asta. De ce ar vrea s-o facă? De ce ai vrea tu să o faci? Un copil de vârsta ta ar trebui să poată fi lăsat cu un briceag sau cu o cutie de chibrituri, dacă e cât de cât isteț. Deci, nu. Nu mi-e frică.

Când a auzit asta, fața lui Charlie s-a relaxat și a afișat o expresie de ușurare

aproape imposibil de descris.

— O să-ți spun, a zis atunci. O să-ți spun tot.

A început să vorbească și încă vorbea când s-a întors Norma, o oră mai târziu. Norma s-a oprit în pragul ușii, ascultând și apoi s-a descheiat la haină încet și și-a dat-o jos. Și-a pus poșeta deoparte. Și vocea tânără, dar cumva bătrână, a lui Charlie îi dădea înainte, povestind, povestind totul.

9

Iarna a venit fără să se ia o decizie fermă. Irv și Norma au început să meargă din nou la biserică, lăsând-o pe Charlie singură în casă, cu instrucțiuni stricte de a nu răspunde la telefon dacă suna și de a coborî în pivniță dacă oprea vreo mașină acolo cât erau ei plecați. Cuvintele lui Hofferitz, „ca un papagal în colivie", îl bântuiau pe Irv. A cumpărat o grămadă de manuale școlare – din Albany – și s-a apucat să o învețe el pe Charlie. Deși era rapidă, el nu era neapărat bun la asta. Norma era ceva mai bună. Dar, uneori, cei doi stăteau la masa din bucătărie, aplecați asupra unei cărți de istorie sau geografie, iar Norma se uita la el cu o întrebare în ochi... o întrebare la care Irv nu avea niciun răspuns.

A venit Anul Nou; februarie; martie. Ziua de naștere a lui Charlie. Cadouri cumpărate din Albany. Ca un papagal în colivie. Pe Charlie nu părea să o deranjeze neapărat și, într-un fel, își zicea Irv în nopțile în care nu putea să doarmă, poate că fusese cel mai bun lucru din lume pentru ea, perioada asta de vindecare lentă, fiecare zi își urma cursul ei molcom, de iarnă. Dar ce avea să urmeze? Nu știa.

A fost ziua aia, de la începutul lui aprilie, după o ploaie torențială de două zile, când blestematul de lemn de foc era atât de umed încât nu a putut aprinde soba din bucătărie.

— Ferește-te o secundă, a zis Charlie și el s-a ferit automat, gândindu-se că vrea să se uite la ceva acolo.

A simțit că trece ceva pe lângă el, prin aer, ceva încordat și fierbinte și un moment mai târziu, surcelele ardeau frumos.

Irv s-a uitat la ea cu ochii mari și a văzut-o pe Charlie privindu-l cu un fel de speranță emoționată și vinovată pe chip.

— Te-am ajutat, nu? a zis-o pe o voce ezitantă. N-a fost așa rău, nu?

— Nu, a zis el. Dacă o poți controla, Charlie.

— Le pot controla pe cele mici.

— Doar să n-o faci pe lângă Norma, fetiță. Și-ar pierde mințile.

Charlie a zâmbit puțin.

Irv a șovăit o clipă, apoi a spus:

— Pentru mine, oricând vrei să mă ajuți ca să nu mă mai chinui cu nenorocitele alea de surcele, poți s-o faci. N-am fost niciodată bun la asta.

— Te ajut, a spus ea, zâmbind mai tare acum. Și o să am grijă.

— Sigur. Sigur că o să ai, a zis el și pentru un moment i-a văzut pe bărbații ăia din nou pe verandă, încercând să-și stingă părul în flăcări.

Vindecarea lui Charlie s-a accelerat, dar încă avea coșmaruri și încă nu prea avea poftă de mâncare. Era ceea ce Norma Manders numea „piele și os".

Uneori se trezea din aceste coșmaruri cu o sperietură cutremurătoare, nu atât smulsă din somn, cât mai degrabă ejectată din el, ca un pilot dintr-un avion de luptă. I s-a întâmplat într-o noapte din a doua săptămână a lunii aprilie; la un moment dat dormea, iar în următorul era complet trează în patul ei îngust din camera din dos, cu trupul acoperit de sudoare. Pentru o clipă, coșmarul a rămas cu ea, viu și teribil (seva curgea liber în arțari acum, iar Irv o luase cu el în după-amiaza aceea ca să schimbe gălețile; în visul ei, arțarii secaseră din nou, iar ea auzise zgomote în spatele său și se uitase înapoi ca să-l vadă pe John Rainbird strecurându-se pe lângă ei, zburând din copac în copac, abia vizibil; singurul lui ochi scânteia necruțător, iar pistolul lui, cel cu care îl împușcase pe tatăl ei, era ținut strâns în mână, și el câștiga). Și apoi visul dispărea. Din fericire, nu ținea minte niciunul dintre visele urâte prea mult timp și rareori mai țipa când se trezea din ele, speriindu-i pe Irv și pe Norma până intrau în camera ei pentru a vedea ce se întâmplă.

Charlie i-a auzit vorbind în bucătărie. A bâjbâit după ceasul deșteptător de pe comoda ei și și l-a apropiat de față. Era ora zece. Dormea doar de o oră și jumătate.

— …ce-o să facem? a întrebat Norma.

Era greșit să tragă cu urechea, dar cum să se abțină? Și vorbeau despre ea; știa.

— Nu știu, a zis Irv.

— Te-ai mai gândit la ziar?

Ziare, și-a spus Charlie. *Tati voia să vorbească cu ziarele. Tati a spus că ar fi OK atunci.*

— Care? a întrebat Irv. *Bugle,* din Hastings? Pot să-ți facă loc lângă reclama de la A&P și spectacolele de la Bijou de săptămâna asta.

— Asta voia să facă tatăl ei.

— Norma, a zis el. Aș putea să o duc în New York. Aș putea să o duc la *Times.* Și ce s-ar întâmpla dacă patru tipi ar scoate armele și ar începe să tragă în sala de așteptare?

Charlie era numai urechi acum. Pașii Normei traversau bucătăria; s-a auzit capacul ceainicului și ce a răspuns ea s-a pierdut în sunetul apei care curgea.

— Da, cred că se poate întâmpla, a spus Irv. Și stai să-ți zic ce ar putea să fie și mai rău, oricât aș iubi-o. S-ar putea să întoarcă armele spre ei. Și dacă iese de sub control, cum s-a întâmplat în locul în care au ținut-o… ei bine, sunt aproximativ opt milioane de oameni în New York, Norma. Simt că sunt prea bătrân să-mi asum riscul ăsta.

Pașii Normei s-au întors înapoi la masă, podeaua veche a casei scârțâind confortabil sub ei.

— Dar Irv, ascultă-mă, a zis ea.

Norma vorbea încet și cu grijă, de parcă se gândise foarte atent la asta multă vreme.

— Până și un ziar mic, până și un săptămânal mic ca *Bugle,* este conectat la teleimprimatoarele Associated Press. Știrile vin de peste tot în ziua de azi. Numai acum doi ani un ziar mic din California de Sud a câștigat premiul Pulitzer pentru o știre și aveau un tiraj de sub cincisprezece mii.

El a râs și Charlie a știut că îl prinsese de mână peste masă.

— Ai citit despre asta, nu?

— Da, și nu ai motive să râzi de mine, Irv Manders! E o situație serioasă! Suntem prinși la înghesuială! Cât o mai putem ține aici până află cineva? Ai dus-o să strângeți sevă în pădure chiar în după-amiaza asta…

— Norma, nu râdeam de tine și copilul trebuie să iasă din când în când…

— Crezi că nu știu asta? Nu am zis nu, nu-i așa? Chiar despre asta vorbesc! Un copil în creștere are nevoie de aer curat, sport. Trebuie să ai toate astea ca să-ți vina pofta de mâncare și ea e…

— Piele și os, știu.

— Palidă. Și piele și os, așa e. Deci nu am zis nu. M-am bucurat că ai luat-o cu tine. Dar Irv, dacă Johnny Gordon sau Ray Parks au fost pe afară azi și au trecut pe acolo din întâmplare, așa cum fac uneori, și te-au văzut?

— Iubito, nu m-au văzut, a negat Irv, dar părea neliniștit.

— Nu acum! Nu data trecută! Dar, Irv, situația nu poate să continue! Am fost destul de norocoși până acum, și știi asta.

Pașii ei au traversat din nou bucătăria și apoi s-a auzit sunetul ceaiului turnat în căni.

— Da, a zis Irv. Știu. Dar… mersi, dragă.

— Cu plăcere, a zis ea, așezându-se din nou. Și nu mai spune atâta „dar". Știi că e nevoie doar de o persoană sau poate două. O să se răspândească. O să se *afle,* Irv, că avem o fetiță aici. Nici nu mai contează cum o afectează asta; ce se întâmplă dacă ajunge la *ei*?

În întunericul dormitorului din spate, lui Charlie i s-a făcut pielea de găină.

Irv i-a răspuns încet:

— Știu ce zici, Norma. Trebuie să facem ceva și mă gândesc și mă tot gândesc. Un ziar mic… nu e suficient de *sigur.* Știi că trebuie să spunem povestea asta cum trebuie dacă vrem ca fata să fie în siguranță pentru tot restul vieții. Dacă e să fie în siguranță, mulți oameni trebuie să știe că există și ce poate să facă, nu? *Mulți* oameni.

Norma Manders s-a agitat neliniștită, dar nu a spus nimic.

Irv a continuat:

— Trebuie să o facem cum se cuvine pentru ea și trebuie să o facem cum se cuvine pentru noi. Că și viețile noastre sunt la mijloc. Eu am fost împușcat de două ori deja. Cred asta. O iubesc ca și cum ar fi a mea și știu că și tu o iubești, dar trebuie să fim realiști în legătură cu asta, Norma. Am putea să murim din cauza ei.

Charlie a simțit cum i se aprinde fața de rușine… și teroare. Nu pentru ea, ci pentru ei. Ce le adusese în casă?

— Și nu e doar pentru noi sau pentru ea. Îți amintești ce a zis tipul ăla, Tarkington. Dosarele pe care ni le-a arătat. E vorba de fratele tău și nepotul meu, Fred și Shelley și…

— …și toți oamenii ăia din Polonia, a zis Norma.

— Ei, poate doar blufa cu asta. Mă rog la Dumnezeu să fie așa. Îmi e greu să cred că ar putea cineva să fie atât de josnic.

— Au fost destul de josnici deja, a zis Norma sumbru.

— Oricum, a continuat Irv, știm că nenorociții ăia jegoși se țin de cuvânt cât de mult pot. Căcatul o să curgă. Tot ce vreau să zic, Norma, e că nu vreau să curgă căcatul fără un motiv bun. Dacă facem o mișcare, vreau să fie o mișcare bună. Nu vreau să mă duc la un săptămânal și să afle ei că am făcut asta și să

blocheze știrea. Ar putea s-o facă. Ar putea s-o facă.

— Și atunci, ce ne rămâne?

— Asta, a zis Irv cu voce greoaie, asta încerc să-mi dau seama. Un ziar sau o revistă, dar una la care nu s-ar gândi ei. Trebuie să fie cinstită și trebuie să fie cunoscută la nivel național. Dar, cel mai important, trebuie să nu aibă niciun fel de legătură cu guvernul sau ideile guvernului.

— Vrei să spui Atelierul, a zis sec.

— Da. La asta mă refer.

S-a auzit cum Irv își sorbea ușor ceaiul. Charlie stătea întinsă în pat, ascultând, așteptând.

…ar putea fi și viețile noastre la mijloc… am fost deja împușcat o dată… o iubesc ca și cum ar fi a mea și știu că și tu o iubești, dar trebuie să fim realiști, Norma… am putea să murim din cauza ei.

(nu, te rog)

(am putea să murim așa cum a murit și propria mamă din cauza ei)

(nu, te rog, nu spune asta)

(cum a murit și tatăl din cauza ei)

(te rog, oprește-te)

Lacrimile se rostogoleau pe fața ei întoarsă pe o parte, picurându-i în urechi, udând fața de pernă.

— Păi, o să ne gândim mai bine, a zis Norma într-un final. Există un răspuns pentru toate astea, Irv. Undeva.

— Da, sper.

— Și, între timp, a zis ea, trebuie doar să sperăm că nu știe nimeni că e aici.

Brusc, vocea ei s-a aprins de emoție.

— Irv, poate dacă am plăti un avocat…

— Mâine, a zis el. Sunt obosit, Norma. Și nu știe nimeni că e aici. Încă.

Dar cineva știa. Și știrea deja începuse să se răspândească.

10

Până să se apropie de șaptezeci de ani, doctorul Hofferitz, un burlac înrăit, se culcase cu femeia care-i fusese menajeră multă vreme, Shirley McKenzie. Partea sexuală secase încet-încet: ultima dată, din câte își amintea Hofferitz, fusese cu vreo paisprezece ani în urmă, și atunci fusese un fel de anomalie. Dar cei doi

rămăseseră apropiați; de fapt, odată cu dispariția sexului, prietenia se adâncise și își pierduse din tensiunea aia înțepătoare care pare să se afle în centrul majorității relațiilor sexuale. Prietenia lor ajunsese să facă parte din acea varietate platonică care pare să aibă loc cu adevărat doar între cei foarte tineri și între cei foarte bătrâni.

Cu toate astea, Hofferitz a ținut pentru el cunoștințele sale despre „chiriașa" familiei Manders timp de mai bine de trei luni. Apoi, într-o seară din februarie, după trei pahare de vin, în vreme ce el și Shirley (care tocmai împlinise, în luna ianuarie a acelui an, șaptezeci și cinci de ani) se uitau la televizor, i-a spus întreaga poveste, după ce ea i-a jurat că va păstra secretul.

Secretele, așa cum Căpitanul i-ar fi putut spune doctorului Hofferitz, sunt chiar mai instabile decât izotopul de uraniu U-235, iar stabilitatea scade proporțional pe măsură ce secretul este spus. Shirley McKenzie a păstrat secretul timp de aproape o lună înainte de a-i spune celei mai bune prietene, Hortense Barclay. Hortense a ținut secretul timp de aproape zece zile înainte să-i spună prietenei *ei* cele mai bune, Christine Traegger. Christine i-a spus soțului ei și prietenelor celor mai bune (tuturor celor trei) aproape imediat.

Așa se răspândește adevărul în orașe mici; și până în noaptea de aprilie, când Irv și Norma au purtat conversația care le-a fost ascultată, o mare parte din Hastings Glen știa că adoptaseră o fată misterioasă. Curiozitatea era la cote mari. Buzele ardeau.

La un moment dat, știrea a ajuns la perechea greșită de urechi. Cineva a dat un telefon cu un dispozitiv de bruiere.

Agenții Atelierului s-au apropiat de ferma Manders pentru a doua oară în ultima zi a lunii aprilie; de data aceasta au traversat câmpurile în zori, printr-o ceață de primăvară, ca niște invadatori oribili de pe Planeta X, în costumele lor strălucitoare și ignifuge. În spatele lor se afla o unitate a Gărzii Naționale care nu știa ce naiba se întâmpla și nici de ce primise ordin să meargă în orășelul liniștit Hastings Glen, New York.

I-au găsit pe Irv și Norma Manders șezând uimiți în bucătărie, cu un bilețel între ei. Irv îl găsise în dimineața aia când s-a trezit la cinci să mulgă vacile. Scria doar: *Cred că știu ce să fac acum. Cu drag, Charlie.*

Păcălise Atelierul din nou – dar oriunde era, era pe cont propriu.

Singura consolare a fost că de data asta nu mai avea atâta drum de făcut.

11

Bibliotecarul era un bărbat tânăr de douăzeci și șase de ani, cu barbă și cu păr lung. În fața biroului lui stătea o fetiță cu bluză verde și blugi albaștri. Într-o mână ținea o pungă de cumpărături de hârtie. Era deprimant de slabă și bărbatul s-a întrebat ce naiba îi dădeau de mâncare părinții… dacă-i dădeau ceva.

I-a ascultat întrebarea cu grijă și respect. Tatăl ei, a zis ea, îi spusese că, dacă aveai o întrebare foarte grea, trebuia să te duci la bibliotecă să găsești răspunsul, pentru că la bibliotecă știau răspunsurile la aproape toate întrebările. În spatele lor, holul mare al bibliotecii publice din New York avea un ecou subtil; afară, leii de piatră vegheau la nesfârșit.

— Corect!

Ea a dat din cap.

— Mare… adică la nivel național.

A dat din cap din nou.

— Fără legături cu guvernul.

Pentru a treia oară, fata slabă a dat din cap.

— Te superi dacă te întreb de ce?

— Trebuie – a făcut o pauză – trebuie să le spun ceva.

Tânărul s-a gândit câteva clipe. Părea că e pe punctul să vorbească, dar apoi a ridicat un deget și s-a dus să se sfătuiască cu alt bibliotecar. S-a întors la fetiță și a zis două cuvinte.

— Îmi poți da adresa? a întrebat ea.

A găsit adresa și apoi a printat-o cu grijă pe o hârtiuță galbenă.

— Mulțumesc, a zis fata și s-a întors să plece.

— Auzi, a zis el, când e ultima dată când ai mâncat ceva, puștoaico? Nu vrei niște bani pentru prânz?

A zâmbit – un zâmbet incredibil de dulce și blând. Pentru un moment, tânărul bibliotecar mai-mai c-a simțit că se-ndrăgostește.

— Am bani, a zis ea și a deschis punga ca să vadă.

Era plină de monede.

Înainte să mai poată spune ceva – să o întrebe dacă își spărsese pușculița – a plecat.

12

Fetița a urcat cu liftul până la etajul șaisprezece al clădirii zgârie-nori. Mai mulți bărbați și femei care au urcat cu ea s-au uitat bizar la ea – doar o fetiță într-o bluză verde și blugi albaștri, ținând o pungă de hârtie mototolită într-o mână și un suc de portocale în cealaltă. Dar erau locuitori ai New Yorkului și deviza orașului e să-și vadă fiecare de treaba lui și să-i lase pe alții să-și vadă și ei de treaba lor.

A coborât din lift, a citit indicatoarele și a făcut stânga. Ușa dublă a dezvăluit o recepție frumoasă în capătul holului. Dedesubtul celor două cuvinte despre care îi spusese bibliotecarul era următorul motto: „Toate știrile care se potrivesc“.[20]

Charlie a mai stat o clipă afară.

— O s-o fac, tati, a șoptit. Sper că o fac cum trebuie.

Charlie McGee a tras de una din ușile de sticlă și a intrat în birourile *Rolling Stone*, unde o trimisese bibliotecarul.

Recepționera era o femeie tânără cu ochi cenușii și limpezi. A privit-o tăcută pe Charlie preț de câteva secunde, analizând punga de cumpărături mototolită, sucul de portocale, și cât era de subțire: era slabă până aproape de emaciere, dar înaltă pentru un copil și fața ei avea un fel de strălucire calmă și liniștită. *O să fie atât de frumoasă!* s-a gândit recepționera.

— Ce pot să fac pentru tine, surioară? a întrebat-o și a zâmbit.

— Vreau să vorbesc cu cineva care scrie pentru revista voastră, a zis Charlie pe o voce joasă, dar clară și fermă. Am o poveste pe care vreau să v-o spun. Și ceva de arătat.

— Ca la jocul „Prezintă obiectul“ de la școală, nu? a întrebat recepționera.

Charlie i-a surâs cu același zâmbet care îl fermecase pe bibliotecar.

— Da, a zis ea. Aștept de multă vreme.

19 Aluzie la un medic faimos din Kansas care folosea glandele de capră în transplantul testicular pentru vindecarea mai multor probleme ale bărbaților. Ulterior s-a dovedit a fi o fraudă (n. tr.).

20 Slogan faimos în jurnalismul american, folosit inițial de *The New York Times* și reprezentând promisiunea de a livra știrile imparțial (n. tr.).

POSTFAȚĂ

Deși *Focul viu* este doar un roman, o poveste inventată cu care sper că tu, cititorule, ai petrecut o seară sau două plăcute, majoritatea componentelor romanului se bazează pe întâmplări reale, fie neplăcute, fie inexplicabile, fie pur și simplu fascinante. Printre cele neplăcute se numără faptul incontestabil că guvernul american, sau agențiile acestuia, a administrat într-adevăr, de mai multe ori, medicamente potențial periculoase unor subiecți neștiutori. Printre cele care sunt pur și simplu fascinante – chiar dacă sunt puțin amenințătoare – se numără faptul că atât Statele Unite, cât și Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste au programe pentru izolarea așa-numitelor „talente sălbatice“ (un termen pentru abilitățile metapsihice inventat de scriitorul de science-fiction Jack Vance)... și, probabil, pentru a se folosi de ele. Experimentele finanțate de guvern în această țară s-au axat pe influențarea aurei kiriliene și pe dovedirea existenței telechineziei. Experimentele sovietice s-au axat în mare parte pe vindecarea paranormală și comunicarea prin telepatie. Rapoartele care se scurg din U.R.S.S. sugerează că sovieticii au obținut un succes moderat în cel din urmă domeniu, în special prin utilizarea gemenilor identici pe post de comunicatori.

Alte două așa-zise talente sălbatice pe care ambele guverne au cheltuit bani pentru a le cerceta sunt fenomenul levitației și cel al pirochineziei. Au fost raportate numeroase incidente reale de pirochinezie (Charles Fort catalogheză mai multe în *Lo!* și *The Book of the Damned*); acestea se rezumă aproape întotdeauna la un act de combustie spontană unde au fost generate temperaturi aproape inimaginabile. Nu spun că un astfel de talent – sau blestem – există și nici nu vă indic să credeți că ar trebui să existe. Sugerez doar că unele dintre cazuri sunt deopotrivă stranii și incitante și, mai mult ca sigur, nu intenționez să sugerez că șirul de evenimente din această carte este probabil sau chiar posibil. Dacă intenționez să sugerez ceva, este doar că lumea, deși

bine luminată cu becuri incandescente și neoane, este totuși plină de cotloane întunecate, ciudate și tulburătoare.

Aș dori, de asemenea, să le mulțumesc lui Alan Williams, editorul cărților mele legate de la Viking; Elaine Koster, editorul cărților mele broșate de la NAL; Russell Dorr, P.A., din Bridgton, Maine, care a fost suficient de amabil să mă ajute cu aspectul medical și farmaceutic al cărții; soției mele, Tabitha, care mi-a oferit, ca de obicei, critici și sugestii utile; și fiicei mele, Naomi, care luminează totul și care m-a ajutat să înțeleg – atât cât poate înțelege orice bărbat, cred – ce înseamnă să fii o fată inteligentă care se apropie de vârsta de zece ani. Ea nu este Charlie, dar m-a ajutat să o fac pe Charlie să fie ea însăși.

Stephen King

Bangor, Maine